STEPHEN KING

ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

BİR KARA KULE ÖYKÜSÜ

STEPHEN KING

ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

TÜRKÇESİ
CANAN KİM

KİTABIN ORİJİNAL ADI

THE WIND THROUGH THE KEYHOLE

YAYIN HAKLARI

BASKI

1. BASIM / KASIM 2012 / İSTANBUL
3. BASIM / MART 2015 / İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

ISBN 978 - 975 - 21 - 1570 - 5

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI DÖRT GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
CEP
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI
KUBBENİN ALTINDA
ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE
22/11/63

KARA KULE SERİSİ
KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ
SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET

Robin Furth ve
Marvel Comics'teki çeteye...

ÖNSÖZ

Bu kitabı elinde tutanların pek çoğu, Roland ve ka-tet'inin maceralarını senelerdir, bir kısmı ise en başından beri takip etti. Diğerleri –ve hem yeni gelenlerin hem Sadık Okuyucular'ın sayısının çok olduğunu umuyorum– şunu sorabilir: *Diğer Kara Kule kitaplarını okumamış olsam bile bunu okuyup keyif alabilir miyim?* Cevabım evet ama birkaç şeyin aklınızda olması gerek.

Öncelikle, Orta Dünya, bizim dünyamızın hemen bitişiğindedir ve pek çok yerde kesişirler. Bazı yerlerde, iki dünya arasında kapılar vardır ve bazı yerler de incedir, gözeneklidir ve iki dünya, buralarda birbirine karışır. Roland'ın ka-tet'indeki üç kişi –Eddie, Susannah ve Jake– farklı zamanlarda New York'taki sorunlu yaşamlarından Roland'ın Orta Dünya macerasının içine çekildi. Yanlarındaki dördüncü yolcu olan Oy adındaki Hantal Billy, Orta Dünya'ya özgü, altın gözlü bir yaratık. Orta Dünya çok yaşlı, canavarlar ve güvenilmez büyülerle dolu ve artık sonu yakın.

İkinci olarak, Gilead'lı Roland Deschain bir silahşor, kanunsuzluğun gitgide arttığı bir dünyada düzeni sağlamaya

çalışan küçük bir grubun parçası. Gilead'ın silahşorlarını gezgin şövalyelerle eski batının şeriflerinin garip bir karışımı olarak düşünürseniz gerçeğe epey yaklaşmış olursunuz. Tümü değil ama çoğu, Arthur Eld adıyla bilinen yaşlı Ak Kral'ın soyundan gelir (size kesiştiklerini söylemiştim).

Üçüncüsü, Roland hayatını korkunç bir lanet altında yaşadı. Bu sayfalarda karşılaşacağınız bir adamla -çoğunlukla iradesi dışında ve kesinlikle yanlış olduğunu bile bile- yasak ilişki yaşayan annesini öldürdü. Kazara olmasına rağmen Roland kendini sorumlu tuttu ve mutsuz Gabrielle Deschain'in ölümü, onu gençlik günlerinden beri kara bir bulut gibi takip etti. Bu olayların tümü, *Kara Kule* serisi kitaplarında anlatılmakta ama sanırım bu kitap için bu kadarını bilmeniz yeterli.

Eski okuyucular bu kitabı rafta *Büyücü ve Cam Küre* ile *Calla'nın Kurtları* arasına yerleştirebilir... Yani bunun *Kara Kule 4.5* olduğu söylenebilir.

Bana gelince, eski dostlarımın söyleyecek bir şeylerinin daha olduğunu keşfetmek, beni çok mutlu etti. Hikâyelerinin anlatılıp bittiğini düşündükten yıllar sonra onları tekrar bulmak, bana muhteşem bir armağan oldu.

–Stephen King
14 Eylül 2011

Kara Ayaz

1

Oz olmayan –ancak artık Roland ve ka-tet'inin Tik Tak Adam olarak bildikleri nahoş şahsın mezarı olan– Yeşil Saray'dan ayrılmalarını takip eden günlerde çocuk Jake; Roland, Eddie ve Susannah ile arasındaki mesafeyi gitgide açarak önden ilerlemeye başladı.

"Onun için endişelenmiyor musun?" diye sordu Susannah, Roland'a. "Orada tek başına?"

"Yanında Oy var," dedi Eddie, çocuğun özel arkadaşı olarak kabul ettiği Hantal Billy'yi kastederek. "Sevgili Oy, iyi insanlarla anlaşmakta hiç güçlük çekmez ama kötülere karşı fazlasıyla keskin dişlere sahiptir. Bıçakçı denen herifin üzülerek keşfettiği gibi."

"Jake'in yanında ayrıca babasının tabancası var," dedi Roland. "Ve nasıl kullanacağını gayet iyi biliyor. Üstelik Işın'ın Yolu'ndan ayrılmaz." Eksik parmaklı eliyle ileriyi işaret etti. Alçak gökyüzü çoğunlukla hareketsizdi ama bir bulut kümesi, düzenli bir şekilde güneydoğuya doğru ilerliyordu. RF imzasıyla bırakılmış notta yazılanlar doğruysa, Gök Gürültüsü diyarına doğru yol alıyorlardı.

Kara Kule'ye doğru.

"Ama neden..." diye söze başladı Susannah ve o anda tekerlekli sandalyesi bir tümseğe çarparak sarsıldı. "İttiğin yere dikkat et tatlım."

"Kusura bakma," dedi Eddie. "Belediye ekipleri otoyolun bu kesiminin bakımını yapmayı ihmal etmiş. Herhalde bütçe kesintilerinin etkisi."

Üzerinde ilerledikleri bir otoyol değildi ama bir *yoldu*... Ya da bir zamanlar öyleydi: Paralel ilerleyen iki hayaletimsi tekerlek izi ve iki yanında nadiren karşılarına çıkan viran kulübeler vardı. O sabah erken saatlerde tabelası güçbela okunan, metruk bir dükkânın önünden geçmişlerdi: TOOK'UN BÖLGE ŞUBESİ. İşlerine yarar erzak olup olmadığını araştırmak için içeri girmişler –Jake ve Oy o sırada hâlâ yanlarındaydı– ve toz, fi tarihinden kalma örümcek ağları ile iri bir rakun, ufak bir köpek veya bir Hantal Billy'ye ait olabilecek bir iskeletten başka hiçbir şey olmadığını görmüşlerdi. Oy iskeleti öylesine bir koklamış, sonra kemiklerin üstüne işeyip dükkândan çıkmış, yoldaki bir tümseğin üstüne, kuyruğunu etrafına dolayarak oturmuş ve başını geldikleri yöne çevirerek havayı koklamıştı.

Roland, hayvanın son günlerde bunu sıkça yaptığına şahit olmuş ve bu konuda tek kelime bile etmemesine rağmen üzerinde bir hayli kafa yormuştu. Onları takip eden biri mi vardı? Aslında buna pek ihtimal vermiyordu ama Hantal Billy'nin vücut dili –havaya dikilmiş burun, geriye yatmış kulaklar, kıvrılmış kuyruk– ona adını tam olarak koyamadığı eski bir anıyı veya olayı çağrıştırıyordu.

"Jake neden kendi başına kalmak istiyor?" diye sordu Susannah.

"Bu durum sence kaygı verici mi, New York'lu Susannah?" diye sordu Roland.

"Evet, Gilead'lı Roland, bana göre bu *kaygı verici*." Yüzünde hoş bir tebessüm vardı ama gözleri o eski, gaddar pırıltıyla parlıyordu. Roland, bu pırıltının kaynağının, kadının içindeki Detta Walker olduğunu düşündü. Hiçbir zaman tam anlamıyla yok olmayacaktı ve Roland buna üzülmüyordu. Bir zamanlar benliğini ele geçirmiş, kalbine bir buz kıymığı gibi saplanmış bu yabancı kadın olmasaydı Susannah sadece dizlerinden aşağısı olmayan, güzel bir kadından ibaret kalırdı. Oysa Detta da içindeyken göz korkutucu biri haline geliyordu. Tehlikeli bir kadın. Bir silahşor.

"Düşünecek çok şeyi var," dedi Eddie usulca. "Başından pek çok olay geçti. Her çocuk ölümden geri gelmez. Hem Roland'ın da dediği gibi, biri ona musallat olmaya kalkarsa Jake büyük ihtimalle onu pişman eder." Eddie, tekerlekli sandalyeyi durdurdu, koluyla kaşını sildi ve Roland'a baktı. "Bu Tanrı'nın unuttuğu, terk edilmiş yerde birileri *var* mıdır sence Roland? Yoksa hepsi ilerlemiş mi?"

"Eh, birkaç kişi vardır sanırım."

Aslında sanmakla kalmıyordu; Işın'ın Yolu'nda ilerlerlerken üzerlerine çevrilmiş gözlerin varlığını birçok kez hissetmişti. Bir keresinde kollarını iki çocuğuna sarmış, boynundaki askıda da bir bebeği olan çaresiz bir kadın onlara korkuyla bakmıştı. Bir keresinde de ağzının kenarından bir dokunaç sarkan, ihtiyar, yarı-mutant bir çiftçi görmüştü. Eddie ve Susannah, yüksek otların ardına ve ağaçların arasına gizlenip ilerleyişlerini izleyen bu insanları ne görmüş ne de Roland gibi hissetmişti. Eddie ve Susannah'nın daha kırk fırın ekmek yemesi gerekiyordu.

Ama Eddie'nin sorusuna bakılırsa ihtiyaç duyacaklarının hiç olmazsa bir kısmını öğrenmişlerdi: "Oy'un arkamızda kokusunu alıp durdukları onlar mı?"

"Bilmiyorum." Roland, Oy'un tuhaf, küçük Billy beyninde başka bir şeyin olduğundan emindi ama bunu dile getirmemeye karar verdi. Silahşor, bir ka-tet'i olmaksızın çok uzun seneler geçirmiş, düşüncelerini kendine saklamak bir alışkanlık haline gelmişti. Tet'in güçlü kalabilmesi için bu alışkanlığından kurtulması gerekecekti. Ama o an değil, o sabah değil.

"Hadi devam edelim," dedi. "Jake'i ileride bizi beklerken bulacağımızdan eminim."

2

İki saat sonra, öğle vaktinden hemen önce bir tepeyi aştılar ve yavaş yavaş akan, bulutlarla kaplı gökyüzü altında kurşun gibi gri bir tona bürünmüş, geniş bir akarsuya bakarak durdular. Kuzeybatı kıyısında –onların bulunduğu tarafta– sessiz güne haykırıyormuş gibi görünen, parlak yeşil bir tona boyanmış, ahıra benzer bir yapı vardı. Nehre doğru uzanan girişi, aynı yeşil tona boyanmış kazıklar üzerinde duruyordu. Yaklaşık dokuz metreye dokuz metre ebadında, sarı kırmızı şeritler halinde boyanmış büyük bir sal, bu kazıklardan ikisine kalın halatlarla bağlanmıştı. Ortasından göğe doğru, gemi direğine benzer bir direk yükseliyordu ama görünürde bir yelken yoktu. Direğin önünde, kendilerinin bulunduğu kıyıya bakacak şekilde dizilmiş hasır koltuklar vardı. Jake, bunlardan birinde oturuyordu. Hemen yanında, kafasına kocaman bir hasır şapka geçirmiş, uzun çizmeleri ve bol, yeşil pantolonu olan yaşlı bir adam vardı. Üstüne ince kumaştan, bol, beyaz bir gömlek giymişti. Jake ve ihtiyarın ellerinde kocaman sandviçler vardı. Bu görüntü üzerine Roland'ın ağzı sulandı.

Oy da sirklere yaraşacak şekilde boyanmış salın üstündeydi. Kenarında durmuş, sudaki yansımasına bakıyordu. Ya da belki baktığı, yukarıda nehrin iki kıyısı arasında uzanan çelik halatın yansımasıydı.

"Bu Whye mı?" diye sordu Susannah.

"Evet."

Eddie sırıttı. "Whye ha? Whye canına." Bir elini havaya kaldırıp salladı. "Jake! Hey, Jake! Oy!"

Jake de onlara el salladı. Nehre ve kıyısına bağlı sala hâlâ dört yüz metre uzaklıkta olmalarına rağmen hepsi de keskin gözlere sahipti ve gülümsemekte olan Jake'in beyaz dişlerini seçebiliyorlardı.

Susannah, ellerini ağzına siper ederek seslendi: "Oy! *Oy!* Gel buraya tatlım! Annene gel!"

Havlamaya benzer tiz sesler çıkaran Oy, salın öteki kıyısına koşup ahıra benzer binanın içinde gözden kaybolduktan kısa süre sonra diğer tarafta belirdi. Kulaklarını geriye yatırmış, altın rengi gözleri pırıl pırıl parlayarak onlara doğru koştu.

"Yavaş ol şekerim, kalp krizi geçireceksin!" diye bağırdı Susannah gülerek.

Oy bunu hızlanması için bir emir kabul etmiş gibi görünüyordu. İki dakikadan kısa bir sürede yanlarına vardı, Susannah'nın kucağına atladı, sonra tekrar yere indi ve neşeyle onlara baktı. "Olan! Ed! Suze!"

"Selam, Sör Throcken," dedi Roland, Hantal Billy'nin, ilk olarak annesinin ona okuduğu bir hikâyede duyduğu eski ismini kullanarak: *Throcken ve Ejderha*.

Oy bacağını kaldırdı, otların üstüne işedi ve geldikleri yöne dönüp gözlerini ufka dikerek havayı kokladı.

"Niye sürekli böyle yapıyor Roland?" diye sordu Eddie.

"Bilmiyorum." Ama *dilinin ucundaydı*. Acaba eski bir hikâye miydi? *Throcken ve Ejderha* değil ama ona benzer bir tane? Galiba öyleydi. Bir an gecenin karanlığında dikkatle bakan yeşil gözler aklına geldi ve içi hafifçe ürperdi – tam olarak korkudan değildi (gerçi kısmen öyle de olabilirdi), daha ziyade hatırlamaktan kaynaklı bir ürpertiydi. Sonra geçti.

"Tanrılar isterse su olacaktır," dedi içinden ama bunu yüksek sesle söylediğini Eddie, "Ha?" diye ona dönünce anladı.

"Boş ver," dedi Roland. "Hadi Jake'in yeni arkadaşıyla sohbet edelim, ne dersiniz? Belki fazladan sandviçi vardır."

Silahşor dürümleri adını verdikleri sert ve tatsız yiyecekten bunalmış olan Eddie'nin anında gözleri parladı. "Evet derim, ne diyeceğim?" Güneş yanığı bileğindeki hayali saate baktı. "Şu işe bak, tıkınma saati gelmiş de geçiyor bile."

"Hayatım, çeneni kapa ve it," dedi Susannah.

Eddie sustu ve sandalyeyi itmeye koyuldu.

3

Kayıkhaneye girdiklerinde ihtiyar oturuyordu. Akarsuyun kıyısında binadan çıktıklarında ise ayağa kalkmış olduğunu gördüler. Yaşlı adam, Roland ve Eddie'nin belindeki tabancaları –sandal ağacından kabzaları olan büyük tabancalar– gördü ve gözleri irileşti. Tek dizinin üstüne çöktü. Roland, durgun günün sessizliğinde adamın kemiklerinin gıcırdadığını duyabildi.

"Selam olsun silahşor!" dedi ihtiyar ve mafsal iltihabı yüzünden şişmiş olan elini yumruk yaparak alnının ortasına dayadı. "Seni selamlıyorum."

"Ayağa kalk dostum," dedi Roland, adamın *gerçekten* bir dost olduğunu umarak – Jake öyle olduğunu düşünüyor gibiydi ve Roland zaman içinde çocuğun içgüdülerine güvenebileceğini görmüştü. Hantal Billy'nin içgüdülerine de güveniyordu elbette. "Kalkabilirsin."

Yaşlı adamın doğrulmakta zorlandığını gören Eddie yardıma koşarak kolundan tutup ona destek oldu.

"Teşekkürler evlat, teşekkürler. Sen de silahşor musun yoksa hâlâ çırak mısın?"

Eddie, Roland'a baktı. Roland'dan hiçbir tepki gelmedi. Bunun üzerine Eddie, ihtiyara dönüp omuz silkerek sırıttı. "Galiba her ikisi de. Ben New York'lu Eddie Dean. Bu, karım Susannah. Bu da Roland Deschain. Gilead'lı."

Adamın gözleri büyüdü. "Bir zamanlar var olan Gilead mı? Öyle mi?"

"Bir zamanlar var olan Gilead," diye onayladı Roland ve yüreğinde alışık olmadığı bir hüzün belirdi. Zaman, suyun üstünde bir yüzdü ve önlerindeki büyük nehir gibi, akmaktan başka bir şey yapmazdı.

"Binin o halde. Hoş geldiniz. Bu genç adamla çoktan arkadaş olduk." Oy, büyük sala atladı ve yaşlı adam hayvanın başını okşadı. "Seninle de arkadaş olduk, değil mi ahbap? Adımı hatırlıyor musun?"

"Bix!" dedi Oy hemen ve sonra tekrar kuzeybatıya dönüp burnunu havaya dikti. Altın halkalı gözleri, Işın'ın Yolu'nu gösteren bulutlara dikildi.

4

"Karnınız aç mı?" diye sordu Bix. "Sofram pek zengin değil ama paylaşmaktan mutluluk duyarım."

"Teşekkür ederiz," dedi Susannah. Başını kaldırıp nehrin iki yakası arasına gerilmiş çelik halata baktı. "Bu bir feribot, değil mi?"

"Evet," dedi Jake. "Bix bana diğer yakada insanlar olduğunu söyledi. Çok yakında değillermiş ama çok uzak da denemezmiş. Pirinç yetiştirdiklerini düşünüyor ama bu taraflara pek gelmezlermiş."

Bix saldan inip kayıkhaneye yürüdü. Eddie, adamın içeri girmesini bekledi ve sofrayı hazırladığını duyarak Jake'e doğru eğildi. "İyi mi?"

"Evet," dedi Jake. "Yolumuzun üstünde ve bizi memnuniyetle karşıya geçireceğini söyledi. Karşı kıyıya son çıkışının üstünden yıllar geçmiş."

"Eminim öyledir," dedi Eddie.

Bix, elinde bir hasır sepetle geri döndü. Roland, sepeti adamın elinden hemen aldı, zira yüküyle birlikte suya yuvarlanıvermesi işten bile değilmiş gibi görünüyordu. Birazdan hepsi hasır koltuklara oturmuş, içlerinde pembe etli bir tür balık olan sandviçlerini yiyordu. Baharatlı et çok lezzetliydi.

"Doyasıya yiyin," dedi Bix. "Nehir balık dolu ve çoğunun türü bozulmamış. Mutantları suya geri atıyorum. Eskiden daha fazla ürememeleri için mutantları kıyıya atmamızı söylerlerdi ve bir süre öyle de yaptım ama şimdi..." Omuz silkti. "Sadece yaşa ve yaşat diyorum. Bu kadar uzun yaşamış biri olarak kendimde böyle söyleme *hakkı* görüyorum."

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Jake.

"Bir süre önce yüz yirmiye bastım, ondan sonra da saymayı bıraktım. Aradan kaç yıl geçtiğini bilmiyorum. Zaman, kapının bu tarafında çok kısa."

Kapının bu tarafında. O eski hikâyenin anısı Roland'ı yine yakalar gibi oldu ama hatırlamasına fırsat olmadan tekrar kayboldu.

"Onu mu takip ediyorsunuz?" diye sordu ihtiyar bir hat üzerinde hareket eden bulutları göstererek.

"Evet."

"Callalar'a mı, ötelerine mi gidiyorsunuz?"

"Öteye."

"Büyük karanlığa?" Bu fikir Bix'i hem büyülemiş hem aklını karıştırmış gibiydi.

"Yolumuzda ilerliyoruz," dedi Roland. "Bizi karşıya kaça geçirirsin ihtiyar?"

Bix güldü. Sesi çatlak ve şendi. "Harcayacak bir şey olmayınca para işe yaramıyor. Hayvanlarınız da yok ve benim sizden daha çok yiyeceğim olduğu besbelli. Hem isteseniz beni vurmakla tehdit edip karşıya bedava geçebilirsiniz."

"Asla," dedi şaşkın görünen Susannah.

"Biliyorum," dedi Bix elini sallayarak. "Yağmacılar olsa öyle yapardı ama silahın gerçek erkekleri asla yapmaz. Ve kadınları da sanırım. Silahlı görünmüyorsunuz hanımefendi ama kadınların sağı solu hiç belli olmaz."

Susannah bunun üzerine belli belirsiz gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

Bix, Roland'a döndü. "Galiba Lud'dan geliyorsunuz. Bana oralardan bahsederseniz sevinirim. Harika bir şehirdi. Son gidişimde parçalanıp değişmeye başlamıştı ama yine de çok güzeldi."

Dördü, an-tet ile, aralarındaki o tuhaf telepatiyle birbirine baktı. Bu bakışlarda aynı zamanda *shume* vardı. Bazen utanç bazense hüzün anlamına gelen, Orta Dünya'ya özgü bir ifadeydi.

"Ne oldu?" diye sordu Bix. "Ne dedim şimdi ben? Sizden yersiz bir şey istediysem üzgünüm."

"Sorun o değil," dedi Roland. "Ama Lud..."

"Lud, rüzgârdaki toza karıştı," dedi Susannah.

"Şey," dedi Eddie. "Tam anlamıyla toz denemez."

"Küller," dedi Jake. "Karanlıkta parlayan türden."

Bix bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Yine de anlatırsanız dinlerim. Hiç olmazsa bir saate sığdığı kadarını. Karşıya varmamız o kadar sürer."

5

Bix, hazırlıklar için yardım tekliflerini geri çevirdi. Bunun onun işi olduğunu ve hâlâ yapabilecek gücü bulunduğunu söyledi – sadece nehrin her iki yakasında birden çiftliklerin ve pazaryerlerinin olduğu günlerdeki gibi çevik değildi artık.

Zaten yapılacak pek fazla şey de yoktu. Kayıkhaneden bir tabure ve demirağacından yapılma büyük bir mapa getirdi. Yere yerleştirdiği taburenin üstüne çıkıp mapayı direğin tepesine iliştirerek çelik halata geçirdi. Tabureyi kayıkhaneye geri götürüp elinde **Z** şeklinde, büyükçe bir metal manivelayla geri döndü. Manivelayı bir merasimle salın diğer ucundaki ahşap dolaptaki yuvaya soktu.

"Bunu sakın suya düşüreyim demeyin, yoksa mümkün değil eve dönemem," dedi.

Roland, incelemek için çömeldi. Eddie ve Jake'e, yanına gelmelerini işaret etti. Onlara **Z** şeklindeki kolun uzun kısmı üstündeki yazıyı gösterdi. "Düşündüğüm şey mi yazıyor?"

"Evet," dedi Eddie. "Kuzey Merkez Pozitronik. Eski dostlarımız."

"Bunu ne zaman aldın Bix?" diye sordu Susannah.

"Doksan yıl falan önce, daha çok da olabilir. Şu tarafta, yeraltında bir yer var." Yeşil Saray'ın olduğu yönü işaret etti. "Kilo-

metrelerce uzanıyor ve içi Eskiler'e ait eşyalarla dolu. Hepsi de çok iyi durumda. Hiç duymadığınız türden tuhaf müzik yayınları hâlâ devam ediyor. Düşüncelerinizi karman çorman ediyor. Ve orada fazla kalmaya cesaret edemiyorsunuz, çünkü bir süre sonra her tarafınızda yaralar açılıyor, kusmaya başlıyorsunuz ve dişleriniz dökülüyor. Bir kere gittim. Bir daha asla. Bir an öleceğimi sandım."

"Saçların da dişlerin gibi döküldü mü?" diye sordu Eddie.

Bix şaşkınca ona bakarak başını salladı. "Evet, biraz, ama sonra tekrar çıktılar. *Çelikten*, biliyorsunuzdur."

Eddie bir an adamın saçlarını kastettiğini sandı ama sonra maniveladan bahsettiğini anladı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Bix onlara. Gözleri neredeyse Oy'unkiler kadar parlaktı. "Kıyıdan ayrılalım mı?"

Eddie sertçe selam verdi. "Hayhay kaptan. Define Adası'na gitmeye hazırız!"

"Gel de bana şu iplerde yardım et Gilead'lı Roland, olur mu?"

Roland seve seve kabul etti.

6

Nehrin yavaş akıntısının sürüklediği sal, çaprazlama uzanan çelik halat boyunca yavaşça ilerlemeye başladı. Roland'ın ka-tet'i yaşlı adama Lud şehrini ve orada başlarına gelenleri nöbetleşe anlatırken balıklar etraflarında suyun üstüne sıçrayıp geri dalıyordu. Patilerini salın akıntıya karşı olan kenarına basan Oy, balıkları bir müddet ilgiyle seyretti. Sonra yine oturarak başını geldikleri yöne doğru çevirdi ve burnunu havaya kaldırdı.

Ona lanetlenmiş şehri nasıl terk ettiklerini anlattıklarında Bix homurdandı. "Mono Blaine ha. Hatırlıyorum. Çatlak tren. Bir tane daha vardı. Adını hatırlayamıyorum..."

"Patricia," dedi Susannah.

"Evet, oydu. Yan tarafları güzeldi, camdan yapılmıştı. Şehir tamamen yok oldu, öyle mi?"

"Geriye bir şey kalmadı," diye onayladı Jake.

Bix başını önüne eğdi. "Yazık."

"Öyle," dedi Susannah, ihtiyarın elini tutup kısa bir an sıkarak. "Orta Dünya, bazen çok güzel olsa da hazin bir yer."

Artık nehrin ortasına varmışlardı. Şaşırtacak kadar ılık, hafif bir esinti, saçlarını okşuyordu. Üstlerindeki kalın giysileri çıkarmışlar, muhtemelen manzara için çeşitli yerlere konuşlandırılmış hasır koltuklarda rahatça oturuyorlardı. İri bir balık –tıkınma saatinde midelerini dolduran sandviçlerin içindekindendi muhtemelen– salın üstüne atladı ve Oy'un patilerinin dibinde çırpınmaya başladı. Hantal Billy, genellikle karşısına çıkan ve diş geçirebileceği hiçbir küçük yaratığı affetmezdi ama balığı fark etmedi bile. Roland, yıpranmış çizmesiyle balığı tekmeleyerek suya geri attı.

"Sizin Throcken yaklaştığını biliyor," dedi Bix. Roland'a baktı. "Tedbir alacaksınız, değil mi?"

Roland bir an hiçbir şey söyleyemedi. Çok eski ve çok sevilen bir kitaptaki bir düzine el boyaması çizimden biri, zihninin gerilerinden yükselerek net bir şekilde gözlerinin önüne geldi. Hilal şeklindeki ayın altındaki ormanda altı Hantal Billy, devrilmiş bir ağacın gövdesine oturmuş, havayı kokluyordu. Küçükken en çok o kitabı, *Eld'in Sihirli Hikâyeleri*'ni severdi. Sonbahar rüzgârı dışarıda yalnız şarkısını söyler, kışı çağırırken annesi, yüksek kuledeki odasında, Roland uykuya dalmadan önce ona bu hikâyeyi okurdu. Resmin olduğu hikâyenin

adı "Anahtar Deliğinden Esen Rüzgâr"dı ve hem korkunç hem harikaydı.

"Tepedeki tüm tanrılar," dedi Roland ve elini alnına vurdu. "Hemen anlamalıydım. Hiçbir şey olmasa bile hava sıcaklığının son birkaç gündeki artışı, bana bir gösterge olmalıydı."

"Yani anlamamış mıydın?" diye sordu Bix. "Bir de İç Dünya'dansın, ha?" Onaylamazca dilini şaklattı.

"Roland?" dedi Susannah. "Nedir?"

Roland onu duymazdan geldi. Bix'ten Oy'a, sonra tekrar Bix'e baktı. "Kara ayaz geliyor."

Bix başını salladı. "Evet. Throcken öyle diyor ve söz konusu kara ayaz ise asla sezgilerinde yanılmazlar."

"Sezgi mi?" diye sordu Eddie.

"Yetenek demek istiyor," dedi Roland. "Bix, karşı yakada sığınıp geçmesini bekleyebileceğimiz bir yer biliyor musun?"

"Şu işe bak ki biliyorum." Yaşlı adam, ağaçlarla kaplı bir tepenin Whye'a doğru nazikçe indiği karşı kıyıda onları bekleyen diğer iskele ve kayıkhaneyi –bu boyasızdı ve diğeri gibi gösterişli değildi– gösterdi. "Diğer tarafta karşınıza eskiden bir yol olan, dar bir patika çıkacak. Işın'ın Yolu'nu takip eder."

"Öyledir mutlaka," dedi Jake. "Her şey Işın'a hizmet eder."

"Aynen öyle genç adam, aynen öyle. Hangisini daha iyi biliyorsunuz, tekerlek mi kilometre mi?"

"Her ikisini de biliyoruz," dedi Eddie. "Ama çoğunluk için kilometre daha iyi."

"Peki o halde. Eski Calla yolunu yedi... belki sekiz kilometre boyunca takip edin. Karşınıza terk edilmiş bir köy çıkacak. Binaların çoğu ahşap, işinize yaramaz ama toplantı salonunun bulunduğu bina taştan ve gayet sağlam. Orada güvende olursunuz. İçine girmiştim, büyük bir de şöminesi var. Bacasını kontrol etmeniz gerekecek elbette. Birkaç gün boyunca dibinden

ayrılmasanız iyi edersiniz. Yakacak olarak evlerden geri kalanları kullanabilirsiniz."

"Nedir bu kara ayaz?" diye sordu Susannah. "Bir fırtına mı?"

"Evet," dedi Roland. "Çok uzun yıllardır rastlamamıştım. Oy yanımızda olduğu için şanslıyız. Gerçi Bix olmasa yine anlamayacaktım." İhtiyarın omzunu minnetle sıktı. "Teşekkürler sai. Hepimiz teşekkür ederiz."

7

Nehrin güneydoğu kıyısındaki kayıkhane, Orta Dünya'daki pek çok şey gibi çökmek üzereydi; yarasalar tavan kirişlerinden baş aşağı sarkıyor, şişman örümcekler duvarlarda geziyordu. Tekrar açık havaya çıkmak hepsini mutlu etti. Salın halatını sıkıca bağlayan Bix, yanlarına geldi. Çok sıkıp yaşlı kemiklerini incitmemeye özen göstererek ona sarıldılar.

Hepsi tek tek sarılıp geri çekilince yaşlı adam gözlerini sildi ve eğilip Oy'un başını okşadı. "Onlara iyi bak Sör Throcken."

"Oy!" diye cevap verdi Hantal Billy. Ardından: "Bix!"

Yaşlı adam doğrulurken kemiklerinin gıcırtısını tekrar duydular. Ellerini beline koyup yüzünü ekşitti.

"Karşıya sorunsuzca dönebilecek misin?" diye sordu Eddie.

"Ah, evet," dedi Bix. "Baharda olsaydık dönemeyebilirdim. Karlar eriyip yağmurlar başladığında Whye bu kadar uysal olmuyor. Ama şimdi çocuk oyuncağı. Fırtınaya kadar hâlâ zaman var. Akıntıya karşı manivelayı biraz çevirip geri kaymamak için cıvatayı sıkarım, bir süre öyle ilerledikten sonra biraz daha çeviririm. Belki bir yerine dört saatimi alır ama sonunda mutlaka

varırım. Şimdiye kadar hep vardım. Tek üzüntüm size daha fazla yiyecek verememiş olmam."

"Başımızın çaresine bakarız," dedi Roland.

"İyi o zaman. İyi." Yaşlı adam ayrılmaya isteksiz görünüyordu. Hepsinin yüzüne ciddiyetle teker teker baktı, ardından dişsiz etlerini göstererek gülümsedi. "Işın'ın Yolu'nda tanıştığımıza memnun oldum."

"Biz de öyle," dedi Roland.

"Yolunuz yine buralara düşerse ihtiyar Bix'e uğramayı unutmayın. Ona maceralarınızı anlatırsınız."

"Uğrarız," dedi Susannah ama yollarının bir daha oraya düşmeyeceğini biliyordu. Hepsi biliyordu.

"Ve kara ayaza dikkat edin. Hafife almaya gelmez. Ama önünüzde daha bir, hatta iki gün var sanırım. Henüz olduğu yerde daireler çizmiyor, öyle yapmıyorsun, değil mi Oy?"

"Oy!" diye onayladı Hantal Billy.

Bix içini çekti. "Hadi artık yolunuza gidin," dedi. "Ben de kendi yoluma gideyim. Yakında hepimiz kapalı mekânlara sığınmış olacağız."

Roland ve tet'i yürümeye başladı.

"Bir şey daha!" diye seslendi Bix arkalarından. Dönüp ona baktılar. "O baş belası Andy'ye rastlarsanız söyleyin ona, ne şarkı söylemesini istiyorum ne de kahrolası falımı dinlemeyi!"

"Andy kim?" diye sordu Jake.

"Neyse boş verin. Muhtemelen ona rastlamazsınız zaten."

Bu, yaşlı adamın onlara ettiği son söz oldu ve çiftliklerden oluşan bir kasaba olan Calla Bryn Sturgis'te Andy'ye gerçekten rastlamış olmalarına rağmen ihtiyarın söylediklerini hiçbiri hatırlamadı. Ama bu daha sonraydı. Fırtına dindikten sonra.

8

Terk edilmiş köye sadece yedi kilometre vardı. Bix'ten ayrılmalarının üstünden bir saat bile geçmeden vardılar. Roland'ın onlara kara ayazı anlatması daha da kısa sürdü.

"New Canaan'ın kuzeyindeki Sonsuz Orman'da yılda bir iki kere olurdu ama Gilead'da hiç yaşamadık; o kadar uzağa gitmeden önce daima havada yükselirler. Ama bir keresinde Gilead Yolu'nda donmuş cesetlerle dolu arabalar gördüğümü hatırlıyorum. Herhalde çiftçiler ve aileleriydi. Sahip oldukları Throcken –Hantal Billy– neredeydi bilmiyorum. Belki hastalanıp ölmüştü. Neyse sonuçta, onları uyaracak bir Hantal Billy'leri olmadığı için gafil avlanmışlardı. Kara ayaz aniden gelir. Bir an hava ılıktır, çünkü öncesinde ısı daima yükselir, sonra koyun sürüsüne saldıran kurtlar gibi üzerinize çöküverir. Tek işaret, kara ayazın soğuğunun üstlerine çökmesiyle ağaçların çıkardığı sestir. Toprağa gömülmüş el bombalarının patlaması gibi boğuk bir ses. Canlı ağaçların aniden donup katılaşması yüzünden çıkıyor sanırım. Ve bu sesi duyduklarında, tarlalarda çalışanlar için artık çok geç oluyor."

"Soğuk ha," dedi Eddie. "Ne kadar soğuk?"

"Sıcaklık bir saat içinde donma noktasının kırk derece altına düşebiliyor," dedi Roland ciddi bir ifadeyle. "Göller, pencerelerin camlarına kurşun sıkılmasına benzer sesler çıkararak anında donuyor. Kuşlar, havadayken buzdan heykellere dönüşüp yere düşüyor. Otlar, buza kesiyor."

"Abartıyorsun," dedi Susannah. "Daha neler!"

"Abartmıyorum. Hem tek tehlike soğuk değil. Rüzgâr da var, donmuş ağaçları saman gibi savuran kasırgalar. Kara ayaz, geldiği gibi birdenbire tekrar göğe yükselmeden önce üç yüz tekerlek boyunca ilerleyebilir."

"Hantal Billy'ler nasıl biliyor?" diye sordu Jake.

Roland'ın buna cevabı, başını iki yana sallamak oldu. Olayların nedeni ve nasılı, onu oldum olası pek alakadar etmemişti.

9

Karşılarına, yola devrilmiş kırık bir tabela çıktı. Eddie yerden alıp tek bir kelimeden geri kalan solgun kısmı okudu. "Orta Dünya'nın kusursuz bir özeti," dedi. "Hem gizemli, hem de tuhaf bir şekilde komik." Tahta parçasını göğüs hizasında tutarak onlara döndü. Tahtanın üzerinde iri, düzensiz harflerle GOOK yazıyordu.

"Gook, derin bir kuyu demektir," dedi Roland. "Örf ve âdetlere göre her yolcu, ondan izinsizce ve bir cezaya maruz kalmaksızın içmekte serbesttir."

"Gook'a hoş geldiniz," dedi Eddie, tahta parçasını yol kenarındaki çalıların arasına fırlatarak. "Hoşuma gitti. Hatta üzerinde 'Kara ayazın geçmesini Gook'ta bekledim' yazan bir tampon çıkartması istiyorum."

Susannah güldü. Jake gülmedi. Kuyruğunu yakalamak istiyormuşçasına olduğu yerde daireler çizen Oy'u gösteriyordu.

"Acele etsek iyi olur," dedi çocuk.

10

Ağaçlar geriledi ve üzerinde yürüdükleri yol, köyün işlek günleri çok geride kalmış anayolu olabilecek kadar genişledi.

Köyün kendisi, yolun iki yanında yaklaşık dört yüz metre kadar uzanan zavallı viranelerden ibaretti. Binalardan bir kısmı ev, bir kısmı dükkân olmalıydı ama artık ayırt etmek mümkün değildi. Bir vakitler içlerinde camlar olan boş pencereleri kara gözler gibi bakan, kaykılıp şekli bozulmuş boş kabuklar gibiydiler. Tek istisna, köyün güneydoğu ucunda karşılarına çıktı. Anayol burada ikiye ayrılarak gri taşlarla inşa edilmiş, tek katlı, basık binanın çevresinden dolaşıyordu. Bel hizasına dek yükselen yabani otlar ve muhtemelen Gook'un terk edilmesinden sonra serpilip büyüyen köknar ağaçları, binayı kısmen perdeliyordu. Ağaçların kökleri, toplantı binasının temeline doğru sokulmaya başlamıştı. Zamanla binayı yerle bir edeceklerdi ve zaman, Orta Dünya'da fazlasıyla bulunuyordu.

"Yakacak odun konusunda haklıymış," dedi Eddie. Yerden yassı bir tahta parçası alıp Susannah'nın tekerlekli sandalyesinin üstüne uyduruk bir masa gibi yerleştirdi. "Bol miktarda mevcut." Jake'in yine kendi etrafında dönmeye başlamış olan tüylü arkadaşına bir göz attı. "Toplamaya yetecek vaktimiz olursa tabii."

"Binaya varır varmaz toplamaya başlarız," dedi Roland. "Acele edelim."

11

Gook toplantı salonu serindi ve kuşlar –New York'luların kırlangıç, Roland'ın ise çatal kuyruk olarak bildiği– çatı katını ele geçirmişti ama bu sayılmazsa tamamen onlara aitti. Kapalı mekâna girince kuzeybatıya bakma ve kendi etrafında dönme takıntılarından kurtulmuş görünen Oy, anında meraklı, doğal

haline geri döndü ve kuş seslerinin geldiği çatı katına çıkan basamaklara koştu. Havlamaya benzer tiz haykırışlarını duyan tet üyeleri, biraz sonra kuşların Orta Dünya'nın daha tenha bölgelerine gitme niyetiyle binadan kaçıştığını gördü. Gerçi Roland haklıysa Whye Nehri yönünde uçanlar, yakında buz heykellerine dönüşecek, diye düşündü Jake.

Zemin katta tek bir geniş salon vardı. Masalar ve sıralar, duvarların dibine itilmişti. Roland, Eddie ve Jake bunları, şanslarına küçük olan camsız pencereleri örtmek için kullandı. Kuzeybatıya bakan pencereleri dışarıdan örttüler, böylece rüzgâr estiğinde tahtaları duvara iyice yaslayacak, yerlerinden kurtulamayacaklardı.

Onlar yalıtım için uğraşırken Susannah, tekerlekli sandalyesini şöminenin içine sürdü. Şöminenin ağzı o kadar büyüktü ki başını eğmesine gerek kalmamıştı. Yukarı baktı, aşağı sarkan paslı bir halka gördü ve tutup çekti. Cehenneme yaraşır bir *gıcırtı* oldu... bir duraksama... ve kocaman bir is bulutu Susannah'nın üzerine çöküverdi. Tepkisi ani, renkli ve tam Detta Walker'a yaraşacak şekildeydi.

"Ah, lanet olsun!" diye bağırdı. "Bacasına koyduğumun şöminesi, şu rezalete bak!"

Bir yandan öksürüp bir yandan elleriyle dumanı savurmaya çalışarak geriledi. Sandalyesinin tekerlekleri, yerde kapkara iki iz bıraktı. Kucağında kocaman bir is yığını vardı. Bir yumruk kadar sert fiskelerle üstünü temizlemeye çalıştı.

"Ağzına sıçtığımın bacası! Yaşlı fahişe kılıklı boktan şömine!"

Dönünce Jake'in ağzı bir karış açık halde ona bakmakta olduğunu gördü. Hemen ötesinde, basamaklarda duran Oy da altın rengi gözlerini ona dikmişti.

"Kusura bakma tatlım," dedi Susannah. "Kendimi kaptırdım. Öfkem çoğunlukla kendime. Şömineler, ocaklar arasında büyüdüm, böyle bir salaklık yapmamalıydım."

Jake, sesinde derin bir saygıyla konuştu. "Babamdan daha iyi küfürler biliyorsun. Küfür dağarcığı babamdan iyi *hiç kimse* yok sanırdım."

Eddie, Susannah'nın yanına giderek yüzüyle boynunu temizlemeye başladı. Susannah, genç adamın ellerini itti. "Daha da bulaştırıyorsun. Hadi gidip şu gook mudur her ne haltsa onu bulalım. Belki içinde hâlâ su vardır."

"Tanrılar isterse olacaktır," dedi Roland.

Susannah, sandalyesini ona doğru çevirip kısılmış gözlerle baktı. "Dalga mı geçiyorsun Roland? Ben burada kömürcü çırağı gibi dururken dalga geçmeni hiç tavsiye etmem."

"Hayır sai, aklımdan bile geçmedi," dedi Roland ama dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrılmıştı. "Eddie, git bak bakalım Susannah'nın temizlenmesi için gook suyu bulabilecek misin. Jake ve ben odun toplamaya başlayacağız. En kısa zamanda bize katılman gerek. Umarım dostumuz Bix karşı kıyıya varabilmiştir, zira tahmin ettiğinden daha az zamanımız var."

12

Köyün kuyusu, toplantı binasının diğer tarafında, Eddie'nin köy meydanı olduğunu tahmin ettiği yerdeydi. Çürümüş kapağının üzerindeki silindirden sarkması gereken ipin yerinde yeller esiyordu ama neyse ki Eddie'nin heybesinde bir roda sağlam ip vardı.

"Asıl sorun, ipin ucuna ne bağlayacağımız," dedi Eddie. "Belki Roland'ın eski..."

"Şu ne hayatım?" Susannah, kuyunun sol tarafındaki yüksek otların arasında bir yeri işaret ediyordu.

"Göremi..." Ama sonra fark etti. Paslı bir metal parçasıydı. Çalıların dikenlerinden sakınmaya çalışarak uzandı ve içinde solmuş bir dal sarmaşık olan paslı kovayı homurdanarak yerden aldı. Kovanın sapı bile vardı.

"Ver bakayım," dedi Susannah.

Sarmaşığı atan Eddie, kovayı ona uzattı. Susannah şöyle bir yoklayınca sap kırılıverdi. Çıtırtıyla değil, adeta koparcasına elinde kalmıştı. Susannah, Eddie'ye özür dilercesine baktı ve omuz silkti.

"Sorun değil," dedi. "Kuyuya sarkıttığımızda kopmasından iyidir." İpten bir parça kesti, uçlarını açarak inceltti ve kovanın deliklerinden geçirerek yeni bir sap yaptı.

"Hiç fena değil," dedi Susannah. "Beyaz bir genç için oldukça beceriklisin." Kuyunun kenarından aşağı baktı. "Suyu görebiliyorum. Kovayı üç metre kadar sarkıtman yetecek. Uff, çok *soğuk* görünüyor."

"Baca temizleyicileri umduklarıyla değil bulduklarıyla temizlenir," dedi Eddie.

Kova suya çarptı, yana devrildi ve dolmaya başladı. Suyun yüzeyinin altına çöktüğünü gören Eddie, kovayı yukarı çekti. Pasın açtığı deliklerden sular fışkırıyordu ama neyse ki delikler çok ufaktı. Eddie gömleğini çıkarıp suya batırdı ve Susannah'nın yüzünü silmeye başladı.

"Aman Tanrım!" dedi. "Bir kız görüyorum!"

Susannah tortop olmuş gömleği aldı, durulayıp sıktı ve kollarını silmeye başladı. "Hiç olmazsa kahrolası bacayı açmış oldum. Kabasını temizleyince içeri bir kova su götürelim, ateş yakınca su ısıtıp daha iyi silebi..."

Kuzeybatı yönünden alçak, tok bir çatırtı yükseldi. Bir duraksamanın ardından ikincisini duydular. Onu peş peşe birkaç çatırtı daha izledi. Sonra tam bir salvo başladı. Uygun adım yürüyen bir ordunun ayak sesleri gibi onlara doğru geliyordu. Şaşkın gözlerle bakıştılar.

Belden üstü çıplak olan Eddie, tekerlekli sandalyenin arkasına geçti. "Galiba biraz hızlansak iyi olacak."

Uzaktan –ama kesinlikle yaklaşıyordu– savaş halinde iki ordudan çıkıyormuşçasına sesler geliyordu.

"Bence de," dedi Susannah.

13

Geri döndüklerinde, Roland ve Jake'in kucakları çürük tahta parçalarıyla dolu halde taş binaya doğru koşmakta olduğunu gördüler. Kara ayazın yolu üstündeki ağaçların ani soğukla narin nüvelerine doğru çekilmesiyle çıkan patlama sesleri, hâlâ nehrin diğer yakasından ama gitgide hızlanarak onlara yaklaşıyordu. Oy, yabani otlarla kaplı anayolun ortasında dönüyor, dönüyordu.

Susannah gövdesini tekerlekli sandalyeden kaldırdı ve elleri üstünde yere inerek toplantı binasına doğru sürünmeye başladı.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu Eddie.

"Sandalyeyle daha fazla odun taşıyabilirsin. Olabildiğince doldur. Roland'dan çakmaktaşıyla çeliğini isteyip şömineyi yakacağım."

"Ama..."

"Hadi Eddie. Bırak elimden geleni yapayım. Ve gömleğini giy. Biliyorum, hâlâ ıslak ama hiç olmazsa seni çizilmekten korur."

Eddie gömleğini hızla üzerine geçirip sandalyeyi çevirdi, ön tekerleklerini kaldırdı ve en yakın yakacak kaynağına doğru koştu. Roland'ın yanından geçerken silahşora Susannah'nın mesajını iletti. Roland başını salladı ve önünü, kucağındaki odun yığınının üstünden görmeye çalışarak koşmaya devam etti.

Üçü, o tuhaf sıcaklıktaki günde, hiç konuşmaksızın, aceleyle odun toplamaya devam etti. Işın'ın Yolu geçici bir süreliğine yok olmuştu, çünkü gökyüzü, hızla güneydoğuya yönelen bulutlarla kaplıydı. Şömine gürül gürül yanıyor, alevler, bir canavarın dili gibi bacaya doğru yükseliyordu. Büyük toplantı salonunun ortasında, kimilerinden paslı çivilerin çıktığı tahtalardan oluşan devasa bir yığın vardı. Henüz hiçbiri bir yerini kesmemiş veya çizdirmemişti ama Eddie, an meselesi olduğunu düşünüyordu. En son ne zaman tetanos aşısı olduğunu hatırlamaya çalıştı ama başaramadı.

Roland'a gelince, diye düşündü, kanı, deri diye adlandırdığı o meşin tabakanın altına başını sokmaya cesaret eden her mikrobu muhtemelen anında yok ediyordur.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Jake. Nefes nefese olduğu için sözleri kesik kesikti. Gömleğinin kolları leş gibi olmuştu ve kıymıklarla kaplıydı. Alnında kapkara bir iz vardı.

"Yok bir şey, küçük kahraman. Paslı çivilere dikkat et. Bir tur daha yaptıktan sonra içeri geçelim. Artık çok yaklaştı."

"Tamam."

Çatırtılar artık nehrin bu yakasından geliyordu ve hava, hâlâ ılık olmasına rağmen garip bir şekilde yoğunlaşmıştı. Eddie, Susannah'nın tekerlekli sandalyesini son bir kez odunlarla doldurdu ve taş binaya döndü. Jake ve Roland önünde koşuyordu.

Açık kapıdan dışarı fışkıran ısıyı hissedebiliyordu. Hava adamakıllı soğusa iyi olur, yoksa içeride pişeceğiz, diye düşündü.

Roland ve Jake'in geçebilmek için yan dönerek içeri girmesini beklerken yaklaşan çatırtılara ince, her yere nüfuz eden bir çığlık eklendi. Bunu duyan Eddie'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. Süratle bulundukları yere doğru esen rüzgâr canlı ve ıstırap içinde gibiydi.

Hava yine değişmeye başladı. Önce ılıktı, sonra yüzündeki teri kurutacak kadar serinledi, ardından soğudu. Tüm bunlar, birkaç saniye içinde gerçekleşti. Rüzgârın tüyler ürperten çığlığına, Eddie'ye ikinci el araç pazarlarının çevresinde bazen rastlayabileceğiniz plastik bayrakları hatırlatan bir dalgalanma sesi eklendi. Bu ses, bir iki saniye içinde uğultuya dönüştü ve ağaçların yaprakları önce küme küme, ardından yığınlar halinde kopup savrulmaya başladı. Dallar, ağaçların gövdelerinden çatırdayarak ayrılıp, Eddie'nin ağzı bir karış açık halde izlediği ve her an daha da kararan gökyüzüne doğru yükseliyordu.

"Lanet olsun!" dedi kendi kendine ve sandalyeyi hızla kapıya doğru itti. Daha önce on kez sorunsuzca geçtiği kapıda bu kez takılıp kaldı. Sandalyeye yanlamasına koyduğu tahtalar fazla genişti. Başka zaman olsa tahtalar bu çarpma sonucu, kuyudaki kovanın sapı gibi hiç direnmeden, adeta af dilercesine yumuşak bir ses çıkararak kırılıverirdi ama o kez değil. Ah hayır, fırtına burunlarının dibindeyken değil. Orta Dünya'da hiçbir şey mi kolay olmazdı? En uzun tahtayı kenara fırlatmak niyetiyle sandalyenin gerisinden uzanmıştı ki Jake bağırdı.

"Oy! Oy hâlâ dışarıda! Oy! Buraya gel!"

Oy ona aldırmadı. Artık kendi etrafında dönmüyordu, sadece altın rengi gözleri dalgınca sabitlenmiş, burnunu fırtınaya doğru kaldırmış, heykel gibi oturuyordu.

14

Jake hiç düşünmedi ve Eddie'nin son yükünden çıkan paslı çivilere dikkat bile etmeden sandalyenin üstündeki yığına basıp atlayarak dışarı çıktı. Eddie'ye çarparak sendelemesine sebep oldu. Eddie dengesini korumaya çalışsa da ayakları birbirine dolandı ve kıç üstü yere oturuverdi. Jake tek dizinin üstüne düştü, neredeyse anında doğruldu ve uzun saçları dalgalanıp birbirine karışırken irileşmiş gözlerle ileri atıldı.

"Jake, hayır!"

Eddie onu durdurmaya çalıştı ama sadece gömleğinin kolunu yakalayabildi. Defalarca yıkandığı için yıpranıp eprimiş olan kumaş yırtılıverdi.

Roland eşikteydi. Paslı çivilere Jake gibi hiç aldırmadan sandalyedeki uzun tahtaları sağa sola itti. Sonra sandalyeyi çekip homurdandı: "İçeri gir."

"Jake..."

"Jake iyi olacak veya olmayacak." Eddie'yi kolundan kavrayıp kalkmasına yardım etti. Paçaları sert rüzgârla dalgalanan blucinleri, makineli tüfeğe benzeyen sesler çıkarıyordu. "Artık tek başına. İçeri gir."

"Hayır! Bırak beni!"

Roland hiç tartışmaya girmedi, tek yaptığı Eddie'yi kapıdan içeri itmek oldu. Eddie sendeleyerek paldır küldür salona daldı. Şöminenin önünde diz çökmüş olan Susannah, hiçbir şey söylemeden ona baktı. Terle kaplı yüzü parlıyordu ve geyik derisinden gömleğinin önü ıslanmıştı.

Roland yüzünde katı bir ifadeyle eşikte durmuş, Jake'in arkadaşına doğru koşuşunu izliyordu.

15

Jake, havanın ısısı aniden düşünce bir ürperti hissetti. Bir dal, kuru bir çıtırtıyla koptu ve Jake'in son anda eğdiği başının hemen üstünden savrularak geçti. Oy, Jake onu kucağına alana dek hiç kıpırdamadan oturmaya devam etti. Sonra vahşice etrafına bakındı ve dişlerini gösterdi.

"İstersen ısır ama seni bırakmayacağım," dedi Jake.

Oy onu ısırmadı. Isırsa da Jake hissedeceğini sanmıyordu. Yüzü uyuşmuştu. Toplantı binasına doğru döndüğü an rüzgâr, buz gibi, devasa bir ele dönüşerek sırtına yapıştı. Jake tekrar koşmaya başladı ama bu kez, bir bilimkurgu filminde Ay yüzeyinde yürüyen bir astronot gibi tuhaf adımlar atmaya başlamıştı. Bir adım... iki... üç...

Ama üçüncüde ayağı yere inmedi. Kucağında Oy ile sertçe ileri savruldu. Harap evlerden biri, boğuk bir patlamayla rüzgâra teslim olup yerinden söküldü ve parçalanarak güneydoğuya doğru uçmaya başladı. Jake, ahşap merdivenlerin ve hâlâ basamaklardan ayrılmamış kaba tırabzanın yarışırcasına ilerleyen bulutlara doğru dönerek yükseldiğini gördü. Sırada biz varız, diye düşündü ve aynı anda iki parmağı eksik ancak hâlâ kuvvetli olan bir el, kolunu dirseğinin hemen üzerinden kavradı.

Roland onu kapıya doğru çevirdi. Bir an için rüzgâr onları binadan uzağa sürükleyecek gibi oldu. Roland, eksik parmaklarıyla Jake'in kolunu mengene gibi sıkarak var gücüyle ileri atıldı. Rüzgârın basıncı aniden yok oldu ve ikisi de yere düştü.

"Tanrıya şükür!" diye bağırdı Susannah.

"Tanrı'na sonra teşekkür edersin!" dedi Roland. Rüzgârın sesini bastırabilmek için bağırıyordu. "İtin! Kahrolası kapıyı

hep birlikte itin! Susannah, sen alttan! Var gücünle! Sen sürgüyü it Jake! Duydun mu beni? Sürgüyü metal yuvasına geçir! Duraksamadan!"

"Anladık," diye tersledi onu Jake. Bir şey, şakağına çarpıp onu yaralamıştı. Yanağına doğru kan süzülüyordu ama gözleri berrak, bakışları bilinçliydi.

"Şimdi! İtin! Canınızı kurtarmak için itin!"

Kapı yavaşça kapandı. Uzun süre tutmaları imkânsızdı –sadece birkaç saniye dayanabilirlerdi– neyse ki buna gerek kalmadı. Jake kalın sürgüyü yuvasına ittirdi. Temkinli adımlarla gerileyip beklediler ve menteşeleri paslanmış kapının rüzgâra karşı koyarak yerli yerinde durduğunu gördüler. Soluklanmaya çalışarak önce birbirlerine, ardından Oy'a baktılar. Oy onlara neşeyle havladı ve ısınmak için şöminenin önüne gitti. Yaklaşan fırtınanın onu esir alan büyüsünden kurtulmuş görünüyordu.

Büyük salonun şömineden uzak bölümleri soğumaya başlamıştı bile.

"Çocuğu yakalayıp getirmeme izin vermeliydin Roland," dedi Eddie. "Orada ölüp kalabilirdi."

"Oy, Jake'in sorumluluğuydu. Onu daha erken içeri almalıydı. Gerekirse bir yere bağlamalıydı. Sence de öyle değil mi Jake?"

"Evet, öyle." Jake, Oy'un yanına oturarak Hantal Billy'nin kalın kürkünü okşarken diğer eliyle yüzündeki kanı sildi.

"Roland," dedi Susannah. "O daha bir çocuk."

"Artık değil," dedi Roland. "Kusura bakma ama artık değil."

16

Kara ayazın ilk iki saatinde, şiddetine taş binanın bile dayanmayabileceğinden korktular. Rüzgâr uğul uğul uğulduyor,

ağaçlar kökünden sökülüp savruluyordu. Bir tanesi sertçe düşüp çatıyı parçaladı. Soğuk hava, tavandaki tahtalardan içeri sızdı. Susannah ve Eddie birbirine sarıldı. Jake, artık kısa bacakları pusulanın her yönünü gösterecek şekilde sırtüstü sakince yatmakta olan Oy'a siper oldu ve tavandaki çatlaklardan dönerek inen, tozlaşmış kuş dışkısı bulutuna baktı. Roland mütevazı akşam yemeklerini hazırlamaya devam ediyordu.

"Ne düşünüyorsun Roland?" diye sordu Eddie.

"Bina bir saat daha dayanırsa sorun yaşamayacağımızı düşünüyorum. Sıcaklık daha da düşecektir ama karanlık çökünce rüzgârın şiddeti azalır. Yarın gündüz daha da azalacaktır. İki gün sonraysa hava iyice sakinleşip ısınır. Fırtınadan önce olduğu kadar ısınmayacaktır ama o havanın doğal olmadığını hepimiz biliyoruz."

Onlara hafif bir tebessümle baktı. Genellikle ifadesiz ve ciddi olan yüzünde eğreti duruyordu.

"O zamana kadar güçlü bir ateşimiz var, bütün salonu ısıtacak kadar değil ama yakınında durduğumuz sürece bizim için yeterli. Bu süreyi dinlenerek değerlendirebiliriz. Çok şey yaşadık, değil mi?"

"Evet," dedi Jake. "*Gereğinden* fazla."

"Önümüzde daha da fazlası var, bundan eminim. Tehlike, çetin günler, üzüntü. Hatta belki ölüm. O yüzden şimdi eski günlerdeki gibi ateşin önünde oturup mümkün olduğunca keyfimize bakalım." Hafifçe gülümsemeye devam ederek onlara baktı. Alevlerin ışığı yüzünde oyunlar oynuyor, bir tarafının çok genç, diğer tarafının daha yaşlı görünmesine sebep oluyordu. "Biz ka-tet'iz. Çoktan oluşmuş biriz. Sıcağa, sığınağa ve fırtınada yârenliğe müteşekkir olun. Bizim kadar şanslı olmayanlar var."

"Umarım şansları döner," dedi Susannah. Bix'i düşünüyordu.

"Gelin," dedi Roland. "Yiyelim."

Geldiler ve dinh'lerinin yanına oturup hazırladığı yemekle karınlarını doyurdular.

17

Susannah o gece erkenden yatıp birkaç saat uyuduktan sonra kâbus görerek uyandı. Rüyasında, hiç istemeyerek ama her nedense kendini mecbur hissederek iğrenç, kurtlu yiyecekler yiyordu. Rüzgâr dışarıda uğuldamaya devam ediyordu ama ilk zamanlardaki gibi amansız değildi. Bazen tamamen kesilecek gibi oluyor, ardından uzun, buz gibi ıslıklarla tekrar başlayıp eski taş binanın yaşlı kemiklerini sarsıyordu. Kapı, hoyrat rüzgârın etkisiyle mütemadiyen sürgüyü zorluyordu ama neyse ki kalın tahta sürgü ve menteşeler basınca dayanıyordu. Susannah sürgü, kuyunun yanındaki çalılıklarda buldukları kovanın sapı gibi çürümüş olsa ne yapacaklarını merak etti.

Roland uyanıktı ve ateşin yanında oturuyordu. Jake de oradaydı. Oy aralarına yatmış, bir patisini burnunun üstüne koymuş, uyumaktaydı. Susannah yanlarına gitti. Alevler ilk andaki kadar yoğun değildi ama yakın mesafeden yüzünü ve kollarını tatlı tatlı ısıtıyordu. Bir tahta parçası aldı, ikiye bölmeyi düşündü ama çıkacak ses Eddie'yi uyandırabileceği için vazgeçerek olduğu gibi ateşe attı. Kıvılcımlar, bacaya doğru yükseldi ve bir esintiye kapılarak savruldu.

Az önce gürültü çıkacak diye endişelenmesine gerek olmadığını, ensesini okşayan eli hissettiğinde anladı. Dönüp bakmasına gerek yoktu, bu dokunuşu nerede olsa tanırdı. Eli tuttu,

dudaklarına götürdü ve avucunun içine bir öpücük kondurdu. *Beyaz* avucunun. Birlikte geçirdikleri bunca zamandan, onca sevişmeden sonra bile buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Ama durum ortadaydı.

En azından onu annemlerle tanıştırmak için eve götürmek zorunda değilim, diye düşündü.

"Uyuyamadın mı tatlım?"

"Birazcık uyuyabildim. Tuhaf rüyalar gördüm."

"Rüzgâr o rüyaları çağırıyor," dedi Roland. "Gilead'dan kim olsa aynı şeyi söyler. Ama ben rüzgârın sesini severim. Oldum olası sevdim. Yüreğimi sakinleştirir ve aklıma eski günleri getirir."

Bu kadar çok şey paylaşmış olduğu için mahcup görünerek başını çevirdi.

"Hiçbirimiz uyuyamadığımıza göre bize bir hikâye anlatsana," dedi Jake.

Roland bir süre alevlere baktıktan sonra Jake'e döndü. Silahşor yine gülümsüyordu ama bakışları mesafeliydi. Ateşin içinde bir dal çatırdadı. Dışarıda rüzgâr, geçemediği taş duvarları bir kırbaç gibi hiddetle dövüyordu. Eddie kolunu Susannah'nın beline doladı, o da başını Eddie'nin omzuna yasladı.

"Hangi hikâyeyi dinlemek istersin, Elmer oğlu Jake?"

"Herhangi bir tane olur." Duraksadı. "Eski günler hakkında olsun."

Roland, Eddie ve Susannah'ya baktı. "Ya siz? Siz de dinlemek istiyor musunuz?"

"Evet, lütfen," dedi Susannah.

Eddie başını salladı. "Evet. Sen de istersen elbette."

Roland bir süre düşündü. "Belki iki tane anlatırım. Nasılsa sabaha daha çok var ve istersek yarın da uyuyabiliriz. Hikâyeler, iç içe. Ama rüzgâr ikisinden birden esiyor ve bu iyi

bir şey. Soğuk dünyada, rüzgârlı bir gecede, sıcak bir ateşin etrafına toplanılıp anlatılan hikâyeler gibisi yoktur."

Kırık bir tahta parçası aldı, parlayan közleri karıştırdı ve tahtayı ateşe attı. "Biri, gerçek bir hikâye. Gerçek olduğunu biliyorum, çünkü ka-dostum Jamie DeCurry'yle bizzat yaşadık. Diğeri, 'Anahtar Deliğinden Esen Rüzgâr' ise annemin ben çocukken bana okuduğu bir öykü. Eski öyküler faydalı olabiliyor, biliyorsunuz. Aslında Oy'un havayı kokladığını görür görmez aklıma gelmeliydi ama üzerinden çok zaman geçti." İçini çekti. "Mazide kalan günler."

Rüzgâr, ateşin ötesindeki karanlıkta ulumaya başladı. Roland bir süre sakinleşmesini bekledikten sonra anlatmaya başladı. Eddie, Susannah ve Jake, onu uzun gece boyunca pür dikkat dinledi. Lud, Tik Tak Adam, Mono Blaine, Yeşil Saray – hepsi unutulmuştu. Kara Kule bile bir süreliğine akıllarından uzaklaşmıştı. Sadece Roland'ın yükselip alçalan sesi vardı.

Rüzgâr gibi yükselip alçalan.

"Annemin, bildiğiniz gibi benim elimden olan ölümünün üzerinden kısa bir süre geçmişti..."

Deri-Değişen
(1. Bölüm)

Annemin, bildiğiniz gibi benim elimden olan ölümünün üzerinden kısa bir süre geçmişti ki babam -Uzun Henry'nin oğlu Steven- beni sarayın kuzey kanadındaki çalışma odasına çağırdı. Küçük, soğuk bir odaydı. Rüzgârın, dar pencerelerin dışında uğuldadığını hatırlıyorum. Kitaplarla dolu yüksek, soğuk rafları hatırlıyorum - bir servet değerindeydiler ama hiçbir zaman okunmamışlardı. En azından babam tarafından. Ve yas ifadesi olarak taktığı siyah yakasını hatırlıyorum. Benimkiyle aynıydı. Gilead'daki her adam, aynı siyah yakadan veya siyah bir kol bandı takmıştı. Kadınlar ise siyah saç fileleri takıyordu. Gabrielle Deschain mezarında altı ayı doldurana kadar da takmaya devam edeceklerdi.

Yumruğumu alnıma dayayarak ona selam verdim. Başını önündeki kâğıtlardan kaldırmamıştı ama gördüğünü biliyordum. Babam her şeyi görürdü, hem de gayet iyi görürdü. Bekledim. Dışarıda rüzgâr ıslık çalmaya devam ediyor, ekin kargaları avluda ötüyordu. Şömine, kara bir delikten ibaretti. En soğuk günlerde bile nadiren yaktırırdı.

Nihayet başını kaldırıp baktı.

"Cort nasıl Roland? Eski öğretmeninin durumu iyi mi? Biliyor olmalısın, zira duyduğuma göre vaktinin çoğunu, kulübesinde ona yemek ve benzeri ihtiyaçları için yardım ederek geçiriyormuşsun."

"Beni tanıdığı günler oluyor," dedim. "Ama çoğunlukla tanımıyor. Bir gözü hâlâ biraz görüyor. Diğeri..." Sözümü tamamlamama gerek yoktu. Diğer gözü gitmişti. Şahinim David, erkeklik sınavım sırasında gözünü oymuştu. Buna karşılık Cort, David'i öldürmüş ama aldığı son can o olmuştu.

"Diğer gözüne ne olduğunu biliyorum. Gerçekten ona yemek yediriyor musun?

"Evet baba, yediriyorum."

"Altını kirlettiğinde de temizliyor musun?"

Masasının önünde, müdürün huzuruna çağrılıp azar yiyen küçük bir öğrenci gibi dikiliyordum. Hislerim de farklı sayılmazdı. Ama azar yemiş kaç öğrenci annesini öldürmüş olabilirdi?

"Cevap ver Roland. Baban olduğum gibi dinh'in de olduğumu unutma ve cevap ver."

"Bazen." Ki bu yalan sayılmazdı. Bazen kirli çamaşırlarını günde üç dört kez, bazen –iyi günlerde– ise sadece bir kez değiştiriyordum veya hiç gerek olmuyordu. Ona yardım edersem tuvalete gidebiliyordu. Ve gitmesi gerektiğini hissedip anlarsa.

"Yardıma gelen ak rahipler yok mu?"

"Onları geri gönderdim."

Bana, gözlerinde samimi bir merakla baktı. Yüzünde küçümseme belirtisi aradım –bir parçam bulmak istiyordu– ama görebildiğim kadarıyla yoktu. "Seni bir rahip olup hasta bir ihtiyara bakman için mi silahın yoluyla yetiştirdim?"

Bunun üzerine içimde ani bir öfke patlaması hissettim. Cort, birçok çocuğu Eld'in gelenekleri ve silahın yoluyla yetiştirmişti. Hak etmeyenleri dövüşte yenmiş ve akıllarından başka hiçbir silahları olmaksızın batıya göndermişti. Bu yenilmiş ve ruhu örselenmiş çocukların çoğu orada, Cressia'da ve anarşinin hüküm sürdüğü krallıkların daha da uzak köşelerinde İyi

Adam Farson'a katılmıştı. Bu çocuklar zamanla babamın soyunun savunduğu her şeyi yerle bir edecekti. Onlara silahlarını *Farson* vermişti elbette. Silahları ve planları vardı.

"Onu kendi pisliği içinde bırakır mıydın baba? Bunca yıllık hizmetinin karşılığı o mu olacaktı? Sırada kim var peki? Vannay?"

"Hayatta öyle bir şey olmayacağını biliyorsun. Ama olan oldu Roland, geri dönüş mümkün değil. Ve ona, sevginden ötürü bakıyor değilsin. Bunu da biliyorsun."

"Saygımdan bakıyorum!"

"Sadece saygıdan olsaydı onu ziyaret ederdin, ona kitap okurdun –annenin de daima söylediği gibi iyi okuyorsun, bu konuda annen haklı– ama altını temizleyip çarşafını değiştirmezdin. Kendini annenin ölümü yüzünden cezalandırıyorsun. Hem de hiçbir suçun yokken."

Bir parçam bunun doğru olduğunu biliyordu. Bir parçam ise inanmayı reddediyordu. Açıklanan ölüm sebebi basitti: "Arten'li Gabrielle Deschain, bedeni, ruhunu tüketen bir iblis tarafından ele geçirildiği sırada hayatını kaybetti." Yüksek soydan biri intihar ettiğinde hep böyle söylenirdi. Bu açıklama, gizlice veya açıktan açığa Farson'la ilişkisi olanlar tarafından bile sorgusuzca kabul edilmişti. Çünkü sarayın büyücüsü ve babamın başdanışmanı olan Marten Broadcloak'la yasak ilişkisi ve Marten'in tek başına batıya kaçtığı biliniyordu – nasıl olduğunu tanrılar bilir, bu konuda ne ben, ne arkadaşlarım tek kelime etmişti.

"Roland, beni iyi dinle. Annenin sana ihanet etmiş olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ben de aynı şeyleri hissediyordum. Bir parçanın ondan nefret ettiğini biliyorum. Benim de bir parçam ondan nefret ediyordu. Ama aynı zamanda onu seviyorduk. Hâlâ seviyoruz. Mejis'ten getirdiğin oyuncak seni zehir-

lemişti, cadı da seni kandırdı. Belki bunlar tek başına olanlara yol açmazdı ama hem pembe küre hem cadı birleşince... evet."

"Rhea." Yaşların gözlerimi yakmaya başladığını hissedip akmalarını önledim. Bir daha babamın önünde ağlamayacaktım. Asla. "Cöos'lu Rhea."

"Evet, o. Kara kalpli fahişe. Anneni öldüren oydu Roland. Seni bir silaha dönüştürdü... ve tetiği çekti."

Hiçbir şey söylemedim.

Acımı hissetmiş olmalıydı, zira önündeki kâğıtlarla ilgilenmeye, oraya buraya imzasını atmaya başladı. Sonunda başını tekrar kaldırdı. "Cort'la bir müddet rahipler ilgilenmek zorunda. Seni ve ka-dostlarından birini Debaria'ya gönderiyorum."

"Ne? Serenity'ye mi?"

Güldü. "Annenin kaldığı sığınak mı?"

"Evet."

"Oraya değil, hayır. Serenity, şaka gibi. O kadınlar, *kara* rahibeler. Kutsal kapılarından içeri girmeye kalkarsan derini diri diri yüzerler. Oradaki rahibelerin çoğu uzun bir çubuğu bir erkeğe tercih eder."

Neyi kastettiğine dair hiçbir fikrim yoktu – unutmayın, onca yaşadıklarıma rağmen hâlâ çok genç ve pek çok konuda toydum. "Bırak seyahati, bir başka göreve bile hazır olduğumu sanmıyorum baba."

Bana soğuk gözlerle baktı. "Neye hazır olduğuna ben karar veririm. Ayrıca bu, Mejis'te içine daldığın kargaşa gibi bir şey değil. Tehlike söz konusu olabilir, iş silahlı çatışmaya bile varabilir ama sonuçta bu, sadece ilgilenilmesi gereken bir iş. Kısmen, şüpheye düşen insanların Ak'ın hâlâ güçlü ve adil olduğunu görmesi için ama esasen bir yanlışın sürmesine izin veremeyeceğimiz için. Hem daha önce de söylediğim gibi, seni tek başına göndermeyeceğim."

"Benimle kim gelecek? Alain mi Cuthbert mü?"

"İkisi de değil. Güleçyüz ve Patırtıcı'ya burada vereceğim işler var. Jamie DeCurry'yle gideceksin."

Bunu bir süre düşündüm. Jamie Kızıl-El'le gitmekten memnuniyet duyacaktım. Gerçi Cuthbert veya Alain'i tercih ederdim. Babam da bunun pekâlâ farkındaydı.

"Tartışmadan gidecek misin yoksa işimin başımdan aşkın olduğu bu günde meseleyi uzatacak mısın?"

"Gideceğim," dedim. Aslında saraydan –gölgeli odalarından, meraklı fısıltılarından, karanlığın ve kargaşanın yaklaştığına ve hiçbir şeyin onları durduramayacağına dair o uğursuz histen– uzaklaşmak iyi gelecekti. Dünya ilerleyecek ama Gilead onunla birlikte gitmeyecekti. O pırıltılı, güzel baloncuk yakında patlayacaktı.

"Güzel. İyi bir evlatsın Roland. Sana bunu hiç söylemiyor olabilirim ama gerçek bu. Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum, bil. Hiçbir şeyle."

Başımı önüme eğdim. Bu görüşme bittikten sonra bir yerlere gidip içimdekileri serbest bırakacaktım ama o an değil. Onun önünde dururken değil.

"Debaria kasabası, kadın sığınağının –Serenity veya oraya her ne diyorlarsa– on, on iki tekerlek ötesinde, alkali düzlüklerinin kıyısında. Debaria'nın huzurlu bir yer olduğu söylenemez. Güney, doğu ve kuzeyle, o piç kurusu Farson'ın planlarını hayata geçirdiği yön hariç her tarafla büyükbaş hayvan ve tuz ticareti yapılan, tozlu, deri kokan bir demiryolu kasabası. Bugünlerde geriye pek az sürü kaldı ve Debaria'nın da yakında Orta Dünya'daki pek çok yer gibi kuruyup yok olacağına inanıyorum ama şimdilik meyhaneler, kerhaneler, kumarbazlar ve üçkâğıtçılarla dolu, hareketli bir yer. İnanması güç olsa da kasabada birkaç iyi insan da var. Biri Yüksek Şerif Hugh Peavy. DeCurry ile rapor

vereceğiniz kişi o. Tabancalarınızı ve size vereceğim sigul'u ona gösterin. Şimdiye kadar söylediklerimi anladın mı?"

"Evet baba," dedim. "Silahşorların ilgilenmesini gerektirecek kadar ciddi ne var orada?" Annemin ölümünün ardından nadiren yaptığım bir şeyi yapıp hafifçe gülümsedim. "Bizim gibi çömez silahşorlar bile olsa?"

"Aldığım raporlara bakılırsa," dedi birtakım kâğıtları masadan alıp bana doğru sallayarak. "Bir deri-değişenle karşı karşıyayız. Gerçi ben bundan şüpheliyim ama yöre halkı dehşete düşmüş durumda, orası muhakkak."

"O dediğinin ne olduğunu bilmiyorum," dedim.

"Bir tür şekil değiştiren, en azından eski hikâyelerde söylenen bu. Buradan çıkınca Vannay'in yanına git. Gelen raporları o topluyordu."

"Tamam."

"Görevini yap, ortalıkta hayvan postlarına bürünüp dolaşan –muhtemelen olan budur– şu deliyi bul ama oyalanma. Bundan çok daha vahim gelişmeler yakında karşımıza çıkacak. Sonbahardan önce hepinizin –sen ve ka-dostların– burada olmasını istiyorum."

İki gün sonra Jamie ile atlarımızı bizim için hazırlanan iki vagonluk özel trenin yük vagonuna yerleştirdik. Batı Hattı, bir zamanlar Mohaine Çölü'nü bir uçtan diğerine aşarak bin tekerlekten fazla bir mesafe boyunca uzanıyordu. Ama Gilead'ın düşmesinden önceki senelerde uzandığı en uç nokta, Debaria'ydı. Ötesindeki demiryolları toprak kaymaları veya yer sarsıntıları yüzünden tahrip olup kullanılamaz hale gelmişti. Bir kısmı da haydutların veya kendilerine kara-korsanları adını veren kanunsuz çetelerin eline geçmişti. Dünyanın o kesiminde kargaşa hüküm sürüyordu. Batıdaki bu uzak bölgelere Dış Dünya

diyorduk ve oradakiler, John Farson'ın amaçlarına çok iyi hizmet ediyordu. Ne de olsa kendisi de bir kara-korsanıydı. Hak talepleri olan bir kara-korsanı.

Tren, buharlı oyuncakların bir üst modeli gibiydi; Gilead halkı bu tür trenlere Mini Çuf diyor ve sarayın batısındaki köprüyü geçerken gördüğünde gülüyordu. Aslında at sırtında yol alsak daha çabuk varabilirdik ama hayvanları yormamayı tercih etmiştik. Oturduğumuz kadife kaplı sıraların açılınca yatak haline gelmesi hoşumuza gitmişti – ta ki üzerlerinde uyumayı deneyene dek. Nispeten sert bir sarsıntıda Jamie uyduruk yatağından fırlayarak yere düştü. Cuthbert olsa güler, Alain ise küfrü basardı ama Jamie Kızıl-El sadece yerden kalktı, gerindi ve tekrar uykuya daldı.

İlk gün çok az konuştuk, genellikle camdan dışarı bakıp Gilead'ın ormanlarla kaplı yeşil arazisinin yerini tozlu fundalıklara, ayakta kalmaya çalışan tek tük çiftliklere ve çoban kulübelerine bırakmasını izledik. Geçtiğimiz kasabalardaki insanlar –çoğu mutanttı– yavaşça ilerleyen Mini Çuf'a iri gözlerle bakıyordu. Birkaçı, görünmez bir göz varmış gibi alnını işaret etti. İyi Adam'a, yani Farson'a bağlılıklarının bir göstergesiydi. Bu insanlar Gilead'da olsa vatana ihanetten tutuklanıp hapse atılırdı ama Gilead artık arkamızda kalmıştı. İnsanların sadakatinin doğal bir hakmış gibi kabul edilince ne çabuk zayıflayabildiğini görmek beni dehşete düşürüyordu.

Yolculuğumuzun ilk gününde, annemin halkından birkaç kişinin hâlâ yaşamakta olduğu Beesford-on-Arten'den geçerken şişman bir adam, trene taş attı. Taş, arkadaki yük vagonunun kapalı kapısından sekti ve atlar şaşkınca kişnedi. Şişman adam, ona baktığımızı gördü. Sırıtarak iki eliyle birden apışarasını kavradı ve hantal adımlarla uzaklaştı.

"Biri yoksul bir yerde gereğinden fazla yemiş," dedi Jamie, adamın eskimiş, yamalı pantolonunun içinde sallanan kocaman kalçasına bakarak.

Jamie ertesi sabah, hizmetli önümüze süt ve yulaf lapasından oluşan soğuk kahvaltımızı koyunca, "Artık meselenin ne olduğunu anlatsan iyi olacak sanırım," dedi.

"Önce sen bana bir şeyi söyler misin? Biliyorsan tabii."

"Elbette."

"Babam, Debaria'daki sığınakta yaşayan kadınların uzun çubuğu bir erkeğe tercih ettiklerini söyledi. Ne kastettiğini biliyor musun?"

Jamie bir an bana sessizce baktı –onunla dalga geçip geçmediğimden emin olmak ister gibiydi– sonra yüzünde bir tebessüm belirdi. Jamie için bu, katıla katıla gülerek karnını tutup yerlerde yuvarlanmakla eşdeğerdi. Cuthbert Allgood olsa kesinlikle öyle yapardı. "Alçak köylerdeki fahişelerin er çubuğu dediği şey olsa gerek. Anlatabildim mi?"

"Sahi mi? Kadınlar da onu... birbirleri üstünde kullanıyor, öyle mi?"

"Öyle duydum ama bunlar hep kulaktan dolma bilgiler. Sen kadınlar hakkında benden daha çok şey biliyorsun Roland; ben hiçbir kadınla yatmadım. Ama önemi yok. Zamanı geldiğinde yatarım herhalde. Debaria'da ne yapacağımızı anlat hadi."

"Rivayete göre bir deri-değişen, bölgenin iyi halkına dehşet saçıyor. Muhtemelen kötüleri de korkutuyordur."

"Bir tür hayvana dönüşen bir insan yani?"

Aslında biraz daha karmaşıktı ama özünü kavramıştı. Rüzgâr şiddetle esiyor, trenin camlarına avuç avuç alkali savuruyordu. Sert bir esintinin ardından tren şiddetle sarsıldı. Boş lapa kâselerimiz, masanın üstünde kaydı. Düşmeden önce kâseleri yakaladık. Bu tür şeyleri hiç düşünmeksizin beceriyor

olmasaydık belimizdeki tabancalara layık olamazdık. Gerçi tabanca, Jamie'nin ilk tercihi değildi. Ona kalsa (ve yeterli vakti olsa) yayına veya arbaletine uzanırdı.

"Babam inanmıyor," dedim. "Ama Vannay gerçek olduğunu düşünüyor. O..."

O sırada ileri savrulduk ve ön sıradaki koltuklara çarptık. Koridordan boş kapları ve bardakları almaya gelen hizmetli, küçük mutfak bölümüyle vagon arasındaki kapıya doğru savruldu. Ön dişleri, beni şaşırtarak ağzından fırlayıp kucağına düştü.

Jamie, tehlikeli ölçüde yamulmuş olan koridorda koşarak adamın yardımına gitti. Yanlarına vardığım sırada Jamie dişleri yerden alıyordu. Dişlerin tahtadan yapılıp boyanmış olduğunu ve fark edilmesi güç, zekice bir mandalla tutturulduğunu gördüm.

"İyi misin sai?" diye sordu Jamie.

Yaşlı adam ayağa kalktı, sahte dişlerini alıp damağındaki boşluğa taktı. "İyiyim ama bu kahrolası fahişe yine raydan çıktı. Bir daha Debaria seferine çıkmayacağım. Evde yolumu gözleyen bir karım var. Yaşlı cadalozun teki ama ondan fazla yaşamaya kararlıyım. Atlarınızı kontrol etseniz iyi olur gençler. Şansınız varsa ikisinin de bacakları kırılmamıştır."

Atların bacakları neyse ki sağlamdı ama tedirgin ve sinirliydiler. Bir an önce oradan çıkmak istedikleri belliydi. Rampayı indirip atları iki vagon arasındaki bağlantı demirine bağladık. Batıdan esen ve tozları savuran sıcak rüzgâr yüzünden başlarını eğip kulaklarını yatırmışlardı. Vagona geri dönüp heybelerimizi aldık. Geniş omuzlu, çarpık bacaklı makinist, peşinde ihtiyar hizmetliyle yanımıza gelerek gayet iyi gördüğümüz yeri işaret etti.

"Debaria yolu şu yamaçtan geçiyor, işaret direklerini görüyor musunuz? Kadınların yerine varmanız bir saatten az sürer ama o kaltaklardan bir şey istemeye kalkmayın, avucunuzu yalarsınız." Sesini alçalttı. "Duyduğuma göre adamları yiyorlarmış. Laf olsun diye söylemiyorum gençler. *Bu karılar... erkekleri... yiyormuş.*"

Deri-değişen hikâyesine bundan daha fazla inanıyordum ama bir şey söylemedim. Adamın sarsıldığı belliydi. Ellerinden biri, Jamie'ninki gibi kıpkırmızı olmuştu. Ama makinistinki sadece basit bir yanıktı, zamanla iyileşecekti. Jamie'nin eli, mezarına girene dek aynı şekilde kalacaktı. Kana batırılıp çıkarılmış gibiydi.

"Sizi çağırabilir veya vaatlerde bulunabilirler. Memelerini bile gösterebilirler, çünkü genç erkeklerin gözlerini onlardan alamadığını bilirler. Vaatlerine kulaklarınızı, memelerine gözlerinizi kapayın. Doğruca kasabaya gidin. At üstünde bir saatinizi bile almayacaktır. Bu hiçbir boka yaramaz treni tekrar raylara oturtmak için işçileri çağırmamız gerekecek. Rayların durumu iyi, kontrol ettim. Sadece kahrolası alkali tozuyla kaplılar, o kadar. Parayla adam tutup buraya gönderemezsiniz herhalde ama onlara bir izin kâğıdı ya da her ne deniyorsa ondan yazabilirseniz ki eminim sizin gibi iyi gençler bunu yapabilir..."

"Paramız var," dedim. "Küçük bir ekibi kiralayacak kadar."

Makinistin gözleri irileşti. Babamın bana yeleğimin içine dikilmiş gizli cepte taşımam için yirmi altın verdiğini söylesem yuvalarından fırlarlardı muhtemelen.

"Peki ya öküzler? Çünkü ellerinde varsa öküzlere ihtiyacımız olacak. Yoksa atlar da işimizi görür."

"Gidip ellerinde neler olduğuna bakacağız," dedim atıma binerken. Jamie, yayını eyerin bir tarafına bağladıktan sonra atın diğer tarafına geçti ve arbaletini, babasının özel olarak yaptığı deri cebin içine yerleştirdi.

"Bizi burada unutmayın genç sai," dedi makinist. "Ne atımız var ne de silahımız."

"Unutmayacağız," dedim. "İçeride bekleyin. Bugün bir ekip gönderemezsek sizi kasabaya getirmesi için bir araba yollarız."

"Teşekkür ederiz. Aman o kadınlardan uzak durun! *Erkekleri... yiyorlar!*"

Sıcak bir gündü. Uzun süre kapalı kalan atları, bacaklarının açılması için bir müddet koşturduktan sonra tırıs gitmeye başladık.

"Vannay," dedi Jamie.

"Hı?"

"Tren raydan çıkmadan önce babanın deri-değişenin varlığına inanmadığını ama Vannay'in inandığını söylüyordun."

"Yüksek Şerif Peavy'nin gönderdiği raporları okuduktan sonra inanmamanın zor olduğunu söyledi. Her derste en az bir kez söylediği sözü bilirsin: 'Gerçekler konuşulurken, arif olan dinler.' Yirmi üç ceset, inkâr edilemeyecek bir gerçek. Vurulup bıçaklanmış değiller, hepsi de parçalanmış."

Jamie homurdandı.

"İki vakada tüm aileyi katletmiş. Neredeyse klan sayılabilecek, büyük aileler. Evleri altüst olmuş ve her yer kanla kaplanmış. Kollar ve bacaklar gövdelerinden koparılıp götürülmüş, bir kısmı kısmen yenmiş olarak bulunmuş, geri kalanı bulunamamış. Şerif Peavy ve yardımcısı, bu çiftliklerden birinde, evin en küçük oğlunun kafasını ezilmiş ve beyni akmış bir şekilde bir çite geçirilmiş olarak bulmuş."

"Hiç tanık yok mu?"

"Birkaç kişi. Sürüden ayrılmış birkaç koyunu toparlayıp geri dönmekte olan bir çoban, iş arkadaşının saldırıya uğradığını görmüş. Hayatta kalabilen, yakındaki bir tepedeymiş. Yanındaki iki köpek, diğer efendilerini korumak için koşmuş ama onları

da parçalamış. Yaratık daha sonra diğer çobana saldırmak için harekete geçmiş ama koyunlar dikkatini dağıtmış, böylece şansı yaver giden çoban paçayı kurtarmış. Yaratığın arka ayakları üstünde koşan bir kurda benzediğini söylemiş. Bir de bir kumarbazın yanındaki kadın varmış. Adam batakhanelerden birinde İzle Beni oyunu sırasında hile yaparken yakalanmış. Kadınla adama karanlık çökmeden kasabayı terk etmeleri, aksi halde kırbaçlanacakları söylenmiş. Saldırıya uğradıklarında, tuz ocaklarının yakınındaki küçük kasabaya gidiyorlarmış. Adam mücadele etmiş ve böylece kadına kaçma fırsatı doğmuş. Yaratık gidene kadar kayaların arkasına saklanmış. Gördüğünün bir aslan olduğunu söylemiş."

"Arka ayakları üstünde duran bir aslan?"

"Öyleyse bile kadın bakıp görmek için beklememiş. Son olarak, iki sığırtmaç. Debaria Deresi'nin kıyısında dinlenen genç bir Manni çiftin yakınında kamp yapıyorlarmış ama çiftin çığlıklarını duyana dek orada olduklarının farkında değillermiş. Atlarını seslere doğru sürerken katilin, ağzında kadının kopuk bacağıyla uzaklaştığını görmüşler. İnsan değilmiş ama insan gibi iki ayağının üstünde koştuğuna yemin ediyorlar."

Jamie, atının boynuna doğru eğilip yere tükürdü. "Mümkün değil."

"Vannay olabileceğini söylüyor. Daha önce de görülmüş ama çok uzun zaman olmuş. Asıl oluşumunun dışına çıkmış bir tür mutasyon olabileceğini düşünüyor."

"Tüm bu şahitler farklı bir hayvan mı görmüş?"

"Evet. Sığırtmaçların tarifine göre, gördükleri bir kaplanmış. Çizgileri varmış."

"Gezici bir sirkin eğitimli hayvanları gibi arka ayaklarının üstünde koşan aslanlar ve kaplanlar. Burada, çorak topraklarda. Oyuna gelmediğimizden emin misin?"

Emin olamayacak kadar gençtim ama çömez silahşorların bir eşek şakası uğruna uzak batıdaki Debaria'ya gönderilmeyeceği kadar umutsuz günlerde olduğumuzu biliyordum. Steven Deschain ve eşek şakası fikrini bir arada düşünebilmek ise neredeyse imkânsızdı.

"Ben sadece Vannay'den duyduklarımı söylüyorum. Manni çiftin cesetlerinden geri kalanları derme çatma bir sedyeyle sürükleyerek kasabaya getiren sığırtmaçlar, hayatlarında kaplan diye bir hayvanı bırak görmek, *duymamış*lar bile. Buna rağmen tarifleri bire bir tutuyormuş. İfadeleri burada, yeşil gözlere kadar anlatmışlar." Vannay'den aldığım iki kırışık kâğıdı yeleğimin içcebinden çıkardım. "Bakmak ister misin?"

"Okumayı seven biri değilimdir," dedi Jamie. "Biliyorsun."

"Tamam, peki. Ama inan bana, tarifleri tıpkı kara ayaza yakalanan çocukla ilgili eski hikâyedeki resimde gördüğüm kaplana benziyor."

"Hangi eski hikâyeymiş o?"

"'Tim Stoutheart ile ilgili olan, 'Anahtar Deliğinden Esen Rüzgâr.' Boş ver. Önemli değil. Sığırtmaçların sarhoş olabileceğini biliyorum, ne zaman içki satılan bir kasabaya yakın olsalar fırsatı kaçırmayıp kafayı bulurlar. Ama anlattıkları gerçekse Vannay bu yaratığın *birden fazla* şekle bürünebileceğini söylüyor."

"Yirmi üç ceset diyorsun ha? Fena."

Rüzgâr şiddetini artırarak yerden bir alkali bulutu kaldırdı. Atlar kişnedi ve biz de boynumuzdaki bandanaları, ağzımızı ve burnumuzu örtecek şekilde kaldırdık.

"Anıma da sıcak," dedi Jamie. "Bir de şu kahrolası *toz* var."

Sonra fazla gevezelik ettiğini fark etmiş gibi sessizliğe büründü. Benim için hava hoştu, zira düşünmem gerekiyordu.

Yaklaşık bir saat sonra bir tepeyi aştık ve aşağıda ışıkları yanan bir çiftlik gördük. Bir baronluk arazisi büyüklüğündeydi. Arkasında, ince bir dereye doğru uzanan yemyeşil, geniş bir üzüm bağı vardı. Görünce ağzım sulandı. Son üzüm yiyişimde koltuk altlarımda henüz tüy bitmemişti.

Çiftliği çevreleyen duvarlar yüksekti ve üstleri göz korkutucu cam kırıklarıyla kaplıydı ama büyük, ahşap kapılar, davet edercesine ardına dek açıktı. Önlerindeki bir tür tahtta, beyaz muslin bir elbise ve uçları, başının iki yanından martı kanatları gibi sarkan beyaz ipekten bir başlık giymiş olan bir kadın oturuyordu. Yaklaşınca tahtın demirağacından yapılmış olduğunu gördüm. Ağırlığını metalden başka sadece demirağacı taşıyabilirdi zaten, zira hayatımda gördüğüm en iri kadındı. Efsanevi kanunsuz prens David Quick'e eş olabilecek bir devdi adeta.

Kucağında elişi vardı. Bir battaniye örüyor olabilirdi ama o koca gövdesi ve her birinin gölgesi bir bebeği kaplayabilecek büyüklükte göğüslerinin önünde tutunca bir mendil gibi görünüyordu. Bizi fark edince elişini bir kenara koyarak ayağa kalktı. Boyu bir doksan beş civarı, belki biraz daha fazlaydı. Rüzgârın şiddeti orada daha az olmakla birlikte kadının elbisesinin eteklerini, uzun bacaklarının etrafında dalgalandıracak kadar vardı. Kumaş, rüzgârla dolan yelkenler gibi sesler çıkarıyordu. Makinistin *erkekleri yiyorlar* deyişini hatırladım ama kadının yumruğunu alnına götürüp eteğinin kenarını hafifçe kaldırarak selam verdiğini görünce atımın dizginlerini çektim.

"Selam olsun silahşorlar," diye seslendi. Sesi bariton bir erkek sesi kadar olmasa da gürdü. "Serenity ve içindeki kadınlar adına sizi selamlıyorum. Dünya üzerindeki günleriniz uzun olsun."

Yumruklarımızı kaşlarımıza götürüp iki mislini onun için diledik.

"İç Dünya'dan mı geliyorsunuz? Galiba öyle, çünkü kıyafetleriniz bu civarda yaşayanlarınkine kıyasla fazla temiz. Ama bir günden fazla kalırsanız onlar da leş gibi olacak." Güldü. Kahkahası küçük çapta bir gök gürültüsü gibiydi.

"Evet, İç Dünya'dan," dedim. Jamie'nin bir şey söylemeyeceği belliydi. Zaten ketumdu, kadının karşısında iyice sessizleşmişti. Kadının Lort Perth kadar uzun gölgesi, arkasındaki beyaz badanalı duvara düşüyordu.

"Deri-değişen için mi geldiniz?"

"Evet," dedim. "Adamı gördünüz mü yoksa sadece bahsedildiğini mi duydunuz? Eğer öyleyse teşekkürler deyip yolumuza devam edeceğiz."

"Bir insan değil o hayatım. Sakın öyle sanma."

Bir şey söylemeden kadına baktım. İri ve iyi bir hayvan olan atım Genç Joe'nun üstünde oturuyor olmama rağmen kadınla gözlerimiz neredeyse aynı hizadaydı.

"Bir *yaratık*," dedi kadın. "Derin Yarıklar'dan bir canavar olduğundan, sizin Ak ve Eld'e hizmet ettiğinizden olduğum kadar eminim. Belki bir zamanlar insandı ama artık değil. Evet, onu ve eserlerini gördüm. Olduğunuz yerde kalıp kıpırdamazsanız neler yaptığını siz de görebilirsiniz."

Bir karşılık beklemeden açık kapılardan içeri girdi. Beyaz elbisesiyle rüzgârın önündeki bir şalopa gibiydi. Jamie'ye baktım. Omuz silkerek başını salladı. Ne de olsa bunun için gelmiştik, makinistin Mini Çuf'u raylara tekrar oturtmak için biraz daha beklemesi gerekecekse öyle olsundu.

"*ELLEN!*" diye bağırdı kadın. Avazı çıktığı kadar bağırınca, megafon etkisi yaratmıştı. *"CLEMMIE! BRIANNA! YEMEK GETİRİN! ET, EKMEK VE BİRA GETİRİN – HAFİF DEĞİL KOYU OLANDAN! BİR MASA GETİRİN VE ÖRTÜSÜNÜ UNUTMAYIN! FORTUNA'YI HEMEN YANIMA GÖNDERİN! ÇABUK OLUN! HADİ!"*

Bu buyrukları yağdırdıktan sonra devasa siyah botlarını kaplayan alkali tabakasına değmemesi için eteklerini hafifçe kaldırarak bize döndü.

"Leydi-sai, misafirperverliğiniz için müteşekkiriz ama biz gerçekten..."

"Önce karnınızı doyurmalısınız," dedi. "Burada, yol kenarında yiyeceğiz, sindirim düzeniniz bozulmasın. Gilead'da bize dair ne hikâyeler anlatıldığını biliyorum, evet, hepimiz biliyoruz. Herhalde erkekler kendi başlarına yaşayan kadınlar için her yerde benzer hikâyeler anlatıyorlar. Kamışlarının değerinden şüpheye düşmelerine sebep oluyor."

"Sizin hakkınızda hikâyeler duyma..."

Kadın kahkahayı basınca göğsü deniz gibi dalgalandı. "Çok naziksin genç silahşor ama saf değilim. Merak etmeyin, sizi yemeyeceğiz." Botları kadar kara olan gözleri parladı. "Ama eminim lezzetli bir öğün olurdunuz – biriniz veya ikiniz birden. Ben Serenity'li Everlynne. Tanrı ve İsa'nın lütfuyla buranın başrahibesiyim."

"Gilead'lı Roland," dedim. "Ve bu da aynı yerden Jamie."

Jamie, eyerinin üstünden başını eğerek selam verdi.

Everlynne yine reverans yaptı. Bu kez başını daha çok eğdiği için başlığının iki yanı, perde gibi inerek kısa süreliğine yüzünü gizledi. O doğrulurken, minyon bir kadın açık kapılardan dışarı çıktı. Belki de minyon değildi. Belki sadece Everlynne'in yanında öyle görünüyordu.

Elbisesi beyaz muslin değil, gri pamuklu kumaştandı; kollarını dar göğsü üstünde kavuşturmuş, elleri yen ağızlarının içine gizlenmişti. Başlığı yoktu ama yüzünün sadece yarısını görebiliyorduk. Diğer yarısı, kalın sargı bezleriyle kaplıydı. Bize kısaca reverans yaptıktan sonra başrahibenin hatırı sayılır gölgesine doğru seğirtti.

"Başını kaldır Fortuna, bu genç centilmenler karşısında terbiyeli ol."

Nihayet başını kaldırdığında, niçin sürekli önüne eğdiğini anladım. Sargılar, burnunu tam anlamıyla gizleyemiyordu, sağ tarafının büyük bir bölümü yoktu. Geriye sadece kırmızı bir kanal kalmıştı.

"Selam," diye fısıldadı. "Dünya üzerindeki günleriniz uzun olsun."

"İki katı sizin için olsun," dedi Jamie ve kadının bakışlarındaki hüzünden, bu temenniye katılmadığını anladım.

"Onlara olanları anlat," dedi Everlynne. "En azından hatırladığın kadarını. Pek fazla olmadığını biliyorum."

"Mecbur muyum efendim?"

"Evet," dedi kadın. "Çünkü buna bir son vermeye gelmişler."

Fortuna bize kuşku dolu bir ifadeyle baktıktan sonra tekrar Everlynne'e döndü. "Becerebilirler mi? Çok *genç* görünüyorlar."

Sözlerinin kabalık olabileceğini fark edince yanaklarına kan hücum etti. Olduğu yerde hafifçe sendeleyince Everlynne kolunu omzuna attı. Kötü yaralandığı ve bedeninin hâlâ tam anlamıyla iyileşmediği belliydi. Yüzüne hücum eden kanın başka yerlerde daha önemli işleri vardı. Özellikle sargı bezlerinin altında, diye düşündüm ama üzerindeki bol elbise yüzünden göremediğimiz başka yaraları da olabilirdi.

"Haftada bir kereden fazla tıraş olmalarına hâlâ birkaç sene olabilir ama onlar silahşor Fortie. Bu lanetli kasabaya onlar düzen getiremezse hiç kimse getiremez. Hem anlatmak sana iyi gelecektir. Dehşet, üremesine fırsat verilmeden tükürülmesi gereken bir solucandır. Şimdi anlat bakalım."

Anlattı. O anlatırken diğer Serenity rahibeleri dışarı çıktı. İkisi bir masa, diğerleri yiyecek ve su taşıyordu. Görünüşlerine ve kokularına bakılırsa Mini Çuf'ta yediklerimizin yanında bir

ziyafetti ama Fortuna kısa ve korkunç hikâyesini anlatıp bitirdiğinde hiç iştahım kalmamıştı. Görünüşe bakılırsa Jamie'nin de.

Alacakaranlıktı, on beş gün önceydi. O ve Dolores kapıları kapamaya ve akşam yapacakları işler için su almaya çıkmıştı. Kovayı taşıyan Fortuna'ydı, hayatta kalan da o olmuştu. Dolores kapıyı kapatırken bir yaratık hızla atılıp ardına kadar açmış, kadını yakalamış ve kafasını ısırıp koparmıştı. Fortuna olan biteni gayet iyi görmüştü, çünkü o gece gökyüzünde Çerçi Ay vardı. Yaratığın boyu bir insandan uzundu, vücudu deri yerine pullarla kaplıydı ve yerde sürünen uzun bir kuyruğu vardı. Bebekleri ince, siyah bir çizgiden ibaret olan sarı gözleri, yassı kafasında parlıyordu. Ağzı, her biri bir adamın eli kadar uzun dişlerle dolu bir tuzaktı. Hâlâ seğirmekte olan başsız bedeni avlunun taş zeminine bırakıp güdük bacaklarıyla kuyunun yanında durmakta olan Fortuna'ya doğru koşmaya başladığında, dişlerinden Dolores'in kanı damlıyordu.

"Kaçmaya çalıştım... Beni yakaladı... Sonrasını hatırlamıyorum."

"Ben hatırlıyorum," dedi Everlynne ciddi bir ifadeyle. "Çığlıkları duyunca silahımızı kapıp dışarı koştum. Namlusunun ucunda bir zil olan, büyük, uzun bir tüfek. Çok uzun zamandır doluydu ama şimdiye dek hiçbirimiz ateşlememiştik. Tek bildiğim, elimde de patlayabileceğiydi. Ama yaratığın zavallı Fortie'nin suratını parçaladığını ve bir şeyi daha gördüm. O zaman tüfeğin elimde patlaması ihtimali aklımdan uçup gitti. O arada zavallı Fortuna'yı da vurabileceğimi bile düşünmedim."

"Keşke vursaydın," dedi Fortuna. "Keşke ölmüş olsaydım." Getirip masanın yanına yerleştirdikleri sandalyelerden birine oturdu ve yüzünü ellerine gömüp ağlamaya başladı. En azından kalan tek gözü ağlıyordu.

"Sakın bir daha öyle deme," dedi Everlynne, kadının sargı bezleriyle örtülmemiş saçlarını okşayarak. "Günaha girersin."

"Vurdunuz mu?" diye sordum.

"Kısmen. Saçmalardan biri veya birkaçı kafasındaki yumrulara ve pullara isabet etti. Zifte benzer, siyah bir maddenin fışkırdığını gördüm. Aynı maddeden daha sonra avlunun taş zemininde de bulduk ve zehirli olabileceğini, derimize nüfuz edebileceğini düşünerek hiç dokunmaksızın temizledik. Yaratık Fortuna'yı bıraktı. O an, beni yakalamaya çalışacağından emindim. Sadece tek bir kez ateş edebildiğini bilmeme rağmen tüfeği ona doğrultup bekledim. Onu yanıma çağırdım. Saçmaların dağılmayıp daha fazla zarar vermesi için yakına gelene dek bekleyeceğimi söyledim." Balgam çıkarıp yere tükürdü. "İnsan şeklinde değilken bile bir tür beyni olmalı, zira beni duyunca kaçtı. Ama köşeyi dönüp duvarın arkasında gözden kaybolmadan önce durup bana baktı. Sanki daha sonra işimi bitirmek için beni kafasına kazıyordu. Kazırsa kazısın. Tüfeği dolduracak başka saçmam yok, bir satıcı bulup getirmezse de olmayacak. Ama bu var."

Elbisesinin eteğini dizine kadar kaldırınca baldırına bağlanmış kılıfın içinde duran kasap bıçağını gördük.

"Roseanna'nın kızı Everlynne için geleceği varsa göreceği de var."

"Bir şey daha gördüğünüzü söylemiştiniz," dedim.

Bana parlak, kara gözleriyle baktıktan sonra kadınlara döndü. "Clemmie, Brianna, yemekleri koyun. Fortuna, sen de gidip dua edeceksin. Biraz önce günaha girdiğin için tövbe etmeyi ve kalbin hâlâ çarptığı için şükretmeyi unutma."

Everlynne dirseğimin üstünden kolumu kavradı, açık kapıdan avluya soktu ve talihsiz Fortuna'nın saldırıya uğradığı kuyunun yanına götürdü. İkimiz orada yalnızdık.

"Kamışını gördüm," dedi alçak sesle. "Bir eğri kılıç gibi uzun ve kıvrımlıydı. Kan yerine akan -en azından *o şekle büründüğünde*- o siyah sıvıyla şişmişti ve seğiriyordu. Onu da Dolores gibi öldürecekti ama aynı zamanda düzmeye de niyetliydi. Hem öldürüp hem düzecekti."

Jamie ve ben kadınlarla birlikte yemek yedik -Fortuna bile biraz yedi- ve atlarımıza binip kasabaya doğru yola çıktık. Ama ayrılmadan önce Everlynne atımın yanında durarak benimle yine konuştu.

"Kasabadaki işiniz bitince beni görmeye gel. Senin için bir şeyim var."

"Nedir o sai?"

Başını iki yana salladı. "Şimdi zamanı değil. O iğrenç yaratık geberdiğinde buraya gel." Elimi tutup dudaklarına götürdü ve öptü. "Kim olduğunu biliyorum, annenin izlerini yüzünde görüyorum. Bana gel, Gabrielle'in oğlu Roland. Başarısız olma."

Bir şey söylememe fırsat bırakmadan uzaklaştı ve kapıdan içeri kayarcasına girdi.

Debaria'nın anacaddesi geniş ve asfaltla kaplıydı ama asfalt pek çok yerde çatlayıp parçalanmıştı. Yakın gelecekte iyice yok olacaktı. Ticaret hacmi oldukça yüksekti ve meyhanelerden taşan gürültülere bakılırsa oldukça iyi iş yapıyorlardı. Direklere bağlanmış sadece birkaç at ve katır gördük; dünyanın o kesiminde hayvanlar binmek için değil, daha ziyade takas ve yemek için kullanılıyordu.

Kolunda bir sepetle dükkândan çıkan bir kadın bizi görüp gözünü kırpmadan bir süre baktıktan sonra içeri koştu. Az sonra dışarı birkaç kişi daha çıktı. Biz Yüksek Şerif'in ofisine varana kadar -taştan inşa edilmiş kocaman kasaba hapishanesinin

bitişiğindeki ufak, ahşap bina- caddenin iki yanı, meraklı izleyicilerle dolmuştu.

"Deri-değişeni öldürmek için mi geldiniz?" diye seslendi sepetli kadın.

"Bu ikisi bir şişe viskinin icabına bakacak kadar bile büyük görünmüyor," dedi Cheery Fellows Meyhanesi & Café önünde dikilmekte olan adam. Bunun üzerine gülüşmeler ve mırıltılar oldu.

"Kasaba halkı günlük hayatına aynen devam ediyor gibi," dedi Jamie atından inip işini (ve keyfini) bırakıp onları izlemeye çıkmış kırk elli civarındaki kadın ve adama bakarak.

"Günbatımından sonra farklı olur," dedim. "Deri-değişen gibi yaratıklar, ava güneş battıktan sonra çıkarmış. En azından Vannay öyle söylüyor."

Şerifin ofisine girdik. Hugh Peavy uzun beyaz saçlı, sarkık bıyıklı, koca göbekli bir adamdı. Yüzünde derin endişe çizgileri vardı. Tabancalarımızı görünce rahatlamış göründü. Sakalsız suratlarımızı fark edince, hissettiği rahatlama azaldı. Yazarken kullandığı kalemin ucunu sildi, ayağa kalktı ve elini uzattı. Bu adam, alnına yumruğunu götürenlerden değildi.

Şerifle tokalaşıp kendimizi tanıttıktan sonra, "Sizi küçümsüyor görünmek istemem gençler ama Steven Deschain'in bizzat gelmesini bekliyordum. Ya da Peter McVries'in."

"McVries öleli üç yıl oluyor," dedim.

Peavy şok olmuştu. "Sahi mi? Oysa tabancayla çok becerikliydi. Hem de çok."

"Yüksek ateşten öldü." Büyük ihtimalle zehirlendiği içindi ama Debaria Yüksek Şerifi'nin bunu bilmesine gerek yoktu. "Steven'a gelince, başka işleri olduğu için beni gönderdi. Ben oğluyum."

"Hıı, evet. Adını ve Mejis'te yaptıklarını duymuştum, bazen haberler buraya bile geliyor. Bir tık tık hattımız var, hatta bir de zır zır." Duvardaki aleti gösterdi. Hemen altındaki tuğlaya çakılmış levhada İZİNSİZ DOKUNMAYINIZ yazıyordu. "Eskiden Gilead'a kadar ulaşıyordu ama bugünlerde sadece güneyde Sallywood'a, kuzeyde Jefferson'a ve yamaçtaki köye –Little Debaria– ulaşıyor. Hâlâ çalışan birkaç sokak lambamız bile var – gaz lambası değil, gerçek ışıklar. Kasaba halkı bunların yaratığı uzak tutacağını düşünüyor." İçini çekti. "Ben o kadar emin değilim. Bu iş kötü gençler. Bazen dünyanın çivisinin çıktığını düşünüyorum."

"Çıktı," dedim. "Ama çıkanlar yerine takılabilir şerif."

"Öyle diyorsan." Genzini temizledi. "Şimdi, bunu saygısızlık olarak görmeyin, söylediğiniz kişiler olduğunuzu biliyorum ama bana bir sigul gönderileceği söylenmişti. Getirdiyseniz alayım, benim için özel bir anlam taşıyor."

Çantamı açıp bana verileni çıkardım: kapağında babamın nişanı olan –içinde ***S*** olan bir ***D***– küçük bir tahta kutuydu. Peavy, yüzünde bıyıklarının altında kalan dudaklarının kenarlarını hafifçe kaldıran belli belirsiz bir tebessümle kutuyu aldı. Hatırlamanın yarattığı bir gülümseme olduğunu düşündüm. Yüzünden yıllar alıvermişti.

"İçinde ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Bakmam söylenmemişti.

Peavy kutuyu açtı, içine baktı ve bakışları Jamie ile bana döndü. "Steven Deschain bir zamanlar, ben hâlâ şerif yardımcısıyken, o zamanın Yüksek Şerif'ine ve yedi kişilik bir ekibe Karga Çetesi'ne karşı liderlik etmişti. Baban sana Kargalar'dan bahsetti mi hiç?"

Başımı iki yana salladım.

"Deri-değişen değillerdi ama yine de başımıza çöreklenmiş büyük bir belaydılar. Sadece Debaria'da değil, bu civardaki tüm çiftçi kasabalarında çalıp çırpıp yağma yapıyorlardı. Değerli bir yük taşıdığını duyarlarsa trenleri de soyuyorlardı. Ama asıl işleri adam kaçırıp fidye istemekti. Korkakça bir suç elbette –Farson'ın favorilerinden biriymiş– ama parası iyi.

Bir hayvan çiftliği sahibinin karısı olan Belinda Doolin'i kaçırmalarının üstünden bir gün geçmişti ki baban çıkageldi. Kadının kocası adamlar gittikten sonra bağlarını çözebilmiş. Zır zır ile hemen bize haber verdi. Kargalar, zır zırı bilmiyordu ve sonlarını getiren de bu oldu. Bir silahşorun yolunun bu tarafa düşmüş olmasının da yardımı oldu elbette; o günlerde nerede, ne zaman ihtiyaç duyulursa orada bitmek gibi bir özellikleri vardı."

Susup bize baktı. "Belki hâlâ vardır. Her neyse, olayın üstünden çok geçmeden suç mahalline vardık. Aramızdan herhangi biri, izleri gözden kaçırabilirdi –bu civarda toprak genelde sert olduğu için takibi zorlaştırır– ama babanın gözleri olağanüstüydü. Şahinlerle kartallar onun yanında halt yemiş."

Babamın gözlerinin ne kadar keskin olduğunu ve iz sürmedeki becerisini biliyordum. Bu hikâyenin muhtemelen orada bulunuş sebebimizle hiçbir ilgisi olmadığını ve daha fazla dinleyip vakit kaybetmememiz gerektiğini de biliyordum. Ama babam gençlik günlerinden hiç bahsetmezdi ve bu hikâyeyi duymak istiyordum. Duymaya *açtım*. Ve bitince, Debaria'da bulunuş sebebimizle sandığımdan daha ilgili olduğunu anladım.

"İzler bizi ocaklara, Debaria halkının tuz-evleri dediği yere götürdü. O günlerde ocaklar terk edilmişti, yirmi yıl önce yeni kuşağın bulunmasından evveldi."

"Kuşak mı?" diye sordu Jamie.

"Katman," dedim. "Daha önce keşfedilmemiş bir katman."

"Evet, öyle. Ama o günlerde ocaklar terk edilmişti ve Kargalar gibi kanunsuzlar için ideal saklanma yerleriydiler. İzler düzlüklerden sonra kayalıkların arasından ilerleyerek Low Pure'e, yani tuz-evlerinin aşağısındaki çayırlara vardı. Aynı yerde, geçenlerde bir koyun çobanı öldürüldü. Öldüren şey tıpkı bir..."

"Kurda benziyordu," dedim. "Bunu biliyoruz."

"Ödevinizi yaptınız demek? Eh, daha iyi. Nerede kalmıştım? Hah, evet, o kayalıklara şimdi Pusu Kuyusu deniyor. Bildiğimiz anlamdaki kuyu değil elbette ama sanırım bu isim insanların kulağına hoş geliyor. İzler oraya doğru gidiyordu ama Deschain arkadan dolaşıp doğudan yaklaşmak istedi. High Pure'den. O günlerdeki şerif Pea Anderson bu fikre karşı çıktı. Gözüne bir solucanı kestirmiş bir kuş gibi devam etmeye hevesliydi. Arkadan dolaşmanın üç günümüzü alacağını, o zamana kadar kadının ölmüş, Kargalar'ın ise kaçmış olacağını söyledi. Hiç dolanmadan gitmeye kararlı olduğunu, gerekirse tek başına gideceğini söyledi. 'Gilead adına bana başka bir emir vermediğin sürece gideceğim,' dedi babana.

'Öyle bir şey yapmam,' dedi Deschain. 'Çünkü Debaria senin bölgen; benim kendi bölgem var.'

Diğer ekip de şerifle birlikte gitti. Ben babanla kaldım. Şerif Anderson, eyerinin üstünde dönerek bana, 'Umarım eleman arayan bir çiftlik vardır Hughie, zira yakana o rozeti taktığın günler geride kaldı. Seninle işim bitti,' dedi.

Bana söylediği son sözler bunlar oldu. Atları üzerinde uzaklaştılar. Gilead'lı Steven yere çömeldi, ben de yanına çömeldim. Yarım saat kadar sessiz kaldıktan sonra –belki daha da uzundu– ona, 'Arkadan dolaşacağımızı sanıyordum,' dedim. 'Ama senin de benimle işin bittiyse...'

'Hayır,' dedi. 'Senin işten çıkarılıp çıkarılmaman üstüme vazife değil.'

'O halde ne bekliyoruz?'

'Silah seslerini,' dedi ve üzerinden beş dakika geçmeden duyduk. Silah sesleri ve çığlıklar. Uzun sürmedi. Kargalar geldiğimizi görmüştü – muhtemelen minik bir metal pırıltısı veya güneşin bir eyerin yüzeyinden yansıması bizi elevermişti. Baba Karga çok dikkatli ve becerikliydi, ilerlemeyi bırakıp bize doğru gelmeye başlamışlardı. O yüksek kayalıklara tırmanıp Anderson ve adamlarına kurşun yağdırmışlardı. O günlerde daha fazla silah vardı ve Kargalar'da bol miktarda bulunuyordu. Bir iki tane seri-ateşleyene bile sahiplerdi.

Böylece arkadan dolaştık. Sadece iki günümüzü aldı, çünkü Steven Deschain amansızca ilerliyordu. Üçüncü gün yamaçta kamp kurduk ve şafak sökmeden tekrar yola çıktık. Şimdi, eğer bilmiyorsanız –ve bilmeniz için bir sebep yok– tuz-evleri yamaçtaki büyük mağaralardır. Sadece ocak işçileri değil, aileleri de orada yaşıyordu. Mağaraların gerilerindeki tüneller, dağın içine uzanır. Ama dediğim gibi, o günlerde terk edilmişlerdi. Buna rağmen birinin tepesindeki havalandırma deliğinden duman tüttüğünü gördük. Bu da, bir çığırtkanın karnaval çadırının kapısında durup müşterileri bağıra çağıra içeri davet etmesi gibi bir şeydi.

'Tam vaktinde geldik,' dedi Steven. 'Güvende olduklarını düşündükleri için son birkaç geceyi içip sarhoş olarak geçirmişlerdir. Alkolün etkisiyle hâlâ uyuyor olmalılar. Benimle birlikte çarpışacak mısın?'

'Evet silahşor, yanındayım,' dedim ona."

Peavy bunu söylerken bilinçsizce sırtını dikleştirmişti. Daha genç görünüyordu.

"Son elli altmış metreyi aşarken baban, bir gözcü olması ihtimaline karşı tabancasını çekmişti. Vardı ama genç bir delikanlıydı ve horul horul uyuyordu. Deschain tabancasını kılı-

fına koydu, bir taşla onu etkisiz hale getirdi ve kenara çekti. O delikanlıyı daha sonra gözleri yaşlı, altını ıslatmış, boynunda iple darağacında dururken gördüm. Yaşı on dörtten büyük değildi ama tıpkı diğerleri gibi o da sai Doolin'in ırzına geçmişti – şu kaçırılan kadın, büyükannesi olacak yaştaydı. Boynundaki ilmek yakarışlarını kestiğinde hiç gözyaşı dökmedim. Bu civarda hep söylendiği gibi, tuz alıyorsan bedelini ödeyeceksin.

Silahşor içeri süzüldü, ben de peşinden gittim. Hepsi serilmiş uyuyor, köpekler gibi horluyordu. *Köpektiler* gerçekten çocuklar. Belinda Doolin bir direğe bağlıydı. Bizi görünce gözleri irileşti. Steven Deschain önce onu gösterdi, sonra kendini gösterdi, ardından ellerini birleştirerek tekrar kadını işaret etti. Güvendesin, demek istiyordu. Kadın anladığını belirterek başını sallarken yüzünde gördüğüm minnet ifadesini unutamam. Güvendesin – biz bu dünyada büyüdük gençler ve o dünya yok olmak üzere.

Sonra Deschain yüksek sesle konuştu. 'Yolun sonundaki açıklığa gözlerin kapalıyken gitmek istemiyorsan uyan Allan Crow. Hepiniz uyanın.'

Uyandılar. Hepsini canlı ele geçirip götürmeyi hiçbir zaman düşünmemişti –çılgınlık olurdu, anlıyorsunuzdur eminim– ama onları uykularında vurmak da istememişti. Yavaş yavaş uyandılar ama gözlerini tekrar yummaları uzun sürmedi. Steven tabancalarını öylesine hızlı çekiyordu ki ellerinin hareketlerini görmedim bile. Şimşekten bile süratliydi. Sandal ağacından kabzaları olan tabancalar bir an kılıfındayken bir sonraki an kapalı alanda gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu. Ama kendi tabancamı çekmekten geri kalmadım. Dedemden kalma eski bir tabancaydı ancak iki kişiyi hakladım. Öldürdüğüm ilk iki kişiydi. Maalesef o günden sonra çok kişinin canını aldım.

O ilk salvodan tek canlı kurtulan Baba Karga, yani Allan Crow'du. Kırışıklıklarla dolu yüzünün bir tarafı felç gibi bir şey yüzünden donuk, yaşlı bir adamdı ama buna rağmen şeytani bir hızla hareket ediyordu. Üstünde tulum iç çamaşırı vardı ve tabancası, döşeğinin ayakucundaki çizmelerinden birinin içinde duruyordu. Silahını kaptı ve bize doğrulttu. Steven onu vurdu ama yaşlı piç bir el ateş edebildi. Hedefini tam tutturamadı ama..."

Tüm bunların yaşandığı günlerde yaşı bizden büyük olamayacak Peavy küçük kutunun kapağını açıp büyülenmişçesine bir süre baktıktan sonra bana döndü. O minik hatırlayış tebessümü hâlâ dudaklarındaydı. "Babanın kolunda bir yara izi gördün mü hiç Roland? Tam şurada?" Dirseğinin hemen üstünde bir yeri gösterdi.

Babamın vücudu yara izleri yüzünden bir harita gibiydi ama o haritayı gayet iyi bilirdim. Dirseğinin iç kısmında, hemen yukarıda, derin bir gamzeyi andıran bir iz vardı. Şerif Peavy'nin, gülümsediğinde ortaya çıkan ve bıyıklarının tam olarak gizleyemediği gamzeleri gibiydi.

"Baba Karga'nın son kurşunu, kadının bağlı olduğu direğin üzerindeki duvara çarpıp sekti." Kutuyu bana doğru çevirip gösterdi. İçinde ezilmiş, büyük bir kurşun vardı. "Bunu deri yüzmekte kullandığım bıçakla babanın kolundan çıkarıp ona verdim. Teşekkür etti ve bir gün geri vereceğini söyledi. Ve işte burada. Ka bir tekerlektir sai Deschain."

"Bu hikâyeyi daha önce anlatmış mıydın?" diye sordum. "Hiç duymamıştım."

"Arthur'un soyundan gelen bir silahşorun kolundan bir kurşun çıkardığımı mı? Eld'in Eld'inden? Hayır, şimdiye dek hiç anlatmadım. Kim inanırdı ki zaten?"

"Ben," dedim. "Ve teşekkür ederim. Kurşun onu zehirleyebilirdi."

"Yok, yok," dedi Peavy gülerek. "Ona bir şey olmazdı. Eld'in kanı çok güçlüdür. Ve ben dayanamasaydım veya midem kaldırmasaydı kurşunu kendi çıkarırdı, bundan eminim. Herkese Karga Çetesi'nin sonunu getirmemizde aslan payının bana ait olduğunu anlattı ve o gün bugündür şerif benim. Ama az kaldı. Bu deri-değişen olayından sonra kararımı verdim. Yeterince kan gördüm ve artık esrarlı vakalara karnım tok."

"Yerini kim alacak?" diye sordum.

Bu soru üzerine şaşırmış göründü. "Muhtemelen hiç kimse. Ocaklar birkaç yıla kadar yine kuruyacak ve bu kez geri dönüş söz konusu olmayacak. Demiryolu hattının da sonu yakındır. Bu ikisi, dedelerinizin zamanında küçük, güzel bir şehir olan Debaria'nın sonunu getirecek. Gelirken önünden geçtiğinizden emin olduğum kutsal tavuk kümesi varlığını sürdürebilir ama başka hiçbir şey kalmayacak."

Jamie kaygılı görünüyordu. "Peki ya o zamana kadar?"

"Çiftçiler, düzenbazlar, pezevenkler ve kumarbazlar kendi cehennemlerine gidebilir. Kısa bir süre sonra hiçbiri umurumda olmayacak. Ama deri-değişen sorununu öyle ya da böyle çözmeden bir yere gitmeyeceğim."

"Deri-değişen, Serenity'deki kadınlardan ikisine saldırmış," dedim. "Birinin suratını kötü parçalamış."

"Oraya gittiniz demek?"

"Kadınlar dehşet içinde." Bunu düşünürken aklıma genç bir huş ağacının gövdesi kadar kalın bir baldıra bağlanmış kılıftaki bıçak geldi. "Başrahibe hariç."

Peavy güldü. "Everlynne. O kadın şeytana pabucunu ters giydirir. Ve şeytan onu cehenneme götürmeye kalksa bir ayda oraya da hükmetmeye başlar."

"Bu deri-değişenin insan formundayken kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordum. "Varsa söyle lütfen. Zira babamın sizin şu Şerif Anderson'a dediği gibi, burası bizim bölgemiz değil."

"İstediğiniz buysa size bir isim veremem ama bir ipucu verebilirim belki. Beni takip edin."

Masasının arkasındaki kemerli geçitten girip **T** şeklindeki hapishane binasına geçtik. Ana koridorda sekiz büyük hücre saydım, onu kesen uzun koridorda ise bir düzine kadar küçük hücre vardı. Küçük hücrelerden biri hariç hepsi boştu, onda da ayyaşın biri saman dolu döşeğe uzanmış, uyuyordu. Hücresinin kapısı açıktı.

"Bir zamanlar hafta sonunda tüm bu hücreler dolardı," dedi Peavy. "Sarhoş sığırtmaçlar ve ırgatlar olay çıkarıp hücreleri doldururdu. Şimdi insanların çoğu akşamları çıkmıyor. Hafta sonunda bile. Sığırtmaçlarla ırgatlar barakalarında kalıyor. Kimse geceleri sarhoş bir halde eve giderken deri-değişenle karşılaşmak istemiyor."

"Ya madenciler?" diye sordu Jamie. "Onların da burada kaldığı oluyor mu?"

"Pek sık değil, çünkü Little Debaria'daki meyhanelere gidiyorlar. İki tane var. İki fuhuş yuvası batakhane. Buradaki Cheery Fellows, Busted Luck veya Bider-Wee gibi genelevlerde çalışan fahişeler müşteri çekemeyecek kadar yaşlanıp hastalandığında Little Debaria'daki batakhanelere gider. White Blind ile sarhoş olan madenciler, fahişelerin kaşına gözüne bakmaz."

"Ne hoş," diye mırıldandı Jamie.

Peavy, büyük hücrelerden birinin kapısını açtı. "İçeri gelin gençler. Kâğıdım yok ama tebeşirim ve kullanabileceğim koca bir duvar var. İhtiyar Tuzcu Sam uyanmadığı sürece kimse bizi

rahatsız etmez. Onun da günbatımından önce uyandığı pek görülmemiştir."

Şerif, fitilli pantolonunun cebinden bir parça tebeşir çıkardı ve duvara, tepesinde çıkıntılar olan uzun bir dikdörtgen çizdi. Bir sıra ters ***V*** gibi görünüyorlardı.

"Bu Debaria'nın tamamı," dedi Peavy. "Buradan, gelirken kullandığınız demiryolu geçiyor." Bir sıra çizgi çekti ve o an, makinisti ve bize hizmet eden yaşlı adamı hatırladım.

"Mini Çuf raydan çıktı," dedim. "Yerine oturtmak için bir ekip gönderebilir misiniz? İşçilik ücretlerini karşılayacak paramız var. Ayrıca Jamie ve ben de yardım edebiliriz."

"Bugün olmaz," dedi Peavy dalgınca. Haritayı inceliyordu. "Makinist hâlâ orada mı?"

"Evet. İki kişiler."

"Kellin ve Vikka Frye'ı bir at arabasıyla gönderirim. Kellin en iyi adamımdır –diğer iki yardımcım pek işe yaramaz– Vikka da oğlu. İkisini alıp karanlık çökmeden getirirler. Daha vakit var, yılın bu zamanında günler uzun oluyor. Şimdi, dikkatinizi bana verin gençler. Bu demiryolu, bu da Serenity – yüzü parçalanan zavallı kızla konuştuğunuz yer. Anayol üstünde." Serenity'yi temsil eden küçük bir kutu çizdi ve içine bir ***X*** koydu. Manastırın kuzeyine, haritanın testereye benzer üst kesimine yakın bir noktaya bir ***X*** daha çizdi. "Burası koyun çobanı Yon Curry'nin öldürüldüğü yer."

Bu***X***'in soluna, hemen hemen aynı hizada –sivri hattın altına– bir çarpı daha koydu.

"Alora çiftliği. Yedi kişi öldü."

Sol tarafta, hafifçe üstte, uzak bir noktaya bir ***X*** daha koydu.

"High Pure'deki Timbersmith çiftliği. Dokuz kişi öldü. Küçük çocuğun kafasını, kazığa geçirilmiş halde bulduğumuz yer. Etrafı ayak izleriyle doluydu."

"Kurt izleri mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, bir tür büyük kedi. Başlangıçta öyle. İzi kaybetmeden önce değişip toynağa benzer bir şekil aldılar. Sonra..." Bize ciddi bir ifadeyle baktı. "Ayak izlerine dönüştü. Önce büyüktü –neredeyse bir devin ayak izleri gibi– sonra giderek ufaldı ve normal bir insan ayağı boyutuna indi. Her neyse, izleri kayalık zeminde kaybettik. Baban olsa muhtemelen kaybetmezdi sai."

Haritayı işaretlemeye devam etti. Bitirince geriledi ve birlikte dikkatle incelemeye başladık.

"Duyduğuma göre sizin gibilerin aklının da elleri gibi hızlı olması gerekiyormuş. Harita size ne anlatıyor?"

Jamie, saman dolu döşek sıralarının arasından geçerek (bu hücre, özellikle bol alkol tüketilen gecelerde pek çok sarhoş konuk ağırlıyor olmalıydı) duvara yaklaştı ve parmağını haritanın üst kesimindeki sivri hatta gezdirerek hafifçe silinmelerine sebep oldu. "Tuz-evleri burada mı? Tüm yamaçlara yayılmış haldeler mi?"

"Evet. O tepelere Tuz Kayaları diyoruz."

"Little Debaria nerede?"

Peavy, tuz madencilerinin kasabasını belirtmek için bir kutucuk daha çizdi. Kadın ve kumarbazın öldürüldüğü yerdeki ***X***'e yakındı... zira Little Debaria'ya gidiyorlardı.

Jamie haritayı bir süre daha inceledikten sonra başını salladı. "Bana kalırsa deri-değişen, madencilerden biri olabilir. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Evet, onlardan birkaçı da deri-değişenin kurbanları arasında ama ben de bir tuzcu olabileceğini düşünüyorum. Mantıklı geliyor – böyle çılgınca bir durum ne kadar *mantıklı* olabilirse. Yeni kuşak, eskilerden çok daha derine iniyor ve dünyanın

derinliklerinde iblisler olduğu herkesçe malum. Belki madencilerden biri, bir iblisle karşılaşıp onu uyandırdı ve olan oldu."

"Toprakta aynı zamanda Eskiler'den kalanlar da var," dedim. "Hepsi olmasa da bir kısmı tehlikeli. Belki şu eski şeylerden biri vardır... Ne deniyordu onlara Jamie?"

"Antikler."

"Evet, onlar. Belki yaşananların sorumlusu onlardan biridir. Deri-değişeni canlı yakalayabilirsek belki anlatır."

"O dediğine pek ihtimal vermiyorum," diye homurdandı Peavy.

Bana göre olasılık yüksekti. Kimliğini teşhis edip onu gündüz vakti ele geçirebilirsek mümkündü.

"Kaç tuzcu var?" diye sordum.

"Eski günlerdeki kadar çok değil, çünkü şimdi sadece tek kuşak var. Herhalde... iki yüzden fazla değildir."

Jamie ile bakıştık ve gözlerinde bir neşe pırıltısı gördüm. "Hiç merak etme Roland," dedi. "Eminim hasat vaktinden önce hepsinin sorgusunu bitiririz. Acele edersek tabii."

Abartıyordu elbette ama yine de Debaria'daki işimiz en azından birkaç hafta sürecek gibiydi. Deri-değişeni sorguya çekip yine de o olduğunu anlayamayabilirdik; usta bir yalancı olabilir veya hatırlamadığı için suçluluk hissetmeyebilirdi. Gündüz kişiliği, gece onu ele geçiren kişiliğinin yaptıklarından bihaber olabilirdi. Alakasız görünen durumlar arasındaki bağlantıyı bakar bakmaz gören Cuthbert veya insanların zihnine ulaşmakta Tanrı vergisi bir yeteneği olan Alain'in yanımda olmasını diledim. Gerçi Jamie de o kadar kötü değildi. Ne de olsa burnumun dibinde olan ve çoktan fark etmem gerekeni görmüştü. Bir konuda Şerif Peavy ile tamamen hemfikirdim: Esrarengiz durumlardan nefret ederdim. Şu uzun ömrümde asla değişmeyen şeylerden biri budur. Esrarları çözmekte iyi değilimdir; zihnim hiçbir zaman o şekilde çalışmadı.

"Sana sormak istediğim bir şey var şerif," dedim ofisine döndüğümüzde. "Birincisi, biz sana açılırsak sen de bize açılacak mısın? İkincisi..."

"İkincisi, ne olduğunuzu görüyor ve yaptığınızı kabul ediyor muyum? Üçüncüsü, yardım ve kurtarıcı arıyor muyum? Şerif Peavy evet, evet ve evet diyor. Hadi artık işe koyulun gençler, çünkü yaratığın Serenity'de ortaya çıkmasının üstünden iki hafta geçti ve o gece öğünü pek bol sayılmazdı. Yakında yine görülecektir."

"Sadece geceleri ortaya çıkıyor, değil mi?" diye sordu Jamie. "Emin misin?"

"Evet."

"Ayın bir etkisi olabilir mi?" diye sordum. "Çünkü babamın danışmanı –ve eski öğretmenimiz– eski efsanelerde bir..."

"Efsaneleri biliyorum sai, ama bu sefer yanılıyorlar. En azından bu yaratık için. Saldırdığı zamanlarda dolunay vardı –Uzun Tuz Bataklığı'ndan çıkmış bir timsah gibi yumrular ve pullarla kaplı bir halde Serenity'de ortaya çıktığında Tam Çerçi'ydi– ama Timbersmith çiftliğine saldırdığında ay yoktu. Size farklı bir şey söylemek isterdim ama gerçek bu. Ayrıca bu kâbusun bir başkasının bağırsaklarını çalıların arasından toplamak veya bir çocuğun kafasını, geçirildiği kazıktan çıkarmak zorunda kalmadan sona ermesini istiyorum. Buraya yardım etmeniz için gönderildiniz ve edebilmenizi tüm kalbimle diliyorum... ama şüphelerim yok değil."

Peavy'ye Debaria'da iyi bir otel veya pansiyon olup olmadığını sorduğumda güldü.

"Kasabadaki son pansiyon, Dul Brailley'ninkiydi. İki sene önce serserinin teki, hacet gideren kadına tecavüz etmeye kalktı. Zeki bir kadındı. Herifin gözlerindeki bakışı görmüş, tuvalete

giderken eteğinin altına bir bıçak saklamış. Adamın boğazını oracıkta kesivermiş. Sonradan şansını Crescent'te at yetiştiriciliğinde denemeye karar veren ama o günlerde Adalet Memurumuz olan Stringy Bodean, durumu beş dakika değerlendirdikten sonra nefsi müdafaa kararı vererek kadını suçsuz buldu ama Dul Brailley, Debaria'da yeterince kaldığına karar vererek Gilead'a taşındı. Eminim hâlâ hayattadır. Kadının ayrılmasından iki hafta sonra sarhoş bir ahmak, pansiyonu yakıp kül etti. Otel hâlâ açık. İsmi Delightful View. İsmine kanmayın. Manzara nefis falan değil gençler. Ve yataklar, kurbağaların gözleri kadar büyük haşaratla kaynıyor. Yerinizde olsam, baştan aşağı Arthur Eld'in zırhına bürünmeden o yataklarda uyumazdım."

Böylelikle Debaria'daki ilk gecemizi, büyük sarhoş hücresinde, Peavy'nin haritasının olduğu duvarın hemen önünde geçirdik. Tuzcu Sam salıverildiği için hücrede sadece ikimiz vardık. Dışarıda, kuvvetli bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Çatının saçaklarından geçerken çıkardığı iniltiye benzer sesi duyunca yine annemin bana, ben küçükken okuduğu hikâyeyi hatırladım, Tim Stoutheart ve Tim'in, New Canaan'ın kuzeyindeki Sonsuz Orman'da karşı karşıya kaldığı kara ayazın hikâyesini. Koskocaman ormandaki küçük çocuğu düşününce onun için üzülürdüm ama gösterdiği cesaret içimi ısıtırdı. Çocukken dinlediğimiz hikâyeleri ömür boyu hafızamızda taşırız.

Jamie, oldukça sert bir esinti –Debaria rüzgârı ılıktı, kara ayaz gibi dondurucu değildi– hapishanenin yan duvarına çarparak penceredeki tahtaların arasından içeri tozları savurunca konuştu. Bir sohbeti onun başlattığı nadir görülürdü.

"Bu sesten nefret ediyorum Roland. Beni bütün gece uyutmuyor."

Ben ise bayılırdım; rüzgârın sesi bana güzel anıları ve uzak yerleri düşündürürdü. Gerçi tozlardan pek hoşlanmadığımı itiraf etmem gerek.

"Bu yaratığı nasıl bulacağız Jamie? Umarım aklına bir fikir geliyordur, çünkü benim gelmiyor."

"Tuz madencileriyle konuşmamız gerek. Oradan başlayacağız. Birileri, üzeri kanlı bir madenciyi, yaşadıkları yere sinsice girmeye çalışırken görmüş olabilir. Çıplak halde girmeye çalışırken. Çünkü önceden çıkarmadığı sürece giyinik bir şekilde geri dönmesi mümkün değil."

Bu beni bir nebze ümitlendirdi. Gerçi aradığımız kişi ne olduğunun farkındaysa, değişimin yaklaştığını hissettiğinde soyunup kıyafetlerini bir yere saklayabilir, sonra dönüp alabilirdi. Ama bilmiyorsa...

İncecik bir ipti ama bazen -koparmamayı başarabilirseniz- ince bir ip sizi kocaman bir kumaş parçasına götürebilirdi.

"İyi geceler Roland."

"İyi geceler Jamie."

Gözlerimi yumdum ve annemi düşündüm. O sene bunu sık sık yapmıştım ama ilk kez ölüyken nasıl göründüğünü değil, ben küçükken, renkli camlı odamdaki yatağımın kenarına oturup bana kitap okurken ne kadar güzel göründüğünü düşündüm. "Bak Roland," diyordu. "Tek sıra halinde dizilmiş, havayı koklayan Hantal Billy'ler. *Onlar* biliyor, değil mi?"

"Evet," diyordum ona. "Billy'ler biliyor."

"Peki bildikleri nedir?" diye soruyordu bir gün öldüreceğim kadın bana. "Neyi biliyorlar bir tanem?"

"Kara ayazın yaklaştığını biliyorlar," diyordum. Artık gözkapaklarım iyice ağırlaşmış olurdu ve birkaç dakika sonra, melodiyi andıran sesini dinleyerek uykuya dalardım.

O anda sertçe esen rüzgârın uğultusunu dinleyerek uyuyakaldım.

* * *

Sabahın ilk cılız ışığında, şiddetli bir gürültüyle uyandım: *DRİNG! DRİNG! DRİNNNG!*

Jamie hâlâ bacakları iki yana açık halde sırtüstü yatarak horlamaya devam ediyordu. Tabancalarımdan birini kılıfından aldım, hücrenin açık kapısından dışarı çıktım ve gürültünün kaynağına doğru yürüdüm. Şerif Peavy'nin büyük bir gururla bahsettiği zır zırın sesiydi. Şerif orada değildi. Uyumak için evine gitmişti, ofisi boştu.

Yarı çıplak bir halde –hava oldukça sıcaktı– elimde tabancamla yürüyüp duvardan dinleme konisini aldım, dar kısmını kulağıma yaklaştırdım ve konuşma borusuna doğru eğildim. "Evet? Alo?"

"Sen de kimsin be?" diye bağırdı biri. Ses o kadar yüksekti ki başımın yan tarafına bir ağrı saplanıverdi. Gilead'da da zırzırlar vardı ve yaklaşık yüz tanesi hâlâ çalışır vaziyetteydi ama hiçbirinin sesi bu kadar net ve yüksek çıkmıyordu. Yüzümü buruşturarak koniyi kulağımdan uzaklaştırdım ama gelen sesi hâlâ duyabiliyordum.

"Alo? Alo? Hay tanrılar bu zımbırtıyı kahretsin! ALO?"

"Seni duyuyorum," dedim. "Babanın hatırına sesini alçalt."

"Kiminle görüşüyorum?" Ses, dinleme cihazını kulağıma yaklaştırmama izin verecek kadar alçalmıştı. Ama içine kadar değil, dersimi almıştım.

"Şerifin bir yardımcısıyla." Bu, Jamie DeCurry ile benim için dünyada kullanılabilecek son tanımdı ama en basit olan, genellikle en iyi olandı. Zır zır ile panik halindeki bir adamla konuşurken ise *her zaman* en iyisiydi muhtemelen.

"Şerif Peavy nerede?"

"Evinde, karısının yanında. Saat daha beş bile değildir herhalde. Şimdi bana kim olduğunu, nereden aradığını ve ne olduğunu söyle."

"Jefferson'dan Canfield. Ben..."

"*Hangi* Jefferson?" Arkamda ayak sesleri duyunca tabancamı hafifçe kaldırarak döndüm. Ama gelen sadece, saçları uykuyla dağılıp dikleşmiş olan Jamie'ydi. Elinde kendi tabancası vardı. Blucinini giymişti ama ayakları çıplaktı.

"Jefferson Çiftliği, seni budala! Şerifi derhal buraya göndermen gerek. Herkes ölmüş. Jefferson, ailesi, aşçı, bütün işçiler. Ortalık kan gölüne dönmüş."

"Kaç kişi?" diye sordum.

"Belki on beş. Belki yirmi. Kim bilir?" Jefferson'dan Canfield hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Hepsi parça parça olmuş. Onlara bunu yapan her ne ise köpeklere dokunmamış. Rosie ve Mozie. Oradaydılar. İkisini de vurmak zorunda kaldık. Kanları yalayıp beyin parçalarını yiyorlardı."

Kuzeye, Tuz Kayaları'na doğru on tekerleklik bir mesafeydi. Şerif Peavy, Kellin Frye -iyi yardımcı- ve oğlu Vikka ile gittik. İsminin Travis olduğunu sonradan öğrendiğimiz makinist, geceyi Frye ailesinin evinde geçirdiği için bizimle geldi. Atlarımızı olabildiğince hızlı sürdük ama Jefferson Çiftliği'ne vardığımızda gün tamamen aydınlanmıştı. Hiç olmazsa şiddeti giderek artan rüzgâr arkamızdaydı.

Peavy, Canfield'ın bağımsız sığırtmaçlardan biri olduğunu düşünüyordu - yani tek bir çiftlikte çalışmıyor, fazladan adam ihtiyacı duyan yerlere gidiyordu. Bu tiplerden bazıları kanundışı işlere bulaşsa da çoğu, namusuyla geçimini sağlıyordu. Girişinde büyük, beyaz harflerle JEFFERSON yazan çiftliğe vardığımızda yanında iki kovboyun daha -arkadaşları- olduğunu gördük. Üçü, büyük evin yakınındaki ağılın çitlerinin önünde baş başa vermiş, beklemekteydi. Personelin kaldığı, küçük bir tepenin üzerine inşa edilmiş olan baraka, sekiz yüz metre kadar kuzeydeydi.

Bulunduğumuz yerden, normalin dışında iki görüntü fark ediliyordu: İlki, menteşelerinden kısmen çıkmış ve rüzgârla sallanan kapı; ikincisiyse iki büyük siyah köpeğin yere serilmiş leşiydi.

Atlarımızdan indik ve Şerif Peavy, gelişimize fazlasıyla sevinmiş görünen adamların ellerini sıktı. "Selam, Billy Canfield, seni görmek güzel, sığırtmaç dost."

İçlerinde en uzun boylu olanı şapkasını çıkarıp göğsüne bastırdı. "Artık sığırtmaç değilim. Ya da belki öyleyim, bilmiyorum. Kahrolası zır zıra cevap veren kişiye de dediğim gibi Jefferson'dan Canfield'dım, işe daha geçen ay başlamıştım. İhtiyar Jefferson beni işe almıştı ama şimdi o da diğerleri gibi ölü."

Güçlükle yutkundu. Âdemelması aşağı yukarı oynadı. Kısa sakalları simsiyah görünüyordu, çünkü yüzü kireç gibiydi. Gömleğinin önünde kurumuş kusmuk kalıntıları vardı.

"Karısı ve kızları da açıklığa gitmiş. Saçlarından anlaşılıyor ve bir de... şeyden... off, off, Tanrım, öyle bir şey gördüğünüzde kör doğmuş olmayı diliyorsunuz." Yüzünü, kaldırdığı şapkasına gömdü ve ağlamaya başladı.

Canfield'ın arkadaşlarından biri sordu: "Onlar silahşor mu şerif? Tabanca kuşanmak için fazla genç değiller mi?"

"Bırakın şimdi onları," dedi Peavy. "Buraya neden geldiğinizi anlatın."

Canfield şapkasını indirdi. Yaşlarla dolu gözleri kıpkırmızıydı. "Üçümüz Pure'de kamp yapıyorduk. Sürüden kaçanları topluyorduk. Geceyi geçirmek için kamp kurduk. Sonra doğudan gelen çığlıkları duyduk. Bizi uykumuzdan uyandırdı. Çok yorulduğumuz için uykumuz derindi, buna rağmen uyandık. Sonra iki üç el silah sesi geldi. Sesler kesildi ama çığlıklar devam etti. Sonra bir şeyin –***büyük*** bir şeyin– kükreyip hırladığını duyduk."

"Sesi bir ayıyı andırıyordu," dedi diğer kovboylardan biri.

"Hayır, hiç benzemiyordu," dedi üçüncüsü. "Alakası yoktu."

"Her ne ise, sesin çiftlikten geldiğini anlamıştık," dedi Canfield. "Bulunduğumuz yerden dört, belki altı tekerlek uzakta olmalıydı ama bilirsin, sesler Pure'de uzaklara kadar taşınır. Hemen yola çıktık ama buraya diğerlerinden çok önce geldim, çünkü ben anlaşmalıydım, diğerleri değildi."

"Anlamadım," dedim.

Canfield bana döndü. "Altımda çiftliğin atlarından biri vardı. İyi bir hayvan. Snip ve Arn ise katırlara biniyordu. Onları ağıla, diğerlerinin yanına koyduk." Eliyle ağılı gösterdi. O sırada sert bir esinti, bir toz bulutunu o tarafa savurdu ve hayvanlar bir dalga gibi koşarak uzaklaştı.

"Hâlâ ürkekler," dedi Kellin Frye.

Barakaya doğru bakan makinist –Travis– "Yalnız değiller," dedi.

Jefferson Çiftliği'nin son çalışanı Canfield oraya vardığında çığlıklar kesilmişti. Canavarın kükreyişi de öyle, ama hırlamalar devam ediyordu. Hırlayan, cesetlerden geri kalanları paylaşamayıp kavga eden iki köpekti. Ekmeğinin nereden geldiğini iyi bilen Canfield, barakayı –ve hırlayan köpekleri– geçip büyük eve yönelmişti. Ön kapı ardına kadar açıktı ve her iki koridordan ve mutfaktan ışık geliyor olmasına rağmen seslenişleri karşılıksız kalmıştı.

Jefferson'ın karısı leydi-sai, mutfak masasının altında yatıyordu. Kısmen yenmiş kafası, kilerin kapısına doğru yuvarlanmıştı. İzler, rüzgâr yüzünden çarpıp duran kapıya doğru ilerliyordu. İzlerin bir kısmı insanlara, bir kısmı ise devasa bir ayıya aitti. Ayının izleri kanlıydı.

"Lavabonun yanına bırakılmış olan lambayı aldım ve izleri takip ederek kapıdan dışarı çıktım. İki kız, evle ahırın arasında,

toprakta yatıyordu. Biri, kardeşinden birkaç metre daha uzağa kaçabilmişti ama ikisi de ölmüştü. Omurgalarına dek yarılmış sırtları, yırtılmış geceliklerinin arasından görünüyordu." Canfield susarak başını yavaşça iki yana salladı. Yaşlı gözleri, şerifin yüzünden bir an bile ayrılmamıştı. "Bunu yapabilen pençeleri kesinlikle görmek istemem. Asla, asla, asla. Ne yapabildiklerine tanık oldum, o kadarı yeter."

"Ya baraka?" diye sordu Peavy.

"Evden sonra oraya gittim. İçeriye kendiniz bakabilirsiniz. Kadınlar da var, hâlâ bulduğum gibi yatıyorlar. Oraya tekrar gitmek istemiyorum, Snip ve Arn belki..."

"Beni de sayma," dedi Snip.

"Ben de yokum," dedi Arn. "Zaten rüyalarıma girecek, daha fazla görmesem de olur."

"Bir rehbere ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum," dedi Peavy. "Siz üçünüz burada kalın."

Baba oğul Frye ve makinist Travis'in yakından takip ettiği Şerif Peavy, büyük eve doğru yürümeye başladı. Jamie, elini şerifin omzuna koydu ve dönüp baktığında neredeyse özür dilercesine konuştu. "İzlere dikkat edin. Çok önemliler."

Peavy başını salladı. "Evet. Dikkat edeceğiz. Özellikle yaratığın buradan uzaklaşırken bıraktıklarına."

Kadınlar, sai Canfield'ın anlattığı gibiydi. Daha önce katliamlara tanık olmuştum –pek çoğuna, hem Mejis'te hem Gilead'da– ama hayatımda öyle bir şey görmemiştim. Jamie de öyle. Benzi tıpkı Canfield gibi solmuştu. Bayılarak babasını utandırmamasını diledim. Boşuna endişelenmiş olduğumu, birazdan mutfakta diz çöküp zemindeki kanlı, devasa hayvan izlerini incelemeye başladığını gördüğümde anladım.

"Bunlar gerçekten de ayı izleri," dedi. "Ama bu kadar büyük bir ayı olamaz Roland. Sonsuz Orman'da bile."

"Eh, dün gece burada bir tane varmış işte," dedi Travis. Çiftçinin karısının cesedine baktı ve üstü, talihsiz kızları gibi üst kattan getirilen battaniyelerle örtülmüş olmasına rağmen ürperdi. "Böyle şeylerin efsanelerden ibaret olduğu Gilead'a dönmek için sabırsızlanıyorum."

"İzler başka ne anlatıyor?" diye sordum Jamie'ye. "Ne söyleyebilirsin?"

"Önce barakaya gitmiş. En çok... yiyeceğin olduğu yere. Buradaki dört kişi gürültü patırtıyı duyup uyanmış olmalı. Sadece dört kişiler miymiş şerif?"

"Evet," dedi Peavy. "İki de oğlu var ama galiba Jefferson onları Gilead'daki müzayedeye göndermiş. Döndüklerinde onları acı bir sürpriz bekliyor."

"Çiftçi, kadınların yanından ayrılıp barakaya doğru koşmuş. Canfield ve arkadaşlarının duyduğu silah sesleri ondan kaynaklı olmalı."

"Pek faydası olmamış," dedi Vikka Frye. Babası omzuna vurarak ona çenesini kapamasını söyledi.

"Yaratık daha sonra buraya gelmiş," diye devam etti Jamie. "Hanım-sai Jefferson ve kızları o sırada mutfaktaydı sanırım. Muhtemelen kızlarına kaçmalarını söyledi."

"Evet," dedi Peavy. "Kaçmalarına fırsat vermek için yaratığı mümkün olduğunca oyalamaya çalışmış olmalı. Öyle anlaşılıyor. Ama işe yaramamış. Evin ön tarafında olsalardı –canavarın ne kadar büyük olduğunu görselerdi– oyalamaya çalışmak aklına bile gelmezdi ve avluda üçünün birden cesedini bulurduk." Derin bir iç geçirdi. "Hadi gençler, barakaya bir göz atalım. Bekledikçe manzaranın güzelleştiği söylenemez."

"Ben diğerleriyle ağılın yanında bekleyeyim," dedi Travis. "Yeterince gördüm."

Vikka Frye hemen atıldı: "Ben de kalabilir miyim baba?"

Kellin, beti benzi atmış olan oğluna baktı ve kalabileceğini söyledi. Yanından ayrılmadan önce yanağından öptü.

Barakanın kapısının üç metre kadar önünde toprak zeminde, kanlı ayak izleri ve pençeli hayvan izleri birbirine karışmıştı. Yakındaki bir çalı kümesinin arasında, namlusu eğilmiş, eski bir kısa tüfek vardı. Jamie önce karışık izleri, sonra silahı, son olarak da barakanın açık kapısını işaret etti. Sonra kaşlarını kaldırarak sessizce bana görüp görmediğimi sordu. Gayet iyi görmüştüm.

"Burası yaratığın –ayı şekline bürünmüş deri-değişenin– çiftçiyle karşılaştığı yer," dedim. "Birkaç el ateş ettikten sonra tüfeğini düşürmüş..."

"Hayır," dedi Jamie. "Yaratık silahı ondan çekip almış. Namlusu o yüzden eğilmiş. Belki Jefferson dönüp kaçmak istedi. Belki olduğu yerde kaldı. Hangisi olursa olsun kurtulamamış. İzleri burada son buluyor, demek ki yaratık onu yakalayıp barakanın açık kapısından içeri fırlatmış. Sonra da büyük eve yönelmiş."

"Yani sondan başa doğru takip ediyoruz," dedi Peavy.

Jamie başını salladı. "Yakında baştan itibaren takibe geçeriz."

Yaratık, barakayı bir mezbahaya çevirmişti. Kasabın kurbanlarının sayısı on sekizi bulmuştu: On altı sığırtmaç, aşçı –cesedi, kanlı önlüğü bir kefen gibi üzerine atılmış halde fırının yanında yatıyordu– ve kolları, bacakları ve kafası koparılmış olan Jefferson. Kopuk başı, sadece üst dişlerini gösteren korkunç bir sırıtışla tavan kirişlerine bakıyordu. Deri-değişen, çiftçinin alt

çenesini olduğu gibi çekip koparmıştı. Kellin Frye, kopuk çeneyi ranzanın altında buldu. Adamlardan biri, bir eyeri kalkan gibi önünde tutarak korunmaya çalışmış ama faydasını görememişti; yaratık, pençeleriyle eyeri ikiye bölmüştü. Talihsiz kovboy, tek eliyle hâlâ eyer topuzunu tutuyordu. Yüzü yoktu; yaratık, suratını yiyerek kafatasının içini boşaltmıştı.

"Roland," dedi Jamie. Sesi, boğazı bir kamış kadar daralmış gibi boğuktu. "Bu yaratığı bulmak zorundayız. *Bulmalıyız.*"

"Rüzgâr yok etmeden önce dışarıdaki izleri inceleyelim," dedim.

Peavy ve diğerlerini barakanın önünde bırakarak büyük eve, iki kızın üstleri örtülü cesetlerinin yattığı yere gittik. Uzaklaşan izlerin kenarları ve tırnakların oluşturduğu minik çukurlar silinmeye yüz tutmuştu ama Gilead'lı Cort'un öğrencisi olma şansına erişmemişlerin bile gözden kaçırmayacağı kadar belirgindiler. Bu izleri bırakan yaratığın ağırlığı, dört yüz kilo civarı olmalıydı.

"Şuraya bak," dedi Jamie, birinin yanına diz çökerek. "Önlerde daha derin, görüyor musun? Koşuyormuş."

"Ve arka ayakları üstünde," dedim. "Bir insan gibi."

İzler, yaratık yanından geçerken sırf kötülük olsun diye bir darbe indirmiş gibi parçalanmış olan su pompası kulübesinin ötesine uzanıyordu. İzleri takip ettik ve kuzeye doğru tırmanarak ilerleyen bir yoldaki, ya demirci veya hırdavatçı olan boyasız, uzun bir binaya vardık. Binanın yaklaşık yirmi tekerlek kuzeyinde, Tuz Kayaları'nın altındaki kayalık arazi başlıyordu. Tüketilmiş madenlere uzanan delikleri görebiliyorduk; boş gözyuvalarına benziyorlardı.

"Takibi burada bıraksak olur herhalde," dedim. "İzlerin nereye gittiğini biliyoruz – tuzcuların yaşadığı yere."

"Daha değil," dedi Jamie. "Şuraya bak Roland. Daha önce böyle bir şey görmediğinden eminim."

İzler değişmeye başlamıştı. Pençeler sivriliklerini kaybederek birleşiyor ve iri, nalsız toynakların kıvrımlı şekline bürünüyordu.

"Ayı izi dönüştü," dedim. "Ama neye? Bir boğa olabilir mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Jamie. "Hadi biraz daha ilerleyelim. Bir fikrim var."

Uzun binaya yaklaşırken toynak izleri, pati izlerine dönüştü. Boğa, bir tür iri kedi oldu. Bu izler önce kocamandı; koşuşu esnasında bir aslan boyutundan jaguar boyutuna iniyormuşçasına giderek küçüldü. Sonra yoldan ayrılıp binaya giden toprak patikaya girdiler. Ezilmiş, büyükçe bir çalı kümesi bulduk. Kırık dallar kanlıydı.

"Düşmüş," dedi Jamie. "Galiba düşmüş... ve kıvranmış." Ezilmiş otların arasından baktı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Sanırım acı çekiyordu."

"Güzel," dedim. "Şuraya bak." Üzerinde pek çok atın toynak izi olan yolu gösterdim. Başka izler de vardı.

Paslı menteşeleri olan kapıya koşan çıplak ayak izleri.

Jamie irileşmiş gözlerle bana döndü. Parmağımı dudaklarıma götürüp tabancalarımdan birini çektim. Jamie de aynısını yaptı ve binaya doğru yürümeye başladık. Elimi sallayarak diğer taraftan yaklaşmasını işaret ettim. Başını salladı ve yanımdan ayrılıp sola yöneldi.

Tabancam havada, açık kapıların önünde durarak Jamie'nin diğer taraftan yaklaşmasını bekledim. Hiç ses gelmiyordu. Partnerimin yerini aldığını görünce eğildim, yerden irice bir taş alıp içeri fırlattım. Yere çarpıp ahşap zeminde yuvarlandı. Hâlâ başka ses yoktu. Ateş etmeye hazır bir halde eğilerek içeri süzüldüm.

Bina boş gibiydi ama o kadar çok gölge vardı ki hemen emin olmak zordu. Hava ısınmaya başlamıştı bile, öğle vakti geldiğinde içerisi fırın gibi olacaktı. Her iki tarafta boş bölmeler, paslı nallar ve en az onlar kadar paslı çivilerin bulunduğu çekmecelerin yanında küçük bir demir ocağı, tozlanmış, kapaklı kavanozlarda merhemler ve losyonlar, teneke bir kap içinde damga demirleri ile ya tamir edilecek ya da atılacak koca bir yığın koşum takımı vardı. Birkaç sıranın üst tarafında, duvara çakılmış tahta kazıklara çeşitli aletler asılmıştı. Çoğu, nallar ve çiviler gibi paslıydı. Betondan bir yalağın üstünde birkaç tahta bağlama halkası ve bir pompa vardı. Yalaktaki su, uzun süredir değiştirilmemişti. Gözlerim loşluğa alışınca, suyun yüzeyindeki saman çöplerini gördüm. Burasının bir demirciden fazlası olduğu anlaşılıyordu. Aynı zamanda çiftlik çalışanlarının geldiği bir tür handı. Muhtemelen bir de baytardı. Atlar bir uçtan sokulup, gereken yapılıp, diğer uçtan çıkarılıyor olmalıydı. Ama çok bakımsız, terk edilmiş görünüyordu.

İçeri girdiği sırada insan formunda olan yaratığın izleri, koridorda ilerleyerek diğer uçtaki açık kapılara doğru gidiyordu. İzleri takip ettim. "Jamie? Benim. Babanın hatırına beni vurayım deme."

Dışarı çıktım. Jamie tabancasını kılıfına sokmuş, koca bir yığın at dışkısını gösteriyordu. "Ne olduğunun farkında Roland."

"Bunu bir dışkı yığınından mı anladın?"

"Aslına bakarsan evet."

Nasıl anladığını bana söylemedi ama birkaç saniye içinde kendim keşfetmiştim zaten. Bina muhtemelen çiftliğe daha yakın bir başkası inşa edildiği için uzun zaman önce terk edilmişti ama at dışkısı tazeydi. "At üstünde geldiyse, insan olarak geldi demektir."

"Evet. Ve aynı şekilde dönmüş."

Çömelip bunu bir süre düşündüm. Jamie bir sigara sararak beni kendi halime bıraktı. Başımı kaldırdığımda hafifçe gülümsüyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini görüyor musun Roland?"

"Aşağı yukarı iki yüz tuzcu," dedim. Belki kafam ağır çalışıyordu ama sonuca er geç ulaşırdım.

"Evet."

"Sığırtmaçlar veya kovboylar değil, *tuzcular*. Biniciler değil, kazıcılar."

"Öyle."

"Sence yukarıdakilerin kaçının atı vardır? Kaçı ata binmeyi biliyordur?"

Tebessümü genişledi. "Herhalde yirmi otuz falandır."

"İki yüzden iyidir," dedim. "Hem de kıyas kabul etmeyecek kadar iyi. En kısa zamanda yukarı..."

Lafımı bitiremedim, çünkü inlemeler tam o sırada başladı. Boş olduğuna karar verdiğim binadan geliyordu. Cort o an orada olmadığı için çok mutluydum. Kulağıma, beni yere serecek kadar sert bir şamar yerdim. En azından sağlıklıyken vurduğunda öyle olurdu.

Jamie ile birbirimize şaşkınca baktıktan sonra içeri koştuk. İnilti devam ediyor ama içerisi hâlâ önceki gibi boş görünüyordu. Sonra koşum takımlarından oluşan koca yığın –kopuk yularlar, tamir isteyen gemler, yırtık kayışlar– nefes alıyormuşçasına yükselip alçalmaya başladı. Deri parçaları kayıp aşağı düşmeye başladı ve aralarından bir oğlan doğdu. Beyaza yakın sarı saçları darmadağındı. Üstünde bir blucin ve düğmeleri açık, eski bir gömlek vardı. Yaralı görünmüyordu ama gölgeler arasındayken emin olmak zordu.

"Gitti mi?" diye sordu titrek sesle. "Lütfen gitti deyin sai'ler. Gittiğini söyleyin."

"Gitti," dedim.

Yığının içinden çıkmaya çalıştı ama deri kayışlardan biri bacağına dolanınca yüzüstü yere kapaklanacak oldu. Onu düşmeden yakaladım ve dehşet dolu bir çift parlak mavi gözün bana baktığını gördüm.

Akabinde kendinden geçti.

Çocuğu yalağın önüne taşıdım. Jamie bandanasını çıkarıp suya batırdıktan sonra toz toprak olmuş yüzünü silmeye başladı. On bir yaşlarında görünüyordu, bir iki yaş daha küçük olabilirdi. O kadar sıskaydı ki kestirmek güçtü. Bir süre sonra gözkapakları titreşerek açıldı. Önce bana, sonra Jamie'ye, ardından yine bana baktı. "Kimsiniz?" diye sordu. "Çiftlikten değilsiniz?"

"Çiftliğin dostlarıyız," dedim. "Sen kimsin?"

"Billy Streeter," dedi. "Sığırtmaçlar bana Genç Billy der."

"Öyle mi? Baban da Yaşlı Billy mi yoksa?"

Doğrulup oturdu, Jamie'nin bandanasını aldı, yalaktaki suya batırdı ve zayıf göğsüne akacak şekilde bandanayı sıktı. "Hayır, Yaşlı Billy dedemdi. İki yıl önce açıklığa gitti. Babama sadece Billy derler." Babasından bahsedince gözleri irileşti. Kolumu hızla kavradı. "Ölmedi, değil mi? Ölmediğini söyle sai!"

Jamie ile birbirimize baktık ve bu onu daha da ürküttü.

"Ölmediğini söyleyin! Lütfen babamın hayatta olduğunu söyleyin!" Ağlamaya başladı.

"Şışş, sakin ol bakayım," dedim. "Baban neydi? Sığırtmaçlardan biri mi?"

"Hayır, aşçı. *Ölmedi deyin!*"

Ama çocuk bunun doğru olmadığını biliyordu. Bunu gözlerinde, fırının önünde, önlüğü yüzünü örtmüş halde yatan babasının cesedini gördüğüm kadar net bir şekilde görebiliyordum.

Büyük evin yan tarafında bir söğüt ağacı vardı. Genç Billy Streeter'ı onun altında sorguya çektik – sadece Şerif Peavy, Jamie ve ben vardık. Diğerlerini, etrafta çok fazla dinleyen olmasının çocuğu olumsuz etkileyebileceğini düşünerek barakaya göndermiştik. Sonuç olarak, bize bilmek istediklerimizin pek azını anlatabildi.

"Babam bana sıcak bir gece olacağını, ağılın diğer tarafındaki otlağa gidip yıldızların altında uyumamı söyledi," dedi Genç Billy. "Orası daha serin olacağı için daha rahat uyuyacağımı söyledi. Ama asıl sebebi biliyordum. Elrod bir yerlerden bir şişe içki bulmuş -yine- içiyordu."

"Elrod Nutter'dan mı bahsediyorsun?" diye sordu Şerif Peavy.

"Evet, o. Ustabaşı."

"Onu iyi tanırım," dedi Peavy bize dönerek. "Onu şimdiye dek en az altı yedi kez tutuklayıp içeri tıkmışımdır. Jefferson, çok usta bir kementçi ve binici olduğu için ona tahammül ediyordu ama adam serserinin tekiydi, içince daha da beter olurdu. Değil mi Genç Billy?"

Genç Billy başını hızla salladı ve saklandığı yerde tozlanmış olan uzun saçlarını yüzünden çekti. "Evet efendim. Benimle de çok uğraşırdı ve babam bunu bilirdi."

"Aşçı yamağı mıydın?" diye sordu Peavy. İyi niyetli olduğunu biliyor ama, *eskiden öyleydi ama artık değil* tarzında konuşmayı kesmesini diliyordum.

Gerçi çocuk fark etmemiş gibiydi. "Barakada ayak işlerini yapardım, aşçı yamağı değildim." Jamie ve bana döndü. "Yatakları düzeltirim, halatları toplayıp roda yaparım, eyerleri parlatı-

rım, akşam atlar içeri girdikten sonra kapıları kapatırım. Tiny Braddock bana kement atmayı öğretti, epey iyi sayılırım. Roscoe bana ilmek yapmayı öğretiyor. İki-Adım Freddy, sonbaharda bana hayvan damgalamayı öğreteceğini söyledi."

"Aferin," dedim parmaklarımı şaklatarak.

Bu onu gülümsetti. "Hepsi iyi adamlardır." Tebessümü, bir bulutun ardında kaybolan güneş gibi aniden yok oldu. "Elrod hariç. Ayıkken de huysuzun tekidir ama içtiğinde çok acımasız olur. Hem de *çok*, anlarsınız ya."

"Gayet iyi anlıyoruz," dedim.

"Ve gülmez, hepsi bir şakaymış gibi davranmazsanız –kolunuzu büküyor veya saçınızdan çekerek sizi yerde sürüklüyor olsa bile– daha da çirkinleşir. O yüzden babam bana açık havada uyumamı söyleyince korunacımla örtümü alıp çıktım. Akıllı olana bir kez söylemek yeter der babam."

"Korunaç nedir?" diye sordu Jamie şerife.

"Çadır bezinden bir örtü," dedi Peavy. "Yağmurdan korumaz ama çiyden ıslanmayı engeller."

"Nereye yattın?" diye sordum çocuğa.

Şiddetlenen rüzgâr yüzünden hâlâ tedirgin olan atların durduğu ağılın ötesini gösterdi. Söğüt ağacının dalları, tepemizde ve etrafımızda iç çekerek dans ediyordu. Dinlemesi güzel, izlemesi daha da güzeldi. "Herhalde korunacımla örtüm hâlâ oradadır."

Önce gösterdiği yere, ardından onu bulduğumuz binaya, son olarak da barakaya baktım. Üç nokta, merkezinde ağılın bulunduğu, kenarları yaklaşık dört yüzer metre olan bir üçgen oluşturuyordu.

"Nasıl oldu da uyuduğun yerden koşum yığınının altında saklanmaya gittin Billy?" diye sordu Peavy.

Çocuk uzun bir süre boyunca tek kelime etmeksizin ona baktı. Sonra gözyaşları yine akmaya başladı. Biz görmeyelim diye yaşlarını hemen sildi. "Hatırlamıyorum," dedi. "*Hiçbir şey* hatırlamıyorum." Elleri, o indirmemiş de ağırlığını daha fazla taşıyamamış gibi kucağına düştü. "Babamı istiyorum."

Jamie ayağa kalktı ve ellerini arka ceplerine sokarak uzaklaştı. Söylenmesi gerekeni söylemeye çalıştım ama yapamadım. Unutmayın, Jamie ve ben tabanca kuşanmıştık ama henüz babalarımızın büyük tabancalarını taşımıyorduk. Bir daha hiç Susan Delgado ile tanıştığım, onu sevdiğim ve kaybettiğim günlerin öncesi kadar küçük olmayacaktım ama hâlâ bu çocuğa, bir canavarın babasını parçaladığını söyleyemeyecek kadar gençtim. Onun için Şerif Peavy'ye baktım. Ortamdaki yetişkine döndüm.

Peavy şapkasını çıkarıp yere, otların üstüne koydu. Sonra çocuğun ellerini tuttu. "Evlat," dedi. "Sana çok kötü bir haberim var. Şimdi derin bir nefes alıp söyleyeceklerimi erkekçe karşılamanı istiyorum."

Ama Genç Billy Streeter ömründe sadece dokuz on, bilemedin on bir yaz görmüştü ve hiçbir şeyi erkekçe karşılayamazdı. İki gözü iki çeşme ağlamaya başladı. O ağlamaya başlayınca annemin ölü, solgun yüzü, oracıkta, söğüdün altında yatıyormuşçasına net bir şekilde gözümün önüne geldi ve daha fazla dayanamadım. Kendimi bir ödlek gibi hissettim ama bu, ayağa kalkıp oradan uzaklaşmama mâni olmadı.

Çocuk ağlaya ağlaya uyuyakaldı veya sonunda dayanamayıp bayıldı. Jamie onu büyük eve taşıdı ve üst kattaki yataklardan birine yatırdı. Sadece bir baraka aşçısının oğluydu ama yataklarda yatacak başka kimse kalmamıştı. Şerif Peavy zır zırla ofisini aradı ve orada beklemesini emrettiği, pek işe yaramayan yardımcılarından biriyle konuştu. Debaria'nın cenaze levazı-

matçısı –eğer varsa– en kısa sürede bir konvoy organize edecek ve cesetleri almaya gelecekti.

Şerif Peavy, Jefferson'ın küçük ofisine gitti ve kendini küçük tekerlekli sandalyelerden birine bırakıverdi. "Sırada ne var gençler?" diye sordu. "Herhalde tuzcular... ve tahminimce oraya, bu rüzgâr bir fırtınaya dönüşmeden önce gitmek istersiniz. Zira fırtınanın geleceği kesin." İçini çekti. "Belli ki çocuk pek işinize yaramayacak. Gördüğü her neyse, o kadar kötüymüş ki çocuk hafızasından silmiş."

Jamie lafa girdi. "Roland'ın bu gibi durumlarda..."

"Sırada ne olduğundan emin değilim," diye sözünü kestim. "Partnerimle biraz konuşmak istiyorum. Çocuğu bulduğumuz binaya bir ziyaret daha yapabiliriz."

"Rüzgâr, izleri artık tamamen yok etmiştir," dedi Peavy. "Ama dilediğinizi yapın, umarım sonuç alırsınız." Başını iki yana salladı. "Çocuğa babasının öldüğünü söylemek zordu. Çok zordu."

"Yapabileceğin en iyi şekilde yaptın," dedim.

"Öyle mi dersin? Sahi mi? Eh, teşekkürler. Zavallı çocuk. Bir süre bizim evde kalabilir herhalde. Bir sonraki adımı belirleyene kadar. İsterseniz gidip aranızda konuşun gençler. Ben burada oturup biraz kafamı toplamaya çalışacağım. Şimdilik acele etmemize gerek yok. Kahrolası yaratık dün gece karnını iyi doyurmuş. Hemen tekrar ava çıkmayacaktır."

Jamie ile konuşurken terk edilmiş han ve ağılın etrafında iki tur attık. Daha da şiddetlenmiş olan rüzgâr, paçalarımızı ve saçlarımızı dalgalandırıyordu.

"Hafızasından gerçekten silinmiş midir Roland?"

"Sence?" diye sordum.

"Bence hayır," dedi. "Çünkü ilk sorduğu, 'Gitti mi?' olmuştu."

"Ve babasının öldüğünü biliyordu. Bize sorarken bile gözlerinden belliydi."

Jamie başını öne eğdi ve bir süre konuşmadan yürümeye devam etti. Rüzgârın savurduğu tozlar yüzünden bandanalarımızı ağzımızı ve burnumuzu örtecek şekilde bağlamıştık. Jamie'ninki, yalakta ıslattığı için hâlâ nemliydi. Sonunda konuştu. "Şerife, insanların hafızalarının derinliklerine gömülmüş anıları yüzeye çıkarabildiğini söyleyecektim ama lafımı kestin."

"Bilmese daha iyi olur, çünkü o yöntem her zaman işe yaramıyor."

Mejis'te, Susan Delgado üzerinde işe yaramıştı ama Susan'ın bir parçası, cadı Rhea'nın Susan'ın üst bilincinden, kendi düşüncelerimizi net bir şekilde duyabildiğimiz yerden gizlemeye çalıştıklarını bana anlatmayı çok istiyordu. Bana anlatmak istiyordu, çünkü birbirimize âşıktık.

"Peki deneyecek misin? Deneyeceksin, değil mi?"

Ağılın etrafında ikinci turumuza başlamadan ona cevap vermedim. Hâlâ düşüncelerimi düzenlemeye çalışıyordum. Daha önce de söylemişimdir, bu konuda pek hızlı değilimdir.

"Tuzcular artık madenlerde yaşamıyor; Little Debaria'nın birkaç tekerlek batısında kendi yaşam alanları var. Kellin Frye buraya gelirken yolda bahsetmişti. Peavy ve Frye'lar ile oraya gitmeni istiyorum. Gelirse Canfield'ı da yanınıza alın. Sanırım gelecektir. Diğer iki kovboy –Canfield'ın arkadaşları– burada kalıp levazımatçıyı bekleyebilir."

"Çocuğu kasabaya götürmeye mi niyetlisin?"

"Evet. Yalnız. Ama sizi oraya sadece uzaklaştırmak için gönderiyor değilim. Hızlı yol alırsanız ve atları koydukları bir ağıl varsa, zorlanmış bir atı tespit edebilirsiniz."

Bandananın altında tebessüm etmiş olabilirdi. "Sanmıyorum."

Benim de pek ümidim yoktu. Rüzgârsız bir günde mümkün olabilirdi belki ama o gün, atın terinin kuruması fazla vakit almazdı. Jamie sürünün içinde diğerlerine nazaran daha tozlu veya kuyruğuna çalı parçası takılmış bir at görebilirdi ama derideğişenin ne olduğunu bildiği konusunda haklıysak oraya varır varmaz atını yeleden kuyruğa tımar etmiş olmalıydı.

"Biri at üstünde geldiğini görmüş olabilir."

"Evet... ama belki önce Little Debaria'ya gidip temizlenerek kendine çekidüzen vermiş, tuzcuların kampına daha sonra dönmüştür. Zeki bir adam öyle yapardı."

"Öyle bile olsa şerif ile kaç kişinin atı olduğunu öğrenebilirsiniz."

"Ve atı olmasa bile kaçının ata binebildiğini," dedi Jamie. "Evet, bunu yapabiliriz."

"Hepsini bir yere toplayın," dedim. "Mümkün olduğunca çok kişiyi toplayıp kasabaya getirin. İtiraz eden olursa ona Debaria'ya... Little Debaria'ya... bütün baronluğa dehşet salan canavarı yakalamaya yardım ettiğini hatırlatın. Direnenin şüpheleri üzerine çekeceğini söylemenize gerek yok, bunu en aptalları bile düşünür herhalde."

Jamie başını salladı ve oldukça kuvvetli bir rüzgâr aniden bize çarpınca çite tutundu. Yüzümü ona döndüm.

"Bir şey daha var. Bir söylenti yayacak ve Kellin'in oğlu Vikka'yı maşa olarak kullanacaksın. Bir çocuğun, aksi tembihlense de ağzından bir sır kaçırabileceğine kolayca inanırlar. *Özellikle* söylememesi tembihlendiğinde."

Jamie sözüme devam etmemi bekledi ama şüpheyle bakan gözlerinden, ne söyleyeceğimi kestirebildiğini anlamıştım. O olsa bunu yapmak şöyle dursun, aklına getirmezdi bile. Babamın sorumluluğu bana vermesinin sebebi de buydu. Mejis'te başarılı olduğum için değildi -aslında olmamıştım zaten- oğlu

olduğum için de değildi. Gerçi bir açıdan öyle olduğu söylenebilirdi. Zihnim tıpkı onunki gibiydi: Soğuk.

"Atları bilen tuzculara, çiftlikteki katliamın bir tanığı olduğunu söyleyeceksiniz. Kim olduğunu ifşa edemeyeceğinizi –haliyle– ama bu tanığın, deri-değişeni insan formunda gördüğünü söyleyeceksiniz."

"Genç Billy'nin onu gerçekten görüp görmediğini bilmiyoruz Roland. Görmüşse bile yüzünü görmemiş olabilir. Bir koşum yığınının altında saklanıyordu, baban aşkına."

"Evet ama deri-değişen bunu bilmeyecek. Tek bileceği, oradan ayrılırken insan formunda olduğu için bunun doğru *olabileceği*."

Tekrar yürümeye başlayınca Jamie de bana ayak uydurdu.

"Vikka burada devreye giriyor. Yanından ayrılacak ve orada bulunanlardan birine –yaşıtlarından biri olsun– hayatta kalan tanığın aşçının oğlu olduğunu söyleyecek. Hatta isminin Billy Streeter olduğunu da söylesin."

"Çocuk daha bugün yetim kaldı ve sen onu yem olarak kullanmak istiyorsun."

"İş oraya gelmeyebilir. Hikâye doğru kulaklara ulaşırsa, aradığımız kişi kasabaya gelirken kaçmaya yeltenebilir. O zaman hangisi olduğunu anlarsın. Deri-değişenin bir tuzcu olduğu konusunda yanılıyorsak zaten fark etmeyecek. Yanılmış olabiliriz, biliyorsun."

"Riskli," dedi Jamie. "Çocuk için tehlikeli."

"Küçük bir risk," dedim. "Gündüz vakti, deri-değişen insan formunda olacak. Ve Jamie..." Kolunu kavradım. "Ben de hücrede olacağım. Piç kurusu, çocuğa zarar vermeye kalkarsa karşısında beni bulacak."

Peavy, planımı Jamie'den daha çok beğendi. Buna hiç şaşırmadım. Ne de olsa onun kasabasıydı. Ve Genç Billy onun için

neydi? Sadece ölü bir aşçının oğlu. Büyük resimde pek bir önemi yoktu.

Keşif ekibi Tuzcu Kampı'na doğru yola çıkınca çocuğu uyandırıp ona, Debaria'ya gideceğimizi söyledim. Hiç soru sormadan kabul etti. Uyku mahmurluğuyla kafası karışıktı. Ara sıra gözlerini ovuşturuyordu. Ağıla doğru yürürken babasının öldüğünden emin olup olmadığımı bir kez daha sordu. Emin olduğumu söyledim. Derin bir iç çekti, başını öne eğdi ve ellerini dizlerine koydu. Biraz zaman tanıdıktan sonra onun için bir at eyerlememi isteyip istemediğini sordum.

"Sakıncası yoksa Millie ile gideyim, onu kendim eyerleyebilirim. Yemini ben veriyorum, o benim arkadaşım. Herkes katırların zeki olmadığını söylüyor ama Millie çok akıllı."

"Bakalım çifte yemeden halledebilecek misin," dedim.

Halletti, hem de ustalıkla. Katıra bindi ve, "Hazırım," dedi. Gülümsemeye bile çalıştı. Yürek burkan bir görüntüydü. Hayata geçirdiğim plan için üzgündüm ama arkamızda bıraktığımız katliam ve Rahibe Fortuna'nın parçalanmış yüzü, durumun vahametini ortaya seriyordu.

"Rüzgâr yüzünden huysuzluk eder mi?" diye sordum başımla küçük katırı işaret ederek. Eyerin üstündeki Genç Billy'nin ayakları neredeyse yere değecekti. Bir yıl sonra, katıra binemeyecek kadar büyümüş olacaktı ama bir sene sonra muhtemelen Debaria'dan çok uzakta, solan dünyayı dolaşan bir başka gezgin olacaktı. Millie onun için bir anı olarak kalacaktı.

"Millie yapmaz," dedi. "Çok sakin ve bir hecin kadar dayanıklıdır."

"Hecin de neymiş?"

"Bilmem! Babamın hep söylediği bir söz. Bir keresinde ona sordum ama o da bilmiyordu."

“Hadi o zaman,” dedim. “Kasabaya ne kadar çabuk varırsak toz ve rüzgârdan o kadar çabuk kurtuluruz.” Ama kasabaya varmadan önce bir mola vermeye niyetliydim. Hâlâ yalnızken çocuğa göstermem gereken bir şey vardı.

Debaria'ya olan yolu yarılamıştık ki gözüme bir çoban kulübesi ilişti ve çocuğa, orada biraz dinlenip birkaç lokma atıştırmayı teklif ettim. Billy Streeter teklifimi hevesle kabul etti. Babasını ve tanıdığı herkesi yitirmesinin üstünden çok az bir zaman geçmişti ama hâlâ büyüme çağında bir çocuktu ve önceki gün akşam yemeğinden beri bir şey yememişti.

Bineklerimizi rüzgârdan korunaklı bir yere bağladık ve içeri girip sırtımızı duvara dayayarak oturduk. Heybemde kurutulmuş et dilimleri vardı. Et oldukça tuzluydu ama kırbam suyla doluydu. Çocuk, iri lokmalar ısırıp suyla yutarak altı dilimi iştahla bitirdi.

Sert rüzgâr, kulübeyi salladı. Millie anırarak şikâyet etti, sonra sustu.

“Karanlık çöktüğünde iyice şiddetlenecek,” dedi Genç Billy. “Söylemişti dersin.”

“Rüzgârın sesini severim,” dedim. “Küçükken annemin bana okuduğu bir hikâyeyi hatırlatır. Adı, ‘Anahtar Deliğinden Esen Rüzgâr’dı. Duymuş muydun?”

Genç Billy başını iki yana salladı. “Gerçekten bir silahşor musun bayım? Sahiden mi?”

“Evet.”

“Tabancalarından birini bir dakikalığına tutabilir miyim?”

“Kesinlikle olmaz,” dedim. “Ama istersen bunlardan birine bakabilirsin.” Kemerimden bir kurşun çıkarıp ona uzattım.

Pirinçten tabanından başlayıp kurşundan uca dek dikkatle inceledi. “Tanrılar! Amma da ağırmış! Uzun da! Bahse girerim bununla vurduğun kişi, bir daha yerden kalkamaz.”

"Öyle. Kurşunlar tehlikelidir. Ama güzel de olabilir. Yaptığım bir numarayı görmek ister misin?"

"Tabii."

Kurşunu alıp parmaklarımın üstünde yuvarlamaya başladım. Parmak eklemlerim, bir dalga gibi yükselip alçalıyordu. Genç Billy, irileşmiş gözlerle izliyordu. "Nasıl yapıyorsun bunu?"

"Bir işi başaran herkesin yaptığı gibi," dedim. "Çalışarak."

"Nasıl yaptığını bana gösterebilir misin?"

"Yakından bakarsan kendin görebilirsin," dedim. "Bak işte burada... Şimdiyse yok." Susan Delgado'yu düşünerek kurşunu hızla avucuma aldım. Galiba bundan sonra ne zaman bu numarayı yapsam, onu düşünecektim. "Ve yine burada."

Kurşun hızla dans ediyordu... Sonra yavaşladı... Sonra yine hızlandı.

"Gözünü ayırmadan takip et Billy ve nasıl yok ettiğimi görmeye çalış. Gözlerini sakın ayırma." Sesimi alçaltıp sakinleştiren bir tonla mırıldanmaya başladım. "Seyret... Seyret... Bak. Uykunu getiriyor mu?"

"Biraz," dedi. Gözleri kapandı, ardından tekrar açıldı. "Dün gece pek uyumadım."

"Öyle mi? Kayboluşunu izle. Yavaşlamasını seyret. Bak, tekrar ortaya çıktı... ve yine hızlanıyor."

Kurşun, ileri geri dansına devam etti. Beni, sesimin onu sakinleştirdiği gibi sakinleştiren rüzgâr esti.

"İstersen uyu Billy. Rüzgârı dinle ve uyu. Ama sesimi dinlemeye devam et."

"Seni duyuyorum silahşor." Gözkapakları tekrar indi ve bu kez öyle kaldı. Ellerini kucağında gevşekçe birleştirmişti. "Seni çok iyi duyuyorum."

"Kurşunu hâlâ görebiliyorsun, değil mi? Gözlerin kapalıyken bile."

"Evet... ama artık daha büyük. Altın gibi parlıyor."

"Öyle mi?"

"Evet..."

"Daha derine git Billy ama sesimi duymaya devam et."

"Duyuyorum."

"Dün geceyi düşünmeni istiyorum. Aklın, gözlerin, kulakların dün geceye gitsin. Yapabilir misin?"

Kaşları çatıldı. "İstemiyorum."

"Güvendesin. Olanlar geçmişte kaldı. Hem yanında ben varım."

"Yanımdasın. Ve tabancaların var."

"Evet, var. Sesimi duyduğun sürece sana hiçbir şey olmayacak, çünkü birlikteyiz. Seni koruyacağım. Anladın mı?"

"Evet."

"Baban açık havada uyumanı söyledi, değil mi?"

"Evet. Sıcak bir gece olacaktı."

"Ama asıl sebep bu değildi, değil mi?"

"Hayır. Elrod yüzünden uzaklaşmamı istemişti. Bir keresinde barakadaki kediyi kuyruğundan tutup havada döndürmüştü ve kedi kaçıp bir daha dönmemişti. Bazen beni de saçımdan çekerek sürükler ve 'Jenny'yi Seven Çocuk' şarkısını söyler. Babam ona engel olamıyor, çünkü Elrod ondan daha kuvvetli. Üstelik çizmesinde bir bıçağı var. Babamı yaralayabilir. Ama canavara bir şey yapamadı, değil mi?" Birleştirdiği elleri seğirdi. "Elrod öldü ve buna memnunum. Diğerleri için üzgünüm... Babam için de... Babam olmadan ne yapacağımı bilmiyorum... ama Elrod öldüğü için seviniyorum. Artık canımı yakamayacak. Artık beni korkutamayacak. Öldüğünü gördüm, evet."

Demek ki *gerçekten* anlattıklarından fazlasını biliyordu.

"Şimdi otlaktasın."

"Otlakta."

"Kurumacına ve örtüne sarınmışsın."

"Korunaç."

"Korunacına ve örtüne. Uyanıksın ve belki de yıldızları seyrediyorsun. Yaşlı Yıldız, Yaşlı Ana..."

"Hayır, hayır, uyuyorum," dedi Billy. "Çünkü çığlıklar beni uyandırıyor. Barakadan gelen feryatlar. Ve gürültüler. Bir şeyler kırılıyor. Ve bir şey *kükrüyor.*"

"Ne yapıyorsun Billy?"

"Aşağı iniyorum. Korkuyorum ama babam... babam orada. Uzak uçtaki pencereden içeri bakıyorum. Çerçevesinin içine kâğıt gerilmiş ama yine de içeriyi görebiliyorum. İstediğimden fazlasını görüyorum. Çünkü gördüğüm... gördüğüm... bayım, artık uyanabilir miyim?"

"Henüz değil. Unutma, yanındayım."

"Tabancalarını çektin mi bayım?" Titriyordu.

"Evet. Seni korumak için. Ne görüyorsun?"

"Kan. Ve bir canavar."

"Ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bir ayı. Boyu o kadar uzun ki başı tavana değiyor. Barakanın ortasında, ranzaların arasında dikilmiş... arka ayakları üstünde... ve adamları yakalıyor... yakalayıp sivri pençeleriyle onları parça parça ediyor." Gözyaşları, kapalı gözlerinin arasından sızıp yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı. "Sonuncusu Elrod'du. Arka kapıya, odun yığınının olduğu tarafa doğru koştu. Ama canavarın onu dışarı çıkamadan yakalayacağını anlayınca mücadele etmek için döndü. Elinde bıçağı vardı. Ayıya saplamaya çalıştı..."

Çocuğun sağ eli, sualtındaymış gibi yavaşça kucağından yükseldi. Yumruk halini almıştı. Bıçak saplar gibi hareketler yaptı.

"Ayı, Elrod'un kolunu yakalayıp omzundan kopardı. Elrod çığlık attı. Bir keresinde gördüğüm, çukura girdiği için bacağı kırılan at gibi bağırıyordu. Yaratık, Elrod'un suratına kendi kopuk koluyla vurdu. Kanlar sıçradı. Kopuk yerden, ipe benzer kıkırdak parçaları sarkıyordu. Elrod kapıya çarptı ve aşağı kaymaya başladı. Ayı onu yakaladı, kaldırdı ve kafasını ağzına aldı. Bir *ses* çıktı bayım... Elrod'un kafasını bir ısırışta koparıverdi. Artık uyanmak istiyorum. *Lütfen.*"

"Birazdan. Sonra ne yaptın?"

"Kaçtım. Büyük eve gitmek istedim ama sai Jefferson... o... o..."

"Ne yaptı?"

"Bana *ateş* etti! Kasten yaptığını sanmıyorum. Galiba beni göz ucuyla görünce sandı ki... kurşunun yanımdan geçip gittiğini duydum. *Vızzz!* O kadar yakından geçti. O yüzden ağıla doğru koştum. Çitlerin arasından geçtim. O sırada iki el silah sesi daha duydum. Ve çığlıklar arttı. Dönüp bakmadım ama çığlık atanın sai Jefferson olduğunu biliyordum."

Bu kısmı, geride kalan izlerden çözmüştük: Yaratık barakadan çıkmış, tüfeği yakalayıp namlusunu eğmiş, çiftçinin karnını deşmiş ve cesedini barakanın içine fırlatmıştı. Jefferson'ın yanlışlıkla Genç Billy'ye ateş etmesi, çocuğun hayatını kurtarmıştı. Yoksa doğruca büyük eve gidecek ve akıbeti, oradaki kadınlarla aynı olacaktı.

"Seni bulduğumuz eski hana gittin."

"Evet, gidiyorum. Ve koşum takımları yığınının altına saklanıyorum. Ama sonra onu duyuyorum... geliyor."

Şimdiki zaman anlatımına geri dönmüş ve konuşması yavaşlamıştı. Sesi ağlamaklıydı. Onu incittiğini biliyordum, korkunç anıları hatırlamak daima acı verirdi ama devam ettim. Buna mecburdum, çünkü terk edilmiş handa olanlar, en önemli

kısımdı ve o sırada içeride sadece Genç Billy bulunuyordu. İki kere *geçmiş zaman* anlatımına dönmeye çalıştı. Bu, trans halinden çıkmaya çalıştığına işaretti, o yüzden onu daha derine götürdüm. Sonunda mümkün olan her şeyi öğrendim.

Homurdanan yaratık yaklaşırken duyduğu dehşet. Seslerin değişip büyük bir kedinin hırıltısına dönüşmesi. Bir keresinde kükredi, demişti Genç Billy ve bu korkunç sesi duyduğunda altını ıslatmıştı. Tutamamıştı. İdrar kokusunu mutlaka almış olan kedinin gelip onu bulmasını beklemiş ama gelmemişti. Sessizlik vardı... sessizlik... ve yine çığlıklar.

"Önce bağıran kedi ama sonra insan çığlığına dönüşüyor. Çığlık, bir kadınınki gibi tiz, sonra kalınlaşıp bir erkek haykırışı oluyor. Haykırıyor, bağırıyor. *Benim* de çığlık atma isteği duymama neden oluyor. Düşündüm ki..."

"Düşünüyorsun," dedim. "Düşünüyorsun Billy, çünkü şu an gerçekleşiyor. Ama ben de yanındayım. Seni koruyacağım. Tabancalarımı çektim."

"Başım çatlayacak sanki. Sonra çığlıklar kesiliyor... ve içeri giriyor."

"Ortadan yürüyüp diğer kapıya doğru gidiyor, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Yürüyor denemez. Ayaklarını sürüyerek ilerliyor. *Sendeliyor*. Canı yanıyormuş gibi. Yanımdan geçiyor. Artık yaratık değil. Bir *adam*. Düşecek gibi oluyor ama bir bölmenin kapısına tutunarak ayakta kalabiliyor. Sonra yürümeye devam ediyor. Yürüyüşü daha düzgün."

"Adımları daha mı güçlü?"

"Evet."

"Yüzünü görüyor musun?" Bu sorunun cevabını biliyordum aslında.

"Hayır. Sadece ayaklarını. Ay yükselmiş olduğu için çok iyi görüyorum."

Net görmüş olabilirdi ama deri-değişeni ayaklarından teşhis edemeyeceğimizi biliyordum. Tam onu transtan çıkarma niyetiyle ağzımı açmıştım ki yine konuştu.

"Ayak bileklerinden birinde bir halka var."

Beni görebiliyormuş gibi öne eğildim. Yeterince derindeyse belki görebilirdi... gözleri kapalıyken bile. "Ne tür bir halka? Kelepçe gibi mi, metal mi?"

"Ne olduğunu bilmiyorum."

"Atların gemi gibi mi?"

"Yok, hayır. Elrod'un kolundaki gibi ama o bir kadın resmi ve artık iyice solmuş."

"Bir dövme olduğunu mu söylüyorsun Billy?"

Trans halindeki çocuk gülümsedi. "Evet, doğru kelime o. Ama bu adamınki bir resim değil, sadece bileğini çevreleyen mavi bir halka."

Yakaladık seni, diye düşündüm. Henüz bilmiyorsun sai deri-değişen, ama seni yakaladık.

"Artık uyanabilir miyim bayım? Uyanmak istiyorum."

"Başka bir şey var mı?"

"Beyaz iz?" Kendi kendine soruyor gibiydi.

"Ne izi?"

Başını yavaşça iki yana salladı. Üstüne gitmemeye karar verdim. Yeterince sarsılmıştı.

"Sesime gel. Yaklaşırken dün gece olan her şeyi ardında bırakacaksın, çünkü artık bitti. Gel Billy. Gel, hadi."

"Geliyorum." Gözleri, kapalı kapaklarının ardında yuvarlandı.

"Güvendesin. Çiftlikte olan her şey geçmişte kaldı. Değil mi?"

"Evet..."

"Neredeyiz?"

"Debaria anayolunda. Kasabaya gidiyoruz. Oraya daha önce sadece bir kez gitmiştim. Babam bana şekerleme almıştı."

"Ben de alacağım," dedim. "Çünkü bana çok yardımcı oldun Jefferson'dan Genç Billy. Şimdi gözlerini aç."

Açtı ama önce bana baktığı halde görmedi. Sonra bakışları odaklandı ve yüzünde çekingen bir tebessüm belirdi. "Uyuyakalmışım."

"Evet. Rüzgâr daha da şiddetlenmeden önce kasabaya ulaşmalıyız. Yapabilir misin Billy?"

"Evet," dedi ayağa kalkarken. "Rüyamda şekerleme görüyordum."

Oraya vardığımızda, şerifin pek işe yaramayan iki yardımcısı, ofisinde bekliyordu. Biri -yılan derisinden şeridi olan siyah bir şapka giymiş, şişman bir adamdı- Peavy'nin koltuğuna yayılmıştı. Belimdeki tabancaları görünce alelacele ayağa fırladı.

"Sen silahşorsun, değil mi?" diye sordu. "Memnun olduk, memnun olduk. Öteki nerede?"

Cevap vermeden Genç Billy'yi kemerli geçitten hapishane binasına soktum. Çocuk, hücrelere ilgiyle ve korkmaksızın baktı. Ayyaş Tuzlu Sam gideli çok olmuştu ama ardında bıraktığı koku hâlâ duruyordu.

Arkamdan diğer yardımcı seslendi. "Ne yaptığını sanıyorsun genç sai?"

"İşimi," dedim. "Ofise dönüp bana bu hücrelerin anahtarlarını getir. Ve çabuk ol lütfen."

Küçük hücrelerin hiçbirinde döşek yoktu, bu yüzden Genç Billy'yi, Jamie ile önceki geceyi geçirdiğimiz sarhoşlar hücresine soktum. Çocuğun rahat etmesi için -başına gelenlerden sonra bunu çok hak ediyordu- iki döşeği bitiştirdim. Billy, duvardaki tebeşirle çizilmiş haritaya bakıyordu.

"Bu nedir sai?"

"Kafanı yormanı gerektiren bir şey değil," dedim. "Şimdi bana kulak ver. Seni buraya kilitleyeceğim ama korkmana gerek yok, yanlış hiçbir şey yapmadın. Bunu kendi güvenliğin için yapıyorum. Yapılması gereken bir işim var, halleder halletmez yanına döneceğim."

"Ve kapıyı içeriden kilitleyeceksin," dedi. "Kilitlesen iyi olur. Geri dönerse diye."

"Artık hatırlıyor musun?"

"Biraz," dedi başını öne eğerek. "Bir insan değildi... ama sonra oldu. Babamı öldürdü." Ellerini yüzüne örttü. "Zavallı babam."

Siyah şapkalı yardımcı, hücre anahtarlarını getirdi. Diğeri hemen arkasındaydı. İkisi de gözlerini dikmiş, gezici bir karnavaldaki iki başlı keçiymiş gibi çocuğa bakıyordu.

Anahtarları aldım. "Güzel. Şimdi ikiniz de ofise dönün."

"Görünüşe bakılırsa ağırlığını koymuşsun genç adam," dedi siyah şapkalı ve diğeri –çıkık çeneli, ufak tefek bir adamdı– hararetle başını salladı.

"Gidin hadi," dedim. "Çocuğun dinlenmeye ihtiyacı var."

Beni baştan ayağa süzdükten sonra uzaklaştılar. Yapılacak en doğru şeydi. Daha doğrusu tek seçenekleriydi. Hiç havamda değildim.

Çocuk, ayak sesleri dinene dek ellerini gözlerinden çekmedi, sonra yavaşça indirdi. "Onu yakalayacak mısın sai?"

"Evet."

"Ve öldürecek misin?"

"Öldürmemi *istiyor* musun?"

Biraz düşündükten sonra başını salladı. "Evet. Babama, sai Jefferson'a ve diğerlerine yaptıkları için. Elrod'a yaptığının bile hesabını vermeli."

Hücrenin kapısını kapattım, doğru anahtarı buldum ve kilitledim. Anahtar halkasını, cebime sığmayacak kadar büyük olduğu için bileğime geçirmiştim. "Sana söz veriyorum Genç Billy," dedim. "Babamın adı üstüne yemin ediyorum. Onu öldürmeyeceğim ama son nefesini verdiğinde orada olacaksın ve ölü ayaklarının dibine serpmen için ekmek kırıntılarını sana kendi ellerimle vereceğim."

İki işe yaramaz yardımcı, ofise girdiğimde bana temkinle baktı. Benden hoşlanmadıkları belliydi. Umurumda bile değildi. Anahtar halkasını, duvarda zır zırın yanında duran çengele geçirdim ve, "Bir saat içinde dönerim," dedim. "Ben gelene dek kimse hücrelere gitmeyecek. Siz ikiniz dahil."

"Dağdan gelip bağdakini kovmak denir buna," dedi çıkıntı çeneli olan.

"Ne diyorsam onu yapacaksınız," dedim. "Aksi hiç akıllıca olmaz. Anladınız mı?"

Siyah şapkalı, başını salladı. "Ama şerife bize nasıl davrandığını anlatacağız."

"O zaman dua edin de döndüğünde ağzınız işlevini yerine getiriyor olabilsin," dedim ve çıktım.

Rüzgâr daha da kuvvetlenmiş, tuzlu toz bulutlarını binalara doğru savuruyordu. Direklere bağlanmış, kıçlarını rüzgâra dönmüş, başlarını mutsuzca öne eğmiş birkaç at haricinde anayolda yalnızdım. Kendi atımı o şekilde bırakmak istemiyordum -çocuğun bindiği katır Millie'yi de- bu yüzden ikisini de yularlarından tutup yolun sonundaki kiralık binek ahırına götürdüm. Seyis onları memnuniyetle karşıladı, özellikle de babamın verdiği, yeleğimin içindeki gizli cepte sakladığım altınlardan verince.

Hayır, diye cevap verdi seyis ilk soruma. Debaria'da bir kuyumcu yoktu, hiçbir zaman da olmamıştı. Ama ikinci soruma evet dedi ve yolun karşısındaki demirci dükkânını gösterdi. Cepleri aletlerle dolu önlüğü rüzgârla dalgalanan demirci ustası, eşikte duruyordu. Karşıya yürüdüğümde yumruğunu alnına götürdü. "Selam olsun."

Selamına karşılık verdim ve ona ne istediğimi anlattım – Vannay'in ihtiyaç duyabileceğimi söylediği şeyi. Beni dikkatle dinledikten sonra verdiğim kurşunu aldı. Genç Billy'yi hipnotize etmekte kullandığım kurşundu. Demirci, kurşunu ışığa doğru tuttu. "Kaç barut taneciği aldığını söyleyebilir misin?"

Elbette söyleyebilirdim. "Elli yedi."

"O kadar çok mu? Tanrılar! Tetiği çektiğinde tabancanın namlusunun patlamaması bir mucize!"

Babamın tabancasındaki –bir gün benim kuşanabileceğim– kovanlara yetmiş altı tane sığıyordu ama bunu söylemedim. Muhtemelen inanmayacaktı. "İstediğimi yapabilecek misin sai?"

"Olabilir." Biraz düşündükten sonra başını salladı. "Evet, yapabilirim ama bugün değil. Ocağımı rüzgâr şiddetliyken yakmaktan kaçınırım. Bir kıvılcımla bütün kasaba alevler içinde kalabilir. Debaria'daki son yangın söndürme ekibi görevdeyken babam daha küçük bir çocuktu."

Altın kesemi çıkarıp iki tanesini avucuma aldım. Biraz düşündükten sonra üçüncüyü ekledim. Demirci, altınlara hayretle bakıyordu. Ne de olsa elimde iki yıllık gelirini tutuyordum.

"Bugüne yetişmeli," dedim.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve kızıl sakallarının arasından şaşırtıcı beyazlıktaki dişleri göründü. "Bu kadar paraya Gilead'ı bile yakmayı göze alırım! Günbatımında hazır olur."

"Saat üçte alacağım."

"Tamam, ben de üç demek istemiştim zaten. Saat tam üçte hazır olur."

"Güzel. Şimdi söyle bakalım, kasabada en iyi yemekleri neresi yapıyor?"

"Sadece iki yer var ve ikisi de annenin yemeklerini aratır ama zehirlenmezsin de. Racey'nin Yeri daha iyidir herhalde."

Bu kadarı benim için yeterliydi; Billy Streeter gibi büyüme çağındaki bir çocuk için nicelik, nitelikten daha önemliydi muhtemelen. Rüzgâra karşı yürüyerek demircinin söylediği yere gittim. Karanlık çöktüğünde fırtınaya dönüşecek, demişti çocuk ve galiba haklıydı. Çok şey yaşamıştı ve dinlenmek için zamana ihtiyacı vardı. Bilekteki dövmeyi artık bildiğime göre ona daha fazla ihtiyaç duymayabilirdim... ama deri-değişen bunu bilemezdi. Ve Genç Billy, hapisteyken güvendeydi. En azından öyle umuyordum.

Yahni getirmiştim ve içine tuz yerine alkali tozu atıldığına yemin edebilirdim ama çocuk kendi payına düşeni silip süpürdüğü gibi, benimkinden kalanları da yedi. İşe yaramaz şerif yardımcılarından birinin yapmış olduğu kahveyi teneke kupalardan içtik. Hücrenin zemininde bağdaş kurmuş ve karnımızı orada doyurmuştuk. Zır zırın çalmasını bekledim ama çalmadı. Buna pek şaşırmamıştım. Jamie ve Yüksek Şerif bir zır zırın yanına ulaşmış olsa bile rüzgâr büyük ihtimalle telleri koparmıştı.

"Bu fırtınaları iyi biliyorsun galiba," dedim Genç Billy'ye.

"Hı, evet," dedi. "Fırtına mevsimindeyiz. Sığırtmaçlarla kovboylar onlardan nefret eder, çünkü çiftlikten uzakta yakalanırlarsa geceyi geçirmek onlar için eziyet olur. Ve gece vakti ateş de yakamazlar, çünkü..."

"Kıvılcımlar yüzünden yangın riski var," dedim demircinin söylediklerini hatırlayarak.

"Hah, tam da öyle. Yahni kalmadı, değil mi?"

"Kalmadı ama bir şey daha var."

Ona küçük bir poşet uzattım. İçine bakınca yüzü aydınlandı. "Şekerleme! Rulolar ve burgu çukular!" Poşeti bana uzattı. "Önce sen al."

Küçük burgu çikolatalardan bir tane alıp poşeti ona geri verdim. "Kalanı senin. Ama karnını ağrıtmayasın."

"Ağrıtmam!" Ve şekerlemelere yumuldu. Onu böyle görmek bana iyi gelmişti. Üçüncü ruloyu ağzına attıktan sonra yanağına doğru itip –ağzında ceviz olan bir sincaba benziyordu– bana baktı. "Bana ne olacak sai? Babam da yok artık?"

"Bilmiyorum ama tanrılar isterse su olacaktır." Suyun nerede olabileceğine dair kafamda bir fikir belirmişti bile. Derideğişeni haklarsak Everlynne adında devasa bir hanım, bize bir iyilik borçlu olacaktı ve Billy Streeter'ın, himayesine alacağı ilk yetim olacağını sanmıyordum.

Fırtına bahsine geri döndüm. "Rüzgâr daha ne kadar şiddetlenecek?"

"Bu gece boraya dönüşür. Muhtemelen gece yarısından sonra. Ve yarın öğle vaktinden önce dinmiş olur."

"Tuzcuların nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Evet, oraya gitmiştim hatta. Bir keresinde, babam orada ara sıra düzenlenen yarışlardan birini izlemek istediği için. Bir keresinde de sürüden kaçan hayvanları bulmaya giden kovboylarla. Tuzcular başıboş hayvanları alıkoyuyor, kovboylar da Jefferson damgası olanları peksimet karşılığında geri alıyor."

"Yoldaşım, Şerif Peavy ve birkaç kişiyle oraya gitti. Sence karanlık çökmeden dönebilirler mi?"

Hayır diyeceğinden emindim ama beni şaşırttı. "Little Debaria'nın bu tarafında kalan Tuzcu Kampı'ndan buraya yol hep yokuş aşağı olduğu için bence mümkün. Durmadan ilerler-lerse elbette."

Bunun üzerine demirciden acele etmesini istediğime memnun oldum ama küçük bir çocuğun yorumuna bel bağlamamak gerektiğini biliyordum.

"Beni dinle Genç Billy. Geri döndüklerinde, yanlarında tuzcular olacağını tahmin ediyorum. Bir düzine, belki yirmi kişi. Bakman için Jamie ile onları sırayla hücrenin önünden yürütebiliriz ama korkmana gerek yok, zira hücrenin kapısı hep kilitli olacak. Ve hiçbir şey söylemen gerekmiyor. Sadece bakacaksın."

"Babamı hangisinin öldürdüğünü söylememi istiyorsan yapamam. Onu görüp görmediğimi bile hatırlamıyorum."

"Belki onlara bakmak zorunda bile kalmayacaksın," dedim. Buna gerçekten inanıyordum. Onları üçer üçer şerifin ofisine sokup paçalarını sıvamalarını isteyecektik. Ayak bileğinde mavi halka dövme olanı tespit ettiğimizde adamı bulmuş olacaktık. Gerçi artık bir *adam* olduğu söylenemezdi. Artık değildi. İnsan sayılmazdı.

"Bir çuku daha almaz mısın sai? Üç tane kaldı ve ben daha fazla yiyemeyeceğim."

"Sonra yersin," dedim ayağa kalkarak.

Yüzü bulutlandı. "Geri gelecek misin? Burada tek başıma kalmak istemiyorum."

"Evet, geleceğim." Dışarı çıkıp hücrenin kapısını kilitledim ve anahtarı, parmaklıkların arasından ona fırlattım. "Döndüğümde beni içeri alırsın."

Siyah şapkalı şişman yardımcının adı Strother'dı. Çenesi çıkıntılı olanın ise Pickens'tı. Bana ilgi ve güvensizlik dolu göz-

lerle baktılar. Onlar gibilerden geldiğinde, bu bileşimin iyi olduğunu düşünürdüm. İlgi ve güvensizlikle başa çıkabilirdim.

"Ayak bileğinde mavi bir halka dövmesi olan biri sizin için ne anlama geliyor?"

Birbirlerine baktılar ve sonra Siyah Şapka –Strother– konuştu: "Cezaevi."

"Hangi cezaeviymiş o?" diye sordum. Konunun gidişatı hiç hoşuma gitmemişti.

"Beelie Cezaevi," dedi Pickens bana su katılmamış bir salakmışım gibi bakarak. "Bilmiyor musun? Üstelik bir silahşorsun?"

"Beelie kasabası buranın batısında, değil mi?" diye sordum.

"Öyleydi," dedi Strother. "Ama artık in cin top oynuyor. Haydutlar beş yıl önce kasabayı yerle bir etti. Kimileri John Farson'ın adamları olduklarını söylüyor ama ben inanmıyorum. Hayatta inanmam. Bildiğimiz eşkıyalardı işte. Bir zamanlar bir milis karakolu vardı –milislerin *olduğu* günlerde– ve Beelie Cezaevi onların bölgesindeydi. Gezici vekil yargıç, hırsızları, katilleri ve düzenbazları oraya gönderirdi."

"Cadıları da," diye ekledi Pickens. Yüzünde trenlerin vaktinde kalktığı, zır zırın kuşkusuz daha sık çaldığı ve daha çeşitli yerlerden arandığı o eski, güzel günlere özlem duyan bir adamın ifadesi vardı. "Kara sanatları icra edenler."

"Bir keresinde içeri bir yamyamı tıkmışlardı," dedi Strother. "Adam, karısını yemişti." Sonra ahmakça kıkırdadı ama ona komik gelen, insan eti yemek miydi yoksa yediğinin, adamın kendi karısı oluşu muydu anlamadım.

"O herifi asmışlardı," dedi Pickens. Bir parça tütünü ağzına attı ve tuhaf çenesini oynatarak çiğnemeye başladı. Yüzünde hâlâ eski günlere duyduğu özlem vardı. "O günlerde Beelie Cezaevi'nde çok sayıda idam olurdu. Birkaç kere annem ve babamla seyretmeye gitmiştim. Annem hep öğle yemeği hazırlayıp

yanımızda getirirdi." Başını düşünceli bir edayla yavaşça salladı. "Evet, çok kişi idam edilmişti. Çok seyirci gelirdi. Çadırlar kurulur, akrobatlar falan gösteri yapardı. Bazen köpek dövüşleri de olurdu. Ama elbette asıl ilgi odağı idamlardı." Gevrek gevrek güldü. "Bir keresinde adamın biri ilmek boğazını sıkınca ölmeyip commala yapar gibi havayı tekmeler..."

"Bunların mavi halka dövmeleriyle ne ilgisi var?"

"Ah," dedi Strother asıl konuyu hatırlayarak. "Beelie'de kalan bütün mahkûmlara o dövmeden yaparlardı. Gerçi bunu firar etmeleri halinde kimlikleri belli olsun diye mi yoksa cezalandırmak için mi yaptıklarını hatırlamıyorum. Cezaevi on yıl önce kapatılınca onlar da mazide kaldı. Haydutlar kasabada o sayede at koşturabildi zaten – cezaevi kapanıp askeri kuvvet bölgeyi terk ettiği için. Şimdi tüm kanunsuzluklarla biz başa çıkmak zorundayız." Beni küstahça süzdü. "Bugünlerde Gilead'dan pek destek alamıyoruz. Ne yazık ki. John Farson'dan daha çok yardım geliyor, onunla görüşmek için batıya heyet gönderenler var." Muhtemelen gözlerimde bir şey görmüştü ki oturduğu yerde dikleşti. "Ben gönderenlerden biri değilim elbette. Asla yapmam. Eld Soyu'na ve kanunlarına bağlıyım."

"Hepimiz öyle," diye ekledi Pickens hararetle.

"Tuzcular arasında kapatılmadan önce Beelie'de kalanlar olup olmadığını biliyor musunuz?" diye sordum.

Strother bir süre düşündü. "Eh, herhalde birkaç tane vardır. Her on kişi içinde dörtten fazla değildir ama."

Daha sonraki yıllarda yüz ifademi kontrol etmeyi öğrendim ama o zamanlar çok gençtim, hüsranımı yüzümden okumuş olmalıydı ki gülümsedi. Bu tebessümün neredeyse ona pahalıya patlayacağını bildiğini sanmıyorum. Çok zor iki gün geçirmiştim ve çocuk için endişeleniyordum.

"Kim birkaç kuruş için Tanrı'nın unuttuğu bir delikten tuz çıkarmaya uğraşır sanıyorsun?" diye sordu Strother. "Örnek vatandaşlar mı?"

Görünüşe bakılırsa Genç Billy'nin tuzculardan bir kısmını görmesi gerekecekti. Aradığımız kişinin, çocuğun sadece dövmesini gördüğünü bilmediğini umut etmek zorundaydık.

Hücreye geri döndüğümde Genç Billy'nin döşekte yatmakta olduğunu görünce uyuduğunu sandım ama ayak seslerimi duyunca doğrulup oturdu. Gözleri kızarmış, yanakları ıslanmıştı. Demek ki uyumuyor, yas tutuyordu. İçeri girdim, yanına oturdum ve kolumu omzuna attım. Bunlar bana doğal gelmiyordu – merhamet ve sempatinin ne olduğunu bilirdim ama başkasına sunmakta hiçbir zaman iyi olmamıştım. Ama insanın anne veya babasını kaybetmesinin ne olduğunu biliyordum. Genç Billy ve Genç Roland'ın ortak noktası buydu.

"Şekerlemelerini bitirdin mi?" diye sordum.

"Gerisini istemiyorum," dedi ve içini çekti.

Dışarıda rüzgâr, binayı sarsacak kadar şiddetle estikten sonra hafifledi.

"Bu sesten nefret ediyorum," dedi – Jamie DeCurry de aynısını söylemişti. Bu beni gülümsetti. "Ve burada olmaktan nefret ediyorum. Sanki yanlış bir şey yapan *benmişim* gibi."

"Yapmadın," dedim.

"Belki öyle ama şimdiden çok uzun zamandır buradaymışım gibi geliyor. Kafese tıkılmış gibi. Ve bu gece dönemezlerse daha da kalmak zorundayım, değil mi?"

"Ben sana arkadaşlık ederim," dedim. "Şerif yardımcılarında iskambil kâğıdı varsa pişti oynayabiliriz."

"O oyun bebekler için," dedi asık suratla.

"O zaman İzle Beni veya poker oynarız. Onları biliyor musun?"

Başını iki yana salladıktan sonra yanaklarını sildi. Gözyaşları yine akmaya başlamıştı.

"Sana öğretirim. Para yerine kibrit çöpleriyle oynarız."

"Çoban kulübesindeyken bahsettiğin hikâyeyi dinlemeyi tercih ederim. Adını hatırlamıyorum."

"Anahtar Deliğinden Esen Rüzgâr," dedim. "Ama uzun bir hikâyedir Billy."

"Zamanımız var, değil mi?"

O konuda haklıydı. "İçinde ürkütücü kısımlar da var. Benim için sorun değildi -kendi yatağımdaydım ve annem yanı başımdaydı- ama başına gelenlerden sonra..."

"Umurumda değil," dedi. "Hikâyeler insanı başka yerlere götürür. İyi olanlar yani. Bu hikâye iyi mi?"

"Evet. En azından ben her zaman öyle düşündüm."

"Anlat o halde." Hafifçe gülümsedi. "Anlatırsan son üç çukunun ikisini yemene bile izin verebilirim."

"Onların hepsi senin ama bir sigara sarabilirim." Nasıl başlayacağımı düşündüm. "Evvel zaman içinde, dedenin dedesi daha doğmamışken diye başlayan öyküleri bilir misin?"

"Hepsi öyle başlar. En azından babamın anlattıkları öyle. Artık hikâyeler için fazla büyük olduğumu söylemeden önce."

"Bir insan hiçbir zaman hikâyeler için fazla büyük olmaz Billy. Erkek veya kadın, kız veya oğlan, fark etmez. Hepimiz hikâyeler için yaşarız."

"Öyle mi dersin?"

"Evet."

Tütünümü ve kâğıtlarımı çıkardım. Yavaşça sardım, çünkü o günlerde bu benim için yeni öğrenilmiş bir beceriydi. İstediğim gibi olunca -içime çektiğim uç iyice incelince- bir kibriti

duvara sürterek yaktım. Billy, samanla dolu döşeklerin üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu. Çukulardan birini alıp benim sigarayı yaptığım gibi parmaklarının arasında yuvarladıktan sonra ağzına atıp yanağının içine doğru itti.

Yavaş ve tutuk başladım, çünkü o günlerde hikâye anlatmak da bana doğal gelen şeylerden biri değildi... ama zaman içinde bu konuda bir hayli ustalaştım. Buna mecburdum. Bütün silahşorlar mecburdur. Ve ilerledikçe rahatlayıp daha akıcı bir şekilde anlatmaya başladım. Çünkü annemin sesini duymaya başlamıştım. Benim ağzımdan konuşmaya başladı: Her yükseliş, alçalış, duraksamada.

Çocuğun hikâyeye tamamen çekildiğini gördüm ve bu beni memnun etti – onu yine hipnotize etmek gibiydi ama bu, daha iyi bir amaç içindi. Daha dürüstçeydi. Ama en iyi tarafı, annemin sesini duymaktı. Derinliklerimden yükselen sesiyle ona tekrar sahip olmak gibiydi. Elbette acı vericiydi ama öğrendim ki en iyi şeyler, sandığımızdan çok acı verir. Böyle olacağına ihtimal vermezsiniz ama –tüm eskiler böyle söyler– dünya çarpıktır ve bir sonu vardır.

"Evvel zaman içinde, dedenin dedesi daha doğmamışken, Sonsuz Orman denen keşfedilmemiş yabani toprakların kıyısında Tim adında bir çocuk, annesi Nell ve babası Koca Ross yaşardı. Pek varlıklı olmamalarına rağmen bir süre..."

Anahtar Deliğinden Esen Rüzgâr

Evvel zaman içinde, dedenin dedesi daha doğmamışken, Sonsuz Orman denen keşfedilmemiş yabani toprakların kıyısında Tim adında bir çocuk, annesi Nell ve babası Koca Ross yaşardı. Pek varlıklı olmamalarına rağmen bir süre mutlu yaşadılar.

"Sana bırakacak sadece dört şeyim var," dedi Koca Ross oğluna. "Ama bu dördü sana yeter. Bana onları sayabilir misin oğlum?"

Tim bunları daha önce defalarca saymıştı ama hiç bıkmıyordu. "Baltan, uğurlu akçen, arazin ve yuvan - ki bu ev, Orta Dünya'daki herhangi bir kral veya silahşorunki kadar iyi." Duraksar ve ardından eklerdi. "Bir de annem var. Beş eder."

Koca Ross güler ve yatağında yatan oğlunu kaşının üzerinden öperdi, zira bu merasim genellikle günün sonuna denk gelirdi. Kapının eşiğinde duran Nell, oğluna iyi geceler öpücüğü vermek için bu merasimin bitmesini beklerdi. "Evet," derdi Koca Ross. "Anneni unutmamalıyız, çünkü o olmasa her şey boşuna olur."

Böylece Tim sevildiğini ve dünya üzerinde bir yeri olduğunu bilerek ve gece rüzgârının, nefesini kulübelerinin çatısına üflemesini dinleyerek uykuya dalardı. Rüzgâr, Sonsuz Orman'ın kıyısındaki çiçek ağaçlarının tatlı kokusunu ve sadece gözü pek adamların gitmeye cesaret edebildiği daha derinlerdeki demir-ağaçlarının ekşi -yine de hoş- kokusunu taşırdı.

Onlar iyi yıllardı ama bildiğimiz gibi -hayatın içindeki hikâyelerden- iyi yıllar hiçbir zaman uzun sürmezdi.

Tim on bir yaşındayken bir gün, Koca Ross ve ortağı Koca Kells, Tree köyündeki herkesin dinlendiği yedinci gün hariç her gün yaptıkları gibi arabalarını anayolda, Demirağacı Yolu'nun Sonsuz Orman'a girdiği yere doğru sürdü. Ama o gün geriye sadece Koca Kells döndü. Teni isle kaplıydı ve yeleği hafifçe yanmıştı. Evde dikilmiş pantolonunun sol bacağında bir delik vardı. Delikten, kızarmış ve su toplamış derisi görünüyordu. Dik duramayacak kadar yorgunmuş gibi arabanın önündeki sıraya yığılmıştı.

Nell Ross kapıya çıkıp haykırdı. "Koca Ross nerede? Kocam nerede?"

Koca Kells başını yavaşça iki yana salladı. Küller saçlarından omuzlarına döküldü. Tek bir kelime söyledi ama o sözcük, Tim'in dizlerinin çözülmesine yetti. Annesi feryat etmeye başladı.

Kelime, *ejderha* idi.

Bugün hayatta olan hiç kimse, Sonsuz Orman gibi bir yer görmemiştir, çünkü dünya ilerledi. Karanlık ve tehlikelerle doluydu. Tree köyündeki oduncular bunu Orta Dünya'daki herkesten daha iyi bilirdi ama onlar bile ormanın kıyısındaki, on tekerlek genişliğindeki çiçek ağacı korularından sonra başlayan demirağaçlarının -o heyula gibi dikilen gözcüler- ötesinde nelerin yaşayıp büyüyor olabileceğini bilemezdi. Ormanın en derin köşeleri garip bitkiler, tuhaf hayvanlar, leş kokulu bataklıklar ve -rivayete göre- Eskiler'e ait, çoğunlukla ölümcül kalıntılarla dolu bir muammaydı.

Tree halkı, Sonsuz Orman'dan korkardı ve korkmakta çok haklıydı; Koca Ross, Demirağacı Yolu'ndan gidip dönmeyen ilk oduncu değildi. Bununla birlikte orayı severlerdi de, çünkü ailelerini besleyip giydiren de Sonsuz Orman'dı. Ormanın canlı olduğunu anlıyorlardı – gerçi hiçbiri bunu yüksek sesle dile getirmezdi. Ve tüm canlılar gibi onun da yemeye ihtiyacı vardı.

O kocaman yabani alanın üstünde uçan bir kuşun gözüyle Sonsuz Orman, neredeyse siyah denecek kadar koyu yeşil, devasa bir elbise gibi görünebilirdi. Elbisenin eteklerinin ucunda, yeşilin daha açık tonundan bir şerit vardı. Bunlar, çiçek ağacı korularıydı. Çiçek ağaçlarının hemen gerisinde, Kuzey Baronluğu'nun en uzak kıyısında, Tree Köyü vardı. O günlerde medeni bir ülke olarak tanımlanabilecek diyarın son köyüydü. Tim bir keresinde babasına *medeni* kelimesinin ne anlama geldiğini sormuştu.

"Vergi," demişti Koca Ross ve gülmüştü – ama neşeden yoksun bir gülüştü.

Odunculların çoğu, çiçek ağacı korularından öteye gitmezdi. Orada bile ani tehlikeler baş gösterebilirdi. Yılanlar en kötüleriydi ama köpek iriliğinde, zehirli kemirgenler olan *wervel*'ler de ölümcüldü. O güne dek çiçek ağaçlarının arasında pek çok adam yitirilmişti ama yine de riski göze almaya değerdi. Altın renginde, dayanıklı bir ağaçtı ve neredeyse havada süzülecek kadar hafifti. Nehir ve göl araçları için idealdi ama açık denize uygun değildi; orta halli bir fırtına bile çiçek ağacından yapılmış bir gemiyi parçalayabilirdi.

Gemi inşası için demirağacı talep ediliyordu ve her yıl iki kez Tree Bıçkıevi'ne gelen Hodiak adındaki tacir, demirağacına iyi para veriyordu. Sonsuz Orman'a siyahımsı yeşil rengini veren demirağacıydı ve sadece en cesur oduncular onları kesmeye cesaret ederdi, zira Demirağacı Yolu, çiçek ağaçlarının

arasındaki yılanları, wervel'leri ve mutant arıları solda sıfır bırakacak tehlikelerle doluydu.

Mesela ejderhalarla.

Böylece Tim Ross, on bir yaşında babasını kaybetmiş oldu. Artık Koca Ross'un ne baltası vardı, ne de kalın boynundaki gümüş zincire takılı olan uğurlu akçesi. Yakında bir arazisi ve dünya üzerinde bir yuvası da olmayabilirdi. Çünkü Geniş Dünya gelip çattığında, Baronluk Tahsildarı da gelirdi. Elindeki parşömende Tree'deki her ailenin ismi ve karşısında, bir rakam olurdu. Bu rakam, ailenin ödemesi gereken vergi miktarıydı. Ödeyebilirlerse -dört, altı veya sekiz gümüş ya da büyük mülk sahipleri için bir altın olabiliyordu- sorun yoktu. Ödeyemezlerse baronluk, arazilerine el koyuyor ve aileyi evinden atıyordu. İtiraz hakları yoktu.

Tim, yarım-günlerde çocuklara öğretmenlik yapan ve karşılığında yiyecek alan -genellikle sebze, bazen bir parça et- Dul Smack'in kulübesine giderdi. Eskiden, kan-yaraları ona musallat olup suratının yarısını yok etmeden önce (çocukların kendi aralarında fısıldaştığı buydu ama hiçbiri gözüyle görmemişti) çok uzaklardaki bir baronluk malikânesinin kalburüstü hanımıydı (hiçbiri görmemişti ama çocukların fısıltılarına göre böyleydi). Şimdiyse bir peçe takıyor ve erkek çocuklara -aralarında birkaç kız da vardı- *matematika* adındaki tartışmalı sanatı öğretiyordu.

Boş lafa tahammülü olmayan, çok zeki bir kadındı ve çoğu zaman yorulmak nedir bilmezdi. Öğrencileri, peçesine ve altında yattığını hayal ettikleri dehşet dolu ihtimallere rağmen zamanla onu sevmişti. Ama bazen kadın baştan aşağı titremeye başlar, zavallı başının çatlayacakmış gibi ağrıdığını, uzanması

gerektiğini söylerdi. Öyle günlerde öğrencilerini eve erken gönderir, bazen çocuklardan ailelerine hiçbir şey için pişman olmadığını iletmelerini isterdi. Hele yakışıklı prensi için asla.

Sai Smack, ejderhanın Koca Ross'u yakıp kül etmesinden yaklaşık bir ay sonra yine şiddetli baş ağrılarından birini yaşayınca Tim Güzel Manzara adını verdikleri evlerine erken döndü. Mutfak penceresinden içeri bakınca, annesinin başını kollarının arasında masaya dayamış, ağlamakta olduğunu gördü.

Üzerinde *matematika* problemlerinin (korktuğu ama çarpma işleminin tersinden ibaret olduğunu görünce rahatladığı uzun bölmeler) yazılı olduğu karatahtasını yere bırakıp annesinin yanına koştu. Nell başını kaldırıp ona gülümsemeye çalıştı. Kıvrılmış dudaklarıyla yaşlı gözleri arasındaki tezat, Tim'in içinde ağlama isteği uyandırdı. Karşısındaki, dayanma gücünün sınırına gelmiş bir kadının görüntüsüydü.

"Ne oldu anne? Bir sorun mu var?"

"Babanı düşünüyordum. Bazen onu öyle çok özlüyorum ki. Neden erken geldin?"

Tim tam anlatmaya başlamıştı ki ağzı büzgülü deri keseyi gördü. Annesi, ondan saklamak istercesine bir kolunu üzerine koymuş, baktığını gördüğünde ise masanın üzerinden kucağına doğru kaydırmıştı.

Tim'in aptal bir çocuk olduğu kesinlikle söylenemezdi, başka bir şey söylemeden önce çay demledi. Annesi birkaç yudum içip –çok az kaldığı için itiraz eden kadına, şeker koyması için ısrar etmişti– sakinleştiğinde ona, başka neye üzüldüğünü sordu.

"Başka bir şeye daha üzüldüğümü nereden çıkardın?"

"Neden para sayıyordun?"

"Sayılacak pek az paramız var," dedi Nell. "Hasat vakti sona erdiğinde Tahsildar gelecek –evet, bilen bilir, şenlik ateşlerinin közleri daha sönmeden çıkagelir– peki sonra ne olacak? Vergi

için altı gümüş isteyecek, belki de sekiz gümüş ister, herkes vergilere zam geleceğini söylüyor. Herhalde sancak taşıyan askerler yine uzaklarda bir yerlerde o ahmakça savaşlardan birine girmiştir."

"Ne kadar paramız var?"

"Dört tam gümüş ve minik bir parça. Ne satabilecek canlı bir hayvanımız var, ne de demirağacımız. Ne yapacağız?" Tekrar ağlamaya başladı. "Ne *yapacağız?*"

Tim de en az onun kadar korkuyordu ama annesini teselli edecek bir adam olmadığı için gözyaşlarını bastırarak ona sarıldı ve elinden geldiğince teskin etmeye çalıştı.

"Baltasıyla akçesi olsaydı onları Destry'ye satardım," dedi sonunda Nell.

Balta ve akçe, iyi kalpli, neşeli sahibini onlardan koparan o kızgın ateş yüzünden yanıp kül olmuştu ama bu düşünce yine de Tim'i dehşete düşürdü. "Öyle bir şeyi asla yapmazdın!"

"Yapardım. Araziyi ve yuvanı elimizde tutabilmek için yapardım. Asıl önemsedikleri bunlardı, bir de seninle ikimiz. Şu an konuşabilse bana, 'Sat Nell, hiç durma,' derdi. Destry de iyi para verebilirdi." İçini çekti. "Ama Baronluk Tahsildarı seneye yine gelecek... ondan sonraki yıl da..." Yüzünü ellerine gömdü. "Ah Tim, evimizden atılacağız ve buna engel olacak hiçbir şey gelmiyor aklıma. Ya senin?"

Tim bu soruya olumlu cevap verebilmek için sahip olduğu her şeyi (pek azdı) vermeye razıydı ama yapamadı. Tek yapabildiği, Tahsildar'ın siyah atının sırtındaki, değeri, Koca Ross'un Demirağacı Yolu'nda hayatını tehlikeye atarak yirmi beş yıl boyunca kazandığından fazla olan eyerin üzerinde oturarak Tree'ye ne zaman geleceğini sormak oldu.

Kadın dört parmağını kaldırdı. "Hava iyi olursa bu kadar hafta sonra." Dört parmak daha gösterdi. "Hava kötü giderse

ve Orta'daki çiftçi köylerde takılıp kalırsa bu kadar daha geç gelir. Sanırım umabileceğimizin en fazlası sekiz hafta. Ondan sonra..."

"O gelmeden önce bir şey olacak," dedi Tim. "Babam hep, ormanın onu sevenlere bir şekilde karşılık verdiğini söylerdi."

"Oysa ben sadece aldığını gördüm," dedi Nell ve ellerini tekrar yüzüne götürdü. Oğlu ona sarılmaya kalktığında, başını iki yana salladı.

Tim, karatahtasını almak için dışarı çıktı. Daha önce hiç bu kadar üzülüp korkmamıştı. Bir şey olacak ve şartlar değişecek, diye düşündü. Lütfen bir şey olsun, lütfen.

Dileklerin en kötü yanı, bazen gerçekleşmeleridir.

Tree'de Tam Dünya, bereketli geçmişti; olgunlaşmış ekinlere acıklı gözlerle baksa da Nell de bunun farkındaydı. Bir dahaki yıl, Tim ile sırtlarında çuvallarıyla, Sonsuz Orman'ın çok uzağında olabileceklerini bilmek, o yazın güzelliğini dayanılması güç kılıyordu. Orman çok korkunçtu ve kocasını elinden almıştı ama tanıyıp bildiği yegâne yer orasıydı. Geceleri, rüzgâr kuzeyden estiğinde, açık penceresinden içeri bir âşık gibi süzülür, kan ve çilek gibi, hem acı hem tatlı olan özel kokusunu getirirdi. Bazen rüyasında gizli koridorlarını ve yeşilleşmiş, eski pirinç gibi parlayan gün ışığını görürdü.

Rüzgâr kuzeyden estiğinde, getirdiği orman kokuları imgelemler yaratır, derdi eskiler. Nell bunun gerçek mi yoksa sadece bir söylenti mi olduğunu bilmiyordu ama Sonsuz Orman'ın kokusunun, hem yaşam hem de ölüm kokusu olduğundan emindi. Ve Tim'in bu kokuyu, tıpkı babası gibi sevdiğini biliyordu. Ve kendisi gibi (çoğunlukla iradesi dışında olsa da).

Kimseye söylemez ama çocuğun o tehlikeli yola babasıyla birlikte girecek kadar uzayıp kuvvetleneceği günü korkuyla beklerdi ama artık o gün asla gelmeyeceği için üzülüyordu. Sai Smack ve öğrettiği *matematika* iyiydi, güzeldi ama Nell, oğlunun kalben ne istediğini biliyor, ejderhanın bu isteği engellemiş olmasından ise nefret ediyordu. Muhtemelen yumurtasını koruyan dişi bir ejderhaydı ama Nell yine de aynı şekilde hissediyordu. O pullu, sarı gözlü yaratığın bazen eski hikâyelerde anlatıldığı gibi kendi ateşini yutup infilak etmesini diliyordu.

Tim'in eve erken gelip annesini gözyaşları içinde buluşunun üzerinden henüz birkaç gün geçmişti ki Koca Kells çıkageldi. Tim, iki hafta sürecek bir iş bulmuştu; çiftçi Destry, saman biçecek bir eleman arıyordu. Nell bu yüzden o sırada yalnızdı, bahçede diz çökmüş, yabani otları ayıklıyordu. Merhum kocasının ortağı ve dostu olan adamı görünce ayağa kalkıp ellerini, weddiken dediği çuval bezinden önlüğüne sildi.

Adamın temiz ellerine ve özenle düzeltilmiş sakalına bakar bakmaz ziyaretinin sebebini anladı. Nell Robertson, Jack Ross ve Bern Kells birlikte büyümüştü ve bir zamanlar çok iyi arkadaşlardı. İnsanlar onları bir arada görünce bazen *farklı ailelerden üç kardeş* derdi; o günlerde birbirlerinden hiç ayrılmazlardı.

Delikanlılık çağına geldiklerinde, ikisi de Nell'den hoşlanmaya başlamıştı. Nell ikisini de seviyordu ama âşık olduğu, evlendiği ve yatağına aldığı kişi, Koca Ross olmuştu (doğru sıranın bu olup olmadığı tartışılırdı ama açıkçası kimsenin umurunda değildi). Koca Kells bunu olabildiğince olgunlukla karşılamıştı. Düğünde Ross'un yanında durmuş, rahip merasimi tamamladıktan sonra, koridorda birlikte yürümelerinden önce, ipek

kuşağı bellerine bağlamıştı. Kapıda kuşağı çözüp almış (gerçi kuşağın asla *gerçekten* çıkmadığı söylenirdi) ve ikisini de öperek bir ömür boyu uzun günler ve hoş geceler dilemişti.

Kells'in bahçeye geldiği gün hava sıcaktı ama buna rağmen üzerinde ince pamuklu ceketi vardı. Cebinden, Nell'in tahmin ettiği gibi ipek bir kuşak çıkardı. Kadınlar bilirdi. Çok uzun süre evli kalmış olsa da bilirdi ve Kells'in duyguları hiç değişmemişti.

"Razı mısın?" diye sordu. "Kabul edersen evimi ihtiyar Destry'ye satacağım -arazim, doğu tarlasının hemen bitişiğinde olduğu için ne zamandır istiyor zaten- ve burada yaşayacağız. Tahsildar geliyor Nellie. Başında bir erkek yokken vergini nasıl ödeyeceksin?"

"Ödeyemeyeceğimi biliyorsun," dedi kadın.

"O halde söyle - kuşağı bağlayalım mı?"

Derenin suyuyla yıkanmadan zaten olabileceği kadar temiz olan ellerini gergince yine önlüğüne sildi. "Ben... benim bunu biraz düşünmem gerek."

"Düşünecek ne var?" Bandanasını çıkardı -oduncuların her zaman yaptığı gibi gevşekçe boynuna bağlı değil, düzgünce katlanmıştı- ve alnındaki teri sildi. "Ya kabul edersin ve hayatımız boyunca olduğu gibi Tree'de yaşamaya devam ederiz -çocuğa biraz kazanç sağlayacak bir iş bulurum ama henüz ormana gitmek için çok küçük- ya da bu toprakları mecburen terk edersiniz. Varlığımı sizinle paylaşabilirim ama istesem de veremem. Satabileceğim tek bir yerim var."

Millicent'ın yatağında bıraktığı boşluğu doldurmam için beni satın almaya çalışıyor, diye düşündü Nell. Ama bu, çocukluğundan beri tanıdığı ve sevgili kocasıyla Demirağacı Yolu'nun sonundaki karanlık ve tehlikeli bölgede yıllarca omuz omuza çalışmış bir adama haksızlık gibi görünüyordu. Biri gözcülük

eder, diğeri çalışır, derdi eskiler. Daima birliktedirler, asla ayrılmazlar. Jack Ross artık öldüğüne göre Bern Kells onunla olmasını teklif ediyordu. Bu doğaldı.

Yine de tereddüt etti.

"Yarın bu saatte niyetin hâlâ değişmemiş olursa cevabımı vereceğim," dedi.

Bu, Kells'in hoşuna gitmedi. Nell, bunu adamın yüzünden anlamıştı. Gözlerinde, daha genç bir kız olduğu, diğer kızların iki erkeğin ilgisi yüzünden ona gıptayla baktığı günlerden beri ara sıra rastladığı o pırıltı vardı. Ross'un ölümünün ardından içine düştüğü bu meşakkatli durumdan onu –ve elbette Tim'i– kurtarmayı vaat eden bir melek gibi yanına gelmiş olmasına rağmen tereddüt etmesinin sebebi buydu.

Belki Kells gördüğünü fark etmişti, bakışlarını önüne eğdi. Bir süre ayaklarını süzdükten sonra başını tekrar kaldırdı. Gülümsüyordu. Bu tebessüm, neredeyse gençliğindeki kadar yakışıklı görünmesine yol açmıştı... ama hiçbir zaman Jack Ross kadar yakışıklı olamazdı.

"Öyle olsun," dedi. "Ama daha fazla bekleyemem. Batıda bir laf vardır güzelim: Sunulanı uzun süre bekletme, çünkü her değerli şeyin kanatları vardır ve uçup gidebilir."

Nell elini yüzünü derede yıkadı, ormanın tatlı-ekşi kokusunu içine çekerek orada bir süre durdu ve eve dönerek kendini yüzüstü yatağına attı. Nell Ross'un güneş hâlâ gökyüzündeyken uzandığı görülmüş duyulmuş şey değildi ama düşünmesi ve iki genç adamın onun aşkı uğruna rekabet ettiği günlere dair hatırlaması gereken çok şey vardı.

Kanı Jack Ross yerine Bern Kells'e kaynamış olsaydı bile (babası ormanda vahşi bir yaratığın saldırısına uğrayıp ölmüş

olmasına rağmen henüz Koca Kells olmamıştı) onunla evlenip evlenmeyeceğinden emin değildi. Kells ayıkken neşeli, iyi huylu ve güvenilir bir adamdı ama sarhoşken aniden öfkelenip şiddete başvurabiliyordu. Ve o günlerde sık sık sarhoş oluyordu. Ross ve Nell evlendikten sonra daha da sık içmeye başlamış, hatta pek çok sabah gözlerini hapiste açmıştı.

Jack bu duruma bir müddet ses çıkarmamış ama Kells bir gece sızıp kalmadan önce bardaki eşyaların çoğuna zarar vererek ortalığı birbirine katınca Nell kocasına bir şeyler yapması gerektiğini söylemişti. Koca Ross gönülsüzce de olsa ona hak vermişti. Eski dostu olan ortağını hapisten çıkarmış –daha önce pek çok kez yaptığı gibi– ama bu kez kendini dereye atıp kafası berraklaşana dek sudan çıkmamasını söylemek yerine karşısına alıp dürüstçe konuşmuştu.

"Kulaklarını iyi aç ve beni dinle Bern. Emeklemeye başladığım günden beri arkadaşım, çiçek ağaçlarını aşıp demirağaçlarına tek başıma gidecek kadar büyüdüğüm günden beri de ortağımsın. Sen benim arkamı kolladın, ben de senin. Ayık olduğunda senden daha çok güvendiğim kimse yok. Ama ağzına içki koyduğun an bir bataklık gibi güvenilmez oluyorsun. Ormana tek başıma gidemem ve sana güvenemezsem sahip olduğum –*ikimizin de* sahip olduğu– her şey tehlikede demektir. Yeni bir ortak aramak, istediğim son şey. Ama seni uyarıyorum: Bir karım ve yolda bir evladım var. Ne gerekiyorsa onu yapacağımı bil."

Kells, eski dostuna (ve eski dostunun yeni karısına) inat yapıyormuşçasına içip kavga etmeye ve bela çıkarmaya birkaç ay daha devam etmişti. Koca Ross'un canına tak etmiş, kendine yeni bir ortak aramaya niyetlenmişti ki mucize gerçekleşmişti. Küçük bir mucizeydi, boyu bir elliden fazla değildi ve adı, Millicent Redhouse'dı. Bern Kells, Koca Ross'un hatırına

yapmadığını, Milly hatırına yapmıştı. Ancak Milly altı mevsim sonra doğum sırasında ölmüştü (ve Nell'in ebeden öğrendiğine göre bebek de hemen ardından, annesinin yanaklarındaki kızarıklık henüz kaybolmamışken can vermişti). Ross umutsuzluğa kapılmıştı.

"Yine içmeye başlayacak. Sonunun ne olacağını tanrılar bilir."

Ama Koca Kells ayık kalmış, işi gereği Gitty'nin Barı'nın civarına gitmesi gerektiğinde ise hep yolun karşısına geçerek oradan uzak durmuştu. Bunun, Milly'nin son arzusu olduğunu, dediğini yapmazsa ruhuna saygısızlık etmiş olacağını söylemişti. "Ölürüm de bir daha içmem," demişti.

Sözünü tutmuştu... ama Nell ara sıra bakışlarını üstünde hissederdi. Hatta sık sık. Ona asla mahrem denebilecek şekilde dokunmaya çalışmamış, hasat şenlikleri bahanesiyle bir öpücük çalmaya kalkmamış ama Nell gözlerini hep üzerinde hissetmişti. Bir arkadaşına veya arkadaşının karısına bakar gibi değil, bir erkeğin bir kadına baktığı gibi.

Tim, günbatımından bir saat önce, terli cildinin görünen her noktasına saman parçaları yapışmış ama mutlu bir şekilde eve döndü. İhtiyar Destry ücret olarak ona köydeki bakkaldan istediğini almak için kullanabileceği bir pusula vermiş, karısı da yanına bir çuval tatlı biber ve domates koymuştu. Nell pusulayla çuvalı aldı, oğluna teşekkür edip öptü, malzemesi bol bir sandviç verdi ve temizlenmesi için dereye gönderdi.

Soğuk suyun içinde ayakta dururken karşısında, Gilead'ın içlerine doğru ilerleyen, rüyadan çıkmışa benzeyen, sisli tarlalar uzanıyordu. Sol tarafında, bir tekerlekten az bir mesafe sonra başlayan orman vardı. Babası, ormanın öğle vaktinde bile

alacakaranlık olduğunu söylemişti. Babası aklına gelince bir günlük çalışmanın karşılığında (neredeyse) yetişkin bir adam kadar kazanmış olmasının mutluluğu, delik bir çuvaldan dökülen tohumlar gibi akıp gitti. Bu mutsuzluk hali üstüne sık sık çöküyor, yine de her seferinde onu şaşırtıyordu. Dizlerini göğsüne çekip başını kollarına gömerek bir kayanın üstüne oturdu. Ormanın kıyısına o kadar yakın bir yerde bir ejderhanın saldırısına uğramak, pek görülmüş bir şey değildi ve büyük haksızlıktı ama daha önce yaşanmıştı. Babası ilk değildi, sonuncu da olmayacaktı.

Annesinin onu doğru düzgün bir öğün için akşam yemeğine çağıran sesi, tarlaların üzerinden süzülerek ona ulaştı. Tim neşeyle ona cevap verdi ve ağlamadığı halde şişmiş gibi hissettiği gözlerine soğuk su çarpmak için çömeldi. Hızla giyinerek yokuş yukarı tırmandı. Annesi, hava kararmaya başladığı için lambaları yakmıştı. Pencerelerden, küçük ve düzenli bahçesine, dikdörtgen şeklinde ışık huzmeleri düşüyordu. Tim, yorgun ama yine mutlu bir şekilde –çünkü küçük çocukların ruh halleri rüzgârgülleri gibi olurdu– evinin ona kucak açan ışıltısına doğru yürüdü.

Yemekleri bitip birkaç parça bulaşık hallolduktan sonra Nell konuştu: "Seninle bir ana oğul konuşması yapacağız Tim... ve biraz daha fazlasını. Artık elin iş tutacak kadar büyüdün, yakında –hiç istemediğim kadar yakın– çocukluk günlerin ardında kalacak ve yaşanacaklarda senin de söz hakkın olmalı."

"Tahsildar mı anne?"

"Bir bakıma, ama... dahası var." *Ama*'dan sonra *maalesef* diyecekmiş de son anda vazgeçmiş gibiydi, ama neden? Verilecek zor bir karar vardı, önemli bir karar, ama korkacak ne vardı?

Önden yürüyerek oturma odasına gitti -küçücük ve sıcacık bir odaydı, Koca Ross ortasında ayakta dururken kollarını iki yana açarak neredeyse duvarlara dokunabiliyordu- soğuk ocağın önüne oturdular (çünkü ılık bir Tam Dünya akşamıydı) ve oğluna o gün Koca Kells ile aralarında geçen konuşmayı anlattı. Tim onu şaşkınlık ve giderek artan huzursuzlukla dinledi.

"İşte böyle," dedi sonunda Nell. "Ne düşünüyorsun?" Ama cevap vermesine fırsat tanımadan -muhtemelen kendi içindeki endişenin yansımasını Tim'in yüzünde görmüştü- devam etti. "İyi bir adamdır, baban için kardeşten öteydi. Hem bana hem sana değer verdiğine inanıyorum."

Hayır, diye düşündü Tim. Ben sadece paketin bir parçasıyım. Bana asla bakmıyor. Varlığımı sadece babamın yanındaysam fark ediyordu. Veya senin yanındaysam.

"Bilmiyorum, anne." Koca Kells'i evlerinde, annesinin yatağında, babasının yerinde düşünmek, yedikleri midesine dokunmuş ve hastalanmış gibi hissetmesine yol açıyordu.

"İçkiyi bıraktı," dedi Nell. Onunla değil, kendi kendine konuşur gibiydi. "Seneler önce. Gençliğinde çok hata yapmış olabilir ama baban onu doğru yola sokmuştu. Ve Millicent elbette."

"Belki öyle ama artık ikisi de aramızda değil," diye belirtti Tim. "Ve anne, henüz Demirağacı'na kendisiyle birlikte gidecek bir ortak bulamadı. Kesmeye tek başına gidiyor, bunun ne kadar riskli olduğunu biliyorsun."

"Daha erken," dedi Nell. "Bir ortak bulacaktır, zira gücü kuvveti yerinde ve iyi ağaçların nerede olduğunu biliyor. Baban, birlikte çalışmaya başladıkları ilk günlerde ona iyi ağaçları nasıl bulacağını öğretmişti. Yolun bittiği yerde güzel alanlar var."

Tim bunu biliyordu ama Kells'in bir ortak bulabileceğinden emin değildi. Diğer oduncuların ondan uzak durduğunu düşünüyordu. Tecrübeli bir oduncunun, sadece gözucuyla gördüğü

bir zehirli çalının etrafından düşünmeden dolaşması gibi farkında olmaksızın yapıyor gibiydiler.

Belki bana öyle geliyordur, diye düşündü.

"Bilmiyorum," dedi tekrar. "Nikâhta bağlanan kuşak bir daha çözülemez."

Nell tedirgince güldü. "Nereden duydun onu?"

"Sen söylemiştin," dedi Tim.

Annesi gülümsedi. "Evet, söylemişimdir, bazen şu çenemi tutamıyorum işte. Hadi yatalım, sabah her şeyi daha berrak görürüz."

Ama ikisi de pek uyuyamadı. Tim, Koca Kells'in nasıl bir üvey baba olacağını düşünüyordu. Onlara iyi davranacak mıydı? Tim'i yanında ormana götürüp işinin inceliklerini öğretmeye başlayacak mıydı? İyi olurdu aslında ama annesi, kocasını elinden alan işte oğlunun da çalışmasına razı olacak mıydı? Yoksa Sonsuz Orman'ın güneyinde kalmasını mı isteyecekti? Bir çiftçi olmasını?

Destry'yi severim, diye düşündü. Ama asla bir çiftçi olmam. Sonsuz Orman bu kadar yakınken ve dünyada görülecek bu kadar çok şey varken mümkün değil.

Nell duvarın ötesinde, kendi düşüncelerine dalmıştı. Çoğunlukla Kells'in teklifini reddettiği takdirde hayatlarının nasıl olabileceğini düşünüyordu. Doğduklarından beri orada yaşıyorlardı, başka bir yere gitmemişlerdi bile. Tahsildar siyah atıyla geldiğinde ona borçlarını ödeyemediklerinde ne olacaktı? Evlerinden atılırlarsa nereye gideceklerdi?

Ertesi gün hava daha da sıcaktı ama Koca Kells yine aynı ceketi giyip gelmişti. Yüzü kızarmış, parlıyordu. Nell kendi kendine adamın nefesinde graf kokusu olmadığını söyledi.

Hem varsa ne olmuştu? Elma şarabı sayılırdı ve bir kadından teklifine cevap almaya giden her erkeğin bir iki yudum içme hakkı olmalıydı. Zaten kararını vermişti. Neredeyse.

Nell, adam sorusunu dile getiremeden cesurca konuştu. Olabildiğince yani. "Oğlum bana nikâhta bağlanan kuşağın bir daha çözülemeyeceğini hatırlattı."

Koca Kells'in kaşları çatıldı ama Nell sebebinin oğlunun bahsi mi yoksa evlilik kuşağı mı olduğunu anlayamadı. "Evet, ne olmuş?"

"Tim ve bana iyi davranacak mısın?"

"Evet, elimden geldiğince." Kaşlarının arasındaki çizgi daha da derinleşti. Sebebinin öfke mi yoksa kafa karışıklığı mı olduğu anlaşılmıyordu. Nell, ikincisi olduğunu ümit etti. Ormanın derinliklerinde balta sallayıp vahşi hayvanlara kafa tutan adamların konu gönül işlerine geldiğinde ne yapacağını şaşırabildiğini biliyordu. Koca Kells'in şaşkın bir halde olduğunu düşününce kalbi yumuşadı.

"Söz veriyor musun?" diye sordu.

Kaşların arasındaki çizgi yok oldu. Gülümseyince, özenle düzeltilmiş sakalının arasından beyaz dişleri göründü. "Her şeyim üzerine."

"O halde cevabım evet."

Böylece evlendiler. Pek çok hikâye burada biter; bu hikâyeyse –ne yazık ki– yeni başlıyor.

Düğünde graf vardı ve Koca Kells, içkiye tövbe etmiş birine göre oldukça fazla miktarda içmişti. Tim onu huzursuzca izliyordu ama annesi fark etmemiş gibiydi. Tim'i tedirgin eden bir başka gerçek ise tatil günü olmasına rağmen diğer odunculardan ne kadar azının törene katıldığıydı. Bir kız olsaydı, bir

şeyi daha fark edebilirdi. Nell'in arkadaşı olan kadınların çoğu, gizlemeye çalışsalar da ona acıyarak bakmaktaydı.

O gece, sabahın ilk saatlerinde, bir rüyaya ait olabilecek bir darbe sesi ve haykırışla uyandı ama ses, annesinin artık Koca Kells ile paylaştığı (gerçek buydu ama hâlâ inanılması güçtü) yan odadan geliyordu. Tim kulak kesildi. Tam tekrar uykuya dalacaktı ki birinin ağladığını duydu. Ardından çiçeği burnunda üvey babasının alçak ve sert sesi duyuldu: "Kes şunu! Yaralanmış falan değilsin, kanaman yok ve sabah kuşlarla birlikte kalkmak zorundayım."

Ağlama sesleri kesildi. Tim dinlemeye devam etti ama daha fazla konuşma olmadı. Kısa süre sonra Koca Kells'in horultuları duyuldu. Uyumuştu. Tim ertesi sabah, annesi ocağın başında yumurta pişirirken dirseğinin hemen üst kısmında bir morluk gördü.

"Bir şey yok," dedi kadın baktığını görünce. "Gece tuvalete gitmek için kalktığımda karyolanın direğine çarptım. Artık yalnız olmadığıma göre karanlıkta yürümeye alışmalıyım."

Benim korktuğum da o, diye düşündü Tim.

Evlenmelerini takip eden tatil gününde Koca Kells, Tim'i artık Tree'deki diğer büyük çiftlik sahibi Dazlak Anderson'a ait olan eski evine götürdü. Kells'in odun arabasıyla gitmişlerdi. Katırlar, demirağacı yükleri olmadığı için arabayı zorlanmadan çekiyordu; o gün arkada sadece talaş yığınları vardı. Ve bir de ormanın derinliklerine has o tatlı-ekşi koku vardı elbette. Kapalı panjurları ve uzayıp verandanın kıymıklı tahtalarının arasındaki boşluklarda beliren yabani otlarla Kells'in eski evi, terk edilmiş ve hazin görünüyordu.

"İçeriden eşyalarımı aldıktan sonra Kel burayı isterse yakıp kül edebilir," diye homurdandı Kells. "Umurumda değil."

Görünüşe bakılırsa evden sadece iki şey almaya gelmişti – eski püskü, kirli bir tabure ve pirinçten kilidi olan deri bir sandık. Kells, yatak odasında duran sandığı bir evcil hayvanmış gibi okşadı. "Bunu burada bırakamam," dedi. "Kesinlikle olmaz. Babamdan yadigâr."

Tim ona sandığı dışarı çıkarması için yardım etti ama işin çoğunu Kells yapmıştı. Sandık çok ağırdı. Nihayet arabaya yüklenince Koca Kells ellerini yeni (ve özenle) tamir edilmiş pantolonunun dizlerine koyarak eğildi. Yüzündeki kızarıklık azalınca doğruldu ve sandığı, Tim'in üvey babasının annesine dokunduğu sırada hiç rastlamadığı bir şefkatle tekrar okşadı. "Sahip olduğum her şey bu sandıkta. Eve gelince, Dazlak Anderson almam gereken ücreti ödedi mi sence?" Ters bir fikir öne sürmesini bekler gibi meydan okurcasına Tim'e baktı.

"Bilmiyorum," dedi Tim temkinle. "Sai Anderson'ın adil sayılabilecek bir ücret ödediğini söylüyorlar."

Kells haşince güldü. "Adil mi? *Adil* mi? Adamın eli, bir bakirenin bacak arası gibi sıkı. Yok yok, bir tam dilim almam gerekirken kırıntılarla yetinmek zorunda kaldım, çünkü bekleme lüksümün olmadığını biliyordu. Gel de arka kapağı sabitlememe yardım et çocuk. Ve sallanma."

Tim sallanmıyordu. Arabanın kapağının kendi tarafındaki kayışlarını Kells'ten önce sabitledi. Babası, Kells'in attığı uyduruk düğümü görse gülerdi. Koca Kells işini bitirince sandığı yine önceki gibi tuhaf bir şefkatle okşadı.

"Herşeyimartıkburada. Dazlak Anderson, Geniş Dünya'dan önce gümüşe ihtiyacım olduğunu biliyordu. Malum Kişi geliyor ve herkes payına düşeni ödemek zorunda." Eski, yıpranmış çizmelerinin arasına tükürdü. "Bunlar hep annenin kabahati."

"*Annemin* mi? Nasıl yani? Onunla evlenmeyi isteyen sen değil miydin?"

"Ağzından çıkana dikkat et çocuk." Kells başını eğdi, yumruklarını sıkmış olduğunu fark edince şaşırarak parmaklarını açtı. "Aklın ermeyecek kadar küçüksün. Büyüdüğünde, bir kadının bir erkeğe neler yapabileceğini öğreneceksin. Hadi geri dönelim."

Yarı yolda durup arkaya yerleştirilmiş sandığın üzerinden çocuğa baktı. "Anneni seviyorum, bunu bil yeter."

Katırlar köyün anayolunda ilerlemeye başladığında içini çekerek ekledi: "Babanı da seviyordum ve onu çok özlüyorum. Onsuz orman aynı değil. Misty ve Bitsy'nin çektiği arabası önümde ilerlerken ormana gitmeyi özledim."

Bunları duyunca Tim, omuzları düşmüş halde dizginleri tutmakta olan iriyarı adama -gönülsüzce de olsa- yakınlık duydu. Ama Koca Kells, bu hissin derinleşmesine fırsat vermeden sözüne devam etti.

"O Smack denen garip kadından yeterince ders aldın. O peçeli titrek karı sıçtıktan sonra kıçını nasıl siliyor hiç bilmiyorum."

Tim'in kalbi duracak gibi oldu. Yeni şeyler öğrenmeyi ve Dul Smack'i seviyordu - peçe taksa ve titrek olsa da. Kadından böyle kabaca ve zalimce bahsedilmesi onu dehşete düşürmüştü. "Ne yapacağım peki? Seninle ormana mı geleceğim?" Kendini babasının arabasında, Misty ve Bitsy'yi sürerken hayal edebiliyordu. Hiç fena olmazdı. Hem de hiç.

Kells havlarcasına güldü. "*Sen* mi? Ormanda ha? Daha on iki yaşında bile değilsin."

"On ikiye girmek üze..."

"Yaşın iki katı bile olsa Demirağacı Yolu'na çıkacak kadar büyümüş olmayacaksın, çünkü annene çekmişsin ve hayatın boyunca Ufak Ross olacaksın." Yine havlar gibi güldü. Tim, yüzünün giderek ısındığını hissediyordu. "Hayır evlat. Senin için

bıçkıevinde bir iş ayarladım. Keresteleri istiflemeye yardım edeceksin. Hasat vaktinden sonra, ilk kar düşmeden işe başlayacaksın."

"Annem buna ne diyor?" Tim umutsuzluğunu sesine yansıtmamaya çalıştı ama başaramadı.

"Onun bu meselede söz hakkı yok. Ben kocasıyım, kararı ben veririm." Dizginleri sallayıp katırların sırtına indirdi. *"Deh!"*

Tim üç gün sonra Destry'nin oğullarından biri olan Saman Willem -saçlarının rengi beyaza yakın olduğu için herkes onu böyle çağırırdı- ile Tree Bıçkıevi'ne gitti. İkisi de istifleme işi için tutulmuştu ama henüz onlara ihtiyaç yoktu, olduğunda da sadece yarımgün çalışacaklardı. Tim, egzersize ihtiyaçları olduğu için babasının katırlarıyla gelmişti. İki çocuk, katırları yan yana sürüyordu.

"Yeni üvey babanın içki içmediğini söyledin sanıyordum," dedi Willem, Gitty'nin Barı'nın önünden geçerlerken – gündüz vakti olduğu için kapıları sıkıca kapalı, piyano sessizdi.

"İçmiyor," dedi Tim ama o an aklına düğün gecesi geldi.

"Öyle mi? Herhalde ağabeyimin dün gece bardan çıkarken gördüğü adam, bir başka yetimin üvey babasıydı. Randy, adamın dut gibi sarhoş olduğunu ve atların bağlandığı direğin dibine kustuğunu söyledi." Willem bunu söyledikten sonra lafı gediğine oturttuğunu düşündüğü her seferde yaptığı gibi pantolon askılarını çekip bıraktı.

Keşke bıraksaydım da köye yürüyerek dönseydin, salak, diye düşündü Tim.

O gece yine annesinin sesiyle uyandı. Hemen doğrulup oturdu, ayaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı ve donakaldı. Kells'in sesi yumuşak, ama aralarındaki duvar inceydi.

"Sus kadın. Çocuk uyanır da buraya gelmeye kalkarsa daha beterini yaparım."

Ağlama sesi kesildi.

"Bir defaya mahsus bir hataydı, hepsi bu. Zencefilli gazoz içip ormanda keşfettiği yeni bölgeyi dinlemek için Mellon'la içeri girdim. Biri önüme içki koymuş. Ne içtiğimi anladığımda mideme varmak üzereydi, sonra da arkası geldi işte. Bir daha olmayacak. Söz veriyorum."

Tim bunun doğru olduğunu umarak tekrar uzandı.

Göremediği tavana baktı, baykuşun sesini dinledi ve uykunun ya da sabahın gelmesini bekledi. Görünüşe bakılırsa yanlış adamla evlenilince nikâh kuşağı, darağacı ipine dönüşüyordu. Bunun annesi için geçerli olmamasını dileyerek dua etti. Sevmek şöyle dursun, annesinin yeni kocasından hiçbir zaman hoşlanmayacağını biliyordu ama belki annesi ikisini de yapabilirdi. Kadınlar farklıydı. Kalpleri daha büyüktü.

Şafak söktüğü sırada Tim hâlâ bunları düşünüyordu. Nihayet uykuya daldı. O gün, annesinin her iki kolunda da morluklar vardı. Galiba artık Koca Kells ile paylaştığı karyolanın direkleri kendi kendine yer değiştirmeye başlamıştı.

Tam Dünya, olması gerektiği gibi yerini Geniş Dünya'ya bıraktı. Tim ve Saman Willem, bıçkıevinde istifleme işine başladı ama haftada sadece üç gün gidiyorlardı. Rupert Venn adındaki, iyi bir sai olan ustabaşı, o kış kar yağışı çok yoğun olmaz ve oduncular daha sık mal getirirse –yani Kells gibiler ormandan daha çok demirağacı getirirse –işgünlerinin artabileceğini söylemişti.

Nell'in morlukları geçti ve tebessümü geri geldi. Eskiye göre daha temkinliydi ama Tim, yüzünün hiç gülmemesinden

daha iyi olduğunu düşündü. Kells, katırlarıyla birlikte Sonsuz Orman'a gidiyordu ama Koca Ross ile keşfettikleri alan demirağacı bakımından çok verimli olmasına rağmen kendine hâlâ bir ortak bulamamıştı. Dolayısıyla daha az demirağacı ile dönüyor ama malı kaliteli olduğu için daima iyi bir ücrete satabiliyordu.

Tim bazen –çoğunlukla el arabasıyla bıçkıevinin üstü kapalı, uzun depolarından birine kereste taşırken– üvey babası bir yılana veya wervel'e kurban gitse hayatın daha iyi olup olmayacağını düşünüyordu. Ya da kurşun-kuş olarak bilinen, vurt denen o korkunç uçan yaratıklardan birine. Bern Kells'in babasını bunlardan biri öldürmüştü; taş gibi sert olan gagasıyla adamın vücudunda bir delik açarak içinden geçip gitmişti.

Tim, kalbinin bir köşesinde –karanlık bir köşe– bu tür hayallerin bulunabildiğine şaşarak dehşet içinde bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Bilse, babasının ondan utanacağından emindi. Belki o an *utanıyordu*, yolun sonundaki açıklığa gidenlerin, yaşayanların birbirlerinden gizlediği tüm sırları bildiği söylenirdi.

Hiç olmazsa artık üvey babasının nefesi graf kokmuyordu ve sabaha karşı sarhoş halde meyhaneden çıkarken görüldüğüne dair rivayetler –Saman Willem'den veya bir başkasından kaynaklanan– son bulmuştu.

Söz vermişti, verdiği sözü tutuyor, diye düşündü Tim. Ve annemin odasındaki karyolanın direkleri artık yerinden kıpırdamıyor olmalı, çünkü kolları morarmıyor. Hayat, rayında ilerlemeye başladı. Önemli olan bu.

Çalıştığı günlerde, eve döndüğü sırada annesi yemeği ocağa koymuş oluyordu. Koca Kells daha sonra geliyor, ev ve ahır arasındaki derede elini yüzünü yıkıyor ve akşam yemeğine yumuluyordu. Doymak bilmiyor; ikinci, bazen üçüncü porsiyonları istiyor ve Nell derhal önüne koyuyordu. O sırada hiç

konuşmuyordu, zira konuşsa alacağı tek karşılığın, bir homurtu olacağını biliyordu. Kells yemekten sonra arka taraftaki salona geçiyor, sandığının üstüne oturup piposunu tüttürüyordu.

Tim bazen Dul Smack'in verdiği *matematika* problemlerini çözdüğü karatahtasından başını kaldırır ve Kells'in, piposunun dumanı arasından gözünü dikmiş, ona bakmakta olduğunu görürdü. Bu bakışlarda tedirgin edici bir şey vardı, bu yüzden Tim havanın serinlemiş olmasına ve daha erken kararmaya başlamasına rağmen karatahtasını alıp dışarıda çalışmaya başlamıştı.

Bir keresinde annesi dışarı çıkıp verandanın basamağına, oğlunun yanına oturdu ve kolunu oğlunun omzuna attı. "Önümüzdeki sene yine Dul Smack'e gidip derslerine devam edeceksin Tim. Söz veriyorum. Koca Kells'i razı edeceğim."

Tim gülümseyerek ona teşekkür etti ama bunun mümkün olmadığını biliyordu. Ertesi sene bıçkıevinde çalışmaya devam edecek, daha büyümüş olacağı için keresteleri istiflemenin yanı sıra taşımaya da başlayacak ve işe haftada üç gün değil, beş gün gidecekti. Hatta belki altı gün. Bir sonraki yıl taşımakla kalmayacak, sistireleyecek, sonra yetişkin bir erkek gibi bıçkıyı kullanmaya başlayacaktı. Birkaç yıl sonra bir erkek olacak, eve yorgun argın dönecek, Dul Smack'in kitaplarını okumak aklından bile geçmeyecek, *matematika* bilgileri zihninden uçup gidecekti. O yetişkin Tim Ross'un tek isteği, akşam yemeğini yiyip hemen ardından vurup kafayı uyumak olabilirdi. Pipo içmeye başlayacak, muhtemelen ara sıra *graf* veya bira içecekti. Annesinin tebessümünün soluşunu, gözlerindeki pırıltının sönüşünü izleyecekti.

Ve tüm bunları Bern Kells'e borçlu olacaktı.

Hasat vakti geçip gitmişti; Avcı Ay solgunlaşmış, mumlaşmış ve yayını çekmişti; Geniş Dünya'nın ilk fırtınası,

batıdan uluyarak geldi. Ve Tom Sıska Ölüm kadar zayıf olan Baronluk Tahsildarı, artık gelmeyeceğini düşündükleri sırada, soğuk rüzgârlar eşliğinde, simsiyah atının üstünde Tree köyüne girdi. Ağır, siyah pelerini, bir yarasanın kanatları gibi vücudunun etrafında dalgalanıyordu. Geniş şapkası -pelerini gibi kapkaraydı- altındaki kırışıksız yüzü bir o tarafa, bir bu tarafa dönüyor, yeni inşa edilmiş çitleri, bir sürüye eklenmiş bir ineği veya inekleri görür görmez tespit ediyordu. Köylüler homurdanır ama mecburen öderlerdi, çünkü ödemezlerse evleriyle arazilerine Gilead adına el konacağını biliyorlardı. Belki o zaman bile, o altın çağda bile kimileri bunun haksızlık olduğunu, vergilerin çok yüksek olduğunu, Arthur Eld'in uzun süre önce öldüğünü (yaşadığı varsayılırsa) ve Tahsildar'a hem gümüş, hem de kan ile fazlasıyla ödeme yapıldığını fısıldayanlar vardı. Belki kimileri bir İyi Adam'ın çıkagelip onlara, "Artık yeter, buraya kadar, dünya ilerledi!" demeleri için cesaret vermesini beklemeye başlamıştı bile.

Belki ama o sene değildi, sonrasında gelecek pek çok senede de olmayacaktı.

Sai Tahsildar akşamüstü, şişkin bulutlar gökyüzünde süzülür, Nell'in bahçesindeki sarı mısır koçanları gevşek bir çenedeki dişler gibi takırdarken iri, siyah atını, Koca Ross'un elleriyle diktiği (Tim de onu izlemiş ve gerektiğinde yardım etmişti) çitlerin kapısından içeri soktu. At tırıs adımlarla, mağrurca verandanın basamaklarına yaklaştı. Başını sallayarak ve burnundan soluğunu üfleyerek orada duraksadı. Koca Kells, verandada ayakta duruyor olmasına rağmen ziyaretçisinin soluk yüzüne bakabilmek için başını kaldırmak zorunda kalmıştı. Şapkasını göğsüne bastırmış halde dikiliyordu. Seyrelen siyah saçları (artık aralarında tek tük gri teller vardı, ne de olsa kırkına yaklaşmıştı ve yakında yaşlı olacaktı) uçuşuyordu. Hemen arkasında,

kapının eşiğinde, Nell ve Tim duruyordu. Nell, Tahsildar'ın onu çalıp götürmesinden korkuyormuşçasına (belki annelik içgüdüsüydü) kolunu oğlunun omzuna atmış, sıkıca kendisine doğru çekmişti.

Bir süre, ziyaretçinin dalgalanan pelerininin hışırtısı ve saçakları yalayan rüzgârın tüyler ürperten şarkısı dışında bir ses duyulmadı. Sonra Baronluk Tahsildarı öne eğilip hiç kırpmadığı iri, kara gözleriyle Kells'e baktı. Tim, adamın dudaklarının taze alizarin sürmüş bir kadınınkiler gibi kıpkırmızı olduğunu gördü. Adam pelerininin içinden bir yerden yazı levhalarından oluşan bir kitap değil, gerçek bir rulo parşömen çıkardı ve uzun kâğıdı aşağı çekerek açtı. İçeriği inceledi, tekrar rulo yaptı ve tekrar içeride bir yerdeki cebine yerleştirdi. Sonra bakışlarını, olduğu yerde büzülüp gözlerini ayaklarına diken Kells'e çevirdi.

"Kells, değil mi?" Tim'in tüylerini diken diken eden, sert, boğuk bir sesi vardı. Tahsildar'ı daha önce sadece bir kez, uzaktan görmüştü; babası, baronluğun vergi memuru senelik ziyaretini yaptığı sırada Tim'in orada bulunmaması için elinden geleni yapardı. Sebebini şimdi anlıyordu. O gece kâbuslar görürse şaşırmayacaktı.

"Evet Kells." Üvey babasının titrek sesinde, zoraki bir neşe tınısı vardı. Bakışlarını tekrar kaldırdı. "Hoş geldiniz sai. Uzun günler ve hoş..."

"Evet, evet, o dediğinden." Tahsildar bir elini aldırmazca salladı. Kara gözleri şimdi Kells'in arkasına dikilmişti. "Ve... Ross ailesi, değil mi? Artık üç değil, iki kişisiniz. Koca Ross'un başına talihsiz bir olay geldiğini duydum." Sesi alçak, neredeyse monotondu. Sağır bir adamın ninni söylemeye çalışmasını dinlemek gibi, diye düşündü Tim.

"Öyle," dedi Koca Kells. Tim'in duyabileceği şekilde zorlukla yutkundu ve boş boş konuşmaya başladı. "İkimiz ormandaydık, Demirağacı Yolu'nun uzağında keşfettiğimiz küçük bir alandaydık –adımıza işaretli böyle dört beş alan var ve isimlerini değiştirmedim, çünkü benim gözümde o hâlâ ortağım ve öyle kalacak– ama birbirimizden uzaklaşmıştık. Sonra bir tıslama duydum. Duyduğunuzda o sesi anında tanırsınız, dişi bir ejderhanın ateş püskürtmeden önce..."

"Sus," dedi Tahsildar. "Masal dinlemek istediğimde, evvel zaman içinde diye başlayanları tercih ederim."

Kells başka bir şey diyecek oldu –belki özür dileyecekti– ama akıllılık edip sustu. Tahsildar, eyer topuzuna elini koyup hafifçe öne eğildi ve gözlerini dikip ona baktı. "Anladığım kadarıyla evini Rupert Anderson'a satmışsın sai Kells."

"Evet, beni kazıkladı ama ben..."

Ziyaretçi, cümlesini bitirmesine izin vermedi. "Vergi borcun dokuz gümüş veya bir rodit – bu bölgede bulunmadığını biliyorum ama belirtmek, Baronluk Tahsildarı olarak vazifem. Satış işlemi için bir gümüş, günbatımından sonra kıçını yayıp oturduğun bu ev için de sekiz gümüş."

"Dokuz mu?" Koca Kells yutkundu. "*Dokuz?* Bu..."

"Ne?" dedi Tahsildar alçak, mırıltıya benzer sesiyle. "Cevabına dikkat et Topal Peter torunu, Mathias oğlu Bern Kells. Çok dikkat et, çünkü boynun kalın da olsa bence incelebilir. Evet, buna inanıyorum."

Koca Kells'in beti benzi attı... Yine de Baronluk Tahsildarı'nın yüzü kadar solgun değildi. "Gayet adil. Bunu demek istemiştim. Hemen getireyim."

Eve girdi ve elinde geyik derisinden bir kese ile geri döndü. Koca Ross'a ait, bir Tam Dünya günü, annesinin üzerine kapanıp ağladığı para kesesiydi. Koca Ross yanlarında olmasa da

hayatın daha güzel göründüğü bir gündü o. Kells, keseyi Nell'e verdi ve kadın, gümüşleri sayarak adamın avucuna koydu.

Tahsildar, tüm bunlar boyunca siyah atının üstünde sessizce oturmaya devam etti ama Koca Kells ona gümüşleri vermek için basamakları indiğinde -neredeyse sahip oldukları tüm varlıktı, Tim'in cüzi kazancı bile içindeydi- başını iki yana salladı.

"Sen yerinde kal. Çocuk getirsin. Çehresinde babasını görüyorum. Evet, çok iyi görüyorum."

Tim, iki avucunu birden dolduran -çok ağırlardı!- gümüşleri Koca Kells'ten aldı ve kulağına fısıldayışını güçlükle duydu. "Sakın düşüreyim deme, sersem velet."

Tim, rüyadaymış gibi basamakları indi. Birleştirdiği ellerini yukarı kaldırdı ve ne olduğunu anlayamadan Tahsildar onu bileklerinden yakalayarak atının üstüne çekti. Tim, eyer kaşına bir dizi gümüş rün işlenmiş olduğunu gördü: Aylar, yıldızlar, kuyrukluyıldızlar ve soğuk ateş dökülen kupalar. Aynı anda, avuçlarındaki gümüşlerin gitmiş olduğunu fark etti. Tam olarak ne zaman, nasıl olduğunu anlamamıştı ama Tahsildar, gümüşleri elinden almıştı.

Nell bir çığlık atarak koştu.

"Kadını yakala ve sıkıca tut!" diye buyurdu Tahsildar, gök gürültüsü gibi bir sesle. Tim'in o kadar yakınında gürlemişti ki bir an o taraftaki kulağının sağır olduğunu sandı.

Kells karısını omuzlarından kavrayıp sertçe kendisine çekti. Nell'in ayağı takıldı ve uzun eteği ayak bileklerinin etrafında uçuşurken verandanın basamaklarına düştü.

"Anne!" diye bağırdı Tim. Eyerin üstünden atlamaya çalıştı ama Tahsildar onu zahmetsizce engelledi. Kamp ateşinde pişmiş et ve kurumuş ter kokuyordu. "Kıpırdamadan dur Tim Ross, annen yaralanmış falan değil. Bak nasıl da çevikçe kalktı yerden." Sonra gerçekten de yerden kalkmış olan Nell'e döndü.

"Endişeye mahal yok sai. Tek isteğim onunla iki çift laf etmek. Bölgenin gelecekteki vergi mükelleflerinden birine zarar verir miyim hiç?"

"Kılına bile dokunursan seni gebertirim iblis," dedi Nell.

Kells yumruğunu vuracakmış gibi kadına doğru kaldırdı. "Kapa çeneni, aptal karı!" Nell hiç ezilip büzülmedi. Gözü Tahsildar'ın önünde, atın üstünde oturmakta olan oğlundan başka bir şey görmüyordu. Tahsildar kollarını Tim'in göğsüne dolamıştı.

Gülümseyerek verandadaki iki kişiye baktı. Biri yumruğunu havaya kaldırmış, diğeri yanaklarından süzülen yaşlarla oğluna bakakalmıştı. "Nell ve Kells!" diye bağırdı Tahsildar. "Mutlu çift!"

Atını dizleriyle yönlendirerek avluda bir daire çizdi ve çitin girişine yöneltti. Tim'i hâlâ sıkıca tutuyor; çocuk, leş kokan nefesini yanağında hissediyordu. Tahsildar, kapıya varınca dizlerini yine bastırdı ve at durdu. Tim'in –çınlamakta olan– kulağına fısıldadı: "Üvey babanı seviyor musun genç Tim? Doğruyu söyle ama sesini alçak tut. Bu sadece ikimiz arasında bir görüşme, onların bu konuşmada yeri yok."

Tim arkasına dönmek, Tahsildar'ın solgun yüzünü o kadar yakından görmek istemiyordu ama içinde, onu zehirleyen bir sır saklıyordu. O yüzden döndü ve vergi memurunun kulağına fısıldadı: "İçki içince annemi dövüyor."

"Öyle mi yapıyor? Ah, bu beni şaşırttı mı peki? Kendi babası da annesini dövmüyor muydu zaten? Çocukken öğrendiklerimiz, alışkanlıklarımız halini alır, bu böyledir."

Eldivenli bir el, ağır, siyah pelerinin bir tarafını battaniye gibi üzerlerine örttü ve Tim, diğer eldivenli elin, pantolonunun cebine küçük ve sert bir şey koyduğunu hissetti. "Senin için bir armağan genç Tim. Bir anahtar. Onu özel yapan nedir biliyor musun?"

Tim başını iki yana salladı.

"Bu sihirli bir anahtar. Her kilidi açabilir ama sadece bir kereliğine. Ondan sonra, bir parça çamur kadar değersiz olur, o yüzden nasıl kullanacağına dikkat et!" Bu, hayatında duyduğu en komik espriymiş gibi bir kahkaha attı. Nefesi, Tim'in midesini bulandırdı.

"Ben..." Yutkundu. "Benim açmak istediğim hiçbir şey yok. Tree'de meyhane ve hapishane dışında hiçbir yerin kilidi yoktur."

"Ah, bence bir yer daha biliyorsun. Değil mi?"

Tim, Tahsildar'ın neşeli, kara gözlerine sessizce baktı. Bu, başını sallayıp onaylamasıyla aynı anlama geliyordu aslında.

"Oğluma ne söylüyorsun?" diye bağırdı Nell verandadan. *"Kulaklarına zehir akıtma, iblis!"*

"Ona aldırma genç Tim, yakında anlayacaktır. Çok şey bilecek ama pek az görecek." Pis pis güldü. Dişleri çok iri ve fazla beyazdı. "İşte sana bir bilmece! Cevabı bulabilir misin? Hayır mı? Boş ver o zaman, cevabı zamanı geldiğinde anlarsın."

"Bazen kapağını açıyor," dedi Tim uykusunda sayıklarmış gibi alçak sesle. "Baltası için bileme taşını alıyor. Ama sonra yine kilitliyor. Akşamları bir sandalyeymiş gibi üstüne oturup pipo içiyor."

Tahsildar, üstüne oturduğunun *ne* olduğunu sormadı. "Peki ya her geçişinde ona dokunuyor mu genç Tim? En sevdiği köpeğini okşayan bir adam gibi?"

Elbette dokunuyordu ama Tim cevap vermedi. Lüzum yoktu. O uzun, beyaz yüzün gerisindeki akıldan saklayabileceği bir sır olamayacağını hissedebiliyordu. Bir tane bile yoktu.

Benimle oynuyor, diye düşündü. Yakında terk edip gideceği sıkıcı bir köyde geçirdiği sıkıcı günde onu eğlendiriyorum. Ama bu adam, oyuncaklarını kıranlardan. Bunu anlamak için sırıtışına bakmak yeter.

"Bu gece ve belki ondan sonrakinde, buradan yaklaşık bir iki tekerlek uzakta, Demirağacı Yolu'nda kamp kuracağım," dedi Tahsildar o paslı, melodiden yoksun sesiyle. "Uzun bir yolculuktu ve dinlemek zorunda kaldığım onca saçmalık beni yordu. Orman wervel, vurt ve yılanlarla dolu ama hiç olmazsa onlar kafa şişirmiyor."

Sen asla yorulmazsın, diye düşündü Tim. Sen değil.

"İstersen gel beni gör." Bu kez pis pis gülmüyor, yaramaz bir kız çocuğu gibi kıkırdıyordu. "Cesaret edebilirsen tabii. Ama gece gel, zira gündüz vakti fırsat buldukça uyumayı seviyorum. Korkuyorsan gelmezsin. Benim için hiç fark etmez. *Deh!*"

At tırıs adımlarla ellerini endişeyle birleştirmiş Nell ve öfkeyle bakan Koca Kells'in durduğu verandanın önüne döndü. Tahsildar'ın ince, kuvvetli parmakları, Tim'in bileklerini yine kavradı -kelepçe gibi- ve onu havaya kaldırdı. Bir an sonra Tim'in ayakları yere bastı. Başını kaldırıp soluk surata ve gülümseyen kırmızı dudaklara baktı. Anahtar, cebinde adeta yanıyordu. Evin yukarısında bir yerlerde gök gürledi ve yağmur yağmaya başladı.

"Baronluk size teşekkür ediyor," dedi Tahsildar, eldivenli parmağıyla geniş şapkasının kenarına dokunarak. Sonra atını çevirdi ve yağmurun içinde uzaklaşıp gözden kayboldu. Tim'in son gördüğü, oldukça tuhaf bir görüntüydü: Ağır, kara pelerin, rüzgârla uçunca, Tahsildar'ın heybesinin tepesine bağlanmış büyük, metal bir şey gördü. Bir leğene benziyordu.

Koca Kells basamakları hırsla indi, Tim'i omuzlarından kavradı ve sarsmaya başladı. Yağmur, Kells'in seyrek saçlarını ıslatıp yüzünün iki yanına yapıştırmıştı. Sakalından damlalar süzülüyordu. Nell ile ipek kuşağı bağladıklarında kapkara olan sakalı, artık grileşmişti.

"Sana ne söyledi? Benim hakkımda mıydı? Ne yalanlar anlattı? *Söyle!*"

Tim konuşamıyordu. Başı sertçe öne arkaya sallanıyor, dişleri birbirine çarpıyordu.

Nell hızla yanlarına seğirtti. "Yeter! Rahat bırak onu! Bana söz vermiştin, hiçbir zaman..."

"Elinin hamuruyla işime karışma kadın!" dedi ve yumruğunun yan tarafıyla ona vurdu. Tim'in annesi, çamura düştü. Tahsildar'ın atının bıraktığı izler, yağmur suyuyla dolmuştu bile.

"Şerefsiz!" diye haykırdı Tim. "Anneme vuramazsın! *Yapamazsın!*"

Kells ona da aynı şekilde vurunca önce acı hissetmedi ama gözlerinin önünde bembeyaz bir şimşek çakar gibi oldu. Biraz kendine gelince çamurun içinde, annesinin yanında yatmakta olduğunu gördü. Başı dönüyor, kulakları çınlıyor ve cebindeki anahtar hâlâ kızgın bir kömür parçası gibi değdiği yeri yakıyordu.

"Nis ikinizi de alsın," dedi Kells ve yağmurda uzaklaştı. Çitleri geçince sağa, Tree merkezine giden yola doğru döndü. Tim, adamın Gitty'nin Barı'na gittiğinden emindi. Geniş Dünya boyunca içkiden uzak durmuştu -en azından Tim öyle biliyordu- ama belli ki o gece içecekti. Annesinin mahzun yüzüne bakınca -çamur damlaları sıçramış yanakları kızarmış, ıslak saçları yüzüne yapışmıştı- onun da bildiğini anladı.

Kolunu annesinin beline doladı, o da kolunu oğlunun omzuna attı. Yan yana, yavaş adımlarla eve doğru yürüdüler.

Nell kendini, mutfaktaki sandalyeye yığılırcasına bıraktı. Tim, sürahideki suyu leğene doldurup bir bez ıslattı ve nazikçe annesinin şişmeye başlamış yanağına koydu. Nell bezi bir süre yanağında tuttuktan sonra hiçbir şey söylemeden ona geri uzattı.

Tim onu memnun etmek için bezi alıp kendi yüzüne bastırdı. Hararetten zonklayan şakaklarına iyi gelmişti.

"Ne hoş, değil mi?" diye sordu annesi neşeli görünmeye çalışarak. "Dayak yiyen kadın, hırpalanan çocuk, içmeye giden koca."

Ne diyeceğini bilemeyen Tim, sessiz kaldı.

Nell, çenesini avucuna dayayarak gözlerini masaya dikti. "Her şeyi berbat ettim. Ödüm kopuyordu ama bu bir mazeret değil. Belki de buradan ayrılmak daha iyi olurdu."

Ayrılmak mı? Yuvalarından? Babasının baltasının ve uğurlu akçesinin gitmiş olması yetmemiş miydi? Annesi bir konuda haklıydı gerçi: Her şey berbat olmuştu.

Ama anahtarım var, diye düşündü Tim ve elini cebine sokup yokladı.

"Nereye gitti?" diye sordu Nell. Tim, annesinin Bern Kells'i kastetmediğini gayet iyi biliyordu.

Demirağacı Yolu'na, bir iki tekerlek ileriye. Beni bekleyeceği yere.

"Bilmiyorum anne." Hatırlayabildiği kadarıyla bu, annesine söylediği ilk yalandı.

"Ama Bern'in nereye gittiğini çok iyi biliyoruz değil mi?" Güldü, ardından can acısıyla yüzünü buruşturdu. "Hem Milly Redhouse'a hem bana içkiyi bırakacağına dair söz verdi ama iradesi zayıf. Yoksa... yoksa benim yüzümden mi? Sence onu içmeye ben mi itiyorum?"

"Hayır anne." Ama Tim bunun bir anlamda doğru olabileceğini düşünüyordu. Annesinin kastettiği şekilde değildi – dırdır etmek, pasaklı olmak veya hava karardıktan sonra onu yatağına almamak gibi bir sebep değildi. Başka türlüydü. Gizemli bir durum söz konusuydu. Cebindeki anahtarın, bu durumu aydınlatıp aydınlatamayacağını merak etti. Elini cebine sokup tekrar

dokunmamak için kalkıp kilere gitti. "Ne yemek istersin? Yumurta olur mu? İstersen yağda kızartırım."

Annesi cansızca gülümsedi. "Teşekkür ederim oğlum ama aç değilim. Biraz uzansam iyi olacak." Sarsakça sandalyeden kalktı.

Tim, yatak odasına gitmesine yardım etti. İçeride, annesi çamurlu elbisesini çıkarıp geceliğini giyerken pencereden, dışarıda çok ilginç bir manzara varmış gibi baktı. Arkasına döndüğünde annesi yatmış, örtüyü üstüne çekmişti. Tim küçükken yaptığı gibi elini yatağının kenarına pat pat vurdu. O günlerde, babası da uzun iç çamaşırını giymiş halde yatakta, annesinin yanında olur, sardığı sigarayı tüttürürdü.

"Onu kapı dışarı edemem," dedi Nell. "Yapabilsem yapardım ama kuşak bağlandığı için burası, bizim olduğu kadar onun da. Kanunlar, kadınlara karşı acımasız olabiliyor. Bunu düşünmek için daha önce hiçbir sebebim yoktu ama şimdi... şimdi..." Bakışları dalgınlaştı, uzaklaştı. Birazdan uyuyacaktı ve bu iyiydi.

Tim uzanıp şiş olmayan yanağına bir öpücük kondurdu ve kalkmaya niyetlendi ama annesi onu durdurdu. "Tahsildar sana ne dedi?"

"Üvey babamı sevip sevmediğimi sordu. Ona ne cevap verdiğimi hatırlamıyorum. Çok korkmuştum."

"Pelerinıyle seni sardığında ben de çok korktum. O eski hikâyedeki Kızıl Kral gibi seni kaçıracağını sandım." Gözlerini kapattı ve sonra yavaşça açtı. Bakışlarında dehşet vardı. "Daha küçücük bir kızken babamdan vergi almak için geldiğini hatırlıyorum - siyah at, siyah pelerin, eldivenler, üzerinde gümüş sigul olan eyer. Bembeyaz suratı kâbuslarıma girerdi - o *uzun* yüzü. Ve ne, biliyor musun Tim?"

Çocuk başını yavaşça iki yana salladı.

"Hâlâ yanında aynı gümüş leğeni taşıyor. Küçükken de görmüştüm. Bu dediğim yirmi yıl önceydi –hatta belki daha da fazla– ama o gün nasılsa şimdi de öyle görünüyor. *Hiç yaşlanmamış.*"

Gözleri tekrar kapandı. Bu kez açılmadılar ve Tim, sessizce odadan çıktı.

Annesinin uyuduğundan emin olunca, Koca Kells'in sandığının durduğu arka odaya gitti. Eski püskü bir örtü altındaki dört köşe sandık, odanın hemen girişinde, duvarın önünde duruyordu. Tim, Tree'de sadece iki kilitli yer bildiğini söylediğinde Tahsildar ona, *"Bence bir yer daha biliyorsun,"* demişti.

Örtüyü çekip aldı ve üvey babasının sandığına baktı. Bazen çok sevdiği bir evcil hayvanmış gibi okşadığı, akşamları piposunu tüttürürken üstüne oturduğu sandık.

Tim, evin ön tarafına koştu –annesini uyandırmamak için çoraplarıyla dolaşıyordu– ve pencereden dışarı baktı. Avlu boştu ve yağmurla ıslanmış yolda Koca Kells'ten bir iz yoktu. Tim başka türlüsünü beklemiyordu zaten. Kells o an Gitty'nin Barı'nda, sızana kadar içmekle meşgul olmalıydı.

Umarım biri onu iyice pataklar da dayak yemenin nasıl olduğunu görür. Yeterince büyümüş olsam kendim yapardım.

Çoraplı ayaklarıyla sessizce yürüyerek arka odaya döndü, sandığın önünde diz çöktü ve cebinden anahtarı çıkardı. Küçük, gümüş bir anahtardı ve canlı bir varlıkmış gibi tuhaf bir şekilde ılıktı. Sandığın önündeki pirinç plakadaki anahtar deliği çok daha büyüktü. Verdiği anahtar işe yaramayacak, diye düşündü Tim. Sonra Tahsildar'ın sözlerini hatırladı: *Bu sihirli bir anahtar. Her kilidi açar ama sadece bir kereliğine.*

Tim anahtarı deliğe soktu ve anahtar tam da o delik için yaratılmış gibi bir *tıkırt* sesi duyuldu. Çevirince rahatlıkla döndü

ama ılıklığı aynı anda yok oldu. Artık parmakları soğuk, ölü metale dokunuyordu.

"Bir kez kullandıktan sonra bir parça çamur gibi işe yaramaz olur," diye fısıldadı Tim. Sonra Koca Kells'i kaşlarını çatmış, yumruklarını sıkmış halde eşikte göreceğinden emin bir şekilde etrafına bakındı. Kimse yoktu. Sandığın kayışlarını çözüp kapağını kaldırdı. Çıkan gıcırtı üzerine olduğu yerde endişeyle büzülerek kapıya baktı. Hava yağmurlu ve serin olmasına rağmen terliyor, kalbi gümbür gümbür atıyordu.

En üstte dağınık bir şekilde konmuş, çoğunlukla yırtılıp yıpranmış gömlekler ve pantolonlar vardı. Buyurduğu zaman bunları tamir edecek, yıkayacak, düzgünce katlayacak kişi annem, diye düşündü Tim (onun için tamamen yeni olan acı bir hınçla), peki ona minnetini nasıl gösterecek? Koluna, yüzüne veya boynuna atacağı yumruklarla!

Giysileri çekip aldı ve altlarında, sandığı neyin ağırlaştırdığını gördü. Kells'in bir marangoz olan merhum babasının iş aletleriydi. Ne kadar değerli olduklarını bir yetişkinin Tim'e söylemesine gerek yoktu, metalden olduklarını görebiliyordu. *Bunları satıp vergiyi ödeyebilirdi, hiç kullanmadığına bahse girerim. Kullanacak birine –Haggerty'ye belki– satar, vergiyi öder, geriye fazladan parası bile kalırdı.*

Bu tür bir davranış için uygun bir söz vardı ve Dul Smack sağ olsun, Tim'e ne olduğunu öğretmişti. *Kirli çıkı.*

Alet kutusunu kaldırmaya çalıştı, önce yapamadı. Onun için fazla ağırdı. Tim çekiçleri, tornavidaları ve bileme taşını kutudan çıkarıp giysilerin üstüne koydu. O zaman kaldırabildi. Kutunun altında, görse Koca Ross'un hayret ve tiksintiyle alnına bir şaplak atmasına yol açacak beş balta başı vardı. Değerli metalin üstünde pas lekeleri vardı. Kör olduklarını anlamak için Tim'in parmağını kenarında gezdirip yoklamasına gerek

yoktu. Nell'in yeni kocası, kullandığı baltayı ara sıra bilerdi ama sandıktakileri çok uzun zamandır ihmal ettiği belliydi. Onlara ihtiyaç duyacağı zaman geldiğinde muhtemelen işe yaramaz olacaklardı.

Sandığın bir köşesine geyik derisinden küçük bir kese ve bir güderi parçasına sarılmış bir nesne tıkıştırılmıştı. Tim, ikinciyi alıp açınca tatlı tatlı gülümseyen bir kadının yüzüyle karşılaştı. Koyu renk, gür saçları, omuzlarına dökülüyordu. Tim, Millicent Kells'i hatırlamıyordu -yolun sonundaki, bir gün hepimizin toplanacağı açıklığa gittiğinde üç yaşlarındaydı- ama o olduğunu biliyordu.

Tekrar sarıp yerine koydu ve deri keseyi aldı. Yoklayınca içinde sadece bir tek şey olduğunu anladı. Küçük ama oldukça ağırdı. Tim, kesenin ağzını açarak baş aşağı etti. Gök şiddetle gürleyince irkildi ve Kells'in sandığının dibinde gizli olan nesne, avucuna düştü.

Babasının uğurlu akçesiydi.

Tim, babasına ait olanı alarak geri kalan her şeyi sandığa geri koydu. Önce alet kutusunu, sonra aletleri, ardından giysileri yerleştirdi. Kayışların tokasını tekrar geçirdi. O ana kadar her şey yolunda gitmişti ama gümüş anahtarı deliğe soktuğunda döndüremedi.

Bir parça çamur kadar değersiz.

Tim kilitlemeye çalışmaktan vazgeçti ve eski örtüyü üstüne örterek bulduğu gibi olana dek orasını burasını düzeltti. Herhalde anlaşılmazdı. Üvey babası sandığı sık sık okşar, her gün üstüne oturur ama nadiren -o da bileme taşını almak için- *açardı*. Tim'in yaptığı uzun süre anlaşılmayabilirdi ama er geç ortaya çıkacağını biliyordu. Bir gün gelecek -belki gelecek ay,

muhtemelen gelecek hafta, hatta belki ertesi gün!– Koca Kells bileme taşını sandığından çıkarmak isteyecek, ya da yanında getirdiği giysilerin bir kısmının orada olduğunu hatırlayacaktı. Kilitli olmadığını anlayacak, hemen deri keseyi arayıp bulacak ve uğurlu akçenin orada olmadığını görecekti. Sonra ne olacaktı? Yeni oğlu ve karısı, eşek sudan gelene dek dayak yiyecekti. Muhtemelen ağızları burunları dağılacaktı.

Tim bundan korkuyordu ama gümüş zincirin ucundaki kızılımsı altın akçeye bakınca hayatında ilk kez içinde gerçek öfkeyi hissetti. Bir çocuğun cılız siniri değil, bir erkeğin hiddetiydi.

İhtiyar Destry'ye ejderhaları ve bir insana neler yapabileceklerini sormuştu. Canını çok yakar mıydı? Geriye... şey... herhangi bir *parça* kalır mıydı? Çiftçi, Tim'in yüz ifadesini görünce kolunu şefkatle omzuna atmıştı. "İkisine de cevabım hayır evlat. Bir ejderhanın ateşi, yeryüzünde olabilecek en sıcak ateştir – buranın epey güneyinde, bazen topraktaki çatlaklardan sızan sıvı kayalar kadar sıcaktır. Bütün hikâyeler öyle söylüyor. Bir ejderhanın alevlerine maruz kalan kişiden geriye küllerden başka hiçbir şey kalmaz – giysileri, çizmeleri, her şey yok olur. Yani babanın acı çekip çekmediğini merak ediyorsan içini ferah tut. Her şey bir anda olup bitmiştir."

Giysileri, çizmeleri, her şey. Ama babasının uğurlu akçesinde is lekesi bile yoktu. Zinciri de sapasağlamdı. Tim, babasının onu uyurken bile boynundan çıkarmadığını biliyordu. Öyleyse Koca Jack Ross'a ne olmuştu? Ve uğurlu akçesi neden Kells'in sandığındaydı? Tim'in aklına korkunç bir fikir geldi. Bu fikrin doğru olmadığını ona söyleyebilecek birini tanıyordu. Yeterince cesur olabilirse tabii.

Gece gel, zira gündüz vakti fırsat buldukça uyumayı seviyorum.

Artık gece vaktiydi. Yani neredeyse.

Annesi hâlâ uyuyordu. Tim, elinin hemen yanına karatahtasını bıraktı. Üzerine bir not yazmıştı: GERİ DÖNECEĞİM. BENİ MERAK ETME.

Elbette dünya üzerinde yaşamış hiçbir çocuk, bir anneye bunu söylemenin faydasızlığını anlayamaz.

Tim, Kells'in katırlarının yanına yaklaşmadı bile. İkisi de huysuz ve güvenilmezdi. Babasının iki katırı Misty ve Bitsy ise tam tersiydi. İkisinin de doğurması mümkün değildi ama Ross, üreyemeseler bile çok iyi huylu oldukları için onları besleyip kullanmaya devam etmişti. "Düşünme bunları," demişti oğluna, Tim'in aklı bu konulara ermeye başlayıp sorular sorduğunda. "Misty ve Bitsy, hiçbir zaman yavrulayamaz, doğursa bile sağlıklı olmaz."

Tim, oldum olası çok sevdiği Bitsy'yi seçti. Önce yularından çekerek yolda yürüttü, sonra eyersiz sırtına bindi. Babası onu katıra ilk bindirdiğinde hayvanın karnının ortasına kadar uzanabilen ayakları, artık neredeyse yere değecekti.

Bitsy, kulaklarını keyifsizce eğerek yürüyordu. Gök gürültüleri kesilip yağmur hafifleyince biraz neşelenip daha canlı adımlar atmaya başladı. Hava karardıktan sonra dışarı çıkmaya alışık değildi ama Koca Ross'un ölümünden sonra Misty ile o kadar uzun süre içeride kapalı kalmışlardı ki...

Belki ölmemiştir.

Bu düşünce, Tim'in zihnine bir roket gibi daldı ve içi bir anlığına ümitle doldu. Belki Koca Ross hâlâ hayattaydı ve Sonsuz Orman'ın kıyısında bir yerlerde...

Hı evet, ay da annemin bana küçükken söylediği gibi yeşil peynirden yapılmış.

Ölmüştü. Hâlâ hayatta olsa hissedeceğinden emin olduğu gibi bundan da emindi. *Annemin yüreği de ona söylerdi. Bilirdi ve asla o... o...*

"O piçle evlenmezdi."

Bitsy'nin kulakları seğirdi. Dul Smack'in, anayolun sonunda olan evinin önünden geçmişlerdi. Ormanın kokusu daha da kuvvetlenmişti: Çiçek ağacının hafif ve baharatlı kokusu ve demirağacının onunla iç içe geçmiş, daha keskin, baskın kokusu. Bir çocuğun o saatte, yanında kendini korumakta kullanabileceği bir balta bile olmaksızın o yolda ilerlemesi delilikti. Tim bunu bile bile yoluna devam etti.

"O dayakçı *piç*."

Bu kez öyle alçak bir sesle konuşmuştu ki sözcükler ağzından hırlar gibi çıkmıştı.

Bitsy yolu biliyordu, onun için Tree Yolu, çiçek ağaçlarının kıyısında daraldığında hiç duraksamadı. Yol, demirağaçlarının başladığı yerde daha da daraldı ama Bitsy yine duraksamadı. Ama Tim, gerçekten Sonsuz Orman'da olduğunu anladığında hayvanı durdurdu ve heybesinden, ahırdan aldığı gaz lambasını çıkardı. Dibindeki küçük, teneke hazne gazla doluydu ve en az bir saat boyunca yanardı. Hatta idareli kullanılırsa iki saat.

Başparmağının tırnağına sürterek bir kibrit yaktı (bu numarayı babasından öğrenmişti) ve hazneyle lambanın uzun, dar boğazının birleştiği yerdeki düğmeyi çevirdi ve yanan kibriti, dar boşluktan içeri soktu. Lamba anında mavi-beyaz bir ışıltıyla aydınlandı. Tim lambayı havaya kaldırdı ve yutkundu.

Daha önce Demirağacı Yolu'nun bu kadar ilerisine babasıyla birkaç kez gelmişti ama hiçbiri gece vakti değildi ve gör-

dükleri, ona tekrar gelmeyi düşündürecek kadar harikaydı. Medeniyete bu kadar yakın olan en iyi demirağaçları kesilmiş, yerlerinde sadece kökleri kalmıştı ama diğerleri, küçük çocuk ve katırının tepesinde birer dev gibi dikiliyordu. Uzun, dimdik ve bir cenazedeki ihtiyar Manni'ler (Tim böyle bir anın resmini Dul Smack'in kitaplarından birinde görmüştü) gibi ciddilerdi ve lambasının cılız ışığının uzanamayacağı kadar büyüklerdi. Gövdelerinin ilk on iki metresi, pürüzsüzdü. Ondan sonra gövdelerinden çıkan dallar, upuzun kollar gibi gökyüzüne uzanıyor, dar yolu örümcek ağına benzer karmaşık gölgelerle kaplıyorlardı. Yer seviyesinde iri, siyah kazıklardan biraz fazlası olduklarından aralarında yürümek mümkündü. Ama insanın keskin bir taşla boğazını yarması da mümkündü. Demirağacı Yolu'ndan ayrılacak –veya ötesine gidecek– kadar aptal olan herkes, kısa sürede, devasa bir labirentte kaybolur ve açlıktan ölürdü. Tabii önce kendisi yem olmazsa. İri olduğu sesinden anlaşılan bir yaratık, bu düşünceyi vurgulamak istercesine karanlığın içinde gülercesine, boğukça bağırdı.

Tim, büyüdüğü evde, kendi yatağında, tertemiz çarşaflar üzerinde yatmak varken orada ne aradığını kendi kendine sordu. Sonra babasının uğurlu akçesine dokundu (zinciri boynuna geçirmişti) ve kararlılığı arttı. Bitsy, "Eee? Ne tarafa gidiyoruz? İleri mi geri mi? Patron sensin," dercesine etrafına bakıyordu.

Tim, tekrar karanlıkta kalana dek lambayı söndürmeye cesaret edip edemeyeceğinden emin değildi. Demirağaçlarını artık göremiyor ama ezici varlıklarını hissediyordu.

Yine de ilerlemeyi sürdürdü.

Bitsy'nin böğrüne dizlerini bastırdı, dilini şaklattı ve hayvan tekrar yürümeye başladı. Rahat ve düzgün adımlarını hisseden Tim, Bitsy'nin sağdaki tekerlek izinden ilerlediğini anladı. Hayvanın sükûneti, herhangi bir tehlike sezmediğine işaretti.

En azından o an için. Gerçi bir katır, tehlikeden ne anlardı? Asıl *Tim'in* onu koruması gerekiyordu. Ne de olsa patron oydu.

Ah Bitsy, diye geçirdi içinden. Bir bilseydin.

Ne kadar uzağa gelmişti? Daha ne kadar gidecekti? Bu çılgınlıktan vazgeçmeden önce daha *ne kadar* ilerleyecekti? Annesinin bu dünyada sevecek ve güvenecek ondan başka kimsesi kalmamıştı. Peki daha ne kadar uzağa gidecekti?

Çiçek ağaçlarının kokusunu ardında bıraktıktan sonra on tekerlek civarı yol almış gibi geliyor olsa da gerçeğin farklı olduğunu biliyordu. Arkasından gelen hışırtının, salyaları leziz bir akşam atıştırması beklentisiyle akan, isimsiz bir yaratık değil, yüksek dallar arasında esen Geniş Dünya rüzgârının sesi olduğunu bildiği gibi. Bunları gayet iyi biliyordu, peki öyleyse o hışırtı niye bir canavarın nefesine o kadar benziyordu?

Yüze kadar sayıp Bitsy'yi geri döndüreceğim, dedi kendi kendine ama yüze vardığında zifiri karanlıkta hâlâ kendisi ve cesur küçük katırından başka (bir de arkamızdan gelen ve her adımında bize daha da yaklaşan yaratık var, diye ekledi hain beyni) kimse olmayınca iki yüze kadar devam etmeye karar verdi. Yüz seksen yediye geldiğinde, bir dalın kırıldığını duydu. Lambayı yaktı ve havaya kaldırarak olduğu yerde döndü. Zalim gölgeler önce geri çekiliyor, sonra hızla üstüne atılıyor gibiydi. Bir şey ışıktan kaçmış mıydı yoksa? Parlayan kıpkırmızı bir göz müydü gördüğü?

Olamazdı elbette, ama...

Tim dişlerinin arasından tısladı, gaz lambasını söndürdü ve dilini şaklattı. İki kez tekrarlaması gerekmişti. Daha önce sakin olan Bitsy, ilerlemekte isteksizdi. Ama uysal ve iyi huylu olduğu için Tim'in buyruğuna uydu ve yürümeye başladı. Tim saymaya kaldığı yerden devam etti ve iki yüze ulaşması fazla uzun sürmedi.

Şimdi de iki yüzden geriye sayacağım, ona yine rastlamazsam bu kez gerçekten geri döneceğim.

Geri sayımında on dokuza ulaşmıştı ki ileride, solda, kızıl-turuncu bir ışıltı gördü. Bir kamp ateşiydi ve Tim, ateşi kimin yaktığını biliyordu.

Beni takip eden canavar aslında hiç arkamda olmadı, diye düşündü. Arkamda değil, önümdeydi. Bu ışıltı bir kamp ateşi olabilir ama aynı zamanda gördüğüm göz. Kızıl göz. Hâlâ fırsatım varken geri dönmeliyim.

Sonra göğsüne değen uğurlu akçeye dokundu ve ilerlemeye devam etti.

Lambasını tekrar yakıp havaya kaldırdı. Anayoldan ayrılan ve girinti denen pek çok kısa yan yol vardı. Hemen ileride, mütevazi bir huş ağacına çivilenmiş tahta tabela, bunlardan birini işaret ediyordu. Üstüne siyah boyayla COSINGTON-MARCHLY yazıyordu. Tim bu adamları tanıyordu. Peter Cosington (o da o yıl talihsizlikler yaşamıştı) ve Ernest Marchly pek çok kez Ross kulübesine gelip akşam yemeği yemiş iki oduncuydu. Ross'lar da birçok kez ailecek onların evine gitmişti.

"İyi adamlar ama çok derinlere gitmezler," demişti Koca Ross oğluna bu yemeklerden birinin ardından. "Çiçek ağaçlarının yakınında hâlâ iyi demirağaçları var ama asıl hazine -en yoğun, en saf ağaçlar- ormanın derinliklerinde, yolun Fagonard kıyısında sona erdiği yerlere yakın."

Belki sahiden sadece bir iki tekerlek ilerledim ama karanlık her şeyi değiştiriyor.

Bitsy'yi Cosington-Marchly yoluna soktu ve bir dakikadan az bir süre sonra bir açıklığa vardı. Tahsildar, neşeyle dans eden alevlerin karşısında, devrik bir kütüğün üstünde oturuyordu. "Şu işe bak, genç Tim gelmiş," dedi. "Daha birkaç yıl üstlerinde

kıl çıkmayacak olsa bile taşaklı çocukmuşsun. Gel, otur, biraz yahni ye."

Tim bu garip adamın yemeğini paylaşmak isteyip istemediğinden pek emin değildi ama yanında yiyecek hiçbir şey getirmemişti ve yahninin kokusu, ağzını sulandıracak kadar güzeldi.

Genç ziyaretçisinin aklından geçenleri tedirgin edici bir isabetle okuyan Tahsildar, "Merak etme, zehirlenmezsin genç Tim," dedi.

"Eminim öyledir," diye karşılık verdi Tim... ama zehrin bahsi geçtiği için o kadar da emin olamıyordu. Yine de Tahsildar'ın teneke bir tabağı bol kepçe doldurmasına itiraz etmedi. Sonra uzattığı tabağı ve ezilmiş, ama temiz olan kaşığı aldı.

Yemekte büyülü hiçbir şey yoktu; yahnide dana eti, patates, havuç, soğan ve lezzetli sos vardı. Çömelip karnını doyururken Bitsy'nin temkinli adımlarla siyah ata yaklaşmasını seyretti. Aygır, ufak tefek katırın burnuna hafifçe dokunduktan sonra başını çevirdi (Tim'e küçümser gibi gelmişti) ve Tahsildar'ın odun parçalarından (sai Cosington ve Marchly'nin geride bıraktığı) dikkatle temizlediği zemine döktüğü samanlara yaklaştı.

Vergi memuru, Tim yemeğini yerken bir sohbet başlatmaya yeltenmedi. Bir çizmesinin topuğunu arka arkaya yere vurarak küçük bir çukur açtı. Çukurun hemen yanında, yabancının heybesinin üstüne bağladığı leğen duruyordu. Annesinin o konuda haklı olduğuna inanmak güçtü -saf gümüşten bir leğen, bir servet değerinde olmalıydı- ama gerçekten gümüş gibi *görünüyordu.* Bunu yapmak için kaç gümüşün eritilip tekrar şekillendirilmesi gerekmişti acaba?

Tahsildar'ın çizmesinin topuğu, bir köke çarptı. Pelerininin altından, neredeyse Tim'in kolunun alt kısmı kadar uzun bir bıçak çıkararak kökü kesti. Sonra topuğuyla çukuru kazmaya devam etti: *harş harş harş.*

"Neden kazıyorsun?" diye sordu Tim.

Tahsildar başını, çocuğa hafifçe gülümseyecek kadar kaldırdı. "Belki öğrenirsin. Belki öğrenmezsin. Bana kalırsa öğreneceksin. Yemeğini bitirdin mi?"

"Evet, teşekkür ederim." Tim elinin tersiyle ağzını sildi. "Lezzetliydi."

"Güzel. Öpücükler uzun sürmez ama yemek pişirmek sürer. Manni'ler öyle der. Bakıyorum leğenimi beğendin. Güzel, değil mi? Artık var olmayan Garlan'dan bir yadigâr. Garlan'da gerçekten ejderhalar vardı, şenlik ateşlerinin Sonsuz Orman'ın derinliklerinde hâlâ yaşamakta olduğundan eminim. İşte, genç Tim, bir şey öğrenmiş oldun. Çok sayıdaki aslana sürü denir; birden çok Hantal Billy'ye Throcket denir; ejderha sürüsüne ise şenlik ateşi."

"Ejderha şenlik ateşi," dedi Tim ağzında bıraktığı tadı denercesine. Sonra Tahsildar'ın söyledikleri kafasına dank etti. "Sonsuz Orman'daki ejderhalar derinlerdeyse..."

Ama Tahsildar, düşüncelerini tamamlamasına izin vermeden araya girdi.

"Hayır, hayır... Hayal gücünü dizginle. Şimdi leğeni al ve bana su getir. Açıklığın sonunda bulacaksın. Küçük lambanı yanına al, zira kamp ateşinin aydınlığı oraya kadar ulaşmıyor ve ağaçların arasında dev bir yılan var. Yarı şişkin, yani karnını doyuralı çok olmamış ama yerinde olsam yine de su alırken çok yakınına gitmezdim." Yüzünde yine aniden bir tebessüm belirdi. Tim, bu tebessümde gaddarlık sezdi ve şaşırmadı. "Gerçi Sonsuz Orman'a yanında sadece babasının katırlarından biriyle gelecek kadar cesur bir çocuk, kendisi neyi uygun görürse onu yapmalı."

Leğen gerçekten de *gümüştendi*; başka bir şey olmak için fazla ağırdı. Tim onu tek kolunun altında beceriksizce taşıdı.

Diğer eliyle, gaz lambasını havada tutuyordu. Açıklığın sonuna yaklaştığında genzine nahoş, acımtırak bir koku çalındı ve pek çok minik ağızdan çıkıyormuşçasına alçak bir şapırtı duydu. Olduğu yerde kaldı.

"Bu sudan içmek istemezsin sai, kokuşmuş."

"Bana ne isteyip istemediğimi söyleme genç Tim ve leğeni doldur. Ve yılana dikkat et, lütfen."

Çocuk yere diz çöktü, leğeni önüne koydu ve kaynağın bulanık suyuna baktı. İçinde şişman, beyaz böcekler yüzüyordu. Vücutlarına göre fazla uzun olan kafaları siyah, gözleri ise çiçek saplarının ucundaki tomurcuklar gibiydi. Beyaz kurtçuklar sanki savaş ediyorlardı. Tim bir süre dikkatle bakınca birbirlerini yemekte olduklarını gördü. Yediği yahni, midesinden çıkacak gibi oldu.

Hemen ardından, uzunca bir zımpara kâğıdı üzerinde gezdirilen bir elin çıkardığına benzer bir hışırtı geldi. Gaz lambasını havaya kaldırdı. Sol tarafındaki demirağacının en alt dalından, kızılımsı, devasa bir yılan sarkıyordu. Annesinin en büyük tenceresinden daha iri olan, kürek şeklindeki kafası, Tim'e dönüktü. Simsiyah, çizgi şeklinde bebekleri olan kehribar rengi gözleri, çocuğa mahmur mahmur bakıyordu. Çatallı dili aniden belirdi, bir kurdele gibi dalgalanıp dans etti ve şapırtıya benzer bir ses eşliğinde sertçe geri girdi.

Tim, hızla hareket ederek leğeni kokuşmuş suyla doldurdu ama dikkatini, tepesinden sarkan dev yaratığa yöneltmiş olduğu için beyaz böceklerden birkaçı o arada ellerine çıktı ve hemen ısırmaya başladı. Tim onları acı ve tiksinti dolu alçak bir çığlıkla silkeleyip attıktan sonra leğeni kamp ateşinin başına götürdü. Bunu yavaşça ve üzerine dökmemek için büyük bir dikkat göstererek yapmıştı, zira kurtçuklar, kokuşmuş suda kıvıl kıvıl kaynaşıyordu.

"Bu su, içmek veya yıkanmak içinse..."

Tahsildar başını hafifçe yana eğerek ona baktı ve cümlesini bitirmesini bekledi ama Tim devam edemedi. Leğeni, amaçsız çukurla işi bitmiş görünen Tahsildar'ın yanına koydu.

"Ne içmek, ne yıkanmak için. Ama isteseydik ikisini de yapabilirdik."

"Şaka yapıyorsun herhalde sai. *Kokuşmuş* bu su!"

"*Dünya* kokuşmuş genç Tim ama direniyoruz, değil mi? Havasını soluyor, yiyeceklerini yiyor, yapacaklarımızı yapıyoruz. Evet. Evet, yapıyoruz. Boş ver. Çömel."

Tahsildar ona bir yeri işaret ettikten sonra heybesini karıştırmaya başladı. Tim, böceklerin birbirini yemesini tiksintiyle ama büyülenmiş gibi izliyordu. Sadece bir tane -en güçlüsü-kalana dek devam mı edeceklerdi?

"Ah, işte burada!" Tahsildar, fildişine benzer beyaz bir ucu olan çelik bir çubuk çıkardı ve Tim ile yüz yüze gelecek şekilde leğenin diğer tarafına çömeldi.

Tim, eldivenli eldeki çelik çubuğa baktı. "O bir sihirli değnek mi?"

Tahsildar bu soruyu bir süre düşündü. "Öyle denebilir sanırım. Gerçi hayatına, bir Dodge Dart'ın vites çubuğu olarak başladı. Amerika'nın en ekonomik arabasıydı genç Tim."

"Amerika nedir?"

"Oyuncak seven budalalarla dolu bir krallık. Sohbetimizde yeri yok. Ama şunu bil ve ileride sahip olacak kadar talihsizsen çocuklarına da anlat: Doğru elde, her nesne sihirli olabilir. İzle şimdi!"

Tahsildar, kolunun serbest kalması için pelerinini geriye attı ve çubuğu kokuşmuş, böceklerle kaynayan, pis suyun üzerinden geçirdi. Bütün böcekler, Tim'in irileşmiş gözlerinin önünde önce kıpırtısız kaldı... Sonra suyun üstünde yüzmeye

başladı... ve yok oldu. Tahsildar, çubuğu leğenin üzerinden tekrar geçirince su artık içilebilecek kadar temiz ve berrak olmuştu. Tim, yüzeyinde kendi şaşkın suratının yansımasını gördü.

"Tanrılar! Nasıl..."

"Şışş, sersem çocuk! Suyu birazcık bile rahatsız edersen hiçbir şey göremezsin!"

Tahsildar, çelik çubuğu leğenin üstünden üçüncü kez geçirdi ve Tim'in yansıması, tıpkı böcekler ve bulanıklık gibi yok oldu. Yerini, Tim'in yaşadığı kulübenin titrek bir görüntüsü aldı. Annesini ve Bern Kells'i gördü. Kells, sarsak adımlarla sandığının olduğu odadan mutfağa doğru yürüyordu. Tim'in onu son gördüğündeki geceliği giyiyor olan Nell, masa ile ocak arasında ayakta duruyordu. Kells'in gözleri kızarmış, yuvalarından fırlamıştı. Saçları, nemli alnına yapışmıştı. Tim, uzaktan izlemek yerine o an orada olsaydı, adamı bir sis gibi saran içki kokusunu alacağından emindi. Dudakları kıpırdadı ve Tim, ağzından dökülen sözcükleri okuyabildi: *Sandığımı nasıl açtın?*

"Hayır!" diye haykırmak istedi Tim. "O değildi, bendim!" Ama boğazı düğümlenmişti.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı Tahsildar. "Gösteriyi beğendin, değil mi?"

Nell önce büzülüp kiler kapısına doğru geriledi. Sonra kaçmak için döndü. Kells, uzaklaşmasına fırsat vermeden onu omzundan yakaladı. Diğer eliyle saçlarını kavradı. Bir bez bebekmiş gibi onu sarstıktan sonra duvara fırlattı. Olduğu yerde, yığılıverecekmiş gibi sallanıyordu. Ama yığılmadı ve Nell tekrar kaçmaya yeltendiğinde lavabonun yanındaki ağır, seramik sürahiyi -Tim'in aynı akşam erken saatlerde acısını hafifletmek için su döktüğü sürahi- aldı ve kadının alnının ortasına indirdi. Sürahi parçalanınca elinde sadece sapı kaldı. Kells sapı yere bıraktı, karısını yerden kaldırdı ve yumruklar yağdırmaya başladı.

"YOO!" diye haykırdı Tim.

Nefesi, suyu dalgalandırdı ve görüntü yok oldu.

Tim ayağa fırladı ve ona şaşkınca bakan Bitsy'ye doğru atıldı. Zihninde, Jack Ross'un oğlu, Demirağacı Yolu'na çoktan çıkmış, eve daha hızlı varabilmek için Bitsy'nin böğrünü topukluyordu bile. Gerçekteyse Tahsildar, daha üç adım bile atamadan onu yakalamış, kamp ateşinin başına geri getirmişti.

"Hayır genç Tim, o kadar acele etme! Görüşmemiz başladı ama kesinlikle bitmiş değil."

"Bırak beni! Annem ölüyor! Hâlâ ölmediyse tabii! Yoksa... yoksa bu bir aldatmaca mıydı? Şaka mı yaptın?" Eğer öyleyse bu, annesini seven bir çocuğa yapılabilecek en zalimce şaka olmalıydı. Yine de öyle olmasını umuyordu. Tahsildar'ın gülerek, "Seni iyi kandırdım genç Tim, değil mi?" demesini diliyordu.

Tahsildar başını iki yana sallıyordu. "Ne aldatmaca, ne de şaka. Leğen asla yalan söylemez. Maalesef bunlar gerçekleşti. İçkili bir adamın bir kadına yapabildikleri ne kadar korkunç, değil mi? Tekrar bak. Bu kez içini rahatlatacak bir görüntüyle karşılaşabilirsin."

Tim, leğenin önünde diz çöktü. Tahsildar, çubuğu suyun üzerinden geçirdi. Belli belirsiz bir sis tabakası, suyun yüzeyinde belirir gibi oldu... Belki de sadece Tim'in yaşlarla dolu olan gözlerinin bir oyunuydu.

Sebebi her neyse, sis dağıldı. Sığ suda artık kulübelerinin verandasını ve yüzü yokmuş gibi görünen bir kadının Nell'in üzerine eğilmekte olduğunu görüyordu. Nell, yeni gelenin yardımıyla yavaşça, çok yavaşça ayağa kalkabildi. Yüzü olmayan kadın onu ön kapıya doğru çevirdi ve Nell, ıstırap dolu, ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü.

"Yaşıyor!" diye bağırdı Tim. "Annem yaşıyor!"

"Evet genç Tim. Kanlar içinde ama dimdik. Şey... belki *birazcık* çökmüş halde." Gevrek gevrek güldü.

Tim bu kez suya doğru değil, suyun üstünden karşıya doğru bağırdığı için yüzeyinde dalgalanma olmadı. Annesine yardım eden kadının, peçesi olduğu için yüzü yokmuş gibi göründüğünü anladı. Suyun yüzeyinin kıyısında gördüğü eşek de Sunshine'dı. Daha önce Sunshine'a pek çok kez yem ve su vermiş, hayvanı defalarca yürüyüşe çıkarmıştı. Tree'nin küçük okuluna giden diğer öğrenciler de öyle; müdirelerinin dediğine göre bunlar, "okul harcı"nın bir parçasıydı ama Tim, kadının eşeğe bindiğini hiç görmemişti. Sebebini soran olsaydı, muhtemelen binemediğini söylerdi. Titremeleri yüzünden.

"Dul Smack bu! Evimizde *ne* işi var?"

"Belki gördüğünde sorabilirsin, genç Tim."

"Yoksa onu bir şekilde sen mi gönderdin?"

Gülümseyen Tahsildar, başını iki yana salladı. "Pek çok hobim vardır ama zor durumdaki hanımları kurtarmak, bunlardan biri değil." Leğenin üzerine iyice eğildi. Şapkasının kenarı, yüzünü gölgeliyordu. "Ah, hay aksi. *Gerçekten* zor durumda. Gerçi buna pek şaşırmadım; çok kötü dayak yedi. İnsanlar gözlerin, gerçeklerin aynası olduğunu söyler ama bence gerçekleri asıl anlatan, ellerdir. Annenin ellerine bak genç Tim!"

Tim, suyun üstüne eğildi. Dul Smack'in yardım ettiği Nell, verandayı geçerken iki elini de önüne uzatmıştı. Kapı tam önündeydi ve veranda fazla geniş sayılmazdı ama annesi duvara doğru yürüyordu. Dul Smack, nazikçe yönünü düzeltti ve iki kadın içeri girdi.

Tahsildar, dilini şaklattı. "Pek iyi görünmüyor Tim. Kafaya indirilen darbelerin talihsiz sonuçları olabiliyor. Öldürmeseler bile ağır hasar verebiliyorlar. *Kalıcı* hasar." Sözleri kasvetliydi ama gözleri korkunç bir neşe ile parlıyordu.

Tim bunu fark etmedi bile. "Gitmeliyim. Annemin bana ihtiyacı var."

Bir kez daha Bitsy'ye yöneldi. Bu kez Tahsildar onu durdurmadan beş altı adım ilerleyebilmişti. Parmakları çelik gibiydi. "Gitmeden önce -sana engel olmayacağım elbette- yapman gereken bir şey daha var Tim."

Tim kendini delirecekmiş gibi hissetti. Belki yatağımdayımdır, diye düşündü. Belki kene ısırmıştır ve yüksek ateş yüzünden hayaller görüyorumdur.

"Leğenimi tekrar kaynağa götür ve içindekini dök. Ama aldığın yere değil, zira yılan etrafıyla biraz fazla ilgilenmeye başlamış."

Tahsildar, Tim'in gaz lambasını aldı, ayar düğmesini sonuna kadar çevirdi ve lambayı havaya kaldırdı. Yılanın artık neredeyse tüm bedeni daldan sarkıyordu. Ama yılanın kürek şeklindeki kafasıyla son bulan doksan santimlik kısmı yükselmiş, iki yana sallanıyordu. Kehribar rengi gözleri, Tim'in mavi gözlerine dikilmişti. Çatal dili dışarı uzandı -şapırt- ve Tim bir anlığına iki uzun kanca diş gördü. Gaz lambasının ışığıyla parladılar.

"Sol tarafına git," diye yol gösterdi Tahsildar. "Ben de seninle gelip gözcülük edeceğim."

"Kendin dökemez misin? Annemin yanına gitmek istiyorum. Ona hemen..."

"Seni buraya getirtmemin sebebi annen değil genç Tim." Tahsildar'ın boyu uzamış gibiydi. "Şimdi dediğimi yap."

Tim leğeni aldı ve açıklığı sola doğru çaprazlama geçerek kaynağa gitti. Gaz lambasını hâlâ elinde tutmakta olan Tahsildar, yılan ile onun arasında duruyordu. Yılan, nereye gittiklerini görmek için döndü ama peşlerinden gitmeye kalkmadı. Halbuki demirağaçları çok yakın, alt dalları ise iç içe olduğu için bunu kolaylıkla yapabilirdi.

"Burası Cosington-Marchly bölgesinin bir parçası," dedi Tahsildar sohbet havasında. "Belki tabelayı görmüşsündür."

"Evet."

"Okuma yazma bilen bir oğlan, baronluk için bir hazinedir." Tahsildar şimdi Tim'in o kadar yakınında yürüyordu ki çocuğun tüyleri ürperiyordu. "Gelecekte bir gün muazzam vergiler ödeyeceksin – bu gece Sonsuz Orman'da ölmezsen yani... ya da yarın... veya ondan sonraki gün. Ama neden ufkun ötesindeki fırtınalara şimdiden kafa yoralım, değil mi?

"Buranın kimin bölgesi olduğunu biliyorsun ama ben biraz daha fazlasını biliyorum. Vergileri toplamak için turumu atarken diğer ilginç haberlerle birlikte öğrendim –Frankie Simmons'ın bacağı kırılmış, Wyland'ların bebeği sütten zehirlenmiş, Riverly'nin inekleri ölmüş– ki yalan söylediklerine kalıbımı basarım, bunun gibi şeyler işte. İnsanların çenesi amma da düşük! Sadede geleyim genç Tim. Tam Dünya'nın ilk günlerinde, Peter Cosington, beklenmedik bir yöne devrilen bir ağacın altında kalmış. Ağaçlar bunu bazen yapar, özellikle demirağaçları. Ben demirağaçlarının *düşünebildiğine* inanıyorum. Kesmeye başlamadan önce af dileme geleneği de bundan kaynaklanıyor bence."

"Sai Cosington'ın başına gelen kazayı biliyorum," dedi Tim. Annesi için endişeleniyor ama konuşmanın varacağı yeri merak ediyordu. "Annem o sırada babamın yasını tutuyor olmasına rağmen çorba yapıp göndermişti. Ağaç, adamın sırtına düşmüş ama *tam* sırtına isabet etmemiş, yoksa mutlaka ölürmüş. Ne olmuş? Bugünlerde durumu daha iyi."

Suyun yanına varmışlardı ama burada koku daha hafifti ve Tim, birbirini yiyen böceklerin sesini duymuyordu. Bu iyiydi ama yılanın aç gözleri hâlâ ilgiyle onlara bakıyordu. Bu kötüydü.

"Evet, Kazazede Cosie tekrar işbaşında ve hepimiz teşekkür ederiz. Ama o evinde yatıp iyileşmeyi beklerken –babanın ejderhayla karşılaşmasından iki hafta önce başlayıp altı hafta sonrasına dek süren bir dönem– bu alan ve Cosington-Marchly'ye ait bütün bölgeler bomboştu, çünkü Ernie Marchly, üvey baban gibi değil. Yani ortağı yanında olmadan Sonsuz Orman'a, odun kesmeye gelmez. Ama elbette –yine üvey babanın aksine– Yavaş Ernie'nin bir ortağı var."

Tim, göğsüne yaslanan akçeyi ve bir çılgınlık ederek o gece oraya gelişinin asıl sebebini hatırladı. "Ejderha falan yoktu! Eğer olsaydı, babam ve üstündeki her şey gibi uğurlu akçesi de kül olurdu. Hem niye Kells'in sandığındaydı?"

"Leğeni boşalt genç Tim. Suyun içinde seni rahatsız edecek böcekler olmadığını göreceksin. Burada yoklar."

"Ama bilmek istediğim..."

"Sesini kes ve leğeni boşalt. Boşaltmadığın sürece bu açıklıktan ayrılamayacaksın."

Söyleneni yapıp bir an önce gitmek isteyen Tim, kaynağın dibinde diz çöktü. Peter "Düzgün" Cosington umurunda bile değildi ve siyah pelerinli adama da inanmıyordu. *Ya benimle dalga geçiyor ya da bana işkence yapıyor. Belki aradaki farkı bilmiyordur bile. Şu kahrolası leğeni boşaltır boşaltmaz Bitsy'ye binip son sürat buradan gideceğim. Beni durdurmaya kalksın bakalım. Hele bir...*

Tim'in düşünce zinciri, bir topuğun altında kalan kuru dal parçası gibi kırılıp koptu. Leğen elinden düşüp çalıların üstüne kapaklandı. Burada böcekler yoktu, Tahsildar o konuda haklıydı; kaynağın suyu, evlerinin yanından geçen dereninki kadar berraktı. Yüzeyinin on beş, yirmi santim aşağısında bir ceset yatıyordu. Giysileri, akıntıyla dalgalanan paçavralardan ibaretti. Gözkapakları ve saçlarının çoğu gitmişti. Bir zamanlar bronz

olan yüzü ve kolları, artık kaymaktaşı gibi bembeyazdı. Ama bunlar dışında Koca Jack Ross'un bedeni, olduğu gibi korunmuştu. O kapaksız, kirpiksiz gözlerdeki boş bakışlar olmasa Tim, babasının üzerinden sular damlayarak kalkıp ona sarılacağına inanacaktı neredeyse.

Yılan o aç sesi tekrar çıkardı: *Şapırt.*

Bu ses üzerine Tim'in içinde bir şeyler kırıldı ve çığlık atmaya başladı.

Tahsildar, Tim'in ağzına zorla bir şeyler sokmaya çalışıyordu. Tim onu itmeye çalıştı ama başaramadı. Tahsildar, Tim'in saçlarını kavrayıp başını geriye çekti, çocuk haykırmak için ağzını açtığındaysa mataranın ucunu dişlerinin arasına soktu. Alev alev yakan bir sıvı, Tim'in boğazından aşağı aktı. İçki değildi, zira onu sarhoş etmemiş, sakinleştirmişti. Dahası kendini, kendi zihnine girmiş buz gibi bir ziyaretçi gibi hissetmesine yol açmıştı.

"Etkisi on dakika sonra geçecek ve yoluna gideceksin," dedi Tahsildar. Neşeli halinden eser kalmamıştı. Çocuğa artık genç Tim demiyordu, hiçbir şekilde hitap etmiyordu. "Şimdi kulaklarını aç ve dinle. Bir ejderhanın oduncunun birini yakıp kül ettiğine dair hikâyeleri buranın kırk tekerlek doğusundaki Tavares'te duymaya başladım. Herkesin dilindeydi. Bir ev büyüklüğünde, dişi bir ejderha diyorlardı. Palavra olduğunu duyar duymaz anladım. Belki ormanda bir yerlerde hâlâ bir kaplan olabilir..."

Bu sözünün üzerine dudakları, belirdiği gibi aniden yok olan bir sırıtışla kıvrıldı.

"...ama bir ejderha? Mümkün değil. Medeniyete bu kadar yakın bir ejderha on çarpı on seneden beri görülmedi. Hem de

bir ev büyüklüğündeymiş ha? Eh, hikâye merakımı uyandırdı elbette. Koca Ross bir vergi mükellefi olduğundan değildi *-eskiden* öyleydi- ama soracak kadar zeki -veya cesur- olanlara öyle söyledim. Hayır, sırf merakımdandı, çünkü sırları öğrenmek istemek, her zaman en büyük zaafım olmuştur. Bir gün ölümüme sebep olacağından eminim.

"Dün gece, vergi toplama turuma başlamadan önce de Demirağacı Yolu'nda kamp kurmuştum. Ama dün gece yolun sonuna kadar gittim. Fagonard Bataklığı'ndan önceki son birkaç girintide Ross ve Kells isimleri vardı. Orada, bataklıktan önceki son berrak kaynakta leğenimi doldurdum. Suda ne gördüm dersin? Üstünde Cosington-Marchly yazan bir tabela. Heybemi aldım, Blackie'ye bindim ve sırf ne bulacağımı görmek için buraya geldim. Leğene tekrar danışmaya gerek yoktu; dev yılanın uzak durduğu ve böceklerin kirletmediği yeri gördüm. Böcekler, eti buldular mı hiç affetmez, yerler aslında. Ama eskilerin dediklerine göre dürüst insanlara dokunmazlarmış. Eskiler genellikle yanılır ama görünüşe bakılırsa bu konuda haklıymışlar. Suyun soğukluğu, bedenini olduğu gibi muhafaza etmiş. Görünürde bir yarası yok, çünkü onu öldüren kişi arkadan sinsice yaklaşmış. Onu çevirince kafatasının arkasındaki yarığı gördüm ve o manzarayı görmemen için tekrar şimdiki haline getirdim." Tahsildar bir anlık duraksamanın ardından ekledi: "Ve özü, cesedinin yakınlarındaysa o da seni görebilsin diye sanırım. Eskilerin bu konudaki görüşleri farklı. İyi misin, yoksa bir yudum daha nen vereyim mi?"

"İyiyim." Hayatında söylediği en büyük yalandı.

"Kimin yaptığından oldukça emindim -sen de öylesin sanırım- ama Tree'deki ilk durağım olan Gitty'nin Barı'na gittiğimde hiç şüphem kalmadı. Her vergi döneminde oradan en azından on iki gümüş toplarım. Orada Bern Kells'in, ölen ortağının karısıyla kuşağı bağladığını duydum."

"*Senin* yüzünden," dedi Tim, kendininkine benzemeyen monoton bir sesle. "Kahrolası *vergilerin* yüzünden."

Tahsildar elini göğsüne koyarak gücenmiş bir ifadeyle konuştu. "Bana haksızlık ediyorsun! Koca Kells'in bunca yıldır, yanında ateşini söndürebilecek başka bir kadın olmasına rağmen yatağında yanıp tutuşarak yatmasının sebebi ben değilim."

Devam etti ama nen dediği sıvının etkisi geçiyordu. Tim, kelimelerin anlamlarını yitirmeye başladı. Buz gibiyken birdenbire alev alev yanıyormuş gibi hissetmeye, midesi bulanmaya başladı. Sarsak adımlarla kamp ateşinin kalıntılarına doğru yürüdü, dizlerinin üstüne düştü ve Tahsildar'ın çizmesinin topuğuyla kazdığı çukurun içine kustu.

"Hah!" dedi kara pelerinli adam kendini tebrik edercesine. "İşe yarayabileceğini *düşünmüştüm.*"

Şimdi gidip anneni görmek istersin herhalde," dedi Tahsildar, Tim midesindekileri çıkarıp başı öne eğik, saçları yüzüne düşmüş halde sönmeye yüz tutmuş kamp ateşinin başında otururken. "İyi bir evlat olduğun için. Ama bende, isteyebileceğin bir şey var. Bir dakika daha kal. Nell Ross için fark etmeyecek, artık olan oldu."

"Öyle deme!" dedi Tim tersçe.

"Nasıl demem? Evlenmedi mi? Aceleyle evlenen pişmanlığını ağır ağır yaşar der eskiler." Tahsildar yine heybesinin önünde çömeldi. Pelerini, korkunç bir kuşun kanatları gibi dalgalandı. "Bağlanan kuşağın bir daha çözülemeyeceğini de söylerler ki bu doğru. *Boşanma* adı verilen eğlenceli kavram, Kule'nin bazı seviyelerinde var ama sevimli Orta Dünya'mızda yok. Şimdi bir bakalım... buralarda bir yerdeydi..."

"Düzgün Peter ve Yavaş Ernie'nin onu nasıl olup da bulamadığına aklım ermiyor," dedi Tim dalgınca. Kendini içi boşalmış, bomboş hissediyordu. Kalbinin derinliklerinde bir duygu kıpraşıyor, ama ne olduğunu bilmiyordu. "Burası onların bölgesi... onların el koyduğu bir alan... ve Cosington çalışabilecek kadar iyileştiğinden beri buraya geliyorlar."

"Evet, demirağaçlarını kesmeye geliyorlar ama buraya değil. Daha birçok girinti var. Buraya bir süre gelmemeye karar verdiler. Sebebini bilmiyor musun?"

Tim tahmin edebiliyordu. Düzgün Peter ve Yavaş Ernie iyi ve nazik insanlardı ama demirağacı kesen oduncular arasında en cesurları sayılmazlardı, onun için ormanda geldikleri en uzak nokta burasıydı. "Herhalde yılanın gitmesini bekliyorlar."

"Zeki çocuk," dedi Tahsildar onaylarca. "Akıllıca düşünüyor. Peki sence şu ağaç solucanının gidip diğer iki oduncunun buraya tekrar gelmeye başlayacağı zamanı düşünen üvey baban neler hissediyordu? Gelip cesedi bulacaklarını? Üvey baban cesaret edip daha önce gelerek cesedi ormanın daha ücra köşelerine saklamazsa elbette."

Tim'in kalbindeki yeni duygu, güçlenmeye başladı. Buna memnundu. Her şey, annesi için hissettiği biçare dehşet hissinden daha iyiydi. "Umarım kendini berbat hissediyordur. Umarım gözüne uyku girmiyordur." Sonra, yeni bir anlayışla ekledi: "İçkiye tekrar başlaması bu yüzden."

"Gerçekten de zeki bir çocuk, yaşının ötesinde bir... Ah! İşte burada!"

Tahsildar, Bitsy'nin yularını çözüp binmeye hazırlanan Tim'e döndü. Pelerininin altında bir şey tutarak çocuğa yaklaştı. "Bir anlık dürtüyle yapmıştır mutlaka ve sonrasında paniğe kapılmıştır. Yoksa neden böyle saçma sapan bir hikâye uydursun? Diğer oduncular şüpheleniyor, bundan emin olabilirsin.

Bir ateş yakıp üstüne olabildiğince eğilerek dayanabildiği kadar durmuş. Giysileri ve derisi, bir nebze inandırıcılık sağlayacak kadar yanıp su toplamış. Bunları biliyorum, çünkü ateşimi onunkinin kalıntıları üzerinde yaktım. Ama önce, ortağının heybesini kaynağın diğer tarafına, gücünün elverdiği kadar uzağa fırlatmış. Eminim bunu babanın, ellerindeki kanı hâlâ kurumamışken yapmıştır. Karşı tarafa yürüyüp heybeyi buldum. İçindekilerin çoğu işe yaramaz ıvır zıvırdı ama bir şeyi kurtardım. Paslıydı ama ponza taşım ve bileyicimle epey temizledim."

Pelerininin altından, Koca Ross'un baltasını çıkardı. Yeni bilenmiş ağzı, parlıyordu. Bitsy'ye binmiş olan Tim, uzanıp baltayı aldı, soğuk çeliği dudaklarına götürdü ve öptü. Sonra keskin ağzını, tıpkı bir zamanlar Koca Ross'un öğrettiği gibi vücudundan uzağa çevirerek sapını kemerine geçirdi.

"Boynunda bir rodit görüyorum. Babanın mıydı?"

Katırın üstündeki Tim'in gözleri, Tahsildar'ınkilerle neredeyse aynı seviyeye gelmişti. "O katil piçin sandığındaydı."

"Akçesini bulmuşsun, şimdi baltası da sende. Ka sana fırsat verirse onu nereye koyacaksın, merak ettim?"

"Kafasına." Kalbinin derinliklerindeki his –saf hiddet– kanatları alev almış bir kuş gibi serbest kaldı. "Ön veya arka taraftan olabilir, benim için fark etmez."

"Takdire şayan! Planı olan çocukları severim! Bildiğin tüm tanrılar ve takviye olarak İsa Adam yanında olsun." Çocuğu istediği noktaya getirdikten sonra ateşin başına döndü. "Demirağacı Yolu'nda bir iki gece daha kalabilirim. Garip ama bu Geniş Dünya'da Tree, çok ilgi çekici bir yer olmuş. Yeşil sighe'ye dikkat et, evlat! Işıldıyor, evet!"

Tim cevap vermedi ama Tahsildar, çocuğun duyduğundan emindi.

O noktaya ulaştıklarında hep duyarlardı.

Dul Smack pencereden bakıyor olmalıydı, zira Tim ayakları şişmiş olan Bitsy'yi verandaya doğru yürütürken (Tim, annesi için duyduğu endişeye rağmen son sekiz yüz metreyi hayvanın yanında yürüyerek aşmayı tercih etmişti) kapıdan dışarı fırladı.

"Tanrılara şükür, tanrılara şükür. Annen artık öldüğüne inanmaya başlamıştı. İçeri gel. Çabuk ol. Gel de seni duysun, dokunsun."

Tim, bu sözlerin önemini daha sonra kavrayacaktı. Bitsy'yi Sunshine'ın yanına bağladıktan sonra basamakları hızla tırmandı. "Annemin yardıma ihtiyacı olduğunu nereden bildin sai?"

Dul Smack ona döndü (peçesi yüzünden yüzünü görmek çok güçtü). "Aklını mı kaybettin Timothy? Katırını son sürat ormana doğru sürerken evimin önünden geçtin. Seni o geç saatte, hem de ormana giderken görünce sebebini merak ettim ve annene sormak için buraya geldim. Neyse şimdi bunları boş ver de gel. Ve onu seviyorsan sesinin neşeli çıkmasına gayret et."

Dul kadın önden yürüdü ve iki lambanın kısık aleviyle aydınlanan oturma odasından geçtiler. Nell'in yatağının başucunda bir başka lamba yanıyordu. Annesinin yüzünün büyük bir bölümü ve boynu sargı bezleriyle kaplıydı – boğazındakiler, neredeyse tamamen kanla ıslanmış, bir tasma gibi boynunu çevreliyordu.

Ayak seslerini duyunca yüzünde delirmiş gibi bir ifadeyle hızla doğrulup oturdu. "Kells isen uzak dur! Yeterince zarar verdin!"

"Benim anne, Tim."

Nell sesin geldiği tarafa dönüp kollarını uzattı. "Tim! Yanıma gel!"

Tim yatağın yanında diz çöktü ve annesinin yüzünün sargılarla örtülmemiş yerlerini gözyaşları içinde öpücüklere boğdu.

Nell'in üstünde hâlâ geceliği vardı ama yakası ve göğsü, kanla ıslanıp kuruyarak sertleşmişti. Tim, üvey babasının ona seramik sürahiyle vurup yumruklarıyla arkasını getirdiğini görmüştü. Kaç darbe görmüştü? Bilmiyordu. Annesi gümüş leğendeki görüntü kaybolduktan sonra kaç yumruk yemişti peki? Hayatta kalabildiği için şanslı sayılabileceği kadar fazlaydı muhtemelen ama bu darbelerden biri –sürahiyle vurduğu olabilirdi– gözlerini kör etmişti.

"Darbe, beynine hasar vermiş," dedi Dul Smack. Nell'in yatak odasındaki sallanan sandalyeye oturmuştu. Tim ise annesinin yatağının kenarına ilişmiş, elini tutuyordu. Nell'in sağ elinin iki parmağı kırılmıştı. Oraya gelişi bir şans olan Dul Smack, çıra parçaları ve annesinin bir başka geceliğinden kopardığı şeritlerle parmaklarını sabitlemişti. "Buna daha önce de rastlamıştım. Beyninde şişme var. İndiğinde görme yetisi geri dönebilir."

"Ama kesin değil," dedi Tim kasvetle.

"Tanrı isterse su olacaktır Tim."

Suyumuz artık zehirli, diye düşündü Tim. *Ve sorumlusu hiçbir tanrı değil.* Bunu söylemek için ağzını açmıştı ki Dul Smack başını iki yana salladı. "Uyudu. Ona bir bitki çayı verdim –kuvvetli bir şey değil, kafasına çok darbe aldığı için cesaret edemedim– ama yine de işe yaradı. Etkisi olup olmayacağından emin değildim."

Tim, annesinin yüzüne –kireç gibi solgundu, sargı bezlerinin kapatmadığı yerlerde hâlâ kuru kan damlaları vardı– ve sonra öğretmenine baktı. "Uyanacak, değil mi?"

Dul Smack daha önce söylediğini tekrarladı: "Tanrı isterse su olacaktır." Sonra peçenin ardındaki, belli belirsiz seçilebilen

dudakları bir tebessümle kıvrıldı. "Ve bu sefer olacağına inanıyorum. Annen güçlü bir kadın."

"Seninle konuşabilir miyim sai? Çünkü biriyle konuşmazsam patlayabilirmişim gibi geliyor."

"Elbette. Verandaya çıkalım. Bu gece burada kalırım. Sakıncası yok ya? Eğer yoksa Sunshine'ı ahıra götürebilir misin?"

"Tabii," dedi Tim. Rahatlayarak gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Hava daha da ısınmıştı. Koca Ross'un yaz gecelerinde oturmayı çok sevdiği sallanan sandalyeye geçen Dul Smack, "Kara ayaz havasını andırıyor," dedi. "İstersen bana deli de –bunu söyleyen ilk kişi olmazsın– ama öyle."

"O nedir sai?"

"Boş ver, herhalde bir şey değildir... Sör Throcken'i yıldızlar altında dans ederken veya burnunu havaya dikerek kuzeye doğru bakarken görmediğimiz sürece elbette. Küçüklüğümden beri, yani çok uzun bir zamandır bu civarda bir kara ayaz olmadı. Neyse, şimdi konuşacak başka şeylerimiz var. Canını sıkan sadece o canavarın annene yaptıkları mı yoksa dahası mı var?"

Nasıl başlayacağını bilemeyen Tim, içini çekti.

"Boynundaki akçeyi daha önce babanda görmüştüm sanırım. Belki ondan başlamak istersin. Ama konuşmamız gereken bir konu daha var, o da annenin güvenliği. Aslında ne kadar geç olsa da seni Polis Howard'ın evine gönderirdim ama evi karanlık ve panjurları kapalı. Buraya gelirken gördüm ve hiç şaşırmadım. Tahsildar, Tree'ye ne zaman gelse Howard Tasley'nin bir yolunu bulup sıvıştığını herkes bilir. Ben yaşlı bir kadınım, sen ise sadece bir çocuksun. Bern Kells başladığını bitirmek için geri dönerse ne yapabiliriz?"

Kendini artık bir çocuk gibi hissetmeyen Tim, elini beline attı. "Bu gece bulduğum sadece babamın uğurlu akçesi değil." Koca Ross'un baltasını belinden çekip kadına gösterdi. "Bu da babamındı ve Kells geri dönecek olursa ait olduğu yere, kafasına geçireceğim."

Dul Smack sinirlenip onu azarlayacak oldu ama gözlerindeki ifadeyi görünce vazgeçti. "Bana hikâyeni anlat," dedi. "Tek bir kelimesini bile atlama."

Tim anlatmayı bitirdiğinde –Dul Smack'in tek kelimesini bile atlamama talebine uymuş, annesinin gümüş leğenli adamın hâlâ yıllar öncesindeki gibi göründüğünü söylediğinden de bahsetmişti– yaşlı öğretmeni bir süre sessizce oturdu. Gece esintisi peçesini tuhaf bir şekilde dalgalandırıyor, kadın başını sallıyormuş gibi görünüyordu.

"Annen haklı," dedi sonunda. "Kahrolası adam bir gün bile yaşlanmadı. Ve vergi toplamak asıl işi değil. Bence hobi olarak yapıyor. Hobileri olan bir adam o. Kendine göre *meşgaleleri* var." Parmaklarını peçesinin önüne doğru kaldırdı, inceliyormuş gibi göründükten sonra tekrar kucağına indirdi.

"Titremiyorsun," diye gözlemini belirtti Tim.

"Bu gece hayır ve annenin başında nöbet tutacaksam bu iyi bir şey. Niyetim o. Sen kapının arkasına kendin için bir döşek ser. Pek konforlu olmayacak ama üvey baban geri dönerse ve ona karşı bir şansın olsun istiyorsan arkadan saldırmalısın. Hep hikâyedeki Cesur Billy gibi yapılamıyor, değil mi?"

Tim yumruklarını öylesine sıktı ki tırnakları avuçlarına gömüldü. "Piç herif babama öyle yapmış, aynı muameleyi hak ediyor."

Kadın, Tim'in ellerini tuttu ve parmaklarını gevşetti. "Zaten büyük ihtimalle bu gece geri dönmeyecek. Annenin işini

bitirdiğini düşünüyorsa gelmeyecektir ve böyle düşündüğünden eminim. Ortalıkta çok fazla kan vardı."

"Piç," dedi Tim alçak ve boğuk bir sesle.

"Herhalde bir yerlerde sızıp kalmıştır. Yarın Düzgün Peter Cosington ve Yavaş Ernie Marchly'ye gitmelisin, zira baban şu an onların bölgesinde yatıyor. Onlara boynundaki akçeyi göster ve Kells'in sandığında bulduğunu söyle. Kells'i yakalayıp hapse atmak için bir ekip oluşturabilirler. Kısa sürede yakalayacaklarından eminim. Ayılınca hiçbir şey hatırlamadığını iddia edecektir. Hatırlamayabilir de, içki bazılarını daha fazla etkiliyor, zihinlerine perde inmiş gibi oluyor."

"Ben de onlarla gideceğim."

"Hayır, bu bir çocuğun işi değil. Bu gece babanın baltasıyla o gelir mi diye nöbet tutacak olman yeterince kötü zaten. Bu gece bir erkek olmalısın. Yarın yine bir çocuk olabilirsin ve bir çocuğun yeri, ağır yaralanmış annesinin başucudur."

"Tahsildar bir iki gece daha Demirağacı Yolu'nda kamp yapabileceğini söylemişti. Belki gidip..."

Az önce onu sakinleştirmeye çalışan el, Tim'in bileğini aniden, acıtacak kadar sıkıca kavradı. "Aklından bile geçirme! Yeterince zarar vermedi mi?"

"Ne demek istiyorsun? Bunlar onun yüzünden mi oldu? Babamı öldüren ve annemi döven o değil, Kells'ti!"

"Ama sana anahtarı Tahsildar verdi. Başka neler yapmış olabileceği meçhul. Veya fırsat verilirse ne *yapacağı*, çünkü ardında hep acı ve gözyaşı bırakıyor ve aklımızın almayacağı kadar vakti var. İnsanlar ondan sadece vergilerini ödeyemezlerse evlerinden atar diye mi korkuyor sanıyorsun? Hayır Tim, hayır."

"Adını biliyor musun?"

"Hayır, bilmek de istemiyorum. *Ne* olduğunu biliyorum ve bu bana yeter – kalbi atan veba o. Bir zamanlar, burada bir ço-

cuğa anlatamayacağım kadar kötü bir şey yaptığında, hakkında elimden geldiği kadar çok şey öğrenmeyi kafama koymuştum. Uzun zaman önce Gilead'da tanıdığım bir hanıma bir mektup yazdım -hem güzel hem ketum bir kadındı, nadir görülen bir bileşimdir- ve mektubu götürüp yanıtını (hanım okuduktan sonra mutlaka yakmamı rica etmişti) getirmesi için bir ulağa yüklü bir ücret ödedim. Bu hanım, Gilead'ın Tahsildarı'nın *hobisi* olan vergi toplama seferlerine çıkmadığı zamanlarda -zavallı insanların gözyaşlarıyla ıslanan vergiler- kendilerine Eld Meclisi adını veren saray lortlarının danışmanlığını yaptığını yazmış. Gerçi Eld ile kan bağlarının olduğunu iddia eden sadece kendileriymiş. Güçlü bir büyücü olduğu söyleniyor. Bunda gerçeklik payı olabilir, büyüsüne sen de tanık olmuşsun."

"Gözlerimle gördüm," dedi leğeni hatırlayan Tim. Ve öfkeliyken sai Tahsildar'ın boyunun nasıl daha uzunmuş gibi göründüğünü.

"Bana yazan hanım, kimilerinin onun Arthur Eld'in baş büyücüsü Maerlyn olduğunu bile iddia ettiğini yazmış, çünkü rivayete göre Maerlyn sonsuzmuş, zamanda geriye doğru yaşarmış." Peçenin ardından kadının homurtusu duyuldu. "Üzerinde düşünmek bile başımı ağrıtıyor, zira böyle bir ihtimalin akla mantığa sığar yanı yok."

"Ama Maerlyn bir ak büyücüydü, en azından hikâyelerin söylediği bu."

"Tahsildar'ın Maerlyn olduğunu iddia edenlere göre Maerlyn, Elden Krallığı'nın yıkılmasından önceki günlerde koruması için ona emanet edilen Büyücünün Gökkuşağı'nın gücünün etkisiyle kötülüğü seçmiş. Bir başka gruba göreyse krallık yıkıldıktan sonra avare gezerken tesadüfen Eskiler'den kalan bazı antikler bulup onların etkisi altına girmiş ve böylece kötülük ruhuna kök salmış. Bunun Sonsuz Orman'da gerçekleştiğini

söylüyorlar. Antikleri oradaki, zamanın ilerlemediği büyülü bir evde saklıyormuş."

"Pek muhtemel görünmüyor," dedi Tim ama saatin kollarının hiç ilerlemediği, kum saatinin kumlarının hiç dökülmediği bir ev fikri onu büyülemişti.

"Kıçlarından uyduruyorlar!" dedi Dul Smack ve Tim'in şaşkın bakışlarını gördü. "Kusura bakma ama bazen ağır lafları hak ediyorlar. Yüce Maerlyn bile aynı anda iki yerde birden, hem Kuzey Baronluk'taki Sonsuz Orman'da, hem de silahşorlarla lortlara hizmet ettiği Gilead'da olamaz. Hayır, Tahsildar Maerlyn değil ama bir büyücü - bir kara büyücü. Bir zamanlar öğretmenlik yaptığım hanım bana öyle söyledi ve ona inanıyorum. Onun için bir daha asla onu görmeye gitmemelisin. Sana teklif ettiği, iyi görünen her şeyin bir yalan olduğunu bil."

Tim bunu düşündükten sonra sordu: "Sighe nedir, biliyor musun sai?"

"Elbette. Ormanların derinliklerinde yaşadığı söylenen periler. Kara adam onlardan mı bahsetti?"

"Hayır, Saman Willem'in bıçkıevindeyken anlattığı hikâyelerden birinde geçiyordu."

Neden yalan söyledim?

Bu sorunun, kalbinin derinliklerinde yatan cevabını biliyordu aslında.

Bern Kells o gece eve dönmedi ve bu, herkes için en iyisi oldu. Tim nöbet tutmak istemişti ama ne de olsa bitkin, küçük bir çocuktu. Sadece birkaç saniyeliğine gözlerimi dinlendireceğim, demişti kendi kendine, kapının arkasına serdiği döşeğe uzanırken. Ona birkaç saniye gibi *gelmişti* ama gözlerini tekrar açtığında sabah güneşi, kulübelerinin içine dolmuştu.

Babasının, gevşeyen elinden kayıp düşen baltası yerde duruyordu. Baltayı alıp tekrar kemerine soktu ve annesini görmek için yatak odasına seğirtti.

Dul Smack, Nell'in yatağının yanına çektiği sallanan sandalyede uyuyor, horultuları, peçesini dalgalandırıyordu.

Nell'in gözleri açıktı. Tim'in ayak seslerinin geldiği yöne döndüler. "Kim o?"

"Benim anne, Tim." Yatağın kenarına oturdu. "Görebiliyor musun? Birazcık olsun?"

Kadın gülümsemeye çalıştı ama şiş dudakları sadece hafifçe seğirdi. "Maalesef hâlâ karanlık."

"Olsun." Parmakları kırık olmayan elini tutup üstüne bir öpücük kondurdu. "Herhalde henüz çok erken."

Konuşmaları, Dul Smack'i uyandırmıştı. "Çocuk haklı Nell."

"Kör olayım olmayayım, önümüzdeki sene evimizden atılacağız. O zaman ne yapacağız?"

Nell yüzünü duvara çevirip ağlamaya başladı. Ne yapacağını bilemeyen Tim, dul kadına baktı. Dul Smack eliyle odadan çıkmasını işaret etti. "Ona sakinleştirici bir şey vereceğim. Çantamda var. Senin görmen gereken adamlar var Tim. Hemen yola çıkmazsan onlara yetişemeyeceksin."

Tree'nin büyük çiftçilerinden olan Dazlak Anderson katırlarını yola çıkmaya hazırlarlarken sohbet etmek için depo olarak kullandıkları kulübeye uğramamış olsaydı Peter Cosington ve Ernie Marchly'yi yine de kaçırabilirdi. Üç adam ciddiyetle hikâyesini dinledi ve Tim, annesinin gözlerinin o sabah hâlâ görmediğini söyleyip sustuğunda Düzgün Peter çocuğu kollarından kavradı ve, "Bize güven evlat," dedi. "Kasabada eli balta tutan her adamı harekete geçireceğiz. Hem çiçek ağaçlarında

hem demirağaçlarında çalışanları toparlayacağız. Bugün ormanda kimse ağaç kesmeyecek."

"Ben de elemanları haber vermeleri için diğer çiftçilere göndereceğim. Destry ve bıçkıevine de."

"Ya polis?" diye sordu Yavaş Ernie hafif bir tedirginlikle.

Anderson başını eğdi, çizmelerinin arasına tükürdü ve çenesini avucunun dibiyle sildi. "Duyduğuma göre Tavares'e gitmiş. Ya kaçak avcıların peşine düştü ya da orada yaşayan metresini görmeye gitti. Fark etmiyor. Howard Tasley, beş para etmez herifin teki. Kendi göbeğimizi kendimiz keseceğiz ve Kells'i geri dönmeden yakalayacağız."

"Direnirse birkaç kemiği kırılıverir," diye ekledi Cosington. "Ne içkisinin ne de öfkesinin ölçüsünü bildi. Jack Ross hayattayken onu dizginleyebiliyordu ama bak sonu ne oldu! Nell Ross kör olana kadar dayak yemiş! Koca Kells onu oldum olası beğenirdi ve bunu tek bilmeyen..."

Anderson dirsek atarak onu susturduktan sonra, uzun boylu olduğu için ellerini dizlerine koyarak eğilip Tim'e döndü. "Babanın cesedini bulan Tahsildar mıymış?"

"Evet."

"Ve cesedi kendi gözlerinle de gördü?"

Tim'in gözleri doldu ama sesi güçlüydü. "Evet, gördüm."

"Bizim bölgemizde," dedi Yavaş Ernie. "Girintilerden birinde. Dev yılanın yerleştiği yerde."

"Evet."

"Sırf bunun için onu gebertebilirdim ama mümkün olursa onu canlı getireceğiz," dedi Cosington. "Ernie, arama çalışmalarına başlamadan önce seninle ikimiz gidip şeyi... geri kalanları... alıp getirelim. Anderson, sen diğerlerine haber uçurabilir misin?"

"Olur. Çarşıda toplanırız. Demirağacı Yolu'nda kendinize dikkat edin beyler. Gerçi şerefsizi ormanda değil, muhtemelen

buralarda bir yerlerde sızmış halde buluruz." Ve diğerlerinden ziyade kendine söyleyerek ekledi: "O ejderha hikâyesine hiç *inanmamıştım* zaten."

"Gitty'nin Barı'nın arka tarafından başla," dedi Yavaş Ernie. "Orada sızıp kaldığını çok kez gördüm."

"Tamam, öyle yaparız." Dazlak Anderson, gökyüzüne baktı. "Bu hava beni huzursuz ediyor. Geniş Dünya için fazla sıcak. Umarım peşinden bir fırtına getirmez, kara ayaz getirmemesi içinse tüm kalbimle dua ediyorum. Her şeyi mahveder. Hiçbirimiz önümüzdeki yıl Tahsildar'a vergi borcumuzu ödeyemeyiz. Gerçi çocuğun anlattıklarına bakılırsa sepetteki çürük elmayı açığa çıkararak bize bir iyilik yapmış."

Anneme iyilik yaptığı söylenemez, diye düşündü Tim. Bana o anahtarı vermeseydi, ben de sandığı açmasaydım şimdi hâlâ görüyor olacaktı.

"Hadi eve git artık," dedi Marchly, Tim'e. Sesi nazik ve itiraz kabul etmeyecek kadar kararlıydı. "Giderken bize uğra ve karıma sizin evde hanımların desteğine ihtiyaç olduğunu söyle. Dul Smack'in evine gidip dinlenmesi gerekiyordur. Malum, hem yaşlı hem sağlığı bozuk. Bir de..." İç geçirdi. "Karıma daha sonra Stokes'un cenaze evine gelmelerini söyle."

Tim bu kez Misty'yi almıştı ve hayvan, her çalı kümesinde durup birkaç lokma koparmadan ilerlemiyordu. Eve varana kadar iki at arabası ve bir midillinin çektiği küçük bir araba yanından geçip gitti. Her biri, annesine bu zor zamanında yardım etmek için sabırsızlanan, endişeli bir çift kadını taşıyordu.

Tam Tim Misty'yi Bitsy'nin yanına bağlayıp eve yönelmişti ki Ada Cosington verandaya çıktı ve Dul Smack'i arabayla evine götürmesini istedi. "Benim gelirken bindiğim arabayla götüre-

bilirsin. Çukurlardan yavaş geç, zavallı kadın fazla sarsılmasın. Bitkin düşmüş."

"Titremeleri mi başladı yoksa sai?"

"Hayır. Galiba titreyemeyecek kadar yorulmuş zavallım. En çok ihtiyaç duyulan anda buradaydı, annenin hayatını kurtarmış olabilir. Bunu hiçbir zaman unutma."

"Annem tekrar görebilecek mi sai? Birazcık bile olsa?"

Tim cevabı, sai Cosington daha ağzını açmadan önce yüzünden anlamıştı. "Henüz değil oğlum. Dua etmelisin."

Tim ona ara sıra babasından duyduğu sözü söylemeyi düşündü: *Yağmur duası et ama kuyunu da kaz.* Sonra vazgeçip sessiz kaldı.

Dul Smack'in eşeğini arabanın arkasına bağladıkları için yavaş bir yolculuk oluyordu. Mevsim normallerinin üstündeki sıcaklık devam ediyordu. Her zaman Sonsuz Orman'dan gelen, tatlı-ekşi kokuları taşıyan esinti durmuştu. Dul kadın, Nell hakkında moral verici bir şeyler söylemeye çalıştı ama sonra pes edip sustu. Herhalde sözleri onun kulaklarına da, Tim'e olduğu gibi sahte gelmişti. Yolu yarılamışlardı ki sağ tarafından bir hırıltı yükseldi. Şaşırıp dönen Tim, bir an sonra rahatladı. Yaşlı kadın uyuyakalmış, çenesi bir kuşunkine benzeyen göğsüne düşmüştü. Peçesinin eteği, kucağına dökülmüştü.

Köyün dışındaki evine ulaştıklarında Tim, ona içeri girene dek destek olmayı teklif etti. "Yok yok, sadece basamakları çıkmama yardım et yeter. Gerisini ben hallederim. Ballı çay içip yatacağım, çok yorgunum. Senin şimdi annenle olman gerek Tim. Geri döndüğünde köyün hanımlarının yarısı orada olacak, biliyorum ama annenin asıl ihtiyaç duyduğu sensin."

Ona öğretmenlik yaptığı beş senede ilk kez Tim'e sarıldı. Kollarını ona sıkıca sarmıştı. Tim, ihtiyar kadının kara kuru

bedeninin titrediğini, elbisesinin üzerinden hissedebiliyordu. Demek titremeyecek kadar bitkin değildi. Fena halde ihtiyaç duyan bir çocuğu -yorgun, öfkeli, kafası karışmış bir çocuğu- avutmaya çalışamayacak kadar bitkin de değildi.

"Annene git. Ve yoluna çıkacak olursa kara adamdan uzak dur. Tepeden tırnağa yalanlardan ibaret ve sözleri, sadece gözyaşı yaratıyor."

Tim dönüş yolunda, Tree Yolu'ndaki grupla buluşmak için at süren Saman Willem ve kardeşi Hunter ile (çilleri yüzünden Benekli Hunter diye bilinirdi) karşılaştı. "Demirağacı'ndaki her bölgeyi, her girintiyi didik didik aramaya niyetliler," dedi Benekli Hunter heyecanla. "Onu bulacağız."

Görünüşe bakılırsa Kells'i köyde bulamamışlardı. Tim'in içinden bir ses, Demirağacı Yolu'nda da bulamayacaklarını söylüyordu. Bu sesin bir dayanağı yoktu ama güçlüydü. Tahsildar'ın onunla işinin bitmediğine dair hissi de kuvvetliydi. Kara pelerinli adam biraz eğlenmişti ama eğlencesi *henüz* bitmemişti.

Annesi uyuyordu ama Ada Cosington, Tim'i içeri alırken uyandı. Diğer kadınlar salonda oturuyordu ama Tim orada değilken boş durdukları söylenemezdi. Kiler gizemli bir şekilde ağzına dek doluvermişti -şişeler ve çuvalların dizildiği raflar, ağırlıkları yüzünden bel vermişti- ve Nell her zaman çok iyi bir ev hanımı olmasına rağmen Tim evi hiç bu kadar pırıl pırıl görmemişti. Tavandaki kirişlerdeki isler bile temizlenmişti.

Bern Kells'e ait bütün izler evden silinmişti. Korkunç sandık arka verandanın altını, örümceklerin, sıçanların, kurbağaların yanını boylamıştı.

"Tim?" Ellerini annesinin uzanan ellerine koyduğunda kadın rahatlayarak içini çekti. "İyi misin?"

"Evet anne. İyiyim." Bunun bir yalan olduğunu ikisi de biliyordu.

"Öldüğünü ikimiz de biliyorduk, değil mi? Ama bu bir teselli değil. Sanki bir daha öldürülmüş gibi oldu." Görmeyen gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Tim de ağlıyordu ama ses çıkarmamayı başardı. Hıçkırıklarını duymak, annesine bir fayda sağlamayacaktı. "Onu Stokes'un demirci dükkânının arkasındaki küçük cenaze evine getireceklermiş. Buradaki kadınların çoğu, gerekenleri yapmak için orada olacak ama ilk sen gideceksin, değil mi Timmy? Ona sevgimizi götüreceksin, değil mi? Çünkü ben yapamıyorum. Aptallık edip evlendiğim adam beni öyle bir hale getirdi ki yürümekte güçlük çekiyorum... ve hiçbir şey göremiyorum elbette. Ne kadar ka-mai olduğum ortada. Bedelini çok ağır ödedik!"

"Şışş. Seni seviyorum anne. Tabii ki gideceğim."

Ama daha vakit olduğu için önce ahıra gitti (evde, içeride duramayacağı kadar çok kadın vardı) ve samanlarla eski bir battaniyeden, derme çatma bir döşek yaptı. Başını koyar koymaz uyudu. Şapkasını göğsüne bastırmış, gözlerinde hüzünle ona bakmakta olan Düzgün Peter, saat üç civarında onu uyandırdı.

Tim gözlerini ovuşturarak doğrulup oturdu. "Kells'i buldunuz mu?"

"Hayır evlat. Ama babanı bulduk ve köye getirdik. Annen, ikiniz adına hürmet ve sevginizi sunmak için geleceğini söyledi. Öyle mi?"

"Evet." Tim ayağa kalkarak üstündeki samanları silkeledi. Uyurken yakalandığı için utanıyordu ama önceki gece hem az uyumuş, hem de kâbuslar görmüştü.

"Gel o halde. Benim arabamla gidelim."

Demircinin arkasındaki küçük cenaze evi, yöre halkı kendi cenazelerini kaldırıp arazileri içindeki mezarlara, başlarına tahtadan veya taştan bir haç dikerek gömdüğü için oldukça küçük ve basitti. Dustin Stokes –lakabı kaçınılmaz bir şekilde Kızgın Stokes'tu– kapının önünde duruyordu. Üstünde her zamanki deri pantolonu yerine beyaz keten pantolonu vardı. Beyaz, bol gömleği, dizlerine kadar indiği için neredeyse bir elbise gibi görünüyordu.

Ona bakan Tim, cenazelerde beyaz giymenin gelenek olduğunu hatırladı. O an her şeyi anladı, suyun içindeki babasının kapaksız, cansız gözlerine bakmanın bile anlatamadığı gerçeği kavradı ve dizleri boşaldı.

Düzgün Peter, kuvvetli elleriyle ona destek oldu. "Yapabilecek misin evlat? Yapamayabilirsin, bunda utanılacak bir şey yok. O senin baban ve onu ne çok sevdiğini biliyorum. Hepimiz biliyoruz."

"Yapabilirim," dedi Tim. Ciğerlerine yeterince hava çekemiyor gibiydi. Sesi bir fısıltı halinde çıkmıştı.

Kızgın Stokes, yumruğunu alnına götürerek eğildi. Bu, Tim'in bir erkek olarak ilk selamlanışıydı. "Selam olsun, Jack'in oğlu Tim. Ka'sı açıklığa gitti ama geri kalanı burada. İçeri gelip görecek misin?"

"Evet, lütfen."

Düzgün Peter, dışarıda kalmıştı. Bu kez Tim'e destek olan, Stokes'tu. Deri giysileri içinde, elinde körükle, ocağın başında söven Stokes değil, bembeyaz tören kıyafetleri içindeki Stokes; onu, duvarlarına orman manzaraları çizilmiş küçük odaya sokan Stokes; onu ortadaki demirağacından sehpanın başına –yolun sonundaki açıklığı temsil eden yere– götüren Stokes.

Koca Jack Ross da beyazlar içindeydi ama o, kefene sarılmıştı. Kapaksız gözleri, tavana dikilmişti. Tabutu, orman manzaralı

duvarlardan birine dayanmıştı. Ekşi ama her nasılsa hoş kokusu odayı sarmıştı, çünkü tabut da demirağacındandı ve zavallı konuğunu, binlerce yıl boyunca çok iyi muhafaza edecekti.

Stokes kolunu bırakınca Tim tek başına sehpaya yaklaştı. Diz çöktü. Kefenin katlarının arasına uzandı ve babasının elini bulup tuttu. El soğuktu ama Tim, kendi sıcak parmaklarını onunkilerin arasına geçirmekte hiç tereddüt etmedi. Tim daha bebekken, sarsak adımlarla yürürken de bu şekilde el ele tutuşurlardı. O günlerde, yanında yürüyen adam, üç buçuk metre boyunda ve ölümsüzmüş gibi geliyordu.

Tim, sehpanın önüne diz çöktü ve babasının yüzüne baktı.

Dışarı çıkıp, güneşin pozisyonunu görünce aradan bir saat geçmiş olduğunu anlayıp şaşırdı. Stokes ve Cosington, demircinin arkasında, adam boyundaki kül yığınının yanında duruyor, sarma sigaralarını içiyordu. Koca Kells'ten bir haber yoktu.

"Belki nehre düşüp boğulmuştur," diye fikir yürüttü Stokes.

"Arabaya bin evlat," dedi Cosington. "Seni evine götüreyim."

Ama Tim başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim ama sakıncası yoksa yürüyeceğim."

"Düşünüp kafanı toplamak istiyorsun ha? Hiçbir sakıncası yok. Kendi evime giderim. Bu akşam yemeğim soğuk olacak ama ziyanı yok. Böyle bir zamanda annene kimse gönül koymaz Tim. Lafı bile edilmez."

Tim'in yüzünde solgun bir tebessüm belirdi.

Cosington yuları eline alıp arabaya binecekti ki aklına bir şey gelmiş gibi durarak Tim'e doğru eğildi. "Yürürken gözünü

dört aç, Kells'e dikkat et. Onu göreceğini düşündüğümden değil, gündüz vakti ortaya çıkacağını sanmıyorum ama yine de dikkat et. Ayrıca bu gece evinizin önünde güçlü kuvvetli iki üç kişi nöbet tutacak."

"Teşekkürler sai."

"Teşekküre gerek yok. Hem artık bana Peter de. Yeterince büyüdün, öylesini tercih ederim." Uzanıp Tim'in elini hafifçe sıktı. "Baban için üzgünüm. Hem de *çok*."

Güneş, kızıla dönüp sağ tarafında ufka doğru inerken Tree Yolu'nda yürümeye başladı. Kendini bomboş hissediyordu, sanki içindeki her şey çekilip alınmıştı ve belki de böylesi o an için daha iyiydi. Annesinin gözleri görmüyordu, artık eve ekmek getirecek bir adam da yoktu. Onları nasıl bir gelecek bekliyordu? Koca Ross'un oduncu dostları onlara ellerinden geldiğince destek olurdu ama her birinin omzunda kendi yükü vardı. Babası, her insanın özgür olduğunu söylerdi ama Tim, Tahsildar var oldukça hiçbirinin gerçek anlamda özgür olamayacağını anlamıştı. Seneye ve ondan sonraki her yıl geri gelecek ve parşömenine yazılı listedeki isimlerden vergilerini talep edecekti. Tim'in içi aniden, uzaklardaki Gilead'a yönelik bir nefretle doldu. Oysa o güne dek orayı (aklına gelen nadir anlarda) hep mucizeler ve güzelliklerle dolu bir yer olarak hayal etmişti. Gilead olmasaydı vergiler de olmazdı. İşte o zaman gerçekten özgür olurlardı.

Güneyden yükselen bir toz bulutu gördü. Batmakta olan güneşin kızıl ışıkları, toz bulutunu kanlı bir sise çevirmişti. Kulübeye gelmiş olan kadınların kaldırdığı toz bulutu olduğunu biliyordu. Arabalara binmişler, Tim'in az önce ayrıldığı cenaze evine gidiyorlardı. Varınca, daha önce içine atıldığı derede zaten yıkanmış olan naaşı tekrar yıkayacaklardı. Sonra cansız bedeni yağlayacaklardı. Sağ eline, üzerine karısıyla oğlunun ismi

kazınmış olan huş ağacı kabuğunu koyacaklardı. Alnına mavi noktayı koyup onu tabutuna yerleştireceklerdi. Kızgın Stokes tabutun kapağına çivileri, çekicinin, korkunç gerçekliği temsil eden nihai vuruşlarıyla çakacaktı.

Son derece iyi niyetli olan kadınlar, Tim'e içtenlikle başsağlığı dileyecekti ama Tim bunu istemiyordu. Dayanabileceğini sanmıyordu. Ağlamaktan usanmıştı. Bunları düşünerek anayoldan ayrıldı ve Stape Çayı olarak bilinen dereciğe doğru yürüdü. Kısa süre sonra derenin kaynağına, Ross kulübesi ve ahırının arasına varacaktı.

Önce Tahsildar'ı, sonra sadece tek bir kilidi açabilen anahtarı, dev yılanı ve annesinin, sesine doğru uzanan ellerini düşünerek dalgınca yürüdü.

Düşüncelerine öylesine dalmıştı ki neredeyse dereye paralel ilerleyen patikaya kısmen gömülmüş nesneyi görmeden geçip gidecekti. Fildişine benzer beyaz bir ucu olan çelik çubuktu. İrileşmiş gözlerini ona dikerek çömeldi. Tahsildar'a bunun bir sihirli çubuk olup olmadığını sorduğunda esrarlı bir yanıt almıştı: *Hayata, bir Dodge Dart'ın vites çubuğu olarak başladı.*

Sert toprağa, yarı yarıya gömülmüştü. Bunun için hatırı sayılır bir güç gerekmiş olmalıydı. Tim çubuğa uzandı, duraksadı, sonra kendi kendine aptallık etmemesini söyledi. Bir ısırığıyla onu felç edip diri diri yiyecek olan yılan değildi bu. Çubuğu topraktan çıkararak dikkatle inceledi. Sadece Eskiler'in yapabildiği, ustaca dövülmüş çeliktendi. Çok değerli olduğu muhakkaktı ama sihirli miydi gerçekten? Ona, herhangi bir metal nesne gibi geliyordu; yani cansız ve soğuk.

Doğru ellerde, diye fısıldadı Tahsildar, her nesne sihirli olabilir.

Tim, derenin karşı kıyısındaki çürümüş huş ağacının dibinde bir kurbağanın hopladığını gördü. Çubuğun fildişi ucunu ona doğru uzattı ve bildiği tek sihir kelimesini söyledi: *abbaka-dabba.* Bir an kurbağanın düşüp ölmesini veya... başka bir şeye dönüşmesini bekledi. Ne öldü ne dönüştü. Tek yaptığı, yüksek otların arasına hoplayıp gözden kaybolmak oldu. Ama bu çubuk, oraya onun için bırakılmıştı, bundan emindi. Tahsildar her nasılsa o tarafa geleceğini bilmişti. Geleceği zamanı da.

Tim tekrar güneye döndü ve parlayan kızıl bir ışık gördü. Kulübeleri ve ahırın arasından gelmişti. Bir an için Tim'in tek yapabildiği, parlak kırmızı yansımaya gözünü dikip bakmak oldu. Sonra koşmaya başladı. Tahsildar ona bir anahtar bırakmıştı; Tahsildar ona çubuğunu bırakmıştı; ve sularını aldıkları kaynağın yanına, gümüş leğenini bırakmıştı.

Görmek için kullandığı leğeni.

Ama Tim oraya vardığında bunun leğen değil, ezilip darbe almış, teneke bir kova olduğunu gördü. Omuzları çöktü ve eve girmeden önce katırlara yem verme niyetiyle ahıra yöneldi. Birkaç adım sonra durup döndü.

Bir kovaydı ama *onların* kovası değildi. Kendilerininki daha küçüktü, demirağacındandı ve çiçek ağacından bir sapı vardı. Tim, kaynağa gitti ve kovayı yerden aldı. Tahsildar'ın çubuğunun fildişi ucuyla kovanın yan tarafını tıklattı. Kovadan, Tim'in bir adım gerilemesine yol açan yoğun, çınlayan bir ses çıkmıştı. Hiçbir teneke parçası böyle bir çınlama yaratamazdı. Aslında düşününce, hiçbir eski teneke kova, batmakta olan güneşin ışıklarını bunun gibi kusursuzca yansıtamazdı.

Gümüş leğenimi senin gibi bir bacaksıza vereceğimi mi sandın, Jack'in oğlu Tim? Herhangi bir nesne sihirli olabile-

cekken niye öyle bir şey yapayım? Ve sihirden bahsetmişken, sana kendi çubuğumu vermedim mi?

Tim, bu sözlerin kendi hayal gücünün bir ürünü olduğunu biliyordu ama gerçekten orada olsa, Tahsildar'ın büyük ihtimalle aynı şeyleri söyleyeceğine inanıyordu.

Sonra kafasının içinde bir başka ses konuştu. *Tepeden tırnağa yalanlardan ibaret ve sözleri, sadece gözyaşı yaratıyor.*

Bu sesi zihninden uzaklaştırdı ve onun için bırakılmış kovayı doldurmak için eğildi. Kova dolunca kuşkular yine zihnine üşüştü. Tahsildar'ın çubuğu suyun üstünden belli bir düzenle geçirip geçirmediğini hatırlamaya çalıştı –gizemli geçişler sihrin bir parçası değil miydi?– ama yapamadı. Tek hatırlayabildiği, kara pelerinli adamın ona suyu dalgalandırırsa hiçbir şey göremeyeceğini söyleyişiydi.

Sihirli çubuktan ziyade onu hakkıyla kullanabilme yeteneğinden şüpheli olan Tim, çubuğu suyun üstünde amaçsızca ileri geri salladı. Bir an için hiçbir şey olmadı. Tam vazgeçecekti ki suyun yüzeyini bir sis kaplayarak kendi yansımasını yok etti. Sis dağılınca Tahsildar'ın ona bakan yüzünü gördü. Her neredeyse, kapkaranlıktı ama bir tırnak büyüklüğünde, tuhaf, yeşil bir ışık, başının üstünde uçuşuyordu. Sonra yükseldi ve Tim, yeşil ışıkla aydınlanan, bir demirağacına çivilenmiş tabelayı gördü. Üstüne ROSS-KELLS yazılmıştı.

Minik yeşil ışık, neredeyse kovadaki suyun yüzeyine değecek kadar yükseldi ve Tim yutkundu. Yeşil ışığın içinde *biri* vardı – sırtında şeffaf kanatlar olan yeşil renkte, minik bir kadın.

Bir sighe – perilerden biri!

Dikkatini çektiği için tatmin olmuş görünen sighe dönerek uzaklaştı, bir an Tahsildar'ın omzuna konar gibi oldu, sonra tekrar yükseldi. Şimdi, bir tahtayı tutan iki direğin arasında, havada süzülüyordu. Bu tahtadan da bir tabela sarkıyordu. Tim,

Ross-Kells bölgesini işaretleyen tabelada olduğu gibi bunda da babasının özenli yazısını gördü. DEMİRAĞACI YOLU BURADA SONA ERİYOR diyordu tabela. İLERİDE FAGONARD VAR. Ve bunun altında, daha iri ve koyu harflerle: **DİKKAT ET, YOLCU!**

Sighe, bir ok gibi Tahsildar'ın yanına döndü, ardında bir an sonra solup yok olan yemyeşil izler bırakarak etrafında iki daire çizdi, sonra yükseldi ve yanağının hemen yanında ağırbaşlı bir tavırla havada durdu. Tahsildar, doğruca Tim'e bakıyordu; titreşen bir görüntüydü (babasının suyun içinde yatan cesedi gibi dalgalanıyordu) buna rağmen su götürmez bir şekilde *gerçekti* ve *oradaydı*. İki parmağıyla makas işareti yaparak elini başının üstüne kaldırdı ve havada yarım daire çizdi. Bu, Tree'deki herkes zaman zaman kullandığı için Tim'in çok iyi bildiği bir işaretti: *Çabuk ol, çabuk ol.*

Tahsildar ve yeşil perinin görüntüsü yok oldu ve Tim kendini, irileşmiş gözleriyle kendi aksine bakar buldu. Çelik çubuğu, artık elinde titreşmekte olduğunu fark etmeden suyun üzerinden tekrar geçirdi. Hiçlikten var olmuş gibi görünen sis, yine yüzeyi kapladı. Sonra girdap gibi dönerek yok oldu. Tim şimdi pek çok çatısı ve bacası olan, yüksek bir ev görüyordu. Yol boyunca sıralanan demirağaçlarını gölgede bırakacak yükseklikte ve genişlikte demirağaçlarıyla çevrili bir açıklığın tam ortasındaydı. Zirveleri bulutları delip geçiyor olmalı, diye düşündü Tim. Burasının Sonsuz Orman'ın çok içlerinde, Tree'deki en cesur oduncuların bile gitmeyi hayal edemeyeceği derinliklerinde olduğunu anlamıştı. Evin çok sayıdaki penceresinin camları, esrarlı çizimlerle süslenmişti ve bunları gören Tim, Maerlyn Eld'in, zamanın durduğu ve hatta geri gittiği evine bakmakta olduğunu anladı

Küçük, titreşen bir Tim, görüntüde belirdi. Kapıya yaklaşıp çaldı. Kapı açıldı. Beline kadar uzanan bembeyaz sakallarında mücevherler parlayan yaşlı bir adam, gülümseyerek dışarı çıktı. Başında, Tam Dünya güneşi gibi sapsarı, koni şeklinde bir şapka vardı. Sudaki-Tim, Sudaki-Maerlyn ile ciddiyetle konuştu. Sudaki-Maerlyn eğildi ve evine geri girdi... mütemadiyen şekil değiştiriyormuş gibi görünen evine (gerçi bu, suyun etkisi de olabilirdi). Büyücü, elinde ipeği andıran siyah bir kumaş parçasıyla geri döndü. Gözlerine doğru kaldırıp nasıl kullanılacağını gösterdi: Bir gözbağı. Kumaşı Sudaki-Tim'e uzattı ama Tim onu alamadan yüzeydeki sis tekrar belirdi. Dağıldığında Tim sadece kendi yüzünün ve karanlık çökmeden yuvasına gitmek için aceleyle tepesinden uçup geçen kuşun yansımasını gördü.

Tim, şaşkın haline rağmen çubuğun avucunda titreştiğini fark ederek üçüncü kez kovanın üstünden geçirdi. Sis dağılınca, Sudaki-Tim'in, Sudaki-Nell'in yatağının kenarında oturmakta olduğunu gördü. Gözbağı, annesinin gözlerini örtüyordu. Sudaki-Tim gözbağını alınca Sudaki-Nell'in yüzü inanmazlıkla karışık coşkuyla aydınlandı. Kahkahalar atarak oğluna sarıldı. Sudaki-Tim de gülüyordu.

Sis, daha önce olduğu gibi bu görüntünün de üstüne yayıldı ve yok etti. Çelik çubuğun titreşmesi kesilmişti. Bir parça çamur gibi işe yaramaz, diye düşündü Tim ve doğruydu. Sis dağılınca kovada mucizevi bir görüntü değil, batmakta olan güneşin son ışıkları belirdi. Tahsildar'ın sihirli çubuğunu suyun üstünden birkaç kez daha geçirdi ama hiçbir şey olmadı. Önemli değildi. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Ayağa kalktı, kulübelerine doğru baktı ve kimseyi görmedi. Ama nöbet tutacak adamlar yakında orada olacaktı. Hızlı hareket etmeliydi.

Ahıra girince Bitsy'ye, bir başka akşam gezintisine çıkmak isteyip istemediğini sordu.

Dul Smack, Nell Ross için yaptığı alışık olmadığı işler yüzünden çok yorgundu ama aynı zamanda yaşlı, hasta ve mevsim normallerine uymayan garip hava koşulları sebebiyle bilinçli aklının kabul etmeyeceği kadar tedirgindi. O yüzden Tim kapısını cesaret edebildiği kadar yüksek sesle tıklattığında (günbatımından sonra kapıyı çalıp çalmamak konusunda çok tereddüt etmişti) anında uyandı.

Bir lamba aldı ve ışığının aydınlattığı kişiyi görünce yüreğine taş gibi bir ağırlık çöktü. Ardında ağır hasarlar bırakan hastalığı, geri kalan gözünün yaş üretme yeteneğini yok etmemiş olsaydı karşısındaki gencecik yüzde gördüğü aptalca azim ve ölümcül kararlılık onu ağlatırdı.

"Ormana tekrar gitmek istiyorsun," dedi kadın.

"Evet." Tim'in sesi alçaktı ama titremiyordu.

"Sana söylediğim onca şeye rağmen."

"Evet."

"Seni büyülemiş. Peki niçin? Bir çıkarı mı var? Hayır, sanmam. Bu unutulmuş, ücra köşenin karanlığında parlak bir ışık gördü ve söndürmeye karar verdi, hepsi bu."

"Sai Smack, bana gösterdikleri..."

"Eminim annenle ilgilidir. Kimi, neyin harekete geçireceğini çok iyi bilir. Kalplerini açan sihirli anahtar elinde. Sözcüklerin seni durduramayacağını biliyorum, yüzündeki ifadeyi okuyabilmek için iki göz gerekmiyor. Ve seni kaba kuvvetle durduramayacağımı ikimiz de biliyoruz. Yoksa istediğin her neyse, neden buraya gelmeyi seçecektin?"

Bunun üzerine Tim'in mahcubiyeti yüzüne yansıdı ama kararlılığında zerre kadar eksilme olmadı. Dul Smack, ne yapsa çocuğa engel olamayacağını o an anladı. Daha da kötüsü, çocuk muhtemelen kendisi için de dönüşü olmayan noktayı geçmişti.

"*Ne* istiyorsun?"

"Sakıncası yoksa sadece anneme haber göndermek. Ona ormana gittiğimi ve gözlerini tedavi edecek bir çareyle döneceğimi söyle."

Sai Smack bir süre hiçbir şey söylemeden peçesinin gerisinden ona baktı. Tim, yakınında duran lambanın aydınlığında peçenin gerisindeki yüzün şekilsizliğini, istemediği kadar net bir şekilde görüyordu. Kadın sonunda konuştu: "Burada bekle. Bir korkak olduğunu düşünmemi istemiyorsan habersiz ayrılma. Sabırsızlık da etme, yavaş hareket ettiğimi biliyorsun."

Tim, bir an önce yola çıkmak için can atıyor olmasına rağmen sabırla bekledi. Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüşür gibi oldu ama dul kadın nihayet geri döndü. "Gitmiş olacağından emindim," dedi. İhtiyar kadın, suratına bir kırbaçla vurmuş olsa Tim'i bu kadar incitemezdi.

Kadın ona elindeki lambayı uzattı. "Yolunu aydınlatması için. Zira görüyorum ki sende yok."

Doğruydu. Bir an önce ayrılma telaşıyla unutmuştu.

"Teşekkürler sai."

Kadının diğer elinde bez bir çuval vardı. "İçine bir somun ekmek koydum. Fazla bir şey değil ve bayat ama elimden gelen bu."

Tim, boğazı sıkıştığı için konuşamadı ve boğazına parmaklarıyla üç kez vurmakla yetinerek çuvalı almak için elini uzattı. Ama yaşlı kadın hemen vermedi.

"Çuvala bir şey daha koydum Tim. Yirmi yıl önce Sonsuz Orman'da ölen erkek kardeşime aitti. Bir gezgin satıcıdan

almıştı. Kazıklandığını söyleyerek onu enayilikle suçlayınca beni köyün batısındaki tarlalara götürüp nasıl çalıştığını göstermişti. Tanrılar, amma da gürültü çıkarmıştı! Kulaklarım saatlerce çınlamıştı!"

Çuvaldan bir silah çıkardı.

Tim, irileşmiş gözlerle bakakaldı. Dul Smack'in kitaplarında resimlerini görmüştü ve Yaşlı Destry'nin salonunun duvarında, tüfek denen bir çeşidinin çerçevelenmiş resmi asılıydı ama bir gün gözleriyle göreceğini hiç ummazdı. Yaklaşık otuz santim boyundaydı, kabzası ahşap, namluları ve tetiği mat metaldi. Pirince benzer metal bantların bir arada tuttuğu dört namlusu vardı. Attığı her neyse, çıktıkları delikler kare şeklindeydi.

"Kardeşim bana gösterirken iki kez ateşledi ve o günden sonra hiç ateşlenmedi, çünkü aradan çok zaman geçmeden öldü. *Hâlâ* ateş edebilir mi bilmiyorum ama o günden beri kuru tutmaya ve yılda bir kez -doğum gününde- bana gösterdiği gibi yağlamaya özen gösterdim. Her yuvası dolu ve attığı cisimden dört tane daha var. Kurşun deniyormuş."

"Kuşşun mu?" diye sordu Tim kaşlarını çatarak.

"Hayır, hayır, *kurşun*. Bak."

Boğumlu ellerinin serbest kalması için çuvalı çocuğa verdi ve eşikte yan döndü. "Joshua öldürmek veya yaralamak amaçlanmadığı sürece silahın asla birine doğrultulmaması gerektiğini söyledi. Çünkü silahlar tez canlı olurmuş. Yoksa tez kanlı mı demişti? Aradan o kadar çok zaman geçti ki hatırlayamıyorum. Yan tarafta küçük bir kol var... şurada..."

Bir tık sesi duyuldu ve silahın kabzasıyla namlularının olduğu kısım bükülerek ayrıldı. Dul Smack, ona kare şeklindeki dört pirinç parça gösterdi. Bir tanesini yuvasından çekip çıkarınca Tim, az önce baktığının *kurşunun* tabanı olduğunu anladı.

“Pirinç taban, silah ateşlendikten sonra kalıyor,” dedi yaşlı kadın. “Yenisini doldurmadan önce tabanı çıkarmalısın. Görüyor musun?”

“Evet.” Kurşunları kendi ellerinde tutmaya can atıyordu. Dahası, silahı tutmak, tetiği çekmek, patlamasını duymak istiyordu.

Dul Smack, silahı tekrar birleştirdi (yine o kusursuz tıkırtı duyuldu) ve çocuğa diğer ucu gösterdi. Tim, başparmakla geri çekilmesi gereken dört çıkıntıyı gördü. “Bunlara horoz deniyor. Her biri, bir başka namluyu ateşlemek için... lanetli zımbırtı hâlâ ateşlenebiliyorsa elbette. Görüyor musun?”

“Evet.”

“Buna dörtpatlar deniyor. Joshua, tüm horozlar inik olduğu sürece güvenli olduğunu söyledi.” Başı dönüyormuş gibi olduğu yerde hafifçe sallandı. “Bir çocuğun eline silah vermek! Şeytanla görüşmek için gece vakti Sonsuz Orman'a giden bir çocuğa! Elimden başka ne gelir?” Sonra Tim’den ziyade kendi kendine söyler gibi ekledi: “Ama bir çocuğun elinde silah olabileceğini düşünemeyecek, değil mi? Belki dünyada hâlâ Ak vardır ve bu eski kurşunlardan biri, şeytanın kara kalbine saplanır. Çuvalın içine koy hadi.”

Silahı, kabzası ona doğru gelecek şekilde çocuğa uzattı. Tim tabancayı neredeyse yere düşürecekti. O boyutta bir şeyin bu denli ağır olması akıl almazdı. Ve silah da, Tahsildar’ın sihirli çubuğunun suyun üzerinden geçirirken yaptığı gibi *titreşiyordu* sanki.

“Yedek kurşunlar kalın bir kumaşa sarılı. Silahtaki dört kurşunu da sayarsak dokuz tane var. Umarım sana faydaları olur ve umarım onları sana verdiğim için yolun sonundaki açıklıkta lanetlenmem.”

"Teşek... *teşekkürler* sai!" diyebildi Tim. Silahı, çuvala koydu.

Yaşlı kadın, çocuğun başını iki yandan tutarak acı acı güldü. "Hangimiz daha aptalız bilmiyorum. Sana kardeşimin dörtpatlarını getirmek yerine içeriden süpürgemi alıp kafana geçirmeliydim." Yine acı acı, umutsuzca güldü. "Ama ihtiyar bir kadın olduğumdan gücüm seni durdurmaya yetmezdi."

"Sabah mesajımı anneme iletecek misin? Çünkü bu kez Demirağacı Yolu'nun sonuna kadar gideceğim."

"Evet ve muhtemelen anneni çok üzeceksin." Çocuğa doğru eğilince peçesi dalgalandı. "Bunu düşündün mü hiç? Yüzünden düşündüğün anlaşılıyor. Bu haberin onu ne kadar üzeceğini bile bile niye gidiyorsun?"

Tim, yüzü, saç diplerine kadar kıpkırmızı olmasına rağmen geri adım atmadı. O an merhum babasına çok benzemişti. "Gözlerini kurtarmak istiyorum. Bana büyüsünden, bunu nasıl yapacağımı göstermeye yetecek kadarını bırakmış."

"*Kara* büyü! Yalanları destekliyor! Hepsi *yalan* Tim Ross!"

"Sana göre öyle." Şimdi çenesi kararlılıkla ileri çıkmıştı ve bu görüntüsüyle de tıpkı babasına benziyordu. "Ama anahtar hakkında yalan söylemedi – işe yaradı. Annemin dövülmesi konusunda da haklı çıktı – yalan değildi. Annemin gözleri hakkında da yalan söylemedi – hâlâ kör. Babama gelince... biliyorsun zaten."

"Evet," dedi kadın Tim'in daha önce hiç duymadığı ağır bir taşra aksanıyla. "Evet ve söylediği gerçeklerin hep iki sonucu oldu: Seni incittiler ve sana kurduğu tuzaklar için yem oldular."

Tim önce hiçbir şey söylemedi. Başını eğip sessizce ayaklarına baktı. Dul Smack tam ümitlenmeye başlamıştı ki çocuk başını kaldırıp ona baktı. "Bitsy'yi Cosington-Marchly bölgesinin yakınlarında, yolun kenarına bağlayıp bırakacağım. Onu

babamı bulduğum girintide bırakmak istemiyorum, çünkü oraya yerleşmiş dev bir yılan var. Annemi ziyarete gittiğinde sai Cosington'dan Bitsy'yi eve getirmesini rica edebilir misin?"

Daha genç bir kadın tartışmayı sürdürebilir, hatta yalvarmaya başlayabilirdi ama Dul Smack, o kadın değildi. "Başka bir şey var mı?"

"İki tane."

"Söyle."

"Annemi benim için öper misin?"

"Memnuniyetle. Diğeri nedir?"

"Yola çıkmadan önce beni kutsar mısın?"

Yaşlı kadın bunu bir müddet düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Senin için tek yapabileceğim, eline o silahı vermekti."

"O halde bu kadarı bana yetmek zorunda." Tek dizi üzerine çökecek gibi eğildi ve yumruğunu alnına götürdü. Sonra basamakları indi ve sadık katırının bağlı olduğu yere doğru yürüdü.

Dul Smack, neredeyse –ama tamamen değil– duyulmayacak bir sesle konuştu: "Gan adına, seni kutsuyorum. Şimdi ka işe koyulsun."

Tim, Bitsy'den inip onu Demirağacı Yolu kıyısında bir çalıya bağladığında ay batmıştı. Ahırdan çıkarken ceplerine doldurduğu yulafları, önceki gece atına yem veren Tahsildar gibi Bitsy'nin önüne serpti.

"Uslu dur ve sai Cosington'ın sabah seni almak için gelmesini bekle. Düzgün Peter'ın gelip Bitsy'yi, ormandaki vahşi hayvanlardan biri (hatta belki önceki gece arkasından geldiğini hissettiği *yaratık*) tarafından parçalanmış halde bulması ihtimalini düşünmeden edemedi. Ama başka ne seçeneği vardı?

Bitsy çok tatlı bir hayvandı ama daha önce kaç kez gidip gelmiş de olsa evin yolunu tek başına bulabilecek kadar zeki değildi.

"Gayet iyi olacaksın," dedi kadife gibi burnunu okşayarak... Olacak mıydı gerçekten? Dul kadının her konuda haklı, bunun da ilk kanıtı olduğu fikrini, geldiği gibi zihninden uzaklaştırdı.

Tahsildar'ın şimdiye kadar söyledikleri hep doğru çıktı; mutlaka bu da doğrudur.

Demirağacı Yolu'nda üç tekerlek ilerlediği sırada buna inanmaya başlamıştı.

Unutma, daha on bir yaşındaydı.

O gece hiç kamp ateşi görmedi. Demirağacı Yolu'nun sonuna yaklaştığında karşısına yanan odunların çekici, turuncu ışığı yerine soğuk, yeşil bir ışıltı çıktı. Titreşiyor ve bazen kayboluyor ama daima geri dönüyor ve ayaklarının etrafında sürünen yılanları andıran gölgelere sebep olacak kadar güçlü bir şekilde parlıyordu.

Yol –artık tekerlek izleri belli belirsizdi, zira o kadar uzağa sadece Koca Ross ve Koca Kells geliyordu– gövdesi Tree'deki en büyük evden bile geniş olan çok yaşlı bir demirağacının etrafından dolaşarak sola döndü. Bu virajın yüz adım kadar ötesinde yol, bir açıklığa ulaşarak son buldu. Tim'in suyun yüzeyinde gördüğü direkler ve tabela oradaydı. Tim, tabelanın üstündeki yazıları net bir şekilde görebiliyordu, zira tam üstünde, çok hızlı çırptığı için görünmeyen minik kanatlarıyla sighe, ışık saçarak süzülüyordu.

Bu görüntü karşısında aklındaki her şey uçup giden Tim, tabelaya yaklaştı. Sighe, en fazla on iki santim boyundaydı. Çıplak ve güzeldi. Bedeninin, saçtığı ışık kadar yeşil olup olmadığını söyleyebilmek güçtü, zira ışık çok parlaktı. Yine de hoş geldin

dercesine kıvrılmış dudaklarını seçebiliyor, badem şeklindeki gözleri bebeksiz olmasına rağmen onu çok iyi görebildiğini biliyordu. Kanatlarından kesintisiz bir mırıltı yükseliyordu.

Tahsildar'dan hiçbir iz yoktu.

Sighe neşeyle bir daire çizdikten sonra çalıların arasına daldı. Dikenlerin şeffaf kanatlarını parçalayacağını düşünen Tim bir an telaşlandı ama peri hiç zarar görmemiş halde tekrar belirdi. Baş döndüren bir spiral çizerek on beş metre kadar –demirağacının en alttaki dallarına kadar– yükseldi ve tekrar alçalarak Tim'in göz hizasına indi. Kollarını, havuza dalan bir kız gibi uzatmıştı. Tim eğildi ve peri başının üstünden saçlarına değecek kadar yakın geçerken kahkahasını duydu. Çok uzakta çalan çanların sesi gibiydi.

Temkinli bir şekilde doğruldu ve perinin havada peş peşe perendeler atarak yaklaştığını gördü. Kalbi göğsünde şiddetle çarpıyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir varlığa rastlamamıştı.

Sighe, tabelanın sarktığı tahtanın üstünden uçtu ve Tim, hafif ışıltıda, Sonsuz Orman'ın derinliklerine giden, yabani otlarla kaplı bir patika gördü. Peri bir kolunu kaldırdı. Ucundaki, yeşil ateşle parlayan eli, peşinden gelmesini işaret etti. Bu dünyaya ait olmayan güzelliği ve sıcak tebessümüyle büyülenen Tim, ölmüş babasının üzerine yazdığı üç kelimeyi okumak için bir an bile duraksamadan eğilip tabelanın altından geçti: DİKKAT ET, YOLCU.

Sighe, uzanıp ona neredeyse dokunabileceği mesafeye gelene dek durup havada süzülüyor, tam yanına geldiğinde tekrar fırlayıp patikanın ilerisine doğru uçuyor, biraz ileride tekrar durup gülümseyerek onu çağırıyordu. Saçları, omuzla-

rından aşağı dökülerek bazen minik göğüslerini örtüyor, bazen de kanatlarının yarattığı rüzgârla uçuşup açığa çıkarıyordu.

İkinci yaklaşışında Tim ona seslendi... ama sesi çok alçaktı, daha yüksek sesle konuşursa minik kulak zarlarına hasar verebileceğinden korkmuştu. "Tahsildar nerede?"

Aldığı karşılık, bir başka gümüşi kahkaha çınlaması oldu. Sighe, dizlerini köprücükkemiklerine kadar çekerek havada iki takla attıktan sonra tekrar ileri atılıp, peşinden gelip gelmediğine bakmak için durdu. Böylece büyülenmiş çocuğu, Sonsuz Orman'ın derinliklerine doğru çekti. Tim, eski patikanın sona erdiğini ve sadece birkaç kişinin, çok uzun zaman önce gördüğü devasa demirağaçlarının arasında yürümeye başladığını fark etmedi. Demirağaçlarının tatlı-ekşi kokusunun yerini, durgun suyun ve çürümüş bitkilerin nahoş kokusunun aldığını da fark etmedi. Demirağaçları o bölgede sona ermişti. İleride tekrar fersahlarca uzanacaklardı ama orada yoklardı. Tim, Fagonard olarak bilinen büyük bataklığın kıyısına gelmişti.

Sighe, yüzünde o albenili tebessümüyle tekrar ileri atıldı. Işıltısı, bulanık suyun yüzeyinden yansıyordu. Bir şey –balık değil– pis sudan başını uzattı, havada süzülen periye tüysüz gözleriyle baktı ve tekrar yüzeyin altına kaydı.

Tim onu fark etmemişti. O an tek görebildiği, perinin üzerinde süzüldüğü otlarla kaplı adacıktı. Uzun bir adım atması gerekecekti ama o noktadan geri dönüş söz konusu bile değildi. Peri bekliyordu. Tim, işini sağlama almak için otların üstüne atladı ama buna rağmen adacığa ancak ulaşabildi; yeşil ışıltı insanı aldatıyor, mesafelerin daha kısa görünmesine yol açıyordu. Kollarını sallayarak dengesini bulmaya çalıştı. Başının etrafında hızla daireler çizen, ışıltısıyla gözlerini kamaştıran, kahkahalarıyla dikkatini dağıtan sighe, durumu daha da zorlaştırıyordu (Tim kasıtsız olduğundan emindi, sadece oyun oynuyordu).

Bir an düşeceğini sandı (arkasında suyun üstüne çıkan pullarla kaplı kafayı, pörtlek gözleri ve üçgen dişlerle dolu kocaman çeneleri hiç görmedi) ama genç ve çevikti. Dengesini bulup, adacığın üstünde ayakta kaldı.

"Adın ne?" diye sordu tam tepesinde ışıldayan periye.

Kahkahalarını duymuştu ama konuşabildiğinden emin değildi, konuşabilse de alçak dili mi yoksa yüksek dili mi kullanacağını bilmiyordu. Ama peri sorusuna cevap verdi ve Tim bunun, göksel güzelliğine yaraşan, duyduğu en harikulade isim olduğunu düşündü.

"Armaneeta!" dedi peri ve kahkahalar atıp ona cilveli bir edayla bakarak tekrar uzaklaştı.

Tim onu takip ederek Fagonard'ın derinliklerine doğru yürüdü. Bataklıktaki adacıklar bazen birbirine adımının normal uzaklığı kadar yakın oluyor, bazense bir sonrakine geçebilmek için atlaması gerekiyordu. Bir süre sonra, daha sık atlaması gerekti ve adacıklar arasındaki mesafe giderek açıldı. Yine de Tim korkmuyordu. Tam tersi, şaşkın ve neşeliydi. Her atlayışında kahkahayı patlatıyordu. Suyu, bir terzinin ipeğe batıp çıkan iğnesi gibi kolayca yararak onu takip eden **V** şekillerinin farkında değildi; önce bir taneydi, sonra üç, ardından yarım düzine olmuşlardı. Kan emici böcekler, teninin açıkta kalan yerlerini ısırıyor, Tim onları hiçbir acı hissetmeden kovuyor, böceklerin ardında kanlı izler kalıyordu. Ona paralel bir şekilde, karanlıkta parlayan gözlerini ona dikerek yürüyen kambur şekilleri de fark etmemişti.

Birkaç kez Armaneeta'ya uzanarak seslendi: "Gel bana, seni incitmeyeceğim!" Peri her seferinde ondan kaçtı, bir keresinde parmaklarının arasından uçuverdi. Kanatları eline değerek gıdıklamıştı.

Sighe, diğerlerinden daha büyük bir adacığın etrafında daire çizdi. Tim, bunun üstünde yabani otlar olmadığını gördü – katıdan ziyade sıvıdan ibaretmiş gibi görünen bölgede rastladığı ilk kaya oydu.

"Orası çok uzak!" diye seslendi Armaneeta'ya. Gözleri basabileceği bir yer aradı ama bulamadı. Bir sonraki adacığa ulaşmak istiyorsa bu kayaya atlamalıydı. Armaneeta onu çağırıyordu.

Belki başarabilirim, diye düşündü. O başaracağımdan emin olmalı; yoka beni niye çağırsın?

O an üzerinde bulunduğu adacıkta gerileyip hız almak için yeterince alan yoktu. Tim dizlerini bükerek var gücüyle kayanın üstüne zıpladı. Suyun üzerinden uçtu, kayaya ulaşamayacağını anladı –neredeyse başaracaktı ama olmamıştı– ve kollarını uzattı. Göğsü ve çenesi üzerine düştü. Çenesini çarpınca, zaten perinin ışıltısı yüzünden kamaşmış olan gözlerinin önünde parlak benekler belirdi. Tutunduğunun bir kaya olmadığını –kayalar nefes alımıyorsa elbette– bir süre sonra anladı ve altından yoğun, öfkeli bir homurtu yükseldi. Ardından böceklerle dolu, ılık sular yoğun bir şekilde sıçrayarak Tim'in sırtıyla ensesini ıslattı.

Kaya olmayan kayaya can havliyle tırmandı. Dul Smack'in verdiği lambayı düşürmüştü ama çuval hâlâ yanındaydı. Ağzını bileğine dolayarak sıkıca düğümlememiş olsaydı onu da kaybederdi. Çuval nemliydi ama ıslak değildi. En azından o an için.

Sonra, tam arkasındaki yaratığın yaklaştığını hissettiği anda "kaya" yükselmeye başladı. Çamurun ve alüvyonların üstünde uyumakta olan bir yaratığın kafasına çıkmıştı. Yaratık artık uyanmıştı ve bu durum hiç hoşuna gitmemişti. Kükredi, ağzından yeşil-turuncu bir alev fışkırdı ve karşı tarafta sudan yukarı uzanan sazlıkları yaktı.

Belki bir ev kadar büyük değil, muhtemelen değil, ama bu gerçekten de bir ejderha ve tanrılar, şu an kafasının üstünde duruyorum!

Yaratığın verdiği alevli nefes, Fagonard'ın o kesimini aydınlatmıştı. Tim sazların, peşindeki yaratıkların ejderha karşısında paniğe kapılarak hızla kaçışmasıyla bir oraya bir buraya eğildiğini gördü. O arada bir ot adacığı daha görmüştü. Üstlerinden atlaya zıplaya oraya -o çok tehlikeli noktaya- kadar geldiği diğer adacıklardan biraz daha büyüktü.

Yetişemezse suya düşüp avcı bir balığa yem olabileceğini veya ulaşırsa ejderhanın bir sonraki alevli nefesiyle küle dönüşebileceğini düşünerek endişelenecek vakti yoktu. Anlaşılmaz bir haykırış eşliğinde atladı. O ana dek başarabildiği en uzun atlayıştı, neredeyse adacığı aşıp diğer tarafa düşecekti. Suya yuvarlanmamak için telaşla otlara tutundu. Keskin otlar, parmaklarını kanattı. Otların bir kısmı ejderhanın nefesi yüzünden sıcaktı ve üstlerinden duman tütüyordu ama Tim yine de bırakmadı. O minik adacıktan düştüğü takdirde onu nelerin bekliyor olabileceğini düşünmek istemiyordu.

Gerçi orada da güvende olduğu söylenemezdi. Dizlerinin üstünde doğruldu ve arkasına baktı. Ejderha -dişiydi- gövdesini sudan yükseltmiş, arka ayakları üstünde duruyordu. Bir ev kadar değildi ama Tahsildar'ın aygırı Blackie'den büyüktü. Kanatlarını iki kez çırparak etrafa su damlaları saçtı ve Tim'in alnına düşmüş nemli saçlarını uçuşturan bir rüzgâr yarattı. Çıkan sesi duyan Tim, annesinin ipe serdiği çarşafların sert rüzgârla dalgalanışını hatırladı.

Kırmızı damarlı, boncuk gibi gözleriyle Tim'e bakıyordu. Çenesinden süzülen kızgın salyalar, suya damlayınca tıslıyordu. Karnındaki fırında yanan ateşi beslemek için havayı içine çektiğinde, zırhlı göğsünün üst kısmındaki solungacın titreştiği

görülebiliyordu. Tim, üvey babasının söylediği yalanın gerçeğe dönüşmesinin ne tuhaf -bir o kadar da komik- olduğunu düşündü. Ancak diri diri yanan babası değil, Tim olacaktı.

Tanrılar kahkahalarla gülüyor olmalı, diye düşündü. Onlar değilse bile Tahsildar gülüyordu herhalde.

Tim, hiçbir mantıklı düşüncesi olmaksızın yere diz çöktü ve ellerini ejderhaya doğru uzattı. Hâlâ sağ bileğine düğümlü olan bez çuval, aşağı sarkıyordu. "Lütfen leydim!" diye bağırdı. "Lütfen beni yakma! Kanıp yolumu şaşırdım, beni bağışla!"

Ejderha, birkaç dakika boyunca gözlerini ayırmadan ona baktı. Solungacı titreşiyor, salyaları suya damlayarak tıslıyordu. Sonra yavaşça -Tim'e milim milim gibi gelmişti- tekrar suyun içine çöktü. Sonunda, suyun üstünde sadece kafasının tepesi kaldı... ve o dik dik bakan korkunç gözleri. Uykusunu tekrar bölerse bu kadar merhametli olmayacağını anlatır gibiydiler. Sonra onlar da görünmez oldu ve geriye, Tim'in ilk görüşünde kaya sandığı kısım kaldı.

"Armaneeta?" Yeşil ışıltısını görmeyeceğini bile bile dönüp arkasına baktı. Peri, onu Fagonard'ın derinliklerine, ileride daha fazla adacığın bulunmadığı, gerideyse sadece ejderhanın olduğu noktaya çekmişti. Görevini yerine getirmişti.

"Sadece yalanlardan ibaret," diye fısıldadı Tim.

Dul Smack en başından beri haklıydı.

Ağlayacakmış gibi olduğunu hissederek tümseğe oturdu ama gözlerinde yaş yoktu. Olmaması iyiydi. Ağlamak ne işe yarayacaktı? Enayi yerine konmuştu, o kadar. Bir dahaki sefere böyle bir aptallık yapmayacağına dair kendi kendine söz verdi... bir dahaki sefer *olacaksa* tabii. Gizlenmiş ayın kül rengindeki cılız aydınlığı altında, kasvetli gecede tek başına

oturup gözüne pek olası görünmüyordu. Ejderhanın ortaya çıkışıyla panik halinde kaçışan yaratıklar, yüzeye geri dönmüştü. Ejderhanın dinlendiği alandan uzak duruyorlardı ama yine de hareket edebilecekleri bol bol alan vardı ve minik adacıkta oturmakta olan Tim'in, dikkatlerinin odağı olduğu belliydi. Tim bu yaratıkların, suyun dışında yaşayamayacak bir tür balık olduğunu umuyordu. Bununla birlikte, böyle yoğun ve sığ sularda yaşayan büyük yaratıkların büyük ihtimalle karada da yaşıyor olabileceğini biliyordu.

Etrafında daireler çizerek yaklaşmalarını izledi ve, saldırmak için cesaretlerini topluyorlar, diye düşündü.

Ölümüyle burun buruna olduğunu biliyordu ama bu, henüz on bir yaşında ve her şeye rağmen aç olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ekmek somununu çıkardı, sadece bir köşesinin ıslanmış olduğunu gördü ve birkaç lokma yedi. Sonra ekmeği bir kenara bırakarak belli belirsiz ay ışığı ve bataklıktaki fosforun cılız parıltısında dörtpatları incelemeye koyuldu. Hem görüntüsü, hem hissi yeterince kuru gibiydi. Yedek kurşunlar da öyleydi ve Tim, kuru kalmaları için ne yapması gerektiğini biliyordu. Ekmek somununun kuru yarısına bir delik açtı, yedek kurşunları içine sokuşturdu, deliğin ağzını tıkadı ve somunu çuvalın yanına koydu. Çuvalın kurumasını umuyordu ama kuruyacağından pek emin değildi. Hava çok nemliydi ve...

Ve iki tanesi, Tim'in adacığına birer ok gibi atıldı. Tim ayağa fırladı ve haykırarak aklına ilk gelen şeyi söyledi. "Sakın ha! Sakın yapmayın! Karşınızda bir silahşor, Gilead ve Eld'in gerçek evladı var, o yüzden sakının!"

Bezelye beyinli bu tür yaratıkların söylediklerinin bir kelimesini bile anladığından –anlasalar bile aldırış edeceklerinden– şüpheliydi ama sesi onları afallattı ve kaçıştılar.

Aman ejderha hanımı uyandırayım demeyin, diye düşündü Tim. Sırf gürültünüzü kesmek için kalkıp sizi ızgara yapabilir.

Ama ne seçeneği vardı?

Tim, yaratıklar adacığa tekrar saldırdığında hem bağırdı hem el çırptı. Orada olsa, gürültü yapmak için içi boş bir ağaç gövdesine vurur ve ejderhayı uyandırırdı. Yaratıkların ısırıklarıyla ölmektense ejderhanın nefesiyle yanmayı tercih ederdi. Hem daha merhametli, hem daha çabuk bir ölüm olurdu.

Tahsildar'ın bu halini yakınlarda bir yerden, eğlenerek izleyip izlemediğini merak etti. Bu düşüncesinin kısmen isabetli olduğuna inanıyordu. Mutlaka izliyor olmalıydı ama çizmelerini bu leş kokulu bataklıkta kirleteceğini sanmıyordu. Gösteriyi, hoş ve kuru bir yerde gümüş leğeninden izliyor, Armaneeta da başının üstünde daireler çiziyor olmalıydı. Hatta belki omzuna oturmuş seyrederken çenesini minik avucuna dayamıştı.

Şafağın ilk kirli ışıkları, bataklığın etrafındaki ağaçların (Tim'in daha önce hiç rastlamadığı, yosunlarla kaplı, yumrulu ucubelerdi) arasından süzülmeye başladığı sırada üzerinde durduğu adacık, yaklaşık bir düzine yaratık tarafından çevrilmişti. En kısasının boyu, üç metre civarıydı ama çoğu, çok daha uzundu. Bağırmak ve el çırpmak artık onları uzak tutamıyordu. Yakında adacığa çıkacaklardı.

Bu yetmezmiş gibi yeşil tavandan sızan ışıklar artıp hava biraz daha aydınlandığında, yaratıklara yem oluşunu görecek izleyiciler olduğunu fark etmişti. Hava, izleyicilerin yüzlerini seçebileceği kadar aydınlanmamıştı ve Tim buna bir nebze olsun sevinmişti. Kamburu çıkmış, insanı andıran figürlerini görmek yeterince kötüydü zaten. Yaklaşık yetmiş seksen metre ötedeki en yakın kıyıya dizilmişlerdi. Altı taneydiler ama Tim, sayılarının

daha fazla olduğunu düşünüyordu. Loş, sisli havada emin olmak güçtü. Omuzları yuvarlak, kabarık kafaları öndeydi. Şekilsiz bedenlerinden sarkanlar, kıyafet kalıntıları veya ağaçları kapladığını gördüğü yosunlardan parçalar olabilirdi. Tim'e, bataklığın çamurlu zemininden, sırf yaratıkların onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynayışını ve yiyişini seyretmek için çıkıp gelmiş, küçük bir çamur adam kabilesi gibi görünüyorlardı.

Ne fark eder? Seyretseler de seyretmeseler de işim bitti.

Adacığın etrafında turlayan sürüngenlerden biri, sürüden ayrılıp kuyruğu suyu döverek Tim'e doğru hamle yaptı. Kafasını kaldırmış, Tim'i bir lokmada ağzına alabilecek kadar büyük görünen çenelerini açmıştı. Tim'in bulunduğu yerin tam altına sertçe çarptı ve adacığın jöle gibi sarsılmasına yol açtı. Kıyıda olanları seyreden çamur adamların birkaçı bağırdı. Tim, cumartesi günleri yapılan Puan maçının izleyicileri gibi göründüklerini düşündü.

Bu düşünce üzerine o kadar sinirlendi ki korkusu yok oldu. Onun yerini, gözlerini karartan bir hiddet aldı. Su yaratıkları onu yakalayıp yiyecekti. Bundan kurtuluşu yok gibiydi. Ama Dul Smack'in verdiği silah çok ıslanmamışsa hiç olmazsa içlerinden birini haklayabilirdi.

Ve ateş etmezse namlusundan tutup yaratık kolumu koparana dek kafasına vururum.

Yaratık, suyun içinden çıkıyordu. Kısa ön bacaklarının ucundaki keskin tırnakları, sazları ve otları yerinden söküyor, artlarında kalan boşluklar hemen pis suyla doluyordu. Kuyruğu –üstü siyaha yakın yeşil, altı ise ölü bir adamın göbeği gibi bembeyazdı– suya çarparak yaratığı ileri ve yukarı itiyor, çamurla karışık pis su damlalarını her yöne saçıyordu. Burnunun hemen gerisinde zonklar gibi pörtleyip küçülen gözleri vardı. Tim'in

üstünden hiç ayrılmıyorlardı. Uzun çeneleri sertçe birleşti; dişlerinin sesi, birbirine sürten taşlar gibiydi.

Kıyıdaki –yetmiş metre veya bin tekerlek, fark etmiyordu– çamur adamlar yine bağırdı. Yaratık için tezahürat ediyor gibiydiler.

Tim, bez çuvalın ağzını açtı. Yaratığın vücudunun yarısı artık adacığın üstündeydi ve takırdayan dişleriyle Tim'in ıslak botları arasında sadece bir metre olmasına rağmen çocuğun elleri kararlıydı, parmakları titremiyordu.

Horozlardan birini, Dul Smack'in öğrettiği gibi geri çekti, parmağını tetiğin önünde kıvırdı ve tek dizi üstüne çöktü. Yaklaşan canavarla artık aynı seviyedeydiler. Tim, yaratığın leş kokan nefesini hissediyor, açık ağzından nabız gibi atan pembe boğazının derinliklerini görebiliyordu. Ama aynı zamanda gülümsüyordu. Dudaklarının tebessümle gerildiğini hissettiğinde mutlu oldu. İnsanın hayatının son anlarında gülümsemesi iyiydi. Keşke adacığa çıkan, omzunda o hain periyle baronluk vergi memuru olsaydı.

"Bakalım bunu beğenecek misin," diye mırıldandı Tim ve tetiği çekti.

O kadar şiddetli bir gümbürtü oldu ki Tim, silah elinde patladı sandı. Bununla birlikte parçalanan, silah değil, yaratığın iğrenç gözleriydi. İsabet alan yerlerden, kızılımsı kara cerahat fışkırmıştı. Yaratık, acı dolu bir çığlık atarak geriye doğru büküldü. Kısa ön bacakları, havayı pençeliyordu. Suya düştü, debelendi ve göbeği yukarı bakacak şekilde döndü. Kısmen suya gömülmüş başının etrafında kızıl bir bulut oluşmaya başladı. Aç çenelerinde bir ölüm sırıtışı vardı. Kabaca uyandırılmış olan kuşlar, ağaçların içinde şikâyet ve hakaretler yağdırırcasına cıvıldıyordu.

Hâlâ o soğukkanlılığa bürünmüş olan Tim (ve hâlâ gülümsüyordu ama farkında değildi) dörtpatları açıp kullandığı kurşunun kovanını çıkardı. Üstünden duman tütüyordu ve sıcaktı. Ekmek somununu aldı, tıpasını dişleriyle çekip çıkardı ve yedek kurşunlardan birini silaha yerleştirdi. Tabancayı tekrar birleştirip ağzında yağlı bir tat bırakan tıpayı tükürdü.

"Hadi gelin!" diye bağırdı tedirgin bir şekilde ileri geri yüzmeye başlamış olan sürüngenlere (suyun içine iyice gömülmüş olan ejderhanın kafasının tepesi yok olmuştu). *"Gelin ve gününüzü görün!"*

Bunu öylesine söylemiyordu. Gelmelerini gerçekten *istiyordu.* Hiçbir şey -babasının, belinde taşıdığı baltası bile- ona sol elinde tutmakta olduğu ağır tabanca kadar ilahi bir şekilde *doğru* gelmemişti.

Kıyıdan, Tim'in önce tanımlayamadığı bir ses geldi. Sebebi, sadece garip oluşu değildi, aynı zamanda kıyıdakilere dair tüm varsayımlarını yerle bir edişiydi. Çamur adamlar alkışlıyordu.

Dumanı tüten tabancayı tutarak onlara döndüğünde diz çöktüler, yumruklarını alınlarına götürdüler ve görünüşe bakılırsa söylemeyi becerebildikleri tek kelimeyi söylediler. Bu sözcük, hem alçak hem yüksek dilde aynı olan nadir kelimelerden biri, Manni'lerin fin-Gan veya ilk söz dediği, dünyanın dönüşünü başlatan sözcüktü: *Selam.*

Yoksa benim bir...

Mümkündü. Hatta mümkünden öteydi.

Fagonard Bataklığı'nın insanları, onun bir silahşor olduğuna inanıyordu.

Birkaç dakika boyunca şaşkınlıktan kıpırdayamadı. Canını kurtarmak için mücadele ettiği (bu savaşı hâlâ kaybedebi-

lirdi) adacığın üzerinden onlara bakakaldı. Yetmiş metre ötede, yeşil sazlar ve çamurlar arasında diz çökmüş halde, yumrukları alınlarında, bakışlarına karşılık verdiler.

Nihayet aklı biraz başına gelen Tim, hâlâ fırsatı varken bu inançlarını lehine kullanması gerektiğini anladı. Annesiyle babasının anlattığı, Dul Smack'in kıymetli kitaplarından öğrencilerine okuduğu hikâyeleri hatırlamaya çalıştı. Önce aklına o durumda kullanabileceği hiçbir şey gelmedi. Sonra bıçkıevinde yarızamanlı çalışan antika ihtiyar Kıymık Harry'nin anlattığı bir öyküyü hatırladı. Yaşlı Kıymık, yarı deliydi. Parmağını karşısındakine doğru tutup tetik çekme hareketi yapar, yüksek dil olduğunu iddia ettiği anlaşılmaz sözler gevelerdi. Hayatta en çok sevdiği şey, kocaman tabancalar taşıyan ve maceradan maceraya koşan Gilead'lı adamlar hakkında konuşmaktı.

Ah, Harry, umarım o öğle tatilinde anlattıklarına kulak misafiri olmamı sağlayan, ka'dır.

"Selam, hizmetkârlar!" diye bağırdı kıyıdaki çamur adamlara. "Sizi çok iyi görüyorum! Sevgi ve hizmet aşkıyla ayağa kalkın!"

Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra ayağa kalkıp çukura kaçmış yorgun gözlerini ona diktiler. Sarkık çeneleri, birbirinin eşi hayret ifadeleriyle neredeyse göğüskemiklerine değecekti. Tim, kimilerinin elinde ilkel yaylar olduğunu gördü; bazılarında ise, göğüslerine örülmüş sarmaşıklarla bağladıkları ağır sopalar vardı.

Şimdi ne diyeceğim?

Tim, bazen en iyisinin çıplak gerçeği dile getirmek olduğunu düşündü.

"Beni bu kahrolası adacıktan kurtarın!" diye bağırdı.

Önce çamur adamların tek yaptığı, sessizce ona bakmak oldu. Sonra toplanıp kafa kafaya vererek homurtular, bağı-

rışlar ve tedirgin edici hırıltılar eşliğinde tartıştılar. Tam Tim bu görüşmenin sonsuza dek süreceğini düşünmeye başlamıştı ki aralarından birkaçı, gruptan ayrılıp koşarak uzaklaştı. En uzun boylu olan, Tim'e doğru dönerek ellerini havaya kaldırdı. Çok fazla parmakları olmasına ve yosuna benzer yeşil bir maddeyle kaplı olmalarına rağmen bunlar eldi. Anlatmak istediği çok açıktı: *Orada kal.*

Tim başını sallayıp tümseğe oturdu (pufuna oturan Küçük Leydi gibi, diye düşündü) ve ekmeğinin geri kalanını kemirmeye başladı. Bir yandan da sudan gelebilecek yaratıklara karşı, elinde tabancayla tetikte bekliyordu. Sineklerle böcekler tenine konuyor, terinden bir yudum alacak kadar kalıp tekrar havalanıyorlardı. Tim, yakında bir gelişme olmazsa sırf fiskelerinden kaçmayı başaran bu sinir bozucu böceklerden kurtulmak için suya atlaması gerekeceğini düşünmeye başlamıştı. Ancak o çamurlu, bulanık sularda daha ne tür yaratıklar gizlenmiş olduğunu kim bilebilirdi?

Ekmeğinin son lokmasını yuttuğu sırada, sabah sisinin örttüğü bataklığın karşısından nabız gibi atan, ritmik bir gürültü gelmeye başladı ve kuşların panikle uçuşmasına sebep oldu. Kuşlardan bazıları, şaşılacak kadar büyüktü; pembe gagaları ve havalanmak için çabalarken suyu döven ince, uzun bacakları vardı. Tim'in kulaklarına, akıllarını kaybetmiş çocukların kahkahaları gibi gelen, ulumaya benzer, tiz bir sesle ötüyorlardı.

Birileri, kısa bir süre önce dilediğim gibi boş ağaç gövdesine vuruyor. Bu düşünce üzerine yüzünde bitkin bir tebessüm belirdi.

Gümbürtüler beş dakika daha sürdükten sonra kesildi. Kıyıdakiler, Tim'in geldiği yöne doğru bakıyordu – sersemce gülerek Armaneeta adında kötü bir periyi takip eden, daha toy bir Tim'di o. Çamur adamlar, doğan güneşin ağaçların arasından

kararlı bir şekilde sızıp sisi yok eden ışıklarından korunmak için elleriyle gözlerini gölgelediler. Yine anormal derecede sıcak bir gün olacağa benziyordu.

Tim şıpırtılar duydu ve çok geçmeden dağılmakta olan sislerin arasından tuhaf, şekilsiz bir tekne çıktı. Nerelerden toplandığını sadece tanrıların bileceği tahta parçalarının birleştirilmesiyle meydana getirilmiş olan tekne, suya neredeyse gömülüydü ve peşinden yosunlar sürüklüyordu. Bir direği vardı ama yelkeni yoktu; tepesine, gözcü olarak bir yabandomuzu kafası geçirilmişti ve etrafında bir sinek bulutu uçuşuyordu. Çamur kabilesinden dört kişi, Tim'in daha önce hiç görmediği turuncu bir ağaçtan yapılma küreklerle tekneyi ilerletiyordu. Pruvada ayakta duran beşinci adamın başında, ucu çıplak omzuna kadar inen kırmızı bir kurdele bağlı, siyah ipekten bir silindir şapka vardı. Bazen elini sola, bazen de sağa doğru sallayarak ileri bakıyordu. Antrenmanlı oldukları ilk bakışta anlaşılan kürekçiler, dümencinin işaretlerine uyarak Tim'in içinde bulunduğu zor durumun müsebbibi olan adacıkların arasından tekneyi ustaca ilerletiyordu.

Tekne, ejderhanın bulunduğu durgun, kara suların üstünden geçerken dümenci eğildi ve homurdanarak, büyük bir çabayla doğruldu. Kucağında, kafası teknenin direğini süsleyen hayvanın kanlı gövdesi vardı. Dümenci, üstündeki paçavralara kan bulaşmasına hiç aldırmayarak leşi sıkıca kavramış, suya bakıyordu. Tiz, keskin bir çığlık attıktan sonra ardı ardına dilini şaklattı. Mürettebat, küreklerini yukarı kaldırdı. Tekne, Tim'in bulunduğu adacığa doğru ilerlemeyi sürdürdü ama dümencinin dikkati tamamen suya odaklanmıştı.

Yarı yarıya kapanmış dev bir pençe, en gürültülü şapırtıdan daha şok edici bir sessizlikle sudan çıkıp yükseldi. Sai dümenci, leşi, bebeğini beşiğine yatıran bir anne gibi dikkatle pençenin

içine bıraktı. Pençe, leşin üstüne kapanarak durgun suya kanlar damlamasına yol açtı. Sonra, haracını sıkıca tutarak usulca suya gömüldü.

Bir ejderhayı nasıl memnun edeceğini artık biliyorsun, diye düşündü Tim. O an, sadece Yaşlı Kıymık'ı değil, tüm Tree halkını büyüleyecek kadar harika hikâyeler biriktirmekte olduğunu fark etti. Hayatta kalarak anlatma fırsatı bulup bulamayacağını merak ediyordu.

Tekne, adacığa çarptı. Kürekçiler başlarını eğip, yumruklarını alınlarına götürdüler. Dümenci de aynı hareketi yaptı. Kolunu uzatıp Tim'e binmesini işaret edince yeşil ve kahverengi, uzun şeritler, sıska kolundan sarkarak sallandı. Aynı uzun şeritler, yanaklarından ve çenesinden de sarkıyordu. Burun delikleri bile bu bitkilerle dolup tıkanmış olmalıydı ki açık ağzından nefes alıp veriyordu.

Bunlar çamur adam değil, diye düşündü Tim tekneye binerken. Bitki adamlar. İçinde yaşadıkları bataklığın giderek birer parçası olan mutantlar.

"Teşekkür ederim," dedi Tim, Dümenci'ye ve yumruğunu alnına değdirdi.

"Selam!" diye karşılık verdi Dümenci. Dudakları gerilerek bir sırıtışa dönüştü. Ortaya çıkan tek tük dişleri yemyeşildi ama tebessümünü çirkinleştirmiyorlardı.

"Karşılaştığımıza memnun oldum," dedi Tim.

"Selam," diye tekrarladı Dümenci ve ardından hepsi tekrarlayarak bataklığı çınlattı: *Selam! Selam! Selam!*

Kabile karada (titreşen ve her adımda su sızdıran toprağa kara denebilirse) Tim'in etrafını çevirdi. Çok yoğun, top-

raksı bir kokuları vardı. Tim, dörtpatları elinde tutuyordu. Onları vurmak veya korkutmak niyetinde olduğundan değildi, görmeyi çok istediklerini fark ettiği içindi. İçlerinden herhangi biri silaha dokunmak için elini uzatacak olsaydı tekrar çuvala koyacaktı ama hiçbiri buna yeltenmedi. Homurdandılar, elleriyle gösterdiler, kuş ötüşlerini andıran o sesleri çıkardılar ama hiçbiri *selam* dışında Tim'in anlayabileceği bir şey söylemedi. Bununla birlikte kendisi konuştuğunda, hepsinin söylediklerini anladığından emindi.

En az on altı kişi saymıştı, hepsi erkek ve mutanttı. Gövdelerinde bitkilerin yanı sıra, Tim'in bıçkıevinde çalışırken bazen çiçek ağaçlarında gördüğü türden mantarlar da vardı. Vücutları aynı zamanda çıbanlar ve irinli yaralarla kaplıydı. Tim'in zihninde kuşkuya yer olmayan bir düşünce belirdi: Bir yerlerde birkaç kadın olabilirdi ama hiç çocuk yoktu. Bu, ölümün eşiğinde olan bir kabileydi. Fagonard yakında onları, tıpkı dişi ejderhanın ona kurban edilen yabandomuzuna yaptığı gibi içine alıp yok edecekti. Ama o an Tim'e, yine bıçkıevinde çalıştığı günlerden hatırladığı bir ifadeyle bakıyorlardı. Diğer çocuklarla, ellerindeki bütün işleri bitirdikten sonra, bir sonraki görevlerini söyleyecek olan ustabaşına baktıkları sırada yüzlerinde olan ifadeydi.

Fagonard kabilesi, onu bir silahşor sanıyor –aptalcaydı, o daha bir çocuktu ama öyleydi işte– ve en azından o an için emirlerini yerine getiriyordu. Onlar için kolay görünüyordu ama Tim daha önce ne patronluk yapmış, ne de bunun hayalini kurmuştu. Ne istiyordu? Onu bataklığın güney girişine götürmelerini istese, yaparlardı; bundan emindi. Oraya vardıktan sonra Demirağacı Yolu'nu tek başına bulabileceğine inanıyordu. Ondan sonra Tree'ye varmak zor değildi.

Eve.

En mantıklısı buydu ve Tim, bunun bilincindeydi. Ama eve geri döndüğünde annesinin gözleri hâlâ kör olacaktı. Koca Kells'i yakalamış bile olsalar bu gerçek değişmeyecekti. Kendisi ise onca tehlikeyi bir hiç uğruna göğüslemiş olacaktı. Daha da beteri Tahsildar'ın, gümüş leğeninde, mağlup bir şekilde kös kös eve dönüşünü zevkle izleme ihtimaliydi. Kıs kıs gülecekti. Muhtemelen o hain peri de omzunda oturup kahkahalar atıyor olacaktı.

Bunları düşünürken aklına, tek derdi, babası ormandan eve dönmeden önce bütün işlerini bitirmek olan basit bir öğrenci olduğu o eski, mutlu günlerde Dul Smack'in sık sık söylediği bir söz geldi: *Aptalca olan tek soru, sormadığınızdır çocuklar.*

Tim yavaşça (ve pek umutlu olmayan bir ruh haliyle) konuştu: "Güçlü büyücü Maerlyn'i bulmak için yola çıktım. Bana evinin Sonsuz Orman'da olduğu söylenmişti ama söyleyen adam..." Piçin tekiydi. Yalancıydı. Vaktini çocukların umutlarını çalmakla harcayan zalim bir üçkâğıtçıydı. "...güvenilmez biri çıktı," diye bitirdi sözünü. "Siz Fagonard halkı, bu Maerlyn denen büyücüyü hiç duydunuz mu? Başında güneş renginde uzun bir şapka olabilir."

Söylediklerini anlamamalarını veya başlarını iki yana sallamalarını bekliyordu. Onun yerine biraz uzaklaşıp küçük ve sıkışık bir çember oluşturdular. Bu durum, en azından on dakika boyunca devam etti ve ara ara bir hayli hararetlendi. Sonunda Tim'in beklemekte olduğu yere döndüler. Yaralarla kaplı parmaklara sahip şekilsiz eller, dümenciyi öne itti. Adam geniş omuzlu, sağlam yapılıydı. Fagonard adındaki zehirli suyla dolu kâsede büyümemiş olsaydı, yakışıklı bile sayılabilirdi. Gözlerinde zekâ pırıltıları vardı. Göğsünde, sağ meme ucunun hemen üzerinde, şişip inen ve titreşen, iltihaplanmış, kocaman bir yara vardı.

Bir parmağını kaldırdı ve Tim ne demek istediğini anladı. Dul Smack de *dikkatinizi bana verin* anlamına gelen bu işareti yapardı. Tim başını salladı ve Dul Smack'in öğrettiği gibi sağ elinin -silahı tutmayan eli- iki parmağını adamın gözlerine doğru tuttu.

Dümenci -Tim, kabilenin en iyi aktörü olduğunu tahmin edebiliyordu- başını salladı, sonra otlarla sakalların karıştığı çenesinin altındaki havayı okşar gibi yaptı.

Tim'in içi heyecanla doluverdi. "Sakal mı? Evet, sakalı var!"

Dümenci bunun üzerine başının üstünü işaret etti ve ellerini yukarıda birleştirdi. Uzun değil, *koni* şeklinde bir şapkayı tarif ediyordu.

"Evet, ondan bahsediyorum!" Tim neşeyle güldü.

Dümenci gülümsedi ama Tim, tebessümünde endişe olduğunu düşündü. Diğerleri de oldukları yerde kıpırdanıp kuşlara benzer sesler çıkardılar. Dümenci, sessiz olmalarını işaret ettikten sonra Tim'e döndü. Ancak sessiz tarifine devam edemeden, göğsündeki yara, cerahat ve kan fışkırtarak patladı. İçinden, kızıl gerdan yumurtası iriliğinde bir örümcek çıktı. Dümenci örümceği yakaladı, ezdi ve bir kenara fırlattı. Sonra, Tim'in dehşet dolu, büyülenmiş bakışları altında bir eliyle yarasını genişletti. Yaranın her iki tarafı dudak gibi açıldığında diğer eliyle uzanıp nabız gibi hafifçe atan, kaygan bir maddeyle kaplı bir avuç yumurtayı dışarı çıkardı. Yumurtaları, soğuk bir günün sabahında sümküren bir adamın sümüğünü atması gibi bir kenara fırlattı. Diğerleri bu durumla hiç ilgilenmedi. Gösterinin devam etmesini bekliyorlardı.

Yarasının icabına bakan Dümenci, emekleme pozisyonuna geçti ve hırlamaya benzer sesler çıkararak bir o tarafa bir bu tarafa atıldı. Sonra durup Tim'e baktı. Çocuk başını iki yana sallıyordu. Aynı anda, bulantısını bastırmaya uğraşıyordu. Bu

insanlar hayatını kurtarmıştı, önlerinde istifrağ etmek, nezaketsizlik olurdu.

"Bunu anlayamadım sai. Kusura bakma."

Dümenci omuz silkerek ayağa kalktı. Göğsünde biten otlar ve mantarların üstünde kan damlacıkları vardı. Sakal ve koni şapka tarifini tekrarladı. Yine yere çöküp hırlayarak saldırır gibi yaptı. Bu kez diğerleri de ona katıldı. Kabile, bir an için yırtıcı bir hayvan sürüsüne dönüştü. Kahkahaları ve keyifli halleri, bu illüzyonu bir nebze bozuyordu gerçi.

Kendini salak gibi hisseden Tim, başını yine iki yana salladı.

Dümenci neşeli değil, endişeli görünüyordu. Bir an elleri belinde durarak düşündü, sonra bir adamı yanına çağırdı. Adam uzun boylu, kel ve dişsizdi. İkisi uzun uzun görüştü. Sonra uzun boylu adam koşarak uzaklaştı. Bacakları aşırı derecede çarpık olmasına ve fırtınalı denizde kalmış bir kayık gibi yalpalamasına rağmen çok süratliydi. Dümenci, yanına iki kişi daha çağırdı ve bir şeyler söyledi. Onlar da koşarak uzaklaştı.

Dümenci daha sonra yine emekleme pozisyonuna geçerek yırtıcı hayvan taklidine devam etti. Durduktan sonra başını kaldırıp Tim'e, neredeyse yalvarmaya benzeyen bir ifadeyle baktı.

"Bir köpek mi?" diye sordu Tim.

Kabilenin geri kalanları buna neşeyle güldü.

Dümenci ayağa kalkıp gücenmemesini söylercesine altı parmaklı eliyle Tim'in omzuna vurdu.

"Bana tek bir şey söyle," dedi Tim. "Maerlyn... o gerçek mi sai?"

Dümenci bunu bir müddet düşündü, sonra kollarını abartılı bir *delah* hareketiyle gökyüzüne kaldırdı. Tree'de yaşayan herkesin anlayacağı bir beden diliydi: *Kim bilir?*

Birlikte koşarak giden iki adam, örülmüş otlardan bir sepet ve taşımak için kullanılan kenevirden bir omuz askısıyla geri döndü. Getirdiklerini Dümenci'nin ayaklarının dibine bıraktılar, dönüp eğilerek Tim'e selam verdiler, sonra ayağa kalkıp sırıtarak uzaklaştılar. Dümenci çömeldi ve Tim'e de aynısını yapmasını işaret etti.

Çocuk, daha Dümenci kapağını açmadan sepetin içinde ne olduğunu biliyordu. Taze pişirilmiş et kokusu genzine dolunca ağzının suları akmasın diye koluyla sildi. İki adam (belki de kadındılar) bir oduncunun öğle yemeğinin Fagonard'daki karşılığını hazırlamıştı. Dilimlenmiş domuz etlerinin arasında, balkabağına benzer turuncu bir sebze vardı. Bunlar ince, yeşil yapraklara sarılarak ekmeksiz sandviçler yapılmıştı. Ayrıca o mevsimde artık Tree'de bulunmayan yabanmersini ve çilekler de vardı.

"Teşekkürler sai!" Tim, boynuna parmaklarıyla üç kez vurdu. Bunun üzerine hepsi güldü ve aynı hareketi yaptı.

Uzun adam geri döndü. Bir omzunda, bir su kırbası asılıydı. Elinde, Tim'in o güne dek gördüğü en kaliteli, en pürüzsüz deriden yapılmış küçük bir kese vardı. Keseyi Dümenci'ye uzattı. Kırbayı ise çocuğa verdi.

Tim, kırbanın ağırlığını ve avuçlarına bastıran şişkinliğini hissedene dek ne kadar çok susamış olduğunu fark etmemişti. Tıpasını dişleriyle tutup çıkardı, köyündeki adamların yaptığı gibi dirseği üstünde havaya kaldırdı ve kana kana içti. Suyun bayat (hatta böcekli) olmasını bekliyordu ama evleriyle ahır arasındaki kaynaktan gelmişçesine soğuk ve tatlıydı.

Kabiledekiler gülüp alkışladı. Tim, Uzun'un omzunda, doğum yapmaya hazırlanan bir yara olduğunu gördü ve tam o sırada Dümenci omzuna dokunup bir şeye bakmasını isteyince rahatlayarak ona döndü.

Keseydi. Tam ortasında, bir uçtan diğerine uzanan metal bir parça vardı. Dümenci, metal parçanın ucundaki çıkıntıyı tutup çekince, kesenin ağzı sihirliymiş gibi açılıverdi.

İçinde, küçük bir tabak boyutunda, parlak bir metal disk vardı. Tim, üstünde okuyamadığı yazılar olduğunu gördü. Yazıların altında üç düğme vardı. Dümenci bunlardan birine basınca, hafif bir vızıltı oldu ve tabaktan kısa bir çubuk yükseldi. Etraflarında gevşek bir yarım çember oluşturmuş olan kabile üyeleri, bunun üstüne gülerek alkışladı. Belli ki çok eğleniyorlardı. Susuzluğunu gidermiş ve sağlam toprağa (*tam* manasıyla katı sayılmasa da) basıyor olmak, Tim'in de keyfini yerine getirmişti.

"Eskiler'den kalma mı o sai?"

Dümenci başını salladı.

"Geldiğim yerde bu tür şeylerin tehlikeli olduğu söylenir."

Dümenci önce ne söylediğini anlamamış gibi göründü. Diğer bitki adamların da anlamadığı, yüz ifadelerinden belli oluyordu. Sonra Dümenci güldü ve eliyle her şeyi kapsayan bir hareket yaptı: Gökyüzünü, suyu, üzerinde durdukları çamurlu araziyi. *Her şeyin* tehlikeli olduğunu anlatmak ister gibiydi.

Böyle bir yerde muhtemelen öyledir, diye düşündü Tim.

Dümenci, parmağını Tim'in göğsüne bastırdıktan sonra özür dilercesine omuz silkti: *Üzgünüm ama dikkatini bana vermelisin.*

"Tamam," dedi Tim. "İzliyorum." İki parmağıyla gözlerini gösterince seyirciler, harika bir espri patlatmış gibi gülerek birbirine dirsek attı.

Dümenci, ikinci düğmeye bastı. Diskten bir bip sesi çıktı ve izleyiciler, kendi aralarında takdirle mırıldandı. Düğmelerin altında kırmızı bir ışık yandı. Dümenci, metal cihazı bir ikram gibi önde tutarak yavaşça döndü. Dairenin dörtte üçünü

tamamlamıştı ki cihaz tekrar öttü ve kırmızı ışık, yeşile döndü. Dümenci, üzerinde yosunlar ve otlar bitmiş parmağıyla cihazın işaret ettiği yönü gösterdi. Tim'in, büyük oranda gizli güneşten anladığı kadarıyla gösterdiği yön, kuzeydi. Dümenci, Tim'in anlayıp anlamadığını görmek için ona baktı. Tim, anladığını düşünüyordu ama bir sorun vardı.

"O tarafta su var. Yüzme biliyorum ama..." Dudaklarını gerip dişlerini sertçe birbirine vurarak, az kalsın pullu bir yaratığa yem olacağı adacığı gösterdi. Bunun üzerine, başta Dümenci olmak üzere hepsi kahkahalara boğuldu. Öyle ki yere yuvarlanmamak için eğilip yosunlu dizlerine tutunması gerekmişti.

Yaa, evet çok komik, diye düşündü Tim. Neredeyse beni diri diri yiyecekti.

Gülme krizi geçince Dümenci tekrar doğruldu ve bir dokunuşla parçalanacakmış gibi görünen tekneyi işaret etti.

"Ah," dedi Tim. "Onu unutmuşum."

Bir yandan da ne aptal bir silahşor olduğunu düşünüyordu.

Dümenci, Tim'in tekneye binmesinin ardından çürümekte olan yabandomuzunun kafasının geçirildiği ana direğin dibindeki, her zamanki yerine geçti. Mürettebat da yerini aldı. Yiyecekler ve su, teknedekilere uzatıldı. Tim, içinde pusula olan (gerçekten öyleyse tabii) deri keseyi, Dul Smack'in verdiği çuvalın içine koymuştu. Dörtpatları, kemerinin sol tarafına takmış, bu şekilde sağdaki baltayla aralarında denge sağlamıştı.

Karşılıklı uzunca süren vedalaşmaların ardından Uzun Adam –iletişimi sağlayan çoğunlukla Dümenci olmasına karşın Tim, kabilenin şefinin bu adam olduğuna inanıyordu– tekneye yaklaştı. Kıyıda durdu ve yüzünde ciddi bir ifadeyle Tim'e baktı. İki parmağıyla gözlerini gösterdi: *Dikkatini bana ver.*

"Seni çok iyi görüyorum." Gözkapakları giderek ağırlaşmaya başlamasına rağmen öyleydi. En son ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu. Önceki gece olmadığı muhakkaktı.

Dümenci başını iki yana salladı, parmaklarıyla tekrar gözlerini gösterdi -bu kez hareketleri daha hararetliydi- ve Tim, zihninin derinliklerinde (hatta belki ruhunda, ka'nın o minik, parlak parçacığında) bir fısıltı duyar gibi oldu. Bu bataklık insanlarının anladığının, kelimeleri olmayabileceği ihtimali ilk kez o an aklına geldi.

"Dikkat?"

Dümenci başını salladı ve diğerleri onaylarca mırıldandı. Yüzlerinde artık neşe ve keyif yoktu; üzgün ve aynı zamanda tuhaf bir şekilde çocuksu bir ifadeleri vardı.

"Neye dikkat edeyim?"

Dümenci elleriyle dizleri üstüne çökerek olduğu yerde hızla daireler çizdi. Bu kez hırlamak yerine, köpek havlamalarına benzer sesler çıkarıyordu. Ara sıra durup, cihazın gösterdiği kuzey yönüne doğru bakıyor; yeşil bir tabakayla kaplı burun delikleri, havayı kokluyormuş gibi titreşiyordu. Sonunda ayağa kalkıp Tim'e sorarcasına baktı.

"Pekâlâ," dedi Tim. Dümenci'nin ne anlatmaya çalıştığını -veya niye hepsinin artık o kadar mutsuz göründüğünü- bilmiyordu ama bunları daha sonra hatırlayacaktı. Ve gördüğünde, Dümenci'nin ona anlatmak için kendini paraladığı şeyin ne olduğunu anlayacaktı. Görürse, anlayabilirdi.

"Düşüncelerimi okuyabiliyor musun sai?"

Dümenci başını salladı. Hepsi başını salladı.

"Öyleyse bir silahşor olmadığımı biliyorsunuz. Sadece cesaretimi toplamaya çalışıyordum."

Dümenci gülümsedi ve bunların bir önemi yokmuş gibi başını iki yana salladı. *Dikkatini bana ver* hareketini tekrarladı.

sonra kollarını kendi bedenine dolayarak abartılı bir titreme taklidi yaptı. Diğerleri de -teknede oturan mürettebat bile- ona katıldı. Biraz sonra Dümenci yere devrildi (zemin, ağırlığıyla gıcırdar gibi oldu). Diğerleri de aynısını yaptı. Tim, yerdeki bedenlere şaşkınca baktı. Sonunda Dümenci ayağa kalktı. Tim'in gözlerine baktı. Anlayıp anlamadığını sorar gibiydi ve Tim, anlamış olmaktan ölesiye korkmaya başlamıştı.

"Yoksa..."

Sözünü bitiremedi, en azından yüksek sesle dile getiremedi. Çünkü fazlasıyla korkunçtu.

(Yoksa hepiniz ölecek misiniz?)

Dümenci, gözlerine ciddiyetle bakarak -ama aynı zamanda hafifçe gülümseyerek- başını yavaşça salladı. Bunun ardından Tim, bir silahşor olmadığını net bir şekilde ispatladı. Ağlamaya başladı.

Dümenci, elindeki uzun sopanın ucunu kıyıya dayayarak itti. Sol taraftaki kürekçiler, tekneyi çevirdi ve açık suya vardıklarında Dümenci, ellerini havaya kaldırarak kürek çekmelerini işaret etti. Tim arka tarafta oturup yiyecek sepetinin kapağını açtı. Karnı tam doymamış olduğu için birazcık daha yedi. Sepeti diğerlerine doğru uzattığında kürekçiler, başlarını gülümseyerek iki yana salladılar. Durgun suya girip çıkan küreklerin monoton sesi üzerine Tim daha fazla dayanamayıp uykuya daldı. Rüyasında annesi onu sarsıp uyandırmaya çalışıyor, yataktan bir an önce çıkmazsa, katırları eyerleyecek olan babasına yardım etmekte geç kalacağını söylüyordu.

"Yani hâlâ yaşıyor?" diye sordu Tim. Sorusu öyle saçmaydı ki Nell güldü.

Sarsılarak uyandırıldı -bu kısmı *gerçekten* oldu- ama uyandıran, annesi değildi. Gözlerini açtığında üzerine eğilmiş

olan Dümenci'yi gördü. Yayılan ter ve çürük bitki kokuları o kadar keskindi ki hapşırığını bastırmak zorunda kaldı. Sabah vakti de değildi. Tam tersi: Güneş, gökyüzündeki turunu tamamlamış; kızıl ışıkları, suyun içinde bitmiş yumrulu, tuhaf ağaçların arasından süzülmeye başlamıştı. Tim, bu ağaçların isimlerini bilmiyor ama bataklık teknesinin vardığı kıyının gerisindeki eğimli arazideki ağaçları tanıyordu. Bunlar, devasa demirağaçlarıydı. Köklerinin etrafında altın rengi ve turuncu çiçek kümeleri vardı. Tim, annesinin bu güzel manzaraya bayılacağını düşündü, sonra kör olduğu için göremeyeceğini hatırladı.

Fagonard'ın sonuna gelmişlerdi. İleride, ormanın en ücra köşeleri vardı.

Dümenci, Tim'in tekneden karaya inmesine yardım etti. İki kürekçi de yiyecek sepetiyle su kırbasını uzattı. Dümenci Tim'e, yerdeki -burada zemin kupkuru ve katıydı- çuvalın ağzını açmasını işaret etti. Tim söylediğini yapınca Dümenci, mürettebatından takdir dolu gülüşmeler yükselmesine sebep olacak bir bip sesi çıkardı.

Tim, içinde metal diskin olduğu deri keseyi çıkardı ve ona uzattı. Dümenci, başını iki yana sallayarak Tim'i işaret etti. Anlamı oldukça açıktı. Tim, metal dikişi açan tutamağı çekti ve cihazı çıkardı. O kadar ince bir şey için şaşırtıcı ölçüde ağır ve tedirgin edecek kadar pürüzsüzdü.

Düşürmemeliyim, dedi kendi kendine. Tekrar buraya geldiğimde, köyde ödünç aldığım her aleti veya malzemeyi olduğu gibi bunu da geri vereceğim. Aldığım gibi, bir hasar vermeden iade edeceğim. Bunu yaparsam onları iyi ve hayatta bulacağım.

Kullanmayı hatırlayıp hatırlamadığını görmek için bekliyorlardı. Tim, kısa çubuğu çıkaran düğmeye, sonra da ötmesini sağlayan ve kırmızı ışığı yakan düğmeye bastı. Bu kez kahkahalar ve tezahüratlar yoktu; çok ciddi, hatta ölüm kalım meselesi

denebilecek bir durumdu. Diski elinde tutan Tim, olduğu yerde yavaşça dönmeye başladı. Yüzünü, ağaçların arasındaki belli belirsiz boşluğa –bir zamanlar orada bir yol olabilirdi– döndüğünde tekrar bir bip sesi oldu ve ışık yeşile döndü.

"Hâlâ kuzey," dedi Tim. "Güneş battıktan sonra bile yolu gösteriyor, değil mi? Ağaçlar Yaşlı Yıldız ve Yaşlı Ana'yı gizleyecek kadar sık olduğunda bile?"

Dümenci başını salladı ve Tim'in omzuna pat pat vurdu... Ardından eğilip yanağına hızla, nazikçe bir öpücük kondurdu. Sonra cüretinden utanmış gibi geri çekildi.

"Önemli değil," dedi Tim. "Sorun yok."

Dümenci, tek dizi üstüne çöktü. Diğerleri de tekneden inmiş, aynı hareketi yapmıştı. Yumruklarını alınlarına dayayıp coşkuyla, *"Selam olsun!"* dediler.

Ağlamaklı olan Tim, gözyaşlarını bastırdı. "Ayağa kalkın hizmetkârlar... kendinizi öyle kabul ediyorsanız. Sevgi ve minnetimle kalkın."

Ayağa kalkıp tekneye yöneldiler.

Tim, üstünde yazılar olan metal diski havaya kaldırdı. "Bunu geri getireceğim! Sizden aldığım gibi sağlam getireceğim! Söz!"

Dümenci başını yavaşça iki yana salladı ama hâlâ gülümsüyordu. Tebessümü, Tim'in içini burkmuştu. Dümenci çocuğa son kez, uzun uzun baktıktan sonra elindeki uzun sopayla tekneyi kıyıdan uzaklaştırdı ve yuvaları olan gevşek kara parçasına doğru yola koyuldular. Tim olduğu yerde dikilip yavaş yavaş uzaklaşarak güneye dönmelerini izledi. Mürettebat, üzerlerinden sular damlayan küreklerini kaldırıp selam verdiğinde onlara el salladı. Tekne, batmakta olan güneşin yarattığı alevli kuşakta bir hayalet halini alana dek arkalarından baktı. Ilık gözyaşlarını sildi ve onları geri çağırma isteğini (güçlükle) bastırdı.

Tekne görünmez olunca heybesinin askısını narin gövdesine çaprazlama geçirdi, cihazın işaret ettiği yöne döndü ve ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladı.

Karanlık çöktü. Önce ay vardı ama batmaya yakın, aydınlığı sadece güvenilmez bir ışıltı halini aldı... sonra o da yok oldu. Bir patika *vardı*, bundan emindi ama farkında olmadan ayrılıp uzaklaşmak çok kolaydı. Bunu yaşadığı ilk iki seferde, bir ağaca çarpmadan patikaya dönebilmeyi başardı ama üçüncüde şansı yardım etmedi. Maerlyn'i ve böyle birinin olmama ihtimalinin yüksekliğini düşünürken bir demirağacının gövdesine bodoslama çarptı. Gümüş rengi cihazı tutabildi ama yiyecek sepeti yere yuvarlandı ve içindekiler etrafa saçıldı.

Şimdi diz çöküp hepsini el yordamıyla bulmam gerekecek ve burada sabahlamak istemiyorsam bir kısmını...

"Işık ister misin yolcu?" diye sordu bir kadın sesi.

Tim daha sonra kendi kendine şaşkınlıkla hafifçe bağırdığını söyleyecekti –anılarımızı kendimizi daha iyi göstermek için şekillendirme eğiliminde değil miyizdir?– ama gerçek, bundan daha fazlasıydı: Dehşet dolu bir çığlık attı, diski elinden düşürdü ve ayağa fırladı. İçindeki, hayatta kalmaya odaklanmış parçası müdahale etmese, ağaçlara çarpma ihtimalini hiç düşünmeyerek ok gibi fırlayacaktı. Kaçarsa, yere saçılmış yiyecekleri muhtemelen asla bulamayacaktı. Veya koruyup aldığı gibi teslim edeceğine söz verdiği diski.

Konuşan, diskti.

Aptalca bir fikirdi, Armaneeta boyundaki bir peri bile o ince metal tabakaya sığmazdı... ama bu fikir, küçük bir çocuğun Sonsuz Orman'ın derinliklerinde tek başına, asırlar önce ölmüş olan bir büyücüyü arıyor oluşundan daha mı gerçekdı-

şıydı? Ki bu büyücü hâlâ hayatta olsa bile muhtemelen oranın binlerce tekerlek kuzeyinde, dünyanın, karların hiç erimediği bir köşesinde yaşıyordu.

Yeşil ışığı aradı ama göremedi. Kalbi hâlâ gümbür gümbür atarak diz çöktü ve yeri yoklamaya başladı. Parmakları, yapraklara sarılmış domuz etli sandviçlere dokundu, ardından küçük bir sepet böğürtlen keşfetti (çoğu yere dökülmüştü) ve sonra yiyecek sepetini buldu... ama gümüş disk yoktu.

Ümitsizce haykırdı: "Hangi Nis'tesin?"

"Burada yolcu," dedi kadın sesi. Son derece sakindi. Sol tarafından geliyordu. Emekleyerek o yöne döndü.

"Nerede?"

"Burada yolcu."

"Konuşmaya devam et, olur mu?"

Ses, söyleneni uysalca yaptı. "Burada yolcu. Burada yolcu, burada yolcu."

Sese yaklaştı, elleri kıymetli cihazı buldu. Çevirince, yeşil ışığı gördü. Teninden ter boşanarak diski göğsüne bastırdı. Hayatında hiç, ejderhanın kafasında durduğunu keşfettiği anda bile bu kadar korkmadığını ve bu denli büyük bir rahatlama hissetmediğini düşündü.

"Burada yolcu. Burada yolcu. Burada..."

"Buldum seni," dedi Tim kendini hem aptal gibi hissederek hem de hissetmeyerek. "Artık, şey, susabilirsin."

Gümüş disk, sessizliğe büründü. Tim, ormandaki geceye has sesleri –bataklıktaki kadar tehditkâr değillerdi, en azından o ana dek– dinleyerek yaklaşık beş dakika kıpırdamadan oturdu ve kendini kontrol altına almaya çalıştı. Sonra konuştu: "Evet sai, ışık isterim."

Diskten, ince çubuk yükselirken olduğu gibi hafif bir vızıltı çıktı ve aniden, Tim'in gözlerini geçici bir süre kör edecek

kadar parlak, beyaz bir ışık yandı. Ağaçlar bir anda etrafında belirdi ve sessizce yaklaşmış olan bir yaratık, şaşkın bir ses çıkararak kaçıverdi. Tim, gözleri hâlâ kamaştığı için ne olduğunu tam seçemedi ama uzun tüylü bir beden ve -belki- kıvrık bir kuyruk görür gibi oldu.

Diskten ikinci bir çubuk yükseldi. Ucundaki küçük, yuvarlak çıkıntıdan çok parlak bir ışık yayılıyordu. Işıldayan fosfor gibiydi ama fosfor gibi tükenip bitmiyordu. Tim, çubuklarla ışıkların böyle incecik bir metal diskin neresine sığabildiğini hiç bilmiyordu ama umurunda değildi. Tek bir şeyi umursuyordu.

"Ne kadar dayanır leydim?"

"Soru belirsiz yolcu. Tekrar dene."

"Işık ne kadar süre dayanır?"

"Batarya gücü, yüzde seksen sekiz. Tahmini ömrü, yetmiş yıl, artı-eksi iki."

Yetmiş yıl, diye düşündü Tim. Eh, yeterli.

Dökülenleri toplayıp heybesine doldurmaya başladı.

İzlediği patika, parlak ışığın rehberliğinde bataklığın kıyısında olduğundan daha da belirginleşmişti ama yukarı doğru, sürekli bir eğim başlamıştı ve gece yarısı olduğunda (eğer *olduysa* tabii, bilmesine imkân yoktu), teknede uyumuş olmasına rağmen üstüne yorgunluk çöktü. Doğal olmayan, baskın sıcak sürüyor ve onu olumsuz yönde etkiliyordu. Sepet ve kırbanın ağırlığının da etkisi vardı. Sonunda oturdu, diski yanına koydu, sepeti açtı ve sandviçlerden birini yemeye başladı. Çok lezzetliydi. Bir an düşündü, sonra kendi kendine yiyeceğini ne kadar süre idare etmesi gerekeceğini bilmediğini hatırlattı. Ayrıca diskin parlak ışığı, o civardaki tüm yaratıklarca görülebilirdi ve hepsi dost canlısı olmayabilirdi.

"Işığı söndürebilir misin leydim?"

Bir karşılık alıp alamayacağından emin değildi–son dört beş saat içinde aklına geldikçe sohbet başlatmayı denemiş ama sözleri boşlukta kalmıştı–ama ışık söndü ve zifiri karanlık onu içine aldı. Tim anında yakınlardaki canlıların –yabandomuzları, orman kurtları, vurt'lar, hatta bir iki dev yılan– varlıklarını hissetmeye başladı ve diskten, ışığı tekrar açmasını istememek için kendini zorlaması gerekti.

Demirağaçları, havanın sıcaklığına rağmen Geniş Dünya olduğunu biliyor gibiydi, zira kuruyan yapraklarını, diplerindeki çiçeklerin üstüne ve onların ötesine döküyordu. Tim, yerden topladığı yapraklarla derme çatma bir döşek yapıp üstüne uzandı.

Keçileri kaçırdım, diye düşündü Tree'dekilerin kullandığı deyimle. Ama kendini delirmiş gibi hissetmiyordu. Fagonard'dakileri özlemesine ve onlar için endişelenmesine rağmen halinden memnundu.

"Uyuyacağım," dedi. "Bir şey gelirse beni uyandırır mısın, sai?"

Kadın sesi cevap verdi ama Tim, ne söylediğini anlayamadı: "Direktif On Dokuz."

On sekizden sonraki, yirmiden önceki, diye düşündü Tim ve gözlerini kapadı. Hemen uykuya dalmaya başladı. Bedensiz kadın sesine bir soru daha sormayı düşündü: *Bataklık halkıyla konuştun mu?* Ama sorusunu dile getiremeden uyudu.

Gecenin en zifiri anında, Sonsuz Orman'ın Tim Ross'un bulunduğu kısmı sinsice yaklaşan, küçük yaratıklarla hayata geldi. Üstünde Kuzey Merkez Pozitronik Portatif Rehber Modülü DARIA, NCP-1436345-AN yazan sofistike cihazın içindeki hayalet, yaklaşan yaratıkları tespit etti ama bir tehlike sezmediği için sessiz kaldı. Tim uyumaya devam etti.

Throcken –toplam altı taneydi– uyuyan çocuğun etrafında bir yarım daire oluşturdu. Bir süre, altın halkalı garip gözleriyle onu seyrettikten sonra kuzeye dönerek burunlarını havaya diktiler.

Orta Dünya'nın kuzeydeki en uç bölgesinin üstünde, karların hiçbir zaman erimeyip Yeni Dünya'nın asla gelmediği yerde, fazlasıyla sıcak olan güneyden gelen hava dönerek devasa bir hortum oluşturmaya başladı. Bir akciğer gibi nefes almaya ve aşağıdan buz gibi havayı çekerek daha hızlı dönmeye başlayarak kendini besleyen bir enerji kaynağı yarattı. Kısa zaman sonra, dış kenarlar, Rehber Modülü DARIA'nın elektronik olarak okuduğu ve Tim Ross'un ağaçlar arasında belli belirsiz bir patika olarak gördüğü Işın'ın Yolu'nu buldu.

Işın, fırtınayı tattı, beğendi ve içine çekti. Kara ayaz güneye doğru önce yavaşça, sonra giderek artan bir süratle ilerlemeye başladı.

Tim, kuş cıvıltılarıyla uyanıp doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. Bir an nerede olduğunu bilemedi ama sepeti ve demirağaçlarının yüksek dallarının arasından süzülen yeşilimsi güneş ışıklarını görünce hatırladı. Ayağa kalktı, küçük su dökmek için patikadan uzaklaşacak oldu ve duraksadı. Uyuduğu yerin etrafında birkaç dışkı kümesi vardı. Gece onu neyin kontrole gelmiş olduğunu merak etti.

Kurttan daha ufak bir hayvan, diye düşündü. *Şimdilik bu kadarı yeterli olsun.*

Pantolonunun düğmesini çözdü ve işini gördü. Bitirince, sepeti düzenledi (gece gelen ziyaretçilerin sepeti yağmalamamasına biraz şaşırmıştı), kırbadan su içti ve gümüş diski aldı. Gözleri, üçüncü düğmeye gitti. Dul Smack'in sesi kafasının

içinde belirerek basmamasını, düğmeyi kendi haline bırakmasını söyledi ama Tim bu öneriye kulak asmadı. İyi niyetli tavsiyelere uysaydı o an orada olmazdı. Annesinin gözleri de görüyor olabilirdi elbette... ama Koca Kells hâlâ üvey babası olacaktı. Hayatın benzer takaslarla dolu olduğunu düşündü.

Cihazın infilak etmemesini umarak düğmeye bastı.

"Merhaba yolcu!" dedi kadın sesi.

Tim ona karşılık vermeye niyetlenmişti ki ses duraksamaksızın devam etti. "Kuzey Merkez Pozitronik'in rehberlik hizmeti olan DARIA'ya hoş geldin. Bazen Aslan veya Kaplan Işını olarak da bilinen Kedi Işını üstündesin. Aynı zamanda Kartal Yolu, Şahin Yolu ve Akbaba Yolu olarak da bilinen Kuş Yolu'ndasın. Her şey Işın'a hizmet eder!"

"Öyle derler," diye onayladı Tim. O kadar şaşkındı ki yüksek sesle konuşup konuşmadığının farkında değildi. "Gerçi ne anlama geldiğini kimse bilmiyor."

"Dokuzuncu Nokta olan Fagonard Bataklığı'ndan ayrıldın. Fagonard Bataklığı'nda Dogan yok ama bir şarj istasyonu var. Bir şarj istasyonuna ihtiyacın varsa *evet* de ve güzergâhını hesaplayayım. Bir şarj istasyonuna ihtiyacın yoksa *devam et* de."

"Devam et," dedi Tim. "Leydi... Daria... ben Maerlyn'i arıyo..."

Kadın sesi, lafını böldü. "Halihazırdaki güzergâhta bir sonraki Dogan, Kuzey Kartal Yuvası olarak da bilinen Kuzey Kinnock Ormanı'nda. Kuzey Kinnock Ormanı Doganı'ndaki şarj istasyonu çevrimdışı. Işın'daki rahatsızlık, o bölgede büyü olduğuna işaret ediyor. Aynı zamanda o bölgede Değişmiş Yaşam da olabilir. Geri dönüş tavsiye ediliyor. Geri dönmek istiyorsan *geri dön* de ve gerekli değişiklikleri hesaplayayım. Kuzey Kartal Yuvası olarak da bilinen Kuzey Kinnock Ormanı Doganı'nı ziyaret etmek istersen *devam et* de."

Tim seçeneklerini değerlendirdi. Daria denen şey geri dönmesini öneriyorsa bu Dogan denen yer tehlikeli olabilirdi. Öte yandan, onun en başından beri aradığı büyü değil miydi? Büyü veya bir mucize? Ve şimdiden bir ejderhanın kafasında durmuştu bile. Kuzey Kinnock Ormanı Doganı daha ne kadar tehlikeli olabilirdi?

Belki çok, diye itiraf etti kendi kendine... ama yanında babasının uğurlu akçesi, baltası ve bir dörtpatlar vardı. Üstelik çalışıyordu ve kan dökmüştü bile.

"Devam et," dedi.

"Kuzey Kinnock Ormanı Doganı'na olan mesafemiz seksen kilometre veya kırk beş nokta kırk beş tekerlek. Arazi koşulları ılımlı. Hava koşulları..."

Daria duraksadı. Yüksek bir tıkırtı oldu. Sonra:

"Direktif On Dokuz."

"Direktif On Dokuz nedir Daria?"

"Direktif On Dokuz'u devreden çıkarmak için şifreni söyle. Kodlaman gerekebilir."

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Sana bir dönüş yolu hesaplamamı istemediğinden emin misin yolcu? Işın'da, kuvvetli bir büyüye işaret eden yoğun bir rahatsızlık algılıyorum."

"Ak büyü mü, kara mı?" Tim, aklındaki soruyu Daria'nın anlayabileceğini umduğu şekilde sadeleştirmişti: *Maerlyn mi yoksa annemle başımıza bu dertleri açan adam mı?*

On saniye boyunca bir cevap gelmeyince Tim, sorusuna karşılık alamayacağını... veya Daria'nın *Direktif On Dokuz*'u tekrar edeceğini düşünmeye başladı. Sonuçta ikisi de aynı kapıya çıkıyordu. Ama bir cevap geldi ve açıkçası, pek işine yaramadı.

"İkisi de," dedi Daria.

Patikadaki yukarı doğru eğim ve havanın sıcaklığı sürüyordu. Öğle vakti olduğunda, Tim'in hem takatı tükenmiş hem karnı acıkmıştı. Yol boyunca birkaç kez Daria'yla tekrar konuşmaya çalışmış ama cihaz, sessizliğini bozmamıştı. Üçüncü düğmeye basmak da işe yaramamıştı ama yön bulma fonksiyonu gayet iyi çalışıyordu; kocaman ağaçların arasında, ormanın derinliklerine (ve yukarı) doğru ilerleyen patikadan kasten ayrılıp sağa veya sola saptığında yeşil ışık anında kırmızıya dönüyordu. Doğru istikamete döndüğünde tekrar yeşil oluyordu.

Sepetteki yiyeceklerden yedi ve bir şekerleme yapmak için uzandı. Uyandığında akşamüstü olmuş, hava bir nebze serinlemişti. Sepeti tekrar sırtına astı (artık daha hafifti), kırbayı omuzladı ve yürümeye başladı. Gün çabucak sona erdi ve alacakaranlık, daha da kısa sürdü. Gece, gözünü önceki kadar korkutmuyordu. Bunun bir sebebi, önceki geceyi sağ salim atlatmış olmasıydı ama en büyük sebep, Daria'nın istediği an ona ışık yaratabileceğini bilmesiydi. Ve gündüzün sıcaklığından sonra akşam serinliği çok iyi gelmişti.

Yorulmaya başlamadan önce saatlerce yürüdü. Gün ışıyana dek üstlerinde uyumak için kuru yapraklar topluyordu ki Daria konuştu. "İleride güzel manzara fırsatı var, yolcu. Bu manzara fırsatını değerlendirmek istiyorsan, *devam et* de. Gözlemlemek istemiyorsan, *hayır* de."

Tim, tam da sepeti yere bırakmıştı. Bunun üzerine tekrar aldı ve merakla, "Devam et," dedi.

Diskin parlak ışığı yandı ama Tim, gözleri aydınlığa uyum sağladıktan sonra ileride bir başka ışık olduğunu gördü. Ay ışığıydı ama patikanın üstünü örten ağaçların dalları arasından süzülenden çok daha parlaktı.

"Yeşil navigasyon sensörünü kullan," dedi Daria. "Sessizce ilerle. Manzara fırsatı bulunduğumuz noktanın bin altı yüz metre, veya sıfır nokta sekiz tekerlek kuzeyinde."

Bunu söyledikten sonra bir tıkırtıyla sessizliğe büründü.

Tim, mümkün olduğu kadar sessiz ilerliyor ama buna rağmen kendi gürültüsü, kulaklarına çok yüksek geliyordu. Sonuçta muhtemelen bir fark yaratmadı. Patika, ormana girdikten sonra gördüğü ilk geniş açıklığa çıktı ve içindekiler, onu fark etmedi.

Devrik bir demirağacının gövdesine oturmuş, burunlarını hilal şeklindeki aya doğru kaldırmış, altı Hantal Billy'ydi. Gözleri, mücevherler gibi parlıyordu. O günlerde Tree'de Throcken nadiren görülürdü ve tek bir tanesine bile rastlayan, kendini son derece şanslı sayardı. Tim hayatında hiç Hantal Billy görmemişti. Birkaç arkadaşı, tarlalarda veya çiçek ağaçları arasında oynarken gördüğünü iddia etmiş ama Tim onlara pek inanmamıştı. Ve şimdi... yarım düzinesini birden görmek...

Hain Armaneeta'dan çok daha güzel olduklarını düşündü, çünkü sahip oldukları tek sihir, tüm canlılarda var olan yaşam sihriydi. *Dün gece etrafımı saran yaratıklar bunlardı – bundan eminim.*

Büyük ihtimalle ürkütüp kaçıracağını bilerek, bir rüyadaymış gibi onlara yaklaştı, zira olduğu yerde durması mümkün değildi. Kıpırdamadılar. Kafasının içindeki, hayvanın ısıracağını söyleyen sıkıntılı sesi duymazdan gelerek (Dul Smack'e ait gibiydi) elini birine uzattı.

Hantal Billy onu ısırmadı ama parmaklarını, çenesinin altındaki gür tüylerin arasında hissedince uyanmış gibi göründü. Kütüğün üstünden yere atladı. Diğerleri de aynısını yaptı.

Birbirlerinin üstüne atılıp Tim'i güldüren tiz bir sesle havlayarak çocuğun ayaklarının etrafında dolaştılar ve bacaklarının arasından geçtiler.

Bir tanesi omzunun üstünden ona baktı... ve Tim'e o da gülüyormuş gibi geldi.

Yanından ayrılıp hızla açıklığın ortasına koştular. Ay ışığının altında bir çember oluşturup dönmeye başladılar. Cılız gölgeleri, yerde dans ediyordu. Sonra aniden durup arka ayakları üzerinde yükselerek ön ayaklarını ileri uzattılar. Uzaktan küçük, kürklü adamlara benziyorlardı. Hilal şeklindeki ayın soğuk tebessümü altında hepsi yüzünü kuzeye, Işın'ın Yolu'na dönmüştü.

"Müthişsiniz!" diye bağırdı Tim.

Konsantrasyonları bozuldu ve ona döndüler. "Mittiş!" dedi biri... ve hızla ağaçların arasına daldılar. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki Tim bir an için gerçekliğinden şüphe duydu.

Sadece bir an.

Geri geleceklerini umarak o gece açıklıkta kamp kurdu. Ve uykuya dalmak üzereyken aklına, Dul Smack'in havanın anormal sıcaklığına dair söyledikleri geldi. ***Herhalde bir şey değildir... Sör Throcken'i yıldızlar altında dans ederken veya burnunu havaya dikerek kuzeye doğru bakarken görmediğimiz sürece elbette.***

Sadece bir değil, tam altı Hantal Billy birden görmüştü.

Doğrulup oturdu. Dul kadın, bunların bir şeyin habercisi olduğunu söylemişti ama neyin? Bir karlı ayaz mıydı? Ona yakın bir şeydi...

"Kara ayaz," dedi. "Böyle demişti."

"Kara ayaz," dedi Daria, çocuğu irkiltip uykusunu tamamen açarak. "Hızla ilerleyen çok güçlü bir fırtına. Özellikleri, şiddetli rüzgâr eşliğinde ısıda ani ve keskin düşüşler. Dünyanın

medeni bölgelerinde büyük yıkıma ve çok sayıda can kaybına yol açtığı biliniyor. İlkel bölgelerde ise kabileleri olduğu gibi dünya üstünden silebiliyor. Bu *kara ayaz* tanımı, bir Kuzey Merkez Pozitronik hizmetidir."

Tim, kuru yapraklardan oluşan döşeğine tekrar uzandı, ellerini başının altında birleştirdi ve açıklıkta olduğu için net bir şekilde görebildiği yıldızlara baktı. Bir Kuzey Merkez Pozitronik hizmetiydi, öyle mi? Eh... belki. İçinden bir ses, Daria'nın hizmeti olduğunu söylüyordu. Muhteşem bir makineydi (gerçi *sadece* bir makine olup olmadığından emin değildi) ama Tim'e söyleme izni bulunmayan şeyler vardı. Bununla birlikte bazı *ipuçları* vermeye çalışır gibiydi. Yoksa Tahsildar ve Armaneeta gibi onu kandırıp tehlikeli bir yere mi yöneltiyordu? Tim bunun bir olasılık olduğunu kabul ediyor ama inanmıyordu. Daria'nın muhtemelen çok uzun bir süredir kimseyle konuşmadığını ve kendisiyle konuşmaktan hoşlandığını düşünüyordu–bunun sebebi büyük ihtimalle her şeye inanmaya hazır, şapşal bir çocuk oluşuydu. Bir şeyden emindi: Gerçekten yaklaşan bir fırtına varsa işini bir an önce bitirerek bir sığınak bulsa iyi olacaktı. Ama neresi güvenliydi?

Bunun üzerine düşünceleri Fagonard'daki kabileye yöneldi. Kesinlikle güvende değillerdi... ve bunu biliyorlardı, ona Hantal Billy taklidi yapmamışlar mıydı? Anlatmaya çalıştıkları şeye rastladığı takdirde tanıyacağına dair kendi kendine söz vermiş ve öyle de olmuştu. Fırtına yaklaşıyordu – kara ayaz. Bunu muhtemelen Hantal Billy'ler sayesinde anlamışlardı ve öleceklerini biliyorlardı.

Aklına üşüşmüş bu düşünceler yüzünden gözüne sabaha dek uyku girmeyeceğini sanıyordu ama beş dakika sonra derin bir uykuya dalmıştı bile.

Rüyasında Throcken, ay ışığı altında dans ediyordu.

Genellikle konuşmamasına, konuştuğunda da Tim her zaman sebebini (veya hangi Na'ar'dan bahsettiğini) anlamamasına rağmen Daria'yı yoldaşı olarak düşünmeye başlamıştı. Bir keresinde Daria, arka arkaya bir dizi rakam söylemişti. Bir defasındaysa "uydu aradığı" için "çevrimdışı" olacağını söylemiş ve mola vermesini teklif etmişti. Tim orada mola vermiş ve disk yarım saat boyunca tamamen ölmüş gibi görünmüştü – ne bir ışık, ne de bir ses. Tam gerçekten öldüğünü düşünmeye başlamıştı ki yeşil ışık tekrar yandı, küçük çubuk belirdi ve Daria konuştu: "Uydu bağlantısını tekrar sağladım."

"Senin için sevindim," dedi Tim.

Birkaç kez, geri dönüş güzergâhını hesaplamayı teklif etti. Tim, bunu tekrar reddetti. Ve bir keresinde, Fagonard'dan ayrılmasından sonraki ikinci günün sonuna doğru bir şiir okudu:

Bak şu Kartal'ın parlak gözlerine,
Ve kanatlara, onu uçuran göğe!
Hem karayı gözler, hem de denizi
Hatta bazen bir çocuğu, benim gibi.

Yüz yaşına kadar bile yaşasa (çıktığı bu çılgınca yolculuk düşünülürse pek olası değildi aslında), Daria'yla giderek artan sıcakta, o yokuşlu patikada, üç gün boyunca gördüklerini unutabileceğini sanmıyordu. Bir zamanlar belli belirsiz olan patika, iyice belirginleşmişti. Hatta yıkık dökük taş duvarlar, birkaç tekerlek boyunca sınır oluşturacak şekilde iki yanında uzanmıştı. Patikanın üstünde, onunla paralel bir şekilde gökyüzünde ilerleyen koridor bir keresinde, neredeyse bir saat boyunca, göçü yormuş gibi güneye doğru uçan iri, kırmızı kuşlarla dolmuştu. Ama Sonsuz Orman'dan öteye gitmeyeceklerdir herhalde, diye düşündü Tim, zira bu kuşların Tree üzerinde uçtuğunu daha

önce hiç görmemişti. Bir defasında ise boyları altmış santimi bulmayan dört mavi geyik, biraz ötesinde patikanın bir yanından öbürüne doğru koşarak geçmişti. Cüce mutantlar, hayretle kendilerine bakakalmış olan çocuğu fark etmemişti. Ve bir keresinde de karşılarına, şemsiye boyutundaki başlarıyla, yüz yirmi santim boyunda, devasa, sarı mantarlarla dolu bir tarla çıkmıştı.

"Bunlar yenebilir mi Daria?" diye sordu Tim, zira sepetindeki yiyecekler bitmek üzereydi. "Biliyor musun?"

"Hayır yolcu," diye cevap verdi Daria. "Zehirliler. Sadece tozları tenine değse bile kriz geçirip ölebilirsin. Son derece dikkatli olmanı tavsiye ederim."

Tim bu tavsiyeyi dikkate aldı ve o aldatıcı, gün ışığına benzeyen ölümle dolu zehirli tarlanın önünden geçerken nefesini bile tuttu.

Üçüncü günün sonlarında derinliği üç yüz metre, hatta belki daha fazla olan dar bir yarığın kıyısına geldi. Beyaz çiçek kümeleri, görüşü engellediği için dibini göremiyordu. Çiçekler o kadar çoktu ki Tim gördüğünün, yeryüzüne inmiş bir bulut olduğunu düşündü önce. Ona kadar yükselen koku, olağanüstü bir tatlılıktaydı. Yarığın iki yakasını birbirine taş bir köprü bağlıyor, diğer taraftaki ayağı, batmakta olan güneşin ışıklarıyla suları kan kırmızısına boyanan bir şelalenin içinden geçiyordu.

"Bu köprüden geçmek zorunda mıyım?" diye sordu Tim hafif bir sesle. Genişliği, bir ahırın kirişiyle neredeyse aynıydı... ve en orta noktası, pek de kalın görünmüyordu.

Daria'dan bir cevap gelmedi ama kesintisizce yanan yeşil ışık, yeterli cevaptı zaten.

"Belki sabaha," dedi, bu geçişi düşünmekten uyuyamayacağını bilen ama günün o geç saatinde geçme riskini göze alamayan Tim. Köprünün son bölümünü karanlıkta geçmek zorunda kalma fikri, dehşet vericiydi.

"Şimdi geçmeni öneririm," dedi Daria. "Ve Kuzey Kinnock Ormanı Doganı'na doğru mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ilerlemeni. Geri dönüş artık mümkün değil."

Ürkütücü köprüye ve altındaki uçuruma bakan Tim, diskten yükselen ses söylemese de geri dönüşün mümkün olmadığını biliyordu. Ama yine de...

"Neden sabaha dek bekleyemiyorum? Daha güvenli olacağı kesin."

"Direktif On Dokuz." Cihazdan, Tim'in daha önce duymadığı kadar yüksek bir tıkırtı geldi ve Daria devam etti. "Ama hızlanmanı tavsiye ederim Tim."

Tim, daha önce ondan *yolcu* yerine ismiyle hitap etmesini birkaç kez istemişti. Bu, ismini ilk söyleyişiydi ve Tim ikna olmuştu. Fagonard kabilesinin verdiği sepeti, dengesini bozabileceği için –üzülerek– ardında bıraktı. Son iki sandviçi gömleğinin içine tıkıştırdı, kırbayı sırtına astı ve babasının baltasıyla dörtpatların belinde sağlam bir şekilde durup durmadığını kontrol etti. Taş köprünün ayağına doğru yürüdü, aşağıdaki beyaz çiçek kümelerine baktı ve akşamın ilk gölgelerinin belirmeye başladığını gördü. Kendini o *asla geri alınamayacak* yanlış adımı atarken hayal etti; zihninde, dengesini sağlamak için kollarını havada savurur gördü; ayaklarının önce kayadan ayrılışını, sonra boşluğa düşüşünü hissetti; düşerken ciğerlerinden yükselen canhıraş çığlığını duydu. Yaşayabileceği koca bir ömür için pişmanlık duyacağı birkaç dakikası olacaktı ve sonra...

"Daria," dedi cılız bir sesle. "Mecbur muyum?"

Bir cevap gelmedi, mesaj açıktı. Tim, köprüye ilk adımını attı.

Topuklarının kayaya çarparken çıkardığı ses çok yüksekti. Aşağı bakmak istemiyordu ama başka seçeneği yoktu;

bastığı yere dikkat etmediği takdirde ölümüne düşmesi kaçınılmazdı. Taş köprü, başlangıçta köydeki yol kadar genişti ama ortasına vardığında –gözlerinin onu aldattığını ummuştu ama ilk tespiti doğruydu– iki ayağını yan yana zar zor basabileceği kadar daralmıştı. Kollarını iki yana açarak yürümeyi denedi ama sert bir rüzgâr gömleğini şişirince kendini havalanıverecek bir uçurtma gibi hissetti. Kollarını indirdi ve iki yana sallanarak, dikkatli adımlarla yürümeye devam etti. Kalbinin son kez çarpmaya yaklaştığından, zihnindekilerin hayatının son düşünceleri olduğundan emindi.

Annem bana ne olduğunu hiçbir zaman bilemeyecek.

Köprünün en orta noktası hem en dar, hem en ince yeriydi. Tim, yapının zayıflığını ayakları altında hissedebiliyor, rüzgârın aşınmış zeminden ıslık çalarak geçişini duyabiliyordu. Artık her adımında, ayağını yandaki boşluğun üzerinden geçirmek zorunda kalıyordu.

"Sakın donakalma," dedi kendi kendine ama bir an bile tereddüt ederse olduğu yerden kıpırdayamayacağını biliyordu. Sonra, gözucuyla aşağıda bir kıpırtı gördü ve *duraksadı.*

Çiçeklerin içinden uzun, derimsi kollar yükseliyordu. Üstleri arduvaz grisi, altları ise yanık ten gibi pespembeydi. Dans edercesine dalgalanarak ona doğru yükseliyorlardı – önce iki taneydi, sonra dört, sonra sekiz ve nihayet bir orman gibi oldular.

Daria yine konuştu: "Acele etmeni öneririm Tim."

Tim kendini zorlayarak tekrar yürümeye başladı. Önce yavaş olan adımları, kollar ona yaklaştıkça hızlandı. Çiçeklerin ardındaki canavar ne kadar büyük olursa olsun kolları üç yüz metre uzunluğunda olamazdı elbette ama Tim, kolların incelerek daha da yükseklere tırmandığını fark edince adımlarını iyice hızlandırdı. En uzun kol, köprünün altına ulaşıp yoklamaya başlayınca ise koşmaya başladı.

Şelale –sular artık kan kırmızısı değil, soluk bir turuncuyla pembe karışımıydı– hemen önündeydi. Soğuk damlalar, sıcak yüzüne sıçradı. Tim, bir şeyin botunu okşayarak kavramaya çalıştığını hissedince bir çığlık atarak şelalenin içine daldı. Dondurucu soğuk, bir anlığına bedenini sardı, sonra Tim kendini suyun diğer tarafında, sağlam toprakta buldu.

Kollardan biri, şelalenin öteki tarafından uzandı. Üstünden sular damlatarak bir yılan gibi kıvrıldı... ardından geri gitti.

"Daria! İyi misin?"

"Ben sugeçirmezim," diye karşılık verdi Daria, sesinde kendini beğenmişliğe çok benzeyen bir tonla.

Tim ayağa kalkıp etrafına bakındı. Küçük bir mağaradaydı. Duvarda, bir zamanlar muhtemelen kırmızı olan ama yıllar (hatta belki asırlar) geçtikçe solup pas rengine dönmüş bir boyayla yazılmış, tuhaf bir not vardı:

JOHN 3:16
CEHENNEMDEN KORK CENNETİ ÜMİT ET
İSA ADAM

Tam karşısında, üstlerine batmakta olan güneşin cılız ışıkları düşen bir sıra basamak vardı. Basamakların bir yanına teneke kutular ve bozuk makinelerin parçaları yığılmıştı – yaylar, teller, cam kırıkları ve metal çizgilerle kaplı yeşil bir ahşap tabakanın parçaları. Basamakların diğer tarafındaysa, göğüskafesinin üstünde bir matara olan, sırıtan bir iskelet vardı. *"Merhaba, Tim!"* der gibiydi sırıtışı. *"Dünyanın uzak tarafına hoş geldin! Biraz toz içer misin? Bende çok var!"*

Tim, iskeletin uzağından geçerek basamakları tırmandı. Bir anda canlanıp çiçeklerden yükselen kollar gibi ayağını yakala-

maya çalışmayacağını biliyordu; ölmüş olan ölmüş kalırdı. Yine de uzağından geçmek ona daha güvenli gelmişti.

Açık havaya çıktığında, patikanın yine ormana girdiğini gördü ama ağaçların arasındaki yürüyüşü kısa sürdü. Devasa, yaşlı ağaçlar, biraz ileride patikadan uzaklaştı ve tırmanmakta olduğu o upuzun yokuş, Hantal Billy'lerin dans ettiğinden çok daha geniş bir açıklıkta son buldu. Metal kirişli muazzam bir kule, gökyüzüne yükseliyordu. En uç noktasında, yanıp sönen kırmızı bir ışık vardı.

"Hedefine neredeyse vardın," dedi Daria. "Kuzey Kinnock Ormanı Doganı üç tekerlek ileride." Yine aynı tıkırtı, daha da yüksek sesle duyuldu. "Gerçekten acele etmelisin Tim."

Tim olduğu yerde durup ışığı yanıp sönen kuleye bakarken, köprüden geçtiği sırada yüreğini ağzına getiren rüzgâr tekrar esti. Bu kez buz gibi soğuktu. Başını kaldırıp göğe bakınca, tembelce güneye doğru süzülmekte olan bulutların artık hızla ilerlediğini gördü.

"Kara ayaz bu, değil mi Daria? Kara ayaz geliyor."

Daria cevap vermedi. Zaten Tim'in duymaya ihtiyacı yoktu.

Koşmaya başladı.

Dogan'ın bulunduğu açıklığa vardığında, soluk soluğa kalmıştı ve acelesi olmasına rağmen koşamıyor, sadece hızlı adımlarla yürümeye çalışıyordu. Şiddeti giderek artan rüzgâr göğsüne çarpıyor, demirağaçlarının yüksek dalları arasından uğuldayarak esiyordu. Hava hâlâ ılıktı ama Tim, uzun süre öyle kalacağını hiç sanmıyordu. Bir sığınak bulması gerekiyordu. Şu Dogan denen yere girebilmeyi umdu.

Ama açıklığa ulaştığında, tepesinde kırmızı ışık yanıp sönen iskeletimsi kulenin dibindeki metal çatılı, yuvarlak binaya

dönüp bakmadı bile. Dikkatini tamamen üzerine çekip nefesini kesen bir şey görmüştü.

Onu görüyor muyum? Sahiden görüyor muyum?

"Tanrılar," diye fısıldadı.

Patikanın açıklığa girdikten sonrası, hem rüzgârla dans eden ağaçları hem de günbatımı pembeliğindeki bulutları yansıtacak kadar parlak, düzgün, siyah bir maddeyle kaplıydı. Kayalık bir uçurumda son buluyordu. Bütün dünya orada son buluyor, yüz tekerlek ileride veya daha da ötede tekrar başlıyor gibiydi. Aradaki bölümde, yaprakların içinde dönerek dans ettiği, savrulan havadan oluşan, ürkütücü bir boşluk vardı. Yaprakların yanı sıra çatal kuyruklar da vardı. Hava akımları arasında çaresizce dönerek savruluyorlardı. Bazılarının ölü olduğu belliydi. Kanatları, vücutlarından kopup ayrılmıştı.

Tim o devasa boşluğu ve çatal kuyrukları fark etmedi. Metal yolun solunda, dünyanın yokluğa düştüğü yerin üç metre kadar gerisinde, çelikten yapılma, yuvarlak bir kafes vardı. Hemen önünde ise çok iyi tanıdığı eski teneke kova, devrik halde duruyordu.

Kafeste, ortasındaki deliğin etrafında yavaşça yürümekte olan, kocaman bir kaplan vardı.

Ağzı bir karış açık halde bakakalmış olan çocuğu görüp yaklaştı. Gözleri, Puan topları kadar büyük ama mavi değil, parlak yeşildi. Postunda, kuzgun karası çizgilerle koyu turuncu çizgiler birbirini takip ediyordu. Kulakları dikilmişti. Burnunun üstü kırıştı ve uzun, beyaz dişleri göründü. Hırladı. Ses alçaktı, ipek bir kumaş parçasının dikişlerinden yırtılmasını andırıyordu. Bir selam manasında olabilirdi... ama nedense Tim buna pek ihtimal vermiyordu.

Boynunda gümüş bir tasma vardı. Tasmadan iki kocaman şey sarkıyordu. Biri, bir iskambil kâğıdına benziyordu. Diğeriyse tuhaf, kıvrık şekilli bir anahtardı.

Tim'in büyülenmiş bir halde o zümrüt rengi, muhteşem gözlere bakarak ne kadar durduğuna veya daha ne kadar durabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ama durumun vahameti, bir dizi alçak patlama sesiyle kendini hatırlattı.

"Bu da ne?"

"Büyük Kanyon'un karşı yakasındaki ağaçlar," dedi Daria. "Sıcaklıktaki ani ve aşırı düşüş, içe doğru patlamalarına yol açıyor. Bir yere sığın Tim."

Kara ayaz – başka ne olabilirdi zaten? "Buraya ulaşmasına ne kadar var?"

"Bir saatten az." Yine o tıkırtılardan biri duyuldu. "Kapanmam gerekebilir."

"Hayır!"

"Direktif On Dokuz'u ihlal ettim. Kendimi savunmak için tek söyleyebileceğim, biriyle son konuşmamın üzerinden çok uzun bir zaman geçmiş olması." *Tıkırt!* Ardından –daha endişe verici, daha meşum– Takırt!

"Peki ya kaplan? Işın Koruyucusu mu?" Bu fikir aklına düşer düşmez Tim'in içi korkuyla doldu. "Bir Işın Koruyucusu'nu kara ayazda ölüme terk edemem!"

"Bu uçtaki Işın Koruyucusu, Aslan," dedi Daria. "Ve hâlâ hayattaysa buranın çok uzağında, sonsuz kar diyarında yaşıyor. Bu kaplan... *Direktif On Dokuz!*" Direktife karşı çıkıp konuşmaya devam etmeden önce daha yüksek bir tıngırtı oldu. Tim, Daria'nın bunu ne pahasına yaptığını bilmiyordu. "Bu kaplan, daha önce bahsettiğim büyü. Boş ver. *Sığınak bul!* Bol şans, Tim. Benim arkadaşım old..."

Bu kez ne bir tıkırtı, ne bir tıngırtı oldu. Cihazdan, korkunç bir ezilme sesi eşliğinde dumanlar yükseldi ve yeşil ışık söndü.

"Daria!"

Hiçbir şey olmadı.

"Daria, geri dön!"

Ama Daria gitmişti.

Ölmekte olan ağaçların, top atışlarına benzer gürültüleri hâlâ dünyadaki o bulutlu boşluğun ötesinden geliyordu ama yaklaştıklarına hiç şüphe yoktu. Rüzgâr giderek şiddetleniyor ve soğuyordu. Çok yükseklerde, son bir bulut kümesi, süratle ilerliyordu. Arkalarında, ilk yıldızların belirmeye başladığı, menekşe rengi, korkunç bir netlik vardı. Yakınlardaki ağaçların rüzgârla sallanan dallarının fısıltısı yerini, mutsuz iç çekişler korosuna bırakmıştı. Demirağaçları, o upuzun ömürlerinin sonuna geldiklerini biliyor gibiydi. Dev bir oduncu, rüzgârdan yapılma baltasını savurarak yaklaşıyordu.

Tim, kaplana bir kez daha baktı (yavaş yürüyüşüne, çocuk sadece kısa süreli dikkatine değermiş gibi kaldığı yerden devam etmişti) ve aceleyle Dogan'a gitti. Gerçek camları olan –görünüşe bakılırsa çok da kalınlardı– küçük, yuvarlak pencereler, Tim'in baş hizasındaydı ve yuvarlak binanın çevresi boyunca dizilmişlerdi. Kapı da metaldi. Bir kolu veya topuzu yoktu, görünürde sadece yassı, dar bir yuva vardı. Yuvanın üstündeki paslı levhada şunlar yazılıydı:

KUZEY MERKEZ POZİTRONİK, LTD.

Kuzey Kinnock Ormanı

Dönemeç Çeyreği

9. KARAKOL

Düşük Güvenlik

KART ANAHTAR KULLANIN

Tim yazıları anlamakta zorlanıyordu, zira Alçak ve Yüksek Dil'in garip bir karışımıydı. Ama altına karalanmış yazı çok açıktı: **Burada her şey ölü.**

Kapının dibinde, Tim'in annesinin ufak tefek eşyalarını ve incik boncuğunu koyduğuna benzer ama ahşap yerine metalden yapılmış bir kutu vardı. Açmaya çalıştı ama kilitliydi. Üzerine, Tim'in okuyamadığı birtakım harfler kazınmıştı. Acayip şekilli -ፈ harfine (Kulağa gelişi, Alçak Dil'deki S gibidir.) benzeyen- bir anahtar deliği vardı ama anahtar yoktu. Kutuyu kaldırmaya çalıştı ama başaramadı. Gömülü, taş bir sütunun üs Ölü bir çatal kuyruk, Tim'in suratına çarptı. Tüylü cesetler yanından uçup geçti. İyice hareketlenmiş olan havada, döne döne savruluyorlardı. Bazıları Dogan'ın duvarına çarpıp Tim'in yanı başına düşüyordu.

Tim, çelik levhadaki yazının en alt satırını tekrar okudu: *KART ANAHTAR KULLANIN.* Bunun nasıl bir şey olduğuna dair şüpheleri bulunsaydı, yazının hemen altındaki yuvaya bakması, tahmin etmesine yetecekti. Bir "kart anahtarın" neye benzediğini bile bildiğini düşündü zira daha biraz önce, yanındaki, metal kutunun üstündeki ፈ şeklindeki deliğe uyabilecek, daha kolay tanınabilen anahtarla birlikte gördüğüne inanıyordu. İki anahtar -ve muhtemel kurtuluş- onu üç lokmada kolayca yutabilecek olan kaplanın boynundaki tasmadan sarkıyordu. Tim'in görebildiği kadarıyla kafesin içinde hiç yiyecek olmadığı için kaplan onu sadece iki lokmada bile yutabilirdi.

Bu durum, bir eşek şakasına gittikçe daha çok benziyordu ama böyle bir şakayı ancak çok zalim bir adam eğlenceli bula-

bilirdi. Belki de kötü bir periyi kullanarak küçük bir çocuğu bataklığın derinliklerine çekecek türden bir adam.

Ne yapmalıydı? *Yapabileceği* bir şey var mıydı? Daria'ya sormak isterdi ama diskteki arkadaşının -Tahsildar'ın kötü kalpli perisinin aksine iyi bir peri- Direktif On Dokuz tarafından öldürüldüğünden korkuyordu.

Rüzgâra karşı yürüyerek kafese yavaşça yaklaştı. Onu gören kaplan, zeminin ortasındaki deliğin etrafından dolaşarak gelip kafesin kapısının önünde durdu. Kocaman kafasını eğdi ve parlak gözlerini çocuğa dikti. Rüzgâr, gür tüylerinin arasından eserek çizgilerini dalgalandırıyor, yer değiştiriyorlarmış gibi görünmelerine yol açıyordu.

Teneke kova, rüzgâr yüzünden yuvarlanarak uzaklaşmış olmalıydı ama hâlâ aynı yerdeydi. Metal kutu gibi o da bulunduğu yere mıhlanmış gibiydi.

Evin önünde benim için, yalanlarını görüp ona inanmam için bıraktığı kova.

Yaşananların hepsi zalimce bir fıkraydı ve kovanın altında, dinleyenleri kahkahaya boğacak vurucu finalini bulacaktı – "Samanları kaşıkla atamam ki!" veya "Bu yüzden onu yan çevirdim ve diğer tarafı ısıttım!" gibi zekice bir son. Artık sona gelmişti nasılsa, neden olmasındı? Biraz gülmek iyi gelebilirdi.

Tim kovayı tutup yerden kaldırdı. Altında, Tahsildar'ın sihirli çubuğunu görmeyi beklemişti ama yoktu. Fıkra, ondan daha iyiydi. Büyük ve süslü, bir başka anahtardı. Tahsildar'ın görüş leğeni ve kaplanın tasması gibi bu da gümüştendi. Anahtarın başına, bir parça iple bir not bağlanmıştı.

Uçurumun ötesindeki ağaçlar çatırdayıp patlamaya devam ediyordu. Yarıktan, devasa toz bulutları yükseliyor, sert rüzgâr onları duman gibi savurup dağıtıyordu.

Tahsildar'ın notu kısaydı:

Selam, Cesur ve Becerikli Çocuk! Bir zamanlar Dış Dünya'nın Kapısı olarak bilinen Kuzey Kinnock Ormanı'na hoş geldin. Sana burada belalı bir Kaplan bıraktım. ÇOK aç! Ama tahmin etmiş olabileceğin gibi, SIĞINAĞIN Anahtarı, Kaplan'ın boynunda asılı. Yine tahmin etmiş olabileceğin gibi, bu Anahtar Kafes'in kapısını açıyor. Cesaret edebilirsen aç! Annene sevgilerimle (Yeni Kocası YAKINDA ziyaretine gelecek), Sadık Hizmetkârın,

RF/MB

Bu notu Tim'e bırakan adamı -bir adamsa elbette- pek az şey şaşırtabilirdi ama elinde anahtarla gülümseyerek ayağa kalkıp yerdeki kovaya bir tekme atan çocuğu görse, muhtemelen hayrete düşerdi. Teneke kova havalanarak artık iyice şiddetlenmiş olan rüzgâra kapıldı ve döne döne uçarak uzaklaştı. Artık görevini yerine getirmiş ve sihir onu terk etmişti.

Tim, kaplana baktı. Kaplan, Tim'e baktı. İyice yaklaşmış olan fırtınanın farkında değilmiş gibiydi. Kuyruğu yavaşça ileri geri sallanıyordu.

"Senin pençelerin ve dişlerinden korkup soğukta donmayı tercih edeceğimi düşünüyor. Belki bunu görmemiştir." Belindeki dörtpatları çekti. "Bataklıktaki balık yaratığın hakkından gelmişti, eminim seni de haklayabilir, Sai Kaplan."

Silahın ağırlığı, Tim'i bir kez daha şaşırttı. İşlevi çok açık, çok basitti. Dörtpatların tek istediği, ateş etmekti. Ve onu elinde tutan Tim'in de tek niyeti oydu.

Fakat.

"Ah, ama gördü," dedi Tim, gülümsemesi genişleyerek. Dudaklarının gerilişini tam olarak hissedemiyordu, zira yüzü,

soğuk yüzünden uyuşmaya başlamıştı. "Evet, hem de çok iyi gördü. Buraya kadar gelebileceğime ihtimal verdi mi? Belki hayır. Peki gelirsem, hayatta kalmak için seni vuracağımı düşündü mü? Neden olmasın? O vururdu. Ama neden bir çocuğu gönderdi? Belki bin adamı asmış, yüzlerce boğaz kesmiş, annem gibi kim bilir kaç zavallı dulu evinden atmış bir adam neden bunu yapsın? Bir cevabın var mı, Sai Kaplan?"

Kaplan sadece başını hafifçe eğmiş, kuyruğunu sallayarak ona bakmaya devam ediyordu.

Tim, dörtpatları tek eliyle kemerine geri soktu; diğeriyle gümüş anahtarı kapıdaki yuvasına soktu. "Sana bir teklifim var, Sai Kaplan. İzin ver, boynundaki anahtarla şu binanın kapısını açayım ve böylece ikimiz de hayatta kalalım. Beni parçalarsan ikimiz de ölmüş oluruz. Söylediklerimi anlıyor musun? Anlıyorsan bana bir işaret ver."

Kaplandan hiçbir işaret gelmedi. Öylece bakmaya devam etti.

Tim aslında bir işaret bekliyor değildi, belki ihtiyacı da yoktu. Tanrı isterse su olacaktı.

"Seni seviyorum anne," dedi ve anahtarı çevirdi. Eski kilidin dili, bir tıkırtıyla yerinden oynadı. Tim kapıyı kavrayıp çekince menteşeler gıcırdadı. Sonra elleri iki yanında, olduğu yerde durup bekledi.

Kaplan, şüpheleri varmış gibi bir an kıpırdamadan durdu. Sonra kafesten dışarı çıktı. Rüzgâr ulur, ağaçların patlama sesleri yaklaşırken, gittikçe kararan mor gökyüzünün altında birbirlerine baktılar. Birbirlerini silahşorlar gibi tarttılar. Kaplan, bir adım ilerledi. Tim, bir adım geriledi ama bir adım daha atarsa kontrolünü kaybedip kaçmaya başlayacağını anladı. Onun için olduğu yerde kaldı.

"Gel hadi. Ben, Koca Jack Ross'un oğlu Tim."

Kaplan, boğazını parçalamak yerine oturup başını kaldırdı ve tasmasından sarkan anahtarlar ortaya çıktı.

Tim hiç tereddüt etmedi. Daha sonra şaşkınca olanları sindirme lüksü olabilirdi ama o an kaybedilecek vakit yoktu. Rüzgârın şiddeti her saniye artıyordu. Acele etmezse rüzgârla havalanıp ağaçlara çarparak ölmesi işten bile değildi. Kaplan ondan daha ağırdı ama biraz daha geç de olsa akıbeti Tim'le aynı olacaktı.

Bir karta benzeyen anahtar ve ¶ şeklini andıran anahtar, gümüş tasmaya kaynaklanmıştı ama tasmanın tokasını açmak zor olmadı. Tim, iki yandaki çıkıntılara bastırınca uçları ayrılıverdi. Altında pembe deriden bir başka tasma daha olduğunu görecek kadar duraksadı ve hemen Dogan'ın metal kapısına koştu.

Kart anahtarı kaldırıp yassı yuvaya soktu. Hiçbir şey olmadı. Çevirip diğer ucunu soktu. Yine bir şey olmadı. Rüzgâr kükredi ve buz gibi, ölü bir el onu itip kapıya çarptı ve burnu kanamaya başladı. Kapıdan iterek uzaklaştı ve kartı bu kez baş aşağı ederek denedi. Yine bir şey olmadı. Tim aniden, Daria'nın söylediği bir şeyi hatırladı – üstünden sadece üç gün mü geçmişti? *Kuzey Kinnock Ormanı Dogan'ı çevrimdışı.* Tim artık bunun ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu. İskelete benzeyen metal kulenin tepesindeki ışık hâlâ yanıyor olabilirdi ama altındaki bina ölüydü. Kaplana bir teklif yapmış, o da onu yemeyerek karşılık vermişti ama Dogan kilitliydi. Orada birlikte öleceklerdi.

Fıkranın sonu gelmişti ve siyahlı adam, bir yerlerde kahkahalarla gülüyordu.

Arkasına dönünce, kaplanın burnuyla yerdeki metal kutuyu dürttüğünü gördü. Başını kaldırıp Tim'e baktı, sonra kutuyu burnuyla tekrar itti.

"Pekâlâ," dedi Tim. "Neden olmasın?"

Kaplanın önüne diz çöktü. Eğdiği başına, soluğunu soğuk yanağında hissedecek kadar yakındı. [illegible] anahtarını deliğe soktu. Kusursuzca yerine oturdu. Bir an zihninde, Tahsildar'ın daha önce verdiği anahtarla Kells'in sandığını açışı belirdi. Anahtarı yuvasında döndürdü, tıkırtıyı duydu ve kurtuluş ümidiyle kapağı kaldırdı.

Onun yerine işine hiç yaramayacak gibi görünen üç şey gördü: Büyük, beyaz bir tüy, kahverengi, küçük bir şişe ve her sene Hasat yemeğinden önce Tree'nin büyük toplantı salonunun arkasına kurulan uzun masaların üstüne serilen pamuklu örtülere benzer bir kumaş peçete.

Rüzgâr iyiden iyiye azmıştı; metal kulenin kirişleri arasından eserken hayaletlerin çığlıklarını andıran sesler çıkarıyordu. Tüy, dönerek kutudan uçtu ama kaplan, uzaklaşamadan tüyü dişleriyle yakalayıverdi. Başını çocuğa çevirerek tüyü uzattı. Tim tüyü kaplanın ağzından alıp hiç düşünmeden kemerine, babasının baltasının yanına soktu. Emekleyerek Dogan'dan uzaklaştı. Rüzgârla ağaçlara savrulup dallarına çarparak ölmek pek hoş bir son sayılmazdı ama korkunç fırtına tenine ve iç organlarına nüfuz ederken Dogan'ın duvarına yapışarak donmaktan daha iyi –ve çabuk– olabilirdi.

Kaplan hırladı – yavaşça yırtılan ipeğin sesi. Tim başını çevirmeye niyetlenmişti ki rüzgâr onu Dogan'a yapıştırdı. Ciğerlerine hava doldurmaya çalıştı ama rüzgâr, nefesini burnundan ve ağzından çalıyordu.

Kaplan şimdi ona peçeteyi uzatıyordu. Tim nihayet soluk alabildiğinde (hava, geçerken boğazını uyuşturmuştu) şaşırtıcı bir şey gördü. Sai Kaplan, dişleriyle peçeteyi köşesinden tutunca kumaşın büyüklüğü bir anda dört katına çıkmıştı.

Bu mümkün olamaz.

Ama gözleriyle tanık oluyordu işte. Gözleri onu yanıltmıyorsa –artık yaşlar fışkırıyor ve yanaklarında anında donuyordu– kaplanın ağzındaki peçete, bir havlu büyüklüğüne erişmişti. Tim elini uzattı. Kaplan, çocuğun soğuktan uyuşmuş eliyle peçeteyi sıkıca kavradığını görünce kumaşı bıraktı. Rüzgârın uğultusu, diğer bütün sesleri kesmişti ve şiddetine, üç yüz kiloluk kaplan bile karşı koymakta zorlanıyordu ama Tim'in elindeki peçete, yaprak kıpırdamıyormuş gibi gevşekçe aşağı sarkıyordu.

Tim, kaplana baktı. Ulumakta olan dünya ve kara ayaza hiç aldırmıyormuş gibi görünen kaplan da ona baktı. Çocuk, Tahsildar'ın gümüş leğeni gibi görmesini sağlayan teneke kovayı düşündü. *"Doğru ellerde her nesne sihirli olabilir,"* demişti siyahlı adam.

Bir kumaş parçası bile.

Katlanmış bir şekilde duruyordu. Tim kumaşı açınca havlu, masa örtüsü büyüklüğüne ulaştı. İki eliyle köşelerinden tutup kaldırdı. Rüzgâr her iki yanından deli gibi esmeye devam etmesine rağmen kumaşla yüzü arasındaki hava ölü gibi durgundu.

Ve ılıktı.

İki köşesinden tuttuğu, masa örtüsü boyutlarındaki kumaşı çırpınca bir kez daha büyüdü. Artık bir çarşaf büyüklüğündeydi ve fırtına, önüne ne çıkarsa havaya savurup uçurmasına rağmen kumaş hiç dalgalanmaksızın yerde öylece serili duruyordu. Savrularak Dogan'a çarpan dalların, kuşların ve tozların sesi, dolu yağıyormuş hissi veriyordu. Tim, çarşafın altına doğru sürünmeye başladı, sonra duraksadı ve kaplanın parlak yeşil gözlerine baktı. Sonra kocaman, sivri dişlerine baktı ve sihirli kumaşın köşesini kaldırdı.

"Gel. Kumaşın altına gir. Burada rüzgâr ve soğuk yok."

Ama bunu zaten biliyordun, değil mi, Sai Kaplan?

Kaplan eğildi, etkileyici pençelerini ileri uzattı ve örtünün altına tamamen girene dek karnının üstünde süründü. Tim, kaplan yerine yerleşirken bir tutam tele benzer bir şeyin koluna sürttüğünü hissetti: Bıyıklarıydı. Ürperdi. Ardından iri yaratık, yan tarafının üstüne rahat bir şekilde yattı.

Çok büyüktü ve bedeninin yarısı hâlâ ince, beyaz örtünün dışındaydı. Tim hafifçe yerinde doğruldu ve başıyla omuzlarını kuvvetle iten rüzgâra direnmeye çalışarak örtüyü bir kez daha çırptı. Bir hışırtı oldu ve örtü tekrar büyüyerek küçük bir teknenin yelkeni kadar oldu. Ucu artık neredeyse kaplanın kafesine kadar uzanmıştı.

Dışarıda rüzgâr kükrüyor, fırtına tüm hiddetiyle sürüyordu ama örtünün altına sükûnet hâkimdi. Tim'in gümbürdeyen kalbi hariç. Kalp atışları bir nebze normale dönünce göğüskafesinde yavaşça çarpan bir başka kalbi hissetti. Ve alçak bir hırıltı başladı. Kaplan, mırıldıyordu.

"Güvendeyiz, değil mi?" diye sordu Tim.

Kaplan ona bir an baktıktan sonra gözlerini yumdu. Tim için yeterli bir cevaptı.

Karanlıkla birlikte, kara ayazın gazabı tüm şiddetiyle üstlerine çöktü. İlk bakışta sadece basit bir peçete olan güçlü büyünün ötesindeki soğuk, saatte yüz tekerlekten fazla bir hızla esen rüzgârla katlanıp her yere işledi. Dogan'ın pencerelerinin camları, katarakt olmuş gibi kalın bir buz tabakasıyla kaplandı. Arkasındaki demirağaçları önce içten patladı, ardından devrildi ve dalları, gövdeleri ve kıymıkları, ölümcül bir bulut halinde güneye doğru savruldu. Tim'in yoldaşı, bütün bunlardan bihaber, yanında uyuyordu. Uykusu derinleştikçe bedeni gevşeyip yayılmış, Tim'i örtünün kenarına doğru itmişti. Bir

keresinde Tim kendini, örtüyü üstünden çeken yatak arkadaşına yapar gibi kaplana dirsek atarken buldu. Kaplan boğukça homurdanarak gerindi ama biraz geri çekildi.

"Teşekkürler sai," diye fısıldadı Tim.

Günbatımından bir saat sonra –belki de iki saat geçmişti, Tim zaman kavramını yitirmişti– rüzgârın ulumasına, kulak tırmalayan bir cayırtı eklendi. Kaplan, gözlerini açtı. Tim, örtünün üst kenarını temkinle kaldırıp dışarı baktı. Dogan'ın üstündeki kule, eğilmeye başlamıştı. Büyülenmiş gibi kulenin gözlerinin önünde daha da kaykılmasını izledi. Sonra kule, neredeyse görülemeyecek kadar büyük bir hızla parçalanıp yok oluverdi. Bir an orada bütün halde dikiliyordu; bir sonraki an çelik parçaları ve direkler rüzgârla daha birkaç saat önce bir demirağacı ormanı olan geniş alana doğru savruluyordu.

Sırada Dogan var, diye düşündü Tim ama yanılmıştı.

Dogan, bin yıldır olduğu gibi sapasağlam yerinde kaldı.

Hiçbir zaman unutmadığı ama olağanüstü acayipliğini asla tarif edemediği... ve günlük olağan olaylarda olanın aksine, mantık çerçevesinde hatırlayamadığı bir geceydi. Tam anlamıyla kavrayış, sadece rüyalarında gerçekleşiyordu. Kara ayaz, hayatının sonuna dek her gece rüyalarına girdi. Kâbus oldukları söylenemezdi. Güzel rüyalardı. Huzur hissettiren rüyalar.

Örtünün altı ılıktı, dibinde yatmakta olan kocaman beden, havayı daha da ısıtıyordu. Bir ara örtünün kenarını hafifçe kaldırdı ve gök kubbede, trilyonlarca yıldız olduğunu gördü. Hayatında gördüğü tüm yıldızlardan fazlaydı. Sanki fırtına, dünyanın tepesindeki dünyada minik delikler açmış ve onu bir eleğe çevirmişti. Deliklerden parlayarak giren, yaratılışın muazzam gizemiydi. Belki böyle manzaraları insan gözünün görmemesi

gerekiyordu ama Tim, sihirli bir örtünün altında yattığı ve yanında, Tree'deki en saftirik köylülerin bile varlığına inanmayacağı bir yaratık olduğu için kendisine özel bir ayrıcalık bahşedilmiş olduğuna inanıyordu.

Yıldızlara bakarken huşu duydu ama aynı zamanda içinde derin ve kalıcı bir memnuniyet, küçükken gece yarısı uyanıp battaniyesinin altında güvende ve sıcak olduğunu bildiği, rüzgârın başka hayatlara ve başka yerlere dair yalnız şarkısını dinleyerek yarı uyur yarı uyanık halde yattığı anlarda hissettiğine benzer bir huzur vardı.

Zaman bir anahtar deliği, diye düşündü yıldızlara bakarken. *Evet, bence öyle. Bazen eğilip delikten bakıyoruz. Ve öyle yaptığımızda yüzümüzde hissettiğimiz rüzgâr –anahtar deliğinden esen rüzgâr– yaşayan tüm evrenin nefesi.*

Rüzgâr, gökyüzünün boşluğunda kükremeye, hava sıcaklığı düşmeye devam etti ama Tim Ross, yanında bir kaplanla, sıcak ve güvende yatıyordu. Bir süre sonra rüyasız, dinlendirici, derin bir uykuya daldı. Dalarken çok minik olduğunu ve zamanın anahtar deliğinden esen rüzgârla beraber uçtuğunu hissetti. Büyük Kanyon'un kıyısından uzağa, Sonsuz Orman ve Fagonard'ı aşıp Demirağacı Yolu'nun ve Tree'nin –rüzgârla birlikte uçtuğu yerden sadece bir tutam cesur, minik ışık olarak görünüyordu– üzerinden geçerek uzaklara, çok çok daha uzağa, Orta Dünya'nın tamamının da ötesindeki, göğe doğru yükselen o devasa, abanoz rengi kuleye doğru uçtu.

Oraya gideceğim! Bir gün oraya gideceğim!

Uyku onu teslim almadan önceki son düşüncesi buydu.

Rüzgârın kesintisiz ıslıkları, sabah bir mırıltıya dönmüştü. Tim'in mesanesi dolmuştu. Örtüyü geri itti, üzerindeki her

şey süpürülmüş, sadece toprağın altındaki kemiğimsi sert kayalar kalmış olan zemine emekleyerek çıktı ve aceleyle Dogan'a doğru yürüdü. Verdiği her nefes minik, beyaz bir bulut oluyor ve rüzgârla anında dağılıyordu. Dogan'ın arka tarafında rüzgârın şiddeti, öne kıyasla azdı ama çok, çok soğuktu. İdrarından buharlar tütüyordu. İşini bitirdiğinde yerde oluşan gölcük donmaya başlamıştı bile.

Her adımında rüzgârla mücadele ederek ve baştan ayağa zangır zangır titreyerek hızla geri döndü. Sihirli örtünün altına ve o harika sıcaklığa vardığında dişleri takırdıyordu. Hiç düşünmeksizin kollarını kaplanın kaslı bedenine doladı. Ağzı ve gözleri açıldığında içine dolan korku sadece bir anlıktı. Kaplanın, Yeni Dünya gülü kadar pembe, paspas kadar uzun görünen dili dışarı çıktı. Tim'in yanağını yalayınca çocuk tekrar titredi ama sebebi korku değil, anısıydı: Koca Ross'un, leğeni doldurup tıraş olmadan önce yanağını Tim'inkine sürtmesi. Hiçbir zaman ortağı gibi sakal bırakmayacağını, kendisine yakışmayacağını söylemişti.

Kaplan başını eğip Tim'in gömleğinin yakasını koklamaya başladı. Bıyıkları ensesini gıdıklayınca Tim kıkırdadı. Sonra kalan son iki sandvicini hatırladı. "Paylaşalım," dedi. "İsteseydin ikisini birden yiyebilirdin, biliyorum."

Sandviçlerden birini kaplana uzattı ve tek lokmada yok olduğunu gördü. Tim kendisininkini yerken kaplan sakince izledi. Yine de Tim, Sai Kaplan'ın fikrini değiştirme olasılığına karşı sandvicini olabildiğince hızlı bir şekilde bitirdi. Sonra örtüyü kafasının üstüne çekerek tekrar uyudu.

İkinci kez uyandığında gün ortasında olabileceklerini tahmin etti. Rüzgârın şiddeti biraz daha azalmıştı. Başını dışarı

uzattığında, sıcaklığın da bir nebze artmış olduğunu gördü. Dul Smack'in güvenmemekte çok haklı olduğu sahte yaz, artık sona ermişti. Yiyecekleri de öyle.

"Kafesteyken ne yiyordun?" diye sordu kaplana. Bu soru, doğal olarak peşinden bir başkasını getirdi. "Ne kadar zamandır oradaydın?"

Kaplan ayağa kalktı, kafese doğru biraz yürüdü ve durup gerindi: Önce arka ayaklarından birini, sonra ötekini uzattı. Büyük Kanyon'un kenarına doğru yürüdü ve o da mesanesini boşalttı. İşini bitirince hapishanesinin parmaklıklarını kokladı, sonra ilgisini çeken hiçbir şey yokmuş gibi döndü ve dirseklerini yere dayayıp yatarak onu izlemekte olan Tim'in yanına döndü.

Yeşil gözleriyle ona karamsarca baktı -en azından Tim'e öyle geldi- sonra başını indirdi ve onları kara ayazdan koruyan örtüyü burnuyla geri itti. Altında metal kutu vardı. Tim onu aldığını hatırlamıyordu ama almış olmalıydı, zira ilk gördüğü yerde kalsaydı rüzgâr onu uçurup götürmüş olurdu. Bunun üzerine aklına tüy geldi. Hâlâ kemerinin içinde duruyordu. Çıkardı ve parmaklarını kalın yoğunluğunda gezdirerek tüyü yakından inceledi. Bir şahinin tüyü olabilirdi... Boyunun yarısı kadar olsaydı elbet. Ya da beyaz bir şahin görmüş olsaydı... ki görmemişti.

"Bu bir kartal tüyü, değil mi?" diye sordu Tim. "Gan'ın kanı adına, öyle!"

Kaplan, önceki akşam fırtınanın kıskacından kurtarmaya çok hevesli olduğu tüye olan ilgisini kaybetmiş gibiydi. İnce, sarı tüylü burnunu indirdi ve kutuyu Tim'in kalçasına doğru itti. Sonra kafasını kaldırıp ona baktı.

Tim kutuyu açtı. İçinde sadece, bir ilaç şişesine benzeyen kahverengi şişe kalmıştı. Uzanıp şişeyi alan Tim, parmak uçlarında tıpkı Tahsildar'ın sihirli çubuğunu teneke kovadaki suyun

üstünden ileri geri geçirirken olduğu gibi garip bir titreşim hissetti.

"Açayım mı? Senin açamayacağın ortada."

Kaplan, yeşil gözlerini küçük şişeden bir an bile ayırmadan oturdu. Gözleri, beyni büyüyle ışıldıyormuş gibi içeriden parlıyordu sanki. Tim, şişenin kapağını dikkatle açtı. Çıkardığında, kapağın altına sabitlenmiş, şeffaf bir damlalık olduğunu gördü.

Kaplan, ağzını açtı. Anlamı açıktı ama...

"Kaç damla?" diye sordu Tim. "Seni zehirlemekten korkarım."

Kaplanın tek yaptığı, annesinden yemek bekleyen bir yavru kuş gibi ağzını açarak beklemekti.

Tim, küçük bir deneyin ardından –Destry'nin çiftliğinde daha büyük ve kaba bir türünü görmüş ama daha önce hiç damlalık kullanmamıştı– minik tüpe biraz sıvı alabildi. Neredeyse şişedekinin tamamını almıştı, zira içinde sadece birazcık vardı. Kalbi davul gibi çarparak damlalığı kaplanın ağzının üstünde tuttu. Neler olacağını tahmin ediyordu, çünkü daha önce deri-değişenlere dair pek çok efsane duymuştu ama kaplanın, büyülenmiş bir insan olduğunu kesin olarak bilmek mümkün değildi.

"Birer birer damlatacağım," dedi kaplana. "Bir sonraki damladan önce durmamı istiyorsan ağzını kapat. Anladıysan bana bir işaret ver."

Ama kaplan, daha önce olduğu gibi hiçbir şey yapmadan durdu. Hâlâ oturuyor ve bekliyordu.

Bir damla... iki... üç... Minik tüpün yarısı boşalmıştı... Dört... be...

Kaplanın derisi, içine yaratıklar hapsolmuş ve çıkmaya çalışıyorlarmış gibi aniden titreşip dalgalanmaya başladı. Burnu eriyip bütün dişlerini gözler önüne serdi, ardından tekrar belirip

genişleyerek ağzını tamamen örttü. Sonra bütün açıklığı sarsmış gibi görünen, acı veya öfkeden kaynaklanmış olabilecek, boğuk bir kükreyiş duyuldu.

Dehşete kapılan Tim, kıçının üstünde telaşla geriledi.

Yeşil gözler, yayların ucundaymışlar gibi dışarı fırlayıp yuvalarına döndü. Kuyruğu içeri kaçtı, tekrar belirdi, yine kayboldu. Kaplan sarsak adımlarla, Büyük Kanyon'un kenarına doğru yürüdü.

"Dur!" diye haykırdı Tim. *"Uçuruma düşeceksin!"*

Kaplan sarhoş gibi kenarda yürümeye devam etti ve bir ayağı, taşların aşağı yuvarlanmasına yol açarak boşluğa kaydı. Kafesin gerisinde yürüyor, postundaki çizgiler bir belirip bir kayboluyordu. Kafası şekil değiştiriyordu. Bir beyazlık belirdi, sonra yukarısında, burnunun olduğu yerde parlak sarı renk göründü. Tim, kaplanın vücudunun içindeki kemikler yer değiştirip şekillenirken çıkan sürtünme sesini duyabiliyordu.

Kafesin arkasındaki kaplan tekrar kükredi ama yarısından sonra kükreyiş, acı dolu bir insan çığlığına dönüştü. Hatları birbirine karışan, şekli belirsizleşen yaratık, arka ayakları üstüne kalktı ve Tim, eskiden pençelerin olduğu yerde bir çift siyah, yıpranmış çizme olduğunu gördü. Tırnaklar, gümüş sigul'lara dönüştü: aylar, haçlar, spiraller.

Kaplanın kafasının üstündeki sarılık, Tim'in teneke kovadaki suyun yüzeyinde gördüğü koni şeklindeki şapkaya dönüşene dek büyüyüp yükselmeye devam etti. Kaplanın çenesinin altındaki beyazlık, soğuk ve güneşli günde parlayan uzun bir sakal haline geldi. Parlıyordu, çünkü içinde yakutlar, zümrütler, safirler ve elmaslar vardı.

Kaplan tamamen yok oldu ve Eld'li Maerlyn, şaşkın çocuğun önünde bir bütün olarak belirdi.

Tim'in daha önce gördüğü imgelemdeki gibi gülümsemiyordu... ama o, *Tim'in* imgelemi değildi elbette. Onu yok oluşuna göndermeye çalışan Tahsildar'ın yarattığı bir hayaldi. Gerçek Maerlyn, Tim'e müşfik, aynı zamanda ciddiyetle dolu gözlerle bakıyordu. Rüzgâr, beyaz ipekten cüppesini, neredeyse bir deri bir kemik denecek kadar zayıf bedenine yapıştırdı.

Tim tek dizinin üstüne çöktü, başını eğdi ve titreyen yumruğunu kaşına götürdü. "Selam olsun Maerlyn," demek istedi ama ağzından çıkan, çatlak bir hırıltıdan ibaretti.

"Ayağa kalk, Jack'in oğlu Tim," dedi büyücü. "Ama ondan önce, şişenin kapağını kapat. Geriye birkaç damla kalmıştır sanırım ve onlara ihtiyacın olacak."

Tim başını kaldırdı ve bir süre önce içine hapsolduğu kafesin yanında dikilen uzun boylu adama sorarcasına baktı.

"Annen için," dedi Maerlyn. "Annenin gözleri için."

"Sahi mi?" diye fısıldadı Tim.

"Dünyayı taşıyan Kaplumbağa kadar gerçek. Çok uzun bir yolu aştın, büyük bir cesaret gösterdin –ve biraz da budalalık ama bunun üzerinde durmayacağız, zira ikisi genellikle kol kola gider, özellikle de gençlerde– ve beni çok uzun yıllardır içine hapsolup kaldığım bir bedenden kurtardın. Bunun için ödülü hak ediyorsun. Şimdi, şişenin kapağını tak ve ayağa kalk."

"Teşekkür ederim," dedi Tim. Elleri titriyor, gözlerindeki yaşlar yüzünden bulanık görüyordu ama şişede kalan damlaları ziyan etmeden kapağı takmayı başardı. "Sizi bir Işın Koruyucusu sandım, öyle düşündüm ama Daria bana yanıldığımı söyledi."

"Peki kim bu Daria?"

"Sizin gibi bir esir. Fagonard halkının bana verdiği küçük makinenin içine hapsolmuştu. Galiba öldü."

"Başın sağ olsun oğlum."

"Arkadaşımdı," dedi Tim üzüntüyle.

Maerlyn başını salladı. "Hazin bir dünya bu, Tim Ross. Bana gelince, bu Aslan Işını olduğu için beni bir kediye dönüştürmesi, tam da ondan beklenecek bir hareketti. Ama Aslan'ın şekline sokamazdı elbette, öyle bir büyüyü o bile yapamaz... gerçi yapmak isterdi, bundan eminim. Veya Aslan'ı ve tüm diğer Koruyucular'ı katledip, böylelikle Işın'ları çökertebilmek onu çok memnun ederdi."

"Tahsildar," diye fısıldadı Tim.

Maerlyn başını geriye atarak güldü. Koni şeklindeki şapkası düşmeyince Tim, bunda da bir sihir olduğunu düşündü. "Yok, yok, o değil. *Onun* tek yapabildiği birazcık büyü ve uzun ömür. Hayır, Tim, siyah pelerinliden çok daha kudretli biri var. Kudretli Kişi bulunduğu yerden parmağıyla işaret eder ve Broadcloak hemen koşup buyruğunu yerine getirir. Ama seni göndermek, Kızıl Kral'ın buyruklarından biri değildi ve Tahsildar dediğin kişinin, bu ahmaklığının bedelini çok ağır ödeyeceğinden hiç şüphem yok. Öldürülemeyecek kadar kıymetli ama canını yakmak? *Cezalandırmak?* Evet, bunlar kaçınılmaz olacaktır."

"Bu Kızıl Kral denen kişi ona ne yapacak?"

"Bilmesen daha iyi ama şundan kesinlikle emin olabilirsin: Tree'de yaşayan hiç kimse onu bir daha görmeyecek. Vergi toplama günleri nihayet sona erdi."

"Peki ya annem... tekrar görebilecek mi?"

"Evet, bana büyük bir yardımın oldu. Hayatında yardım edeceğin son insan da olmayacağım." Tim'in kemerini gösterdi. "Bu, belinde taşıyacağın ilk ve en hafif silah."

Tim, dörtpatlara baktı ama kemerinden çekip aldığı, babasının baltası oldu. "Silahlar, benim gibilere göre değil sai. Ben

sadece köylü bir çocuğum. Babam gibi bir oduncu olacağım. Benim yurdum Tree ve orada kalacağım."

Yaşlı büyücü ona kurnazca parlayan gözlerle baktı. "Elinde balta olduğu için böyle söylüyorsun, peki silah olsaydı başka türlü konuşur muydun? *Yüreğin* öyle der miydi? Bir şey söylemene gerek yok, cevabını gözlerinde görüyorum. Ka seni Tree köyünden çok uzaklara götürecek."

"Ama orayı seviyorum," diye fısıldadı Tim.

"Orada bir müddet kalacaksın, o yüzden endişelenme. Ama beni iyi dinle ve dediklerimi yap."

Ellerini dizlerine dayadı ve uzun, ince bedeni Tim'e doğru eğildi. Dinmeye yüz tutmuş olan rüzgâr sakalını dalgalandırıyor, içindeki mücevherler ışıltılar saçıyordu. Yüzü, Tahsildar'ınki gibi zayıftı ama gözlerinde şeytani bir neşe yerine ciddiyet, acımasızlık değil şefkat vardı.

"Kulübenize döndüğünde –dönüş yolculuğun, gelişinden çok daha hızlı ve tehlikesiz olacak– annenin yanına gidecek ve şişede kalan son damlaları, gözlerine damlatacaksın. Sonra ona babanın baltasını vereceksin. Anladın mı? Akçesini, ömrün boyunca boynunda taşıyacaksın –mezarına gömülürken bile boynunda olacak– *ama baltayı annene vereceksin*. Bunu hiç vakit geçirmeden yapmalısın."

"Ni... niçin?"

Maerlyn'in dağınık kaşları çatıldı; ağzı büzüldü; gözlerindeki şefkat aniden yok olmuş, yerini ürkütücü, inatçı bir ifade almıştı. "Bunu sormak sana düşmez evlat. Ka geldiğinde, rüzgâr gibi gelir – kara ayaz gibi. Söylediklerimi yapacak mısın?"

"Evet," dedi Tim korkarak. "Baltayı anneme vereceğim."

"Güzel."

Büyücü, altında uyudukları örtüye döndü ve ellerini kaldırdı. Örtünün, kafese yakın olan ucu, sert bir hışırtıyla havalandı,

geriye katlandı ve geniş kumaş, bir anda yarı yarıya küçüldü. Tekrar katlandı ve masa örtüsü büyüklüğüne indi. Tim, Tree'deki kadınların yatakları düzeltirken böyle bir büyüyü kullanmayı çok isteyeceğini düşündü ve sonra böyle düşünmesinin, hadsizlik olup olmadığını merak etti.

"Hayır, hayır, eminim haklısındır," dedi Maerlyn dalgınca. "Ama aksilikler yaşanacak ve sorunlara yol açacaktır. Büyünün, benim gibi bir ihtiyarı bile faka bastırabilen çok çeşitli numaraları vardır."

"Sai... zamanda geriye doğru yaşadığınız doğru mu?"

Maerlyn, bıkkınca tebessüm ederek ellerini kaldırdı ve cüppesinin geniş kolları, dirseklerine doğru düşerek sıska ve huş dalları gibi beyaz kollarını gözler önüne serdi. "Herkes öyle söylüyor. Aksini söylesem bile öyle düşünmeye devam edecekler. Yaşadığım gibi yaşıyorum Tim ve işin aslı, artık emekli sayılırım. Ormandaki büyülü evimi de duydun mu peki?"

"Evet!"

"Sana içinde sadece bir masa ve bir döşek olan bir mağarada yaşadığımı söylesem, sen de gidip bunu başkalarına anlatsan, inanırlar mı?"

Tim bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Hayır. İnanmazlar. Sizi gördüğüme bile inanacaklarını sanmam."

"Kendi bilecekleri iş. Gelelim sana... Geri dönmeye hazır mısın?"

"Bir soru daha sorabilir miyim?"

Büyücü, tek parmağını kaldırdı. "*Sadece* bir tane. Çünkü şu kafeste senelerimi geçirdim –fırtınaya rağmen yerinden bir santim bile kıpırdamadığına dikkatini çekerim– ve o deliğe sıçmaktan usandım. Keşişler gibi basit yaşamak güzel ama bir sınırı var. Sor bakalım."

"Kızıl Kral seni nasıl yakaladı?"

"O kimseyi yakalayamaz Tim – kendisi Kara Kule'nin tepesinde esir zaten. Ama büyük bir gücü ve elçileri var. Senin karşına çıkan, en kudretliler arasında bile değil. Bir gün, mağarama bir adam geldi. Büyüsü çok güçlü olduğu için gezgin bir satıcı olduğuna inandım. Kral, kendi büyüsünden ona ödünç vermişti."

Tim bir soru daha sormayı göze aldı. "Büyüsü, sizinkinden daha mı güçlüydü?"

"Hayır ama..." Maerlyn içini çekerek sabah güneşiyle aydınlanmış gökyüzüne baktı. Tim, büyücünün utandığını anlayınca hayretler içinde kaldı. "Sarhoştum."

"Hıı," dedi Tim cılız bir sesle. Söyleyecek başka bir şey bulamamıştı.

"Bu kadar sohbet yeter," dedi büyücü. "Dibbin'e otur."

"Neye?"

Maerlyn bazen peçete, bazen çarşaf, o an ise masa örtüsü büyüklüğünde olan kumaş parçasını gösterdi. "Ona. Ve üstüne basıp kirletmekten çekinmene gerek yok. Zamanında, üstü başı senden çok daha kirli olan yolcuları taşıdı."

Tim'in çekincesi tam da oydu ama masa örtüsünün üstüne basıp ortasına oturdu.

"Şimdi sıra tüyde. Kemerinden çıkarıp ellerinin arasında tut. Bu Işın'ın diğer uçtaki muhafızı olan kartalın, Garuda'nın kuyruğundan bir tüy. En azından küçük bir çocukken bana söylenen oydu –evet, bir zamanlar ben de küçüktüm, Jack'in oğlu Tim– ama ona bakarsan bana bebeklerin bostandaki lahanaların altından geldiğini de söylemişlerdi."

Tim son cümleyi neredeyse duymadı bile. Kaplanın, rüzgâra kapılıp uçmaktan son anda kurtardığı tüyü alıp elleri arasında tuttu.

Maerlyn uzun, sarı şapkasının altından ona bakıyordu. "Eve varınca ilk ne yapacaksın?"

"Şişedeki sıvıyı annemin gözlerine damlatacağım."

"Güzel. Ya sonra?"

"Ona babamın baltasını vereceğim."

"Sakın unutma." Yaşlı adam eğilip Tim'in kaşına bir öpücük kondurdu. Bir an çocuğun gözlerinde bütün dünya, kara ayazdaki yıldızlar gibi ışıl ışıl oldu. Bir an için hepsi *oradaydı* sanki. "Sen cesur, yürekli bir çocuksun – bunu başkaları da görecek ve sana böyle hitap edecekler. Şimdi şükranlarımla git ve evine uç."

"U... uç... uçmak mı? Nasıl?"

"Nasıl yürüyorsun? Sadece düşün. Evini düşün." Yüzünde parlak bir tebessüm belirdi ve gözlerinin etrafındaki yüzlerce çizgi derinleşti. "Çünkü, bir zamanlar meşhur olan birinin veya bir başkasının dediği gibi, insanın evi gibisi yoktur. Aklında gör! Çok iyi gör!"

Bunun üzerine Tim, doğup büyüdüğü kulübeyi, hayatı boyunca her gece, başka hayatlarla başka mekânların hikâyelerini anlatan rüzgârı dinleyerek uyuduğu odayı düşündü. Misty ve Bitsy'nin kaldığı ahırı düşündü ve birilerinin onlara yem verdiğini umdu. Belki Saman Willem. Kim bilir kaç kova su doldurduğu kaynağı düşündü. Ama en çok annesini düşündü: Geniş omuzlarıyla güçlü vücudunu, kestane rengi saçlarını, endişe ve hüzün yerine bir zamanlar kahkahalarla dolu olan gözlerini.

Seni öyle çok özledim ki anne, diye düşündü... ve o an, masa örtüsü kayalık zeminden havalandı ve boşlukta durdu.

Tim yutkundu. Kumaş sallandı, sonra döndü. Artık yüksekliği Maerlyn'in şapkasını aşıyor, büyücü ona bakmak için başını geri atmak zorunda kalıyordu.

"Ya düşersem?" diye bağırdı Tim.

Maerlyn güldü. "Er ya da geç hepimiz düşeriz. Ama şimdilik, tüyü sıkıca tutmaya devam et. Dibbin, düşmene izin vermeyecektir. Tüyü tut ve evini düşünmeye devam et!"

Tim, tüyü önünde tuttu ve zihninde Tree'yi canlandırdı: Anacadde, demirci ile mezarlık arasında kalan cenaze evi, çiftlikler, nehir kıyısındaki bıçkıevi, Dul Smack'in kulübesi ve –en çok da– kendi evi ve arazileri. Dibbin daha da yükseldi, karar verme aşamasındaymış gibi Dogan'ın üstünde birkaç dakika süzüldü, sonra kara ayazın güzergâhını takip ederek güneye yöneldi. Önce yavaşça ilerlemeye başladı, bir iki gün öncesine kadar milyonlarca dönüm orman oluşturan, kırağı kaplı, parçalanıp devrilmiş ağaç gövdelerinin üstünden geçerken süratlendi.

Tim'in aklına korkunç bir fikir geldi: Ya kara ayaz Tree'nin üstünden geçip Nell Ross dahil herkesi dondurup öldürdüyse? Dönüp Maerlyn'e bunu sormak istedi ama yaşlı adam gitmişti bile. Tim onu daha sonra bir kez daha gördü ama o zaman, kendisi de yaşlıydı. Ve bu, bir başka günün hikâyesi.

Dibbin, aşağıdaki dünya bir harita gibi yayılana dek yükseldi. Tim ve kürklü yoldaşını fırtınadan koruyan örtünün büyüsü hâlâ güçlüydü ve kara ayazın soğuk nefesinin uğultusunu hâlâ duyuyor olmasına rağmen hiç üşümüyordu. Filinin üstündeki genç bir Mohaine prensi gibi bağdaş kurmuş oturuyor, Garuda'nın Tüyü'nü, büyücünün dediği gibi önünde tutuyordu. Devasa, neredeyse siyah denecek kadar koyu yeşil bir elbiseymiş gibi görünen yabani toprakların üzerinden uçarken kendini Garuda gibi *hissediyordu.* Gri bir çizgi, sanki elbise, altındaki kirli astarın görünmesi için kesilmiş gibi bir uçtan diğerine uzanıyordu. Kara ayaz, dokunduğu her yeri mahvet-

mişti ama bir bütün olarak düşünüldüğünde, orman fazla zarar görmemişti. Yıkım hattının genişliği, kırk tekerlekten fazla değildi.

Bununla birlikte kırk tekerleklik genişlik, Fagonard'ın da üzerinden geçmişti. Kara bataklık suyu, sarımsı beyaz buz tabakalarına dönmüştü. Suyun içinden yükselen gri, yumrulu ağaçların tümü yok olmuştu. Adacıklar artık yeşil değildi; buzlu cam parçalarına benziyorlardı.

Kabilenin teknesi, bir tanesinin üstüne çıkmış ve yana devrilmişti. Tim Şef'i, Dümenci'yi ve diğerlerini düşündü. Acı gözyaşları, yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. Onlar yardım etmeseydi, kendisi de yüz elli metre aşağıdaki adacıklardan birinde cansız yatıyor olacaktı. Bataklık halkı onu doyurmuş, ona iyi peri Daria'yı armağan etmişti. Başlarına gelen haksızlıktı, haksızlıktı, haksızlıktı. Çocuk kalbiyle gözyaşları döktü ve sonra çocuk kalbi biraz öldü. Çünkü hayat böyledir.

Bataklığın üzerinden ayrılmadan önce içini burkan bir başka manzara gördü: Buzun eridiği geniş, kararmış bir alan. İsli buz parçaları, karaya vuran tekne gibi yan yatmış olan pullarla kaplı, kocaman cesedin etrafında yüzüyordu. Ona merhamet edip canını bağışlayan ejderhaydı. Alevler saçan nefesiyle soğuğa nasıl karşı koymaya çalıştığını tahmin edebiliyordu –evet, hem de çok iyi– ama kara ayaz, Fagonard'daki her şeyi olduğu gibi sonunda onu da pençelerine almıştı. Bataklık, buzlu ölüme dönüşmüştü.

Dibbin, Demirağacı Yolu üstünde alçalmaya başladı. Düzenli bir şekilde alçalmaya devam etti ve Cosington-Marchly girintisine vardıklarında yere indi. Ama Tim, kuşbakışı manzara gözden kaybolmadan önce dosdoğru güneye gitmekte olan

kara ayazın hafifçe yön değiştirip batıya dönmeye başladığını görmüştü. Ve hasar, fırtına yükselmeye yüz tutmuş gibi azalmıştı. Bu Tim'e, kara ayazın Tree'ye uğramamış olabileceğine dair ümit verdi.

Dibbin'i düşünceli bir ifadeyle inceledi, sonra ellerini üzerinde salladı. "Katlan!" dedi (kendini biraz aptal gibi hissederek). Katlanmadı ama Tim kendisi yapmak niyetiyle eğilince bir, iki, üç kez katlandı ve her seferinde daha da küçüldü – buna rağmen hiç kalınlaşmadı. Birkaç saniye içinde patikaya serilmiş bir peçete halini alıverdi. Akşam yemeğinde kucağa açmak için pek uygun değildi gerçi, üstünde kocaman bir ayak izi vardı.

Tim peçeteyi cebine koydu ve yürümeye başladı. Çiçek ağacı korusuna vardığında (ağaçların çoğu sapasağlamdı) ise adımları hızlandı ve koşmaya başladı.

Köyün dışından dolaştı, çünkü sorulara cevap vererek bir dakika bile harcamak istemiyordu. Zaten muhtemelen köy ahalisinin çoğunun ona ayıracak vakti yoktu. Kara ayaz, Tree'nin büyük bir bölümüne *dokunmadan* geçip gitmişti ama Tim, bazı insanların yıkılıp yerle bir olan ahırlardan son anda kurtardıkları hayvanlarla ilgilenip hasar görmüş tarlaları kontrol ettiğini görmüştü. Bıçkıevi, Tree Nehri'ne uçmuştu. Binadan geriye sadece taş temeli kalmıştı. Tahta parçaları akıntıya kapılmış, nehrin üstünde yüzüyordu.

Tahsildar'ın sihirli çubuğunu bulduğu gün yaptığı gibi Stape Çayı boyunca yürüdü. Donmuş olan kaynağın buzları erimeye başlamıştı ve kulübe, çiçek ağacından kiremitlerin bir kısmı çatısından uçmuş olmasına rağmen yerinde sapasağlam duruyordu. Annesini tek başına bırakmış gibiydiler, zira ön tarafta ne bir araba, ne bağlanmış atlar, ne de katırlar vardı. Tim,

insanların kara ayaz gibi bir fırtınanın ardından kendi evleriyle arazileri için endişelenmesinin doğal olduğunu biliyordu ama yine de kızmaktan kendini alamadı. Dayak yemiş kör bir kadını fırtınanın kucağında tek başına bırakmak... doğru bir davranış değildi. Tree'de komşuluk bu değildi.

Birileri onu emniyetli bir yere götürmüştür, dedi kendi kendine. Büyük ihtimalle Toplantı Salonu'na.

Sonra ahırdan, her iki katırın da sesine benzemeyen bir anırış geldi. Tim başını içeri uzatıp sesin kaynağını görünce gülümsedi. Dul Smack'in küçük eşeği Sunshine bir direğe bağlanmış, saman yiyordu.

Tim elini cebine attı ve küçük şişeye dokunamayınca bir an kalbi duracakmış gibi oldu. Sonra dibbin'in altında olduğunu keşfetti ve rahat bir nefes aldı. Verandaya çıktı (üçüncü basamaktaki tanıdık gıcırtı, kendini bir rüyada gibi hissetmesine sebep olmuştu) ve kapıyı yavaşça açtı. İçerisi ılıktı, Dul Smack şöminede güzel bir ateş yakmış olmalıydı. Ateş daha yeni sönmeye yüz tutmuş gibiydi, geride gri küller ve közler kalmıştı. Dul Smack, babasının koltuğunda, sırtı kapıya, yüzü şömineye dönük bir halde oturmuş, uyuyordu. Tim, bir an önce annesinin yanına koşmak için sabırsızlanıyordu ama durup botlarını çıkardı. Dul kadın, başka kimseler yokken gelmiş, kulübeyi sıcak tutmak için ateş yakmıştı; yaklaşan felaketten sağ çıkamayabileceklerini bildiği halde komşusunu unutmamıştı. Tim onu uyandırmaya kıyamazdı.

Parmak uçlarında yürüyerek annesinin yatak odasına gitti ve kapısının aralık olduğunu gördü. Annesi, görmeyen gözleri tavana dikilmiş halde, örtüsüne sıkıca tutunarak yatıyordu.

"Anne?" diye fısıldadı Tim.

Annesi hiç kıpırdamadan yatmaya devam edince Tim'in içi korkuyla buz kesti. Geç kaldım, diye düşündü. Ölmüş.

O sırada Nell, saçları yastığının üstüne bir çağlayan gibi dökülerek dirsekleri üstünde doğruldu ve ümitle parlayan yüzünü ona doğru çevirdi. "Tim? Sen misin yoksa rüya mı görüyorum?"

"Benim," dedi Tim.

Ve annesinin kollarına koştu.

Nell ona sıkıca sarıldı ve yüzünü, sadece bir anneye özgü olabilecek bir şefkatle öpücüklere boğdu. "Öldüğünü sandım! Ah, Tim! Fırtına geldiğindeyse emin oldum ve ben de ölmek istedim. Nerelerdeydin? Beni nasıl böyle üzebildin, seni yaramaz?" Ve öpücükler kaldığı yerden devam etti.

Tim tanıdık kokusunu içine çekip gülümseyerek annesinin sevgisine teslim oldu ama sonra aklına Maerlyn'in söyledikleri geldi: *Evine gittiğinde ilkönce ne yapacaksın?*

"Neredeydin? Anlat!"

"Her şeyi anlatacağım anne ama önce uzan ve gözlerini aç. Olabildiğince aç."

"Neden?" Elleri, varlığından emin olmak istercesine oğlunun gözlerinin, burnunun, dudaklarının üstünde geziyordu. Tim'in tedavi etmeyi umduğu gözleri ona... ve ötesine bakıyordu. Giderek matlaşmaya başlamışlardı. "Neden, Tim?"

Damlaların işe yaramayabileceği ihtimalini düşünen Tim, ona cevap vermek istemedi. Maerlyn'in yalan söyleyeceğine inanmıyordu –bunu alışkanlık haline getirmiş olan, Tahsildar'dı– ama büyücü yanılıyor olabilirdi.

Lütfen, lütfen yanılıyor olmasın.

"Boş ver. Sana ilaç getirdim ama çok az var, onun için hiç kıpırdamadan yatmalısın."

"Anlamadım."

Karanlığın içindeki Nell, bir sonraki cümlenin hayattaki oğlunun değil, ölmüş kocasının ağzından çıkabilecek bir söz olduğunu düşünecekti. "Bil ki şu an elimde tuttuğum ilaç için çok uzaklara gidip pek çok tehlikeyi göze aldım. Şimdi kıpırdamadan yat!"

Kadın söyleneni yaptı ve kör gözleriyle ona baktı. Dudakları titriyordu.

Tim'in elleri de öyle. Durmalarını emretti ve titremelerinin geçtiğini hayretle fark etti. Derin bir nefes aldı, tuttu ve kıymetli sıvının olduğu şişenin kapağını açtı. Damlalığa, dipte kalan azıcık sıvıyı çekti. İnce, kısa tüp yarısına kadar bile dolmamıştı. Nell'in üstüne doğru eğildi.

"Kıpırdama anne! Söz ver bana, çünkü biraz yanma olabilir."

"Elimden geldiğince hareketsiz duracağım," diye fısıldadı kadın.

Sol göze bir damla. "Nasıl?" diye sordu Tim. "Yakıyor mu?"

"Hayır," dedi Nell. "Hoş bir serinliği var. Diğerine de damlat lütfen."

Tim, sağ göze de damlattıktan sonra dudaklarını ısırarak geriye çekildi. Annesinin gözlerindeki matlık azalmış mıydı yoksa ona mı öyle geliyordu?

"Bir şey görebiliyor musun anne?"

"Hayır, ama..." Soluğu kesildi. "Işık! *Işık var Tim!*"

Dirsekleri üstünde doğrulmaya çalışınca Tim onu geri itti. İki gözüne de birer damla daha akıttı. Yetmek zorundaydı, zira ince tüp tamamen boşalmıştı. İyi ki de öyle olmuştu, çünkü Nell bir çığlık atınca Tim irkilerek damlalığı yere düşürüverdi.

"Anne? Anne! Ne oldu?"

"Yüzünü görebiliyorum!" diye bağırdı annesi ve ellerini yanaklarına koydu. Nell'in gözleri yaşlarla doluydu, ama Tim

mutluydu, çünkü annesi, ötesindeki karanlığa değil, *ona* bakıyordu. Ve o güne dek görmediği kadar parlaktılar. "Ah, Tim, canım oğlum, yüzünü görüyorum, hem de çok iyi görüyorum!"

Ardından gelen anları anlatmaya gerek yok - ve bu da iyi bir şey aslında, zira bazı mutluluk anlarını ifade etmeye kelimeler yetmez.

"Babanın baltasını ona vermelisin."

Tim, kemerine uzandı, baltayı aldı ve yatağa, annesinin yanına koydu. Nell baltaya baktı -ve gördü, ikisi de bu harika gelişmeye hâlâ inanamıyordu- uzun yıllardır kullanılmaktan iyice pürüzsüzleşmiş olan sapına dokundu. Sonra Tim'e sorarcasına baktı.

Tim gülümseyerek başını iki yana salladı. "Bana ilacı veren adam böyle yapmamı söyledi. Tek bildiğim bu."

"Kim, Tim? Hangi adam?"

"Bu uzun bir hikâye ve yanında kahvaltıyla daha iyi gider."

"Yumurta!" dedi Nell yerinden kalkmaya niyetlenerek. "En az bir düzine! Ve kilerden domuz eti!"

Hâlâ gülümsemekte olan Tim, omuzlarına nazikçe bastırarak onu geri yatırdı. "Yumurtaları ve eti ben pişirebilirim. Hatta yatağına getiririm." Aklına bir fikir geldi. "Sai Smack de bizimle yer. Hayret, bunca bağırış çağırışımıza rağmen uyanmadı."

"Rüzgâr esmeye başladığında geldi ve fırtına boyunca uyumayarak ateşi besledi," dedi Nell. "Evin yıkılacağını sandık ama dayandı. Eminim hiç hali kalmamıştır. Uyandır da yemek yesin Tim, ama nazik ol."

Tim, annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve odadan çıktı. Dul kadın, babasının şöminenin yanındaki koltuğunda oturmuş, çenesi göğsüne düşmüş, uyuyordu. Belli ki horlaya-

mayacak kadar yorulmuştu. Tim, omzunu tutarak kadını hafifçe sarstı. Dul Smack'in kafası hafifçe sallanıp önceki pozisyonuna döndü.

İçine korkunç bir kesinlik hissi çöken Tim, koltuğun ön tarafına dolaştı. Gördükleri karşısında bacaklarındaki bütün güç çekildi ve dizlerinin üstüne çöktü. Kadının peçesi yırtılıp düşmüştü. Bir zamanlar güzel olan cansız yüzü, sarkmıştı. Kalan tek gözü, görmeden Tim'e bakıyordu. Siyah elbisesinin göğsü, pasa benzeyen kuru kanla kaplıydı, çünkü boğazı boydan boya kesilmişti.

Tim çığlık atmak için nefesini içine çekti ama arkasını getiremedi. Kuvvetli eller, bir anda boğazına sarılmış, sıkmaya başlamıştı.

Bern Kells sinsice salona süzülmeden önce odada, sandığının üstünde oturmuş, yaşlı kadını niçin öldürdüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Galiba ateş yüzündendi. Son iki geceyi Sağır Rincon'ın ahırında, bir saman yığınının altında titreyerek geçirmişti ama üvey oğlunun kafasını abuk sabuk bilgilerle dolduran bu ihtiyar karı, şöminenin karşısında sıcacık oturmuş, keyif çatıyordu. Burada bir yanlışlık vardı.

Çocuğun, annesinin odasına girdiğini görmüştü. Nell'in mutluluk dolu çığlıklarını duymuş, her seferinde kalbine çiviler saplanır gibi olmuştu. Çığlıklarının tek sebebi çektiği acılar olmalıydı, mutluluk değil. Yaşanan bu rezaletin sorumlusu oydu; dik göğüsleri, ince beli, uzun saçları ve gülen gözleriyle Kells'i büyülemişti. Üzerindeki etkisi zaman geçtikçe azalır sanmış ama yanılmıştı. Sonunda ona sahip olmaktan başka bir şey düşünemez olmuştu. Yoksa en iyi ve en eski dostunu neden öldürecekti?

Şimdi de bir av hayvanı gibi köşe bucak kaçmasına sebep olan velet geri dönmüştü. Fahişe kötüydü ama piç daha da beterdi. Ya o kemerindeki neydi? Tanrılar! Bir silah mıydı yoksa? Onu nereden bulmuştu yavşak?

Kells kuvvetli elleriyle çocuğun boğazını, bedeni hırıltılar çıkaran gevşek bir yığına dönüşene kadar sıktı. Sonra kemerindeki silahı alıp bir kenara fırlattı.

"Senin gibi her boka maydanoz olan bir çocuk için kurşun çok fazla," dedi Kells. Ağzını, Tim'in kulağına dayamıştı. Çocuk, üvey babasının tenine batan sakallarını hayal meyal hissediyordu – his yeteneği, bedeninin derinliklerine doğru çekiliyor gibiydi. "Marazlı ihtiyar fahişenin boğazını kestiğim bıçak da öyle. Sana ateş yakışır piç kurusu. Kömürler yeterince kızgın. Gözlerini kızartıp derini..."

Alçak, etimsi bir ses oldu ve Tim'in boğazını sıkan eller birdenbire gevşedi. Çocuk, alev gibi sıcak havayı solumaya çalışarak arkasına döndü.

Kells, Koca Ross'un koltuğunun yanında, Tim'in başının üstünden gri taş bacaya inanmaz gözlerle bakarak dikiliyordu. Sağır Rincon'ın ahırında saklanarak geçirdiği gecelerden kalma samanların yapışıp kaldığı gömleğinin sağ kolunun ağzından yere kanlar damlıyordu. Sağ kulağının gerisinde, kafasından bir baltanın sapı çıkıyordu. Geceliğinin önü kanla kaplı olan Nell Ross, arkasında duruyordu.

Koca Kells yavaşça, çok yavaşça ona doğru döndü. Kafasına girmiş olan baltaya dokundu, sonra kanlı elini kadına uzattı.

"Nikâh kuşağını kestim işte orospu çocuğu!" diye haykırdı Nell suratına ve Bern Kells'in cansız bedeni, sözcükler, baltanın beceremediğini yapmış gibi yere yığıldı.

Tim, az önce gördüklerini zihninden ve hatırasından silmek istercesine elleriyle yüzünü örttü... ama bu görüntünün ömrü boyunca onu terk etmeyeceğini biliyordu.

Nell ona sarılarak verandaya çıkardı. Sabah güneşi parlaktı, tarlaların üstündeki don erimeye başlamıştı ve bir sis bulutu, göğe doğru yükseliyordu.

"İyi misin Tim?" diye sordu annesi.

Çocuk derin bir nefes aldı. Boğazından geçen hava hâlâ sıcaktı ama artık yakmıyordu. "Evet, ya sen?"

"İyi olacağım," dedi kadın. "Olacağız. Çok güzel bir sabah ve ikimiz de hayattayız."

"Ama Dul Smack..." Tim ağlamaya başladı.

Verandanın basamaklarına oturup Baronluk Tahsildarı'nın, çok uzun sayılmayacak bir süre önce siyah atına binerek durduğu avluya baktılar. Kara atlı, kara kalpli, diye düşündü Tim.

"Ardelia Smack için dua edeceğiz," dedi Nell. "Ve tüm Tree halkı cenaze törenine gelecek. Kells'in ona iyilik ettiğini söylemeyeceğim –cinayet asla iyilik değildir– ama son üç yıldır çok çekiyordu ve zaten fazla uzun yaşamayacaktı. Bence şimdi köye inip polisin Taveres'ten dönüp dönmediğine bakalım. Giderken bana her şeyi anlatırsın. Misty ve Bitsy'yi arabaya koşmama yardım eder misin?"

"Tabii anne. Ama önce bir şeyi almam lazım. Dul Smack'in bana verdiği bir şey."

"Pekâlâ. Ama onlara bakmamaya çalış Tim."

Bakmadı. Silahı yerden alıp kemerine taktı...

Deri̇-değişen
(2. Bölüm)

"Annesi ona, içeride yatan cesetlere bakmamaya çalışmasını söyledi ve Tim, tamam dedi. Bakmadı da. Eğilip yerden silahını aldı ve kemerine taktı..."

"Dul kadının ona verdiği dörtpatlar," dedi Genç Billy Streeter. Üstüne tebeşirle Debaria haritası çizilmiş olan hücre duvarına sırtını dayamış, başını öne eğmiş, oturuyordu. Çok az konuşmuştu. Uyuyakaldığını ve hikâyeyi kendi kendime anlattığımı sanıyordum aslında. Ama görünüşe bakılırsa en başından beri dinliyordu. Dışarıda rüzgâr şiddetlenerek kısa bir çığlık attıktan sonra tekrar hafifleyerek alçak ve kesintisiz iniltisine döndü.

"Evet, Genç Billy. Silahı yerden aldı, kemerinin sol tarafına soktu ve hayatının sonraki on senesi boyunca orada taşıdı. Ondan sonra, daha büyük tabancalar –altıpatlarlar– taşımaya başladı." Hikâye bu kadardı ve küçük bir çocukken kuledeki odamda annemin hep yaptığı gibi bitirdim. Sözcükleri kendi ağzımdan duymak, beni hüzünlendirmişti. "Ve evvel zaman içinde, dedenin dedesi doğmadan çok önce böyle oldu."

Dışarıda hava kararmaya başlamıştı. Ata binebilen tuzcuları bulup getirmek için tepelere gitmiş olan şerif ve adamlarının dönüşünün ertesi günü bulabileceğini düşündüm. Ve gerçekten, fark eder miydi? Zira Genç Tim'in öyküsünü Genç Billy'ye anlatırken aklıma tedirgin edici bir fikir gelmişti. Deri-deği-

şen olsaydım ve şerif ve adamları (Gilead'dan gelen genç bir silahşor da cabası) bana bir atı eyerleyerek binip binemediğimi sorsaydı doğruyu söyler miydim? Hiç sanmıyordum. Jamie'yle bunu çok daha önce akıl etmiş olmamız gerekirdi ama o günlerde kanun adamları gibi düşünmeye hâlâ alışmamıştık.

"Sai?"

"Evet, Billy."

"Tim ileride gerçek bir silahşor oldu mu? Oldu, değil mi?"

"Yirmi bir yaşındayken Tree'ye üç silahlı adam geldi. Tavares'e gidiyorlar ve bir ekip kurmak istiyorlardı ama onlarla gitmeye sadece Tim razı oldu. Ona 'solak tabanca' diyorlardı, çünkü sol eliyle ateş ediyordu.

Onlarla birlikte yola çıktı ve kısa sürede saygı ve takdirlerini kazandı, çünkü hem korkusuz hem de keskin nişancıydı. Ona tet-fa, yani tet'in dostu demeye başladılar. Ama daha sonra bir gün, Eld'in kanıtlanmış soyundan olmayan çok çok az sayıdaki silahşorun oluşturduğu bir ka-tet'in parçası oldu. Gerçi kim bilir? Arthur'un pek çok karısından pek çok oğlu olduğu ve bazılarının örtünün karanlık tarafında doğduğu söylenmiyor mu?"

"Onun ne demek olduğunu bilmiyorum."

Onu anlayabiliyordum; zira ben de iki gün öncesine dek uzun çubuğun ne olduğunu bilmiyordum.

"Boş ver. Önce Solak Ross olarak tanınıyordu, daha sonra ise –Cawn Gölü kıyısındaki büyük savaştan sonra– Tim Stoutheart olarak çağrılmaya başlandı. Annesi, hayatının son dönemini Gilead'da bir leydi olarak geçirdi. En azından annemin bana anlattığı böyle. Ama bütün bunlar..."

"...Bir başka günün hikâyesi," diye bitirdi Billy cümlemi. "Ne zaman devam etmesini istesem babam böyle der." Bir katliama sahne olmuş barakayı ve önlüğü suratını örtmüş bir

şekilde yatan ölü babasını hatırlayınca suratı düştü ve dudakları titremeye başladı. *"Derdi."*

Kolumu yine omzuna attım – bu kez daha doğal gelmişti. Serenity'den Everlynne onu kanatları altına almazsa çocuğu Gilead'a götürmeye karar vermiştim... ama Everlynne'in onu geri çevireceğini sanmıyordum. İyi bir çocuktu.

Rüzgâr dışarıda ulumayı sürdürüyordu. Zır zırı duymak için kulak kesilmiştim ama hiç çalmadı. Hatlarda bir kopukluk olduğu muhakkaktı.

"Maerlyn kafeste ne kadar hapis kalmış sai?"

"Bilmiyorum ama çok uzun bir süre olduğu kesin."

"İçerideyken *ne* yemiş?"

Cuthbert olsa oracıkta bir şeyler uyduruverirdi ama ben afallamıştım.

"Deliğe sıçıyorsa demek ki yiyordu," dedi Billy mantıklı bir şekilde. "Yemezsen sıçmazsın."

"Ne yediğini bilmiyorum Billy."

"Belki -kaplan bedeninde bile olsa- kendine yiyecek yaratacak kadar büyüsü vardı. Belki büyüyle yoktan var ediyordu."

"Evet, herhalde öyleydi."

"Tim Kule'ye gidebilmiş mi peki? Bununla ilgili hikâyeler de var, değil mi?"

Ben cevap veremeden Strother -şerifin, şapkasında engerek yılanı derisinden bir şerit olan şişman yardımcısı- hapishane binasına girdi. Kolumu çocuğun omzuna atmış halde oturduğumu görerek sırıttı. Sırıtışını yüzünden silmeyi düşündüm -fazla vaktimi almazdı- ama söylediklerini duyunca aklımdan her şey uçup gitti.

"Atlılar geliyor. Kalabalık olmalılar, arabalar da var herhalde, çünkü sesleri, kahrolası rüzgârın uğultusuna rağmen duyuluyor. İnsanlar neler olup bittiğini görmek için kapılarının önüne çıkıyor."

Ayağa kalkıp hücreden çıktım.

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Billy.

"Burada kalsan daha iyi," dedim onu içeri kilitleyerek. "Hemen dönerim."

"Buradan nefret ediyorum sai!"

"Biliyorum," dedim. "Sabret, yakında her şey bitecek."

Haklı olduğumu umuyordum.

Dışarı çıktığımda kuvvetli rüzgâr sendelememe yol açtı ve alkali kumlarını suratıma savurdu. Caddenin iki yanındaki tahta kaldırımlar, fırtınaya rağmen izleyicilerle doluydu. Erkekler, bandanalarıyla ağızlarını ve burunlarını örtmüştü; kadınlar ise yüzlerini mendilleriyle koruyordu. Bir kadının, başlığını kafasına ters geçirdiğini gördüm. Tuhaf görünüyordu ama belli ki toza karşı işe yarayan bir yöntemdi.

Sol tarafımda, beyazımsı alkali bulutları arasından evler belirmeye başladı. Şerif Peavy ve Jefferson çiftliğinden Canfield, önden geliyordu. Şapkalarını yüzlerine iyice indirmişler, yakalarını kaldırmışlardı. Sadece gözleri görünüyordu. Üstleri açık üç uzun araba, onları takip ediyordu. Maviye boyanmışlardı ama yanları ve zeminleri, kırağı gibi tuzlarla kaplandığı için beyazlamıştı. Yan taraflarına, sarı boyayla DEBARIA TUZ MADENİ yazılmıştı. Her birinin üstünde sayıları altı ila sekiz arası değişen, işçi tulumları giymiş, hasır şapkalı adamlar vardı. Karavanın bir tarafında, Jamie DeCurry, Kellin Frye ve oğlu Vikka, diğer tarafındaysa Jefferson'dan Snip ve Arn, bir de saman rengi kaytan bıyıkları ve onlara uyan sarı giysileri olan iriyarı bir adam, atları üstünde ilerliyordu. Daha sonra öğrendiğime göre bu adam, Little Debaria'nın şerifiydi... en azından kumarhanelerdeki İzle Beni masalarında olmadığı zamanlarda.

Gelenlerin hiçbiri mutlu görünmüyordu ama en mutsuz görünen, tuzculardı. Onlara şüpheyle ve hoşlanmayarak bakmak kolaydı; içlerinden sadece birinin canavar olduğunu (deri-değişeni elimizden tamamen kaçırmadığımızı varsayarak) kendime hatırlatmak zorunda kalmıştım. Diğerlerinin çoğu, süregelen katliamlara bir son vermek için yardımlarına ihtiyaç duyulduğu söylendiğinden muhtemelen gönüllü gelmişti.

Caddeye indim ve ellerimi başımın üstüne kaldırdım. Şerif Peavy, önüme gelince atının dizginlerini çekti ama o an için onu görmezden gelerek dikkatimi arabalarda birbirlerine sokularak oturmuş olan maden işçilerine yönelttim. Hızlıca sayınca yirmi bir kişi olduklarını gördüm. Görmek istediğimden yirmi kişi fazlaydı ama korktuğum kadar fazla değildi.

Rüzgârın sesini bastırmak için bağırdım. *"Bize yardım etmeye geldiğiniz için Gilead adına teşekkür derim!"*

Onları duymak daha kolay oldu, zira rüzgâr, seslerini bana taşıyordu. "Gilead'ına sokayım," dedi biri. "Sümüklü piç," dedi bir başkası. "Gilead adına kıçımı ye," dedi bir üçüncüsü.

"İstediğin zaman hadlerini bildirebilirim," dedi bıyıklı adam. "Söylemen yeter genç adam, çünkü geldikleri bok çukurunun şerifi benim ve benim sorumluluğumdalar. Will Wegg." Yumruğunu, baştan savma bir hareketle kaşına götürdü.

"Kesinlikle olmaz," dedim ve sesimi yine yükselttim. "Aranızda kaçınız bir içki ister?"

Homurdanmalar bıçak gibi kesildi ve yerini neşeli tezahüratlar aldı.

"O halde inin ve sıraya girin!" diye bağırdım. *"İkişerli sıralar!"* Adamlara sırıttım. *"Ve dediğimi yapmazsanız cehenneme gidin, hem de kuru boğazlarla!"*

Bu lafım üzerine çoğu güldü.

"Sai Deschain," dedi Wegg. "Bu heriflere içki içirmek hiç iyi bir fikir değil."

Ama bence öyleydi. Kellin Frye'a, yanıma gelmesini işaret ettim ve avucuna iki altın koydum. Gözleri irileşti.

"Bu sürünün çobanı sensin," dedim ona. "Bu elindeki, hepsine ikişer tek viski almaya yeter, istediğim de bu. Canfield'ı, bir de onu yanına al." Sığırtmaçlardan birini işaret ettim. "Arn mıydı?"

"Ben Snip," dedi adam. "Arn öteki."

"Tamam, güzel. Snip, sen barın bir ucunda duracaksın, Canfield da diğer ucunda. Frye, sen onların gerisinde, kapının yanında duracak ve arkalarını kollayacaksın."

"Oğlumu Busted Luck'a sokmam," dedi Kellin Frye. "Tam bir fuhuş çukuru."

"Gerek olmayacak. Soh Vikka, diğer sığırtmaçla arka tarafa gidiyor." Başparmağımı Arn'a doğru kaldırdım. "İkinizin tek yapması gereken, arka kapıdan sıvışmaya kalkacak bir tuzcu olursa haber vermek. Böyle bir şey görürseniz bağırıp bize haber verin ve hemen uzaklaşın, zira büyük ihtimalle aradığımız adam o olacaktır. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Arn. "Hadi evlat, gidelim. Belki şu rüzgârdan kurtulur da bir sigarayı sonuna kadar içebilirim."

"Daha değil," dedim ve delikanlıyı yanıma çağırdım.

"Hey, tabancalı tavşan!" diye bağırdı madencilerden biri. "Gece yarısından önce rüzgârdan kaçıp içeri girebilecek miyiz? Susadık be!"

Diğerleri de ona katıldı.

"Çeneni tut," dedim. "Tutarsan boğazını ıslatabilirsin. İşimi yaparken kafamı şişirirsen arabada kalıp tuz yalarsın."

Bunun üzerine hepsi suspus oldu ve ben de Vikka Frye'a döndüm. "Salt Rocks'tayken birine bir şey söylemen gerekiyordu. Yaptın mı?"

"Hıı, ben..." Babası, ona öyle bir dirsek attı ki delikanlı neredeyse yere devrilecekti. Çocuk daha dikkatli davranarak yumruğunu kaşına götürdü ve, "Evet sai, yaptım," dedi.

"Kiminle konuştun?"

"Puck DeLong. Hasat Fuarı'ndan tanıdığım bir genç. Basit bir madenci çocuğu ama birlikte epey takılmış ve üç bacaklı yarışa beraber katılmıştık. Babası, gece vardiyasında çalışan işçilerin ustabaşısı. En azından Puck'ın dediği bu."

"Peki ona ne dedin?"

"Deri-değişeni insan şeklinde görenin Billy Streeter olduğunu. Billy'nin eski koşum takımları yığınının altına saklandığını ve bu sayede hayatta kaldığını söyledim. Puck, kimden bahsettiğimi biliyordu, çünkü Hasat Fuarı'nda Billy de vardı. Kaz Koşusu'nu o kazanmıştı. Kaz Koşusu'nu biliyor musun sai silahşor?"

"Evet," dedim. Pek çok Hasat Fuarı'nda ben de Kaz Koşusu'na katılmıştım ve üzerinden fazla uzun bir zamanın geçtiği söylenemezdi.

Vikka Frye güçlükle yutkundu ve gözleri yaşlarla doldu. "Billy'nin babası, oğlu birinci olunca boğazını patlatırcasına tezahürat etmişti," diye fısıldadı.

"Eminim öyledir. Sence bu Puck DeLong, ona anlattıklarını etrafına yaymış mıdır?"

"Bilmiyorum sai. Ama ben olsam başkalarına söylerdim."

Bunun yeterince iyi olduğuna karar vererek Vikka'nın omzunu hafifçe sıktım. "Hadi, gidin şimdi. Arka kapıdan kaçmaya kalkan olursa bağırıp haber verin. Yüksek sesle bağırın ki rüzgâr boğmasın."

Arn'la birlikte, onları Busted Luck'ın arkasına götürecek sokağa yöneldiler. Tuzcular onlara dikkat etmedi; gözleri yaylı kapılarda, akılları içecekleri viskilerdeydi.

"Beyler!" diye bağırdım. Bana baktıklarındaysa ekledim: *"Boğazlarınızı ıslatın bakalım!"*

Bir tezahürat daha yükseldi ve bara doğru ilerlediler. İkili sırayı bozmuyor, koşmuyor, sakince yürüyorlardı. İyi eğitilmişlerdi. Madenciler olarak hayatlarının, neredeyse kölelik kadar kötü olduğunu tahmin ettim ve ka'ya, beni farklı bir yola soktuğu için şükrettim... Gerçi şimdi dönüp baktığımda, bir madenin kölesi olmakla silahın kölesi olmak arasında ne kadar fark olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Belki tek bir fark var: Başımın üstünde daima bakabileceğim bir gökyüzü oldu ve bunun için Gan'a, İsa Adam'a ve olabilecek bütün diğer tanrılara şükrediyorum.

Jamie, Şerif Peavy ve yeni adama –Wegg– caddenin uzak tarafına gitmelerini işaret ettim. Şerifin ofisine siper olan saçağın altında durduk. Strother ve Pickens –işlerinde pek de iyi olmayan şerif yardımcıları– eşikte durmuş, iri gözlerle olup bitenleri izliyordu.

"Siz ikiniz, içeri girin," dedim onlara.

"Senden emir almayız biz," dedi Pickens, patronu döndüğü için ukalaca konuşma hakkını kendinde görerek.

"İçeri girin ve kapıyı kapatın," dedi Peavy. "Burada emirleri kimden aldığınızı hâlâ anlayamadınız mı, kuş beyinliler?"

Pickens bana, Strother Jamie'ye dik dik baktı ve içeri girdiler. Kapı, camları zangırdatacak kadar sertçe kapandı. Dördümüz bir an için orada dikilip, kimileri tuz ocağı arabalarının gözden kaybolmasına sebep olacak kadar yoğun olan toz bulutlarının anacaddenin üstünde rüzgârla savrulmasını izledik.

Ama düşünmek için pek az vakit vardı; çok yakında karanlık çökecek ve o sırada Busted Luck'ta içmekte olan adamlardan biri, artık insan olmayacaktı.

"Galiba bir sorunumuz var," dedim. Hepsine söylemiştim ama Jamie'ye bakıyordum. "Ne olduğunu bilen bir deri-değişen, ata binebildiğini itiraf etmez."

"Onu ben de düşündüm," dedi Jamie ve başını Wegg'e doğru eğdi.

"Bir atın üstüne oturabilen herkesi toplayıp getirdik," dedi Wegg. "Bana güvenebilirsin sai. Hepsine kendi gözlerimle şahidim."

"Her birini görmüş olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Bence görmüştür," dedi Jamie. "Onu dinle Roland."

"Little Debaria'da Sam Shunt adında zengin bir adam var," dedi Wegg. "Madenciler ona Kancık Shunt diyor ve bu da pek şaşırtıcı değil, zira çoğu onun insafında. Combyne onun değil –sahipleri Gilead'daki kodamanlar– ama geri kalanın çoğu onun: Barlar, genelevler, lojmanlar..."

Şerif Peavy'ye baktım.

"Little Debaria'da işçilerin kaldığı binalar," dedi. "Konforlu olmaktan çok uzaklar ama hiç olmazsa yeraltında değiller."

Ceketinin yakalarının kenarlarını tutan ve halinden memnun görünen Wegg'e dönüp baktım.

"Sammy Shunt, şirketin dükkânının sahibi. Bu da madencilerin de sahibi olduğu anlamına geliyor." Sırıttı. Ben karşılık vermeyince yakalarını kaldırdı. "Dünyanın hali böyle genç sai – kuralları ne ben koydum ne de sen.

Neyse, iş eğlenceye ve oyunlara geldiğinde Sammy çok iyidir... Ceplerini doldurduğu sürece elbette. Yılda dört kez, madenciler için yarışlar düzenler. Kimileri düz parkurdur, kimileri ise tahta barikatların veya çamur dolu çukurların üstünden atla-

dıkları engelli koşulardır. Çamura düşerlerse çok komik oluyor. Fahişeler her seferinde seyretmeye gelir ve karınları ağrıyana dek güler."

"Sadede gel," diye homurdandı Peavy. "Heriflerin iki kadehi bitirmesi uzun sürmez."

"Shunt, at yarışları da düzenler," dedi Wegg. "Gerçi atın bacağı kırılır da vurmak zorunda kalır diye sadece yaşlı hayvanları yarıştırıyor."

"Bacağı kırılırsa *madenci* mi vuruluyor?" diye sordum.

Wegg güldü ve espriyi beğenmiş gibi bacağına bir şaplak attı. Cuthbert olsa ona şaka yapmadığımı söylerdi ama Cuthbert orada değildi elbette. Ve Jamie nadiren, sadece mecbur kaldığında konuşurdu.

"Bu çok iyiydi silahşor, gerçekten öyleydi! Hayır, madencilere bir şey olursa ve durumları çok ümitsiz değilse tedavi olup iyileşirler; Sammy Shunt'ın küçük yarışlarında hemşirelik yaparak fazladan birkaç kuruş kazanan fahişeler var. Kimsenin de buna aldırdığı yok, sonuçta hizmet alıyorlar, değil mi?

Yarışlara katılım ücreti var ve maaşlardan kesiliyor. Sammy masraflarını bu şekilde çıkarıyor. Madencilere gelince, herhangi bir yarışı –düz koşu, engelli veya at yarışı– kazananın, şirketin dükkânına bir yıl boyunca birikmiş olan borçları siliniyor. Sammy, diğerlerinden yüksek faiz aldığı için hiçbir kayba uğramıyor. İşleri nasıl yürüttüğünü anladın mı? Kurnaz herifin teki, değil mi?"

"Şeytana pabucunu ters giydiren türden," dedim.

"Öyle! Demem o ki, Sammy bir at yarışı düzenlediğinde, ata *binebilen* herkes yarışa katılır. Eyerin üstünde, hayalarını ezerek hoplaya zıplaya yarışmalarını izlemek çok eğlenceli oluyor. Ben de asayişi korumak için her seferinde orada hazır bulunuyorum. Son yedi yılda yapılan tüm yarışları ve yarışan her

madenciyi gördüm. Ata binebilenlerin hepsini getirdik. Bir kişi daha vardı ama Sammy'nin Yeni Dünya'da düzenlediği yarışta düşüp atının ayakları altında ezildi. Bir iki gün can çekiştikten sonra öldü. Yani deri-değişen olması biraz zor, değil mi?"

Sonra bir kahkaha atarak kendi lafına güldü. Peavy ona bezgince bakıyordu. Jamie'nin yüzündeyse iğrenmeyle hayret karışımı bir ifade vardı.

Bu adamın, ata binebilen bütün tuzcuları toplayıp getirdiğine inanıyor muydum? Bir soruma olumlu yanıt verebilirse inanabilirdim.

"At yarışlarında sen de bahis oynuyor musun Wegg?"

"Geçen yıl oldukça iyi kazandım," dedi adam gururla. "Shunt çok cimri, ödemeyi sadece senetle yapıyor ama fahişelerle içkime yetiyor. Kadınları genç, viskimi yaşlı severim."

Peavy, Wegg'in omzu üstünden bana baktı ve, "Oradakilerin başında bu adam var, benim bir kabahatim yok," der gibi omuz silkti.

Onu suçlamıyordum zaten. "Ofise gir ve bizi bekle Wegg. Şerif Peavy, Jamie, siz benimle gelin."

Yolun karşısına geçerken onlara niyetimi açıkladım. Uzun sürmedi.

"Onlara ne istediğimizi söyle," dedim Peavy'ye, yaylı kapıların dışında dururken. Sesimi alçaltmıştım, çünkü bütün kasaba halkının gözü hâlâ üstümüzdeydi. Gerçi barın önündeki grup, biz yaklaşınca bulaşıcı bir hastalığımız varmış gibi dağılmıştı. "Seni tanıyorlar."

"Wegg'i tanıdıkları kadar iyi değil."

"Ofiste kalmasını neden istedim sanıyorsun?"

Homurtuyla karışık güldü ve kapının kanatlarını iterek içeri girdi. Jamie'yle onu takip ettik.

Mekânın müdavimleri kumar masalarına geçerek barı tuzculara bırakmıştı. Snip ve Canfield, iki yanda dikiliyor; kollarını koyun derisi yeleğinin üstünden göğsünde kavuşturmuş olan Kellin Frye ise ahşap duvara dayanmış, madencileri izliyordu. İkinci bir kat vardı -fuhuş için kullanılan odalar oradaydı muhtemelen- ve balkonu, tuzculara bakan, pek de çekici sayılmayacak kadınlarla doluydu.

"Beyler!" dedi Peavy. "Hepiniz dönüp bana bakın!"

Söyleneni hemen yaptılar. Onlar için bir başka ustabaşından ne farkı vardı? Birkaçının elinde hâlâ boşalmamış içki bardakları vardı ama çoğu içip bitirmişti. Tepelerden inerlerken onları kovalayan rüzgârın, yolculukları boyunca kırbaçladığı yanakları, alkolün etkisiyle kızarmıştı. Canlanmış ve neşelenmiş görünüyorlardı.

"Şimdi olacakları size anlatayım," dedi Peavy. "Hepiniz barın üstüne oturacak ve bileklerinizi görmemiz için çizmelerinizi çıkaracaksınız."

Bunun üzerine adamlardan homurtular yükseldi. "Beelie Cezaevi'nde kimlerin yattığını öğrenmek istiyorsanız neden basitçe sormuyorsunuz?" diye sordu gri sakallı bir adam. "Ben yattım ve bundan utanmıyorum. Karım ve iki bebeğimiz için bir somun ekmek çalmıştım. Çocuklarıma bir faydası olmadı gerçi; ikisi de öldü."

"Ya dediğinizi yapmazsak?" diye sordu gençlerden biri. "Bizi vuracak mısınız? Umurumda olmaz aslında. O deliğe tekrar inip çalışmaktan kurtulurum."

Onaylayan mırıltılar yükseldi. Biri *yeşil ışık* gibi bir şeyler söyledi.

Peavy kolumu kavrayıp beni öne çekti. "Sizi bugün işlerinizin başından alıp içki ısmarlayan silahşor buydu. Aradığımız kişi değilseniz neden korkuyorsunuz?"

Buna cevap verenin yaşı benden büyük olamazdı. "Biz *her zaman* korkuyoruz Sai Şerif."

Alışkın olduklarından daha dobra bir ifadeydi. Busted Luck bir anda sessizliğe gömüldü. Dışarıda rüzgâr kesintisizce uğulduyordu. İnce duvarlara çarpan tozlar, dolu yağıyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

"Dinleyin beni beyler," dedi Peavy daha alçak ve saygılı bir tonla. "Bu silahşorlar tabancalarını çekip size istediğini yaptırabilir ama böyle olmasını istemiyorum, buna gerek kalmamalı. Jefferson çiftliğindekiler de eklenince bu canavarın elinde ölenlerin sayısı kırka yaklaştı. Jefferson'dakilerin üçü kadındı." Duraksadı. "Hayır, bu doğru değil. Biri kadındı, diğer ikisi ise küçük kızlardı. Ne zor hayatlar yaşadığınızı ve dediğimi yapmakla bir şey kazanmayacağınızı biliyorum ama yine de rica ediyorum. Hem neden yapmayasınız? Aranızda sadece bir kişi sırrını saklamaya çalışıyor."

"Aman neyse," dedi gri sakallı.

Ellerini arkasına uzatıp bardan destek aldı ve vücudunu yukarı çekerek oturdu. Grubun liderlerinden biri olmalıydı, zira diğerleri hemen onu takip etti. Aralarında gönülsüzce davranan biri olup olmadığını görmek için pür dikkat izledim ama yoktu. Bir kez başladıktan sonra işi şakaya vurdular. Yirmi bir tuzcu, kısa bir süre sonra barın üstünde yan yana dizilmiş ve çizmelerini çıkarıp talaşla kaplı zemine takır tukur bırakmıştı. Öff, tanrılar, ayaklarının leş gibi kokusunu şimdi bile alabiliyorum.

"Öğğ, bu kadarı bana yeter," dedi fahişelerden biri ve başımı kaldırıp baktığımda eteklerini savurup dönerek ve tüylü yelpazelerini sallayarak balkonu hızla terk etmekte olduklarını gördüm. Burnunu iki parmağıyla sıkıp tıkayan barmen, kumar masalarında oturanların yanına seğirtti. O akşam Racey'nin

Yeri'nde pek biftek siparişi almadıklarına bahse girerim, o koku insanda iştah falan bırakmaz.

"Paçalarınızı yukarı çekin," dedi Peavy. "Bileklerinizi göreyim."

Söylenenleri yapmaya bir kez başlayınca itirazlar kesilmişti. Paçalarını itaatkârca çektiler. Bir adım öne çıktım. "İşaret ettiklerim barın üstünden inip duvarın önünde dursun. Zahmet edip çizmelerinizi tekrar giymeyin, sadece karşı binaya dek yürüyeceksiniz ve bunu yalınayak yapabilirsiniz."

Bazıları acınacak kadar zayıf olan, belli bir yaşın üstünde olanların ise istisnasız bir şekilde mor damarlarla kaplı ayaklarına bakarak yürüdüm.

"Sen... sen... ve sen..."

Bileklerinde mavi halka bulunan, Beelie Cezaevi'nde yatmış toplam on kişi vardı. Jamie, duvarın önüne dizilmiş olan adamların yanına gitti. Tabancalarını çekmedi ama başparmaklarını, kılıflarına çok yakın bir noktada kemerine geçirerek mesajı verdi.

"Barmen," dedim. "Bu adamların kadehlerini tekrar doldur."

Mavi dövmesi olmayan adamlar neşeyle tezahürat etti ve çizmelerini giymeye başladı.

"Ya biz?" diye sordu gri sakallı. Ayak bileğindeki dövme iyice solmuş, geriye hayaletimsi bir iz kalmıştı. Çıplak ayakları, yaşlı ağaç gövdeleri gibi yumruluydu. Üzerlerine basarak nasıl yürüdüğünü –*çalışmak* şöyle dursun– aklım almıyordu.

"Aranızdan dokuz kişi daha sonra duble viskisini keyifle içecek," dedim ve bunun üzerine neşeleri yerine geldi. "Onuncuyu başka bir şey bekliyor."

"Darağacı," dedi Jefferson çiftliğinden Canfield alçak sesle. "Ve çiftlikte gördüklerimden sonra dilerim ipin ucunda can çekişerek uzun süre dans eder."

Snip ve Canfield'ı barda içmeye devam eden on bir tuzcunun başında bırakarak yolun karşısına geçtik. Gri sakal önden gidiyor ve yumrulu ayaklarıyla seri adımlar atıyordu. Hava, o güne dek hiç görmediğim tuhaf bir sarı renge bürünmüştü ve yakında karanlık çökecekti. İçlerinden birinin -hücrenin içinde bekleyen çocuğun yaklaşan deneyimi hiç yaşamaması için- sıradan ayrılıp kaçmaya çalışmasını umdum ama hepsi itaatkârca yürümeyi sürdürdü.

Jamie yanıma geldi. "Adam aralarındaysa, çocuğun ayak bileklerinden yukarısını görmediğini umuyor olmalı. Şansını denemeye niyetli gibi Roland."

"Biliyorum," dedim. "Ve çocuk ayak bileklerinden yukarısını *görmediği* için adam riske girmesinin ödülünü alacak."

"Sonra ne yapacağız peki?"

"Hepsini hücrelere tıkıp birinin şekil değiştirmesini bekleyeceğiz sanırım."

"Ya bu değişimi kontrol edebiliyorsa? Başlamasını engelleyebiliyorsa?"

"O zaman bilmiyorum," dedim.

Wegg, Strother ve Pickens ile oturmuş, İzle Beni oynuyordu. Yumruğumu masaya indirerek fiş olarak kullandıkları kibrit çöplerini dağıttım. "Wegg, şerifle birlikte bu adamları hapishane binasına götüreceksiniz. Ben de birazdan geleceğim. Halletmem gereken birkaç iş var."

"Hapishanede ne var?" diye sordu Wegg, dağılan çöplere üzüntüyle bakarak. Herhalde kazanıyordu. "Çocuk mu yoksa?"

"Çocuk ve bu tatsız meselenin bitişi," dedim hissettiğimden fazla bir güvenle.

Gri sakallıyı dirseğinden kavradım -nazikçe- ve bir kenara çektim. "Adın nedir sai?"

"Steg Luka. Niye sordun? Aradığın kişinin ben olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedim. Elle tutulur bir sebebim yoktu, sadece bir histi ama o olmadığını biliyordum. "Ama kim olduğunu biliyorsan -sadece bir tahmin bile olsa- bana söylemeni istiyorum. İçeride, kendi iyiliği için bir hücreye kilitlenmiş, korkmuş bir çocuk var. Dev gibi bir ayıya benzer bir yaratığın babasını öldürüşüne tanık olmuş. Elimden gelirse daha fazla acı çekmesine engel olmaya çalışıyorum. İyi bir çocuk."

Adam biraz düşündü, sonra o benim dirseğimi kavradı... Parmakları çelik gibi sertti. Beni bir köşeye çekti. "Bir şey söyleyemem silahşor, çünkü hepimiz yeni kuşakta, çok derindeydik ve hepimiz gördük."

"Neyi gördünüz?"

"Tuz tabakasında, içinden yeşil bir ışık sızan bir çatlak. Işık önce cılız, sonra parlaktı. Tekrar cılız, tekrar parlak oldu. Kalp atışları gibi böyle devam ediyordu. Ve... insanın yüzüne konuşuyordu."

"Anlayamadım."

"Ben de anladığımı söyleyemem. Tek bildiğim hepimizin gördüğü ve hissettiği. Karşısında duranla konuşuyor ve içeri girmesini söylüyor. Acı."

"Ses mi ışık mı?"

"İkisi de. Eskiler'den kalma, bundan eminim. Gördüğümüzü Banderly'ye -ustabaşı- söyledik ve o da inip baktı. Gözleriyle gördü. *Hissetti.* Ama madeni sırf o yüzden kapatmak? Mümkün değil. O da patronlarına hesap vermek durumunda ve aşağıda daha tonlarca tuz olduğunu biliyorlar. Bu yüzden bir ekibe, çatlağı kayalarla kapatmalarını söyledi ve kapattılar. Bunu biliyorum, çünkü ekipten biri bendim. Ama yarığa konan kayalar, geri çıkarılabilir. Ve çıkarılmış olduklarına yemin edebilirim.

Kayaların dizilişindeki farkı gördüm. Biri oraya inmiş ve diğer tarafta her ne varsa... onu değiştirmiş silahşor."

"Ama kim olduğunu bilmiyorsun?"

Luka başını iki yana salladı. "Tek bildiğim, gece on iki ila sabah altı arası yapmış olduğu. En sakin saatler bunlar."

"Arkadaşlarının yanına dönebilirsin, teşekkür ederim. Yakında içkin elinde olacak, hem de çok hak edilmiş bir içki." Sai Luka'nın içki içme günleri maalesef sona ermişti. Ama nereden bilecektik, değil mi?

Diğerlerinin yanına döndü ve hepsini dikkatle süzdüm. Luka, açık ara en yaşlılarıydı. Kalanların çoğu orta yaşlı, birkaçı da hayli gençti. Korkmuştan ziyade ilgili ve heyecanlı görünüyorlardı ve sebebini anlayabiliyordum; alkol onları neşelendirmiş, her günkü monoton işlerinden uzaklaşıp değişiklik yapmak ise canlandırmıştı. Hiçbiri suçlu veya tedirgin görünmüyordu. Olduklarından ne az, ne fazla görünüyorlardı: Demiryolunun sonunda, ölmekte olan bir maden kasabasında çalışan tuzculardı.

"Jamie," dedim. "Seninle konuşmak istiyorum."

Onu kapıya kadar götürüp diyeceğimi doğrudan kulağına söyledim. Ona bir iş verip mümkün olduğu kadar çabuk halletmesini istedim. Başını salladı ve rüzgârlı güne çıktı. Muhtemelen alacakaranlık çökmek üzereydi.

"Elinden geleni yap," dedim ardından.

"Nereye gitti?" diye sordu Wegg.

"Seni ilgilendirmiyor," dedim ve bileklerinde mavi dövmeler olan adamlara döndüm. "En yaşlıdan en gence doğru sıraya girin lütfen."

"Ben kaç yaşında olduğumu bilmiyorum," dedi bileğinde kayışı paslı bir saat olan, saçları dökülmüş adam. Birkaçı bunun üzerine gülerek başını salladı.

"Tahmini bir yere geç o zaman," dedim.

Yaşlarıyla hiç ilgilenmiyordum ama konuşmalar ve tartışmalar vakit aldı. Asıl amacım da buydu. Demirci, ona verdiğim işi tamamlayabildiyse her şey yolunda gidebilirdi. Bitiremediyse başka bir çare bulacaktım. Bunu beceremeyen silahşor, genç yaşta ölüp gitmeye mahkûmdur.

Madenciler, Sandalye Kapmaca oynayan çocuklar gibi birbirlerinin arasından geçerek yürüyor, sırada, yaşına göre doğru yeri arıyordu. Sıra, hapishane binasına açılan kapıdan başlıyor, kaldırıma açılan kapıya kadar uzanıyordu.

Sıranın başında Luka vardı; Kol Saatli ortadaydı; benimle yaşıt görünen –her zaman korktuklarını söyleyen– ise en sondaydı.

"İsimlerini alır mısın şerif?" diye sordum. "O meyanda Billy Streeter ile konuşmak istiyorum."

Billy, sarhoşlarla düzeni bozanların tıkıldığı hücrede, parmaklıkların hemen gerisinde ayakta duruyordu. Konuşmalarımızı duymuştu ve korkmuş görünüyordu. "Burada mı?" diye sordu. "Deri-değişen burada mı?"

"Sanırım," dedim. "Ama emin olabilmenin bir yolu yok."

"Korkuyorum sai."

"Korkmakta haklısın. Ama hücre kilitli ve parmaklıklar çelikten. Sana ulaşamaz Billy."

"Ayı şeklini aldığında onu görmedin," diye fısıldadı Billy. Bir noktaya sabitlenmiş gözleri iri ve parlaktı. Daha önce, çenelerine sıkı bir yumruk yiyen adamlarda bu bakışı görmüştüm. Dizleri boşalmadan hemen önce gözlerinde beliren ifadeydi. Hapishanenin çatısının saçaklarını yalayan rüzgâr, tiz bir çığlık sesi çıkardı.

"Tim Stoutheart da korkuyordu," dedim. "Ama pes etmedi. Senden de aynısını bekliyorum."

"Sen de burada olacak mısın?"

"Evet. Dostum Jamie de öyle."

Sanki ismini söylemekle onu çağırmışım gibi kapı açıldı ve Jamie, üstündeki tozları silkeleyerek aceleyle içeri girdi. Onu görünce sevindim. Kapıyı açışıyla içeri dolan pis ayak kokusuna ise sevindiğim söylenemezdi.

"Aldın mı?" diye sordum.

"Evet. Çok güzel bir şey. Ve bu da isim listesi."

İkisini de bana uzattı.

"Hazır mısın evlat?" diye sordu Jamie, çocuğa.

"Galiba," dedi Billy. "Tim Stoutheart'mışım gibi davranacağım."

Jamie başını ciddi bir ifadeyle salladı. "İyi fikir. Dilerim sana yardımı olur."

Öncekilerden çok daha sert bir rüzgâr esip geçti. Acı tozlar, hücrenin parmaklıklı penceresinin kenarlarındaki boşluklardan içeri doldu. Saçakları yalayan rüzgâr, yine o tüyler ürperten çığlığını attı. Gün ışığı giderek azalıyor, azalıyordu. Bekleyen tuzcuların hepsini hücrelere atıp bu kısmı ertesi güne bırakmanın daha iyi –daha güvenli– olabileceğini düşündüm ama dokuzu, hiçbir kabahat işlememişti. Çocuk da öyle. En iyisi bir an önce bu işi neticelendirmekti. Mümkünse elbette.

"Beni dinle Billy," dedim. "Hepsini yavaşça önünden yürütüp geçireceğim. Belki hiçbir şey olmaz."

"Ta... tamam." Sesi cılızdı.

"Önce su içmek ister misin? Veya tuvalete gitmek?"

"Gerek yok, böyle iyiyim," dedi ama iyi görünmüyordu tabii; dehşet içindeydi. "Sai? Kaçının bileğinde mavi halka var?"

"Hepsinin," dedim.

"Öyleyse nasıl..."

"Ne kadarını gördüğünü bilmiyorlar. Geçerlerken hepsine tek tek bak. Ve geride dur, olur mu?" Ulaşılamayacak bir yeri kastetmiştim ama yüksek sesle söylemedim.

"Ne diyeceğim?"

"Hiçbir şey. Hafızanı canlandıran bir şey görmediğin sürece elbet." Buna dair pek ümidim yoktu. "Adamları içeri getir Jamie. Şerif Peavy sıranın başında, Wegg ise sonunda dursun."

Jamie başını sallayıp çıktı. Billy, parmaklıklar arasından elini uzattı. Önce ne istediğini anlamadım ama sonra anlayıp elini kısaca sıktım. "Şimdi biraz geriye çekil Billy. Ve babanın yüzünü hatırla. Açıklıktan seni izliyor."

Söyleneni yaptı. Sağ elim, belimdeki tabancanın kabzasında, listedeki, benim için hiçbir anlam ifade etmeyen (muhtemelen yanlış yazılmış) isimlere bir göz gezdirdim. Tabancamda artık çok özel bir kurşun vardı. Vannay'in dediğine göre, bir deri-değişeni öldürmenin tek garantili yolu vardı: Kutsal metalden yapılma delici bir nesne. Demirciye ücretini altınla ödemiştim ama benim için yaptığı kurşun –namluya ilk sürülecek olan– saf gümüştü. İşe yarayabilirdi.

Aksi halde, kendi kurşunlarım onu takip edecekti.

Kapı açıldı. Şerif Peavy içeri girdi. Sağ elinde, yarım metre uzunluğunda, demirağacından bir cop vardı. Deri sapını, bileğinden geçirmişti. Kapıdan içeri girerken, ucunu sol avucuna, tehditkâr bir tavırla hafifçe vuruyordu. Bakışları, hücredeki çocuğu buldu ve gülümsedi.

"Hey, Billy'nin oğlu Billy, selam," dedi. "Yanındayız ve her şey yolunda. Hiçbir şeyden korkmana gerek yok."

Billy gülümsemeye çalıştı ama çok fazla korkuyordu.

Şeriften sonra içeri Steg Luka girdi. Yaşlı ağaç gövdeleri gibi yumrulu ayaklarıyla paytak paytak yürüyordu. Arkasından, yaşı neredeyse Luka kadar ileri, dağınık bıyıklı, uzun beyaz saçlı bir adam girdi. Kısık gözlerinde kötücül bir ifade vardı. Ya da belki sadece uzağı göremiyordu. Listeye göre ismi Bobby Frane'di.

"Yavaşça yaklaşın," dedim. "Çocuk sizi iyice görebilsin."

Hücrenin önüne geldiler. Geçerlerken Billy Streeter endişeyle yüzlerini inceledi.

"İyi akşamlar evlat," dedi Luka geçerken. Bobby Frane, görünmez şapkasının kenarına dokundu. Daha genç olanlardan biri –listeye bakılırsa ismi Jake Marsh'tı– çiğnediği tütünler yüzünden sararmış dilini çocuğa çıkardı. Diğerleri öylece yürüyüp gitti. Birkaçı, Wegg havlarcasına bağırarak dik durmalarını ve çocuğun yüzüne bakmalarını buyurana dek başları önde yürüdü.

Billy Streeter'ın yüzünde bir tanıma ifadesi belirmedi, sadece korku ve şaşkınlık vardı. Belli etmiyordum ama ben de ümidimi yitirmeye başlamıştım. Deri-değişen neden hata yapıp kontrolünü kaybedecekti ki? Sükûnetini koruyup diğerlerine uyduğu sürece kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ve bunu o da biliyor olmalıydı.

Geriye sadece dört kişi kalmıştı... sonra iki... ve sonunda sadece Busted Luck'ta her zaman çok korktuklarını söyleyen delikanlı kaldı. O geçerken, Billy'nin yüz ifadesinin değiştiğini gördüm ama sonra sadece yaşına yakın birini görmenin etkisi olduğunu anladım.

Son olarak Wegg geldi. Kendi copunu bırakmış, her iki eline pirinç muştalar takmıştı. Billy Streeter'a nahoş bir tebessümle baktı. "Satın almak istediğin bir mal göremedin mi ufaklık? Eh, üzgünüm ama şaşırdığımı söyleyeme..."

"Silahşor!" dedi Billy bana. "Sai Deschain!"

"Evet Billy." Wegg'e bir omuz atıp önüne geçerek hücreye yaklaştım.

Billy, üstdudağını yalayarak, "Sana uyarsa onları tekrar yürütür müsün? Ama bu sefer söyle, paçalarını sıyırsınlar. Halkaları göremiyorum," dedi.

"Halkaların hepsi aynı Billy."

"Hayır," dedi çocuk. "Değil."

Rüzgâr o ara hafiflemiş olduğu için Şerif Peavy onu duydu. "Geri dönün ve tekrar yürüyün beyler. Ama bu kez paçalarınızı yukarı çekin."

"Bu kadarı yetmedi mi?" diye homurdandı kolunda eski saat olan adam. Listeye göre adı Ollie Ang'di. "Bize içki sözü vermiştiniz. Hem de *duble.*"

"Niye dırdır ediyorsun tatlım?" diye sordu Wegg. "Zaten kapıya geri gitmeyecek misiniz? Bu sefer paçalarınızı kaldıracaksınız, o kadar."

Homurtular oldu ama bu kez en gençleri en önde olmak üzere paçalarını çekerek tek sıra halinde kapıya doğru yürüdüler. Bütün dövmeler bana aynı görünüyordu. Önce, çocuğa da öyle göründüklerini düşündüm. Sonra gözlerinin irileştiğini ve bir adım daha gerilediğini gördüm. Ancak bir şey söylemedi.

"Şerif, bir dakikalığına hepsini orada tut, olur mu?" dedim.

Peavy, iki bina arasındaki kapının önüne geçip durdu. Hücreye girip alçak sesle sordum. "Billy? Bir şey mi gördün?"

"İz," dedi çocuk. "İzi gördüm. Aradığınız kişi, halkanın kesik olduğu adam."

Önce anlamadım... sonra kavradım. Cort'un kaş hizamdan yukarısının ne kadar yavaş çalıştığını defalarca söyleyişini ve bana ağır akıllı deyişini hatırladım. Diğerlerine de böyle şeyler -hatta daha beterlerini- söylüyordu ama o rüzgârlı akşamda, Debaria Hapishanesi'nin koridorunda dururken bana dedik-

lerinde çok haklı olduğuna karar verdim. Gerçekten de *ağır akıllıydım.* Daha birkaç dakika önce, dövmeden başka bir şey görmüş olsa, hipnotize ettiğim sırada Billy'den öğrenmiş olacağımı düşünmüştüm. Düşüncemde *haklı* olduğumu yeni anlıyordum.

"Başka bir şey var mı?" diye sormuştum hipnotize ettiğim çocuğa, olmadığından emin bir şekilde. O an tek niyetim, onu üzüp korkutan anıdan Billy'yi bir an önce çekip çıkarmaktı. Ve *beyaz iz* dediğinde –ama kendi kendine sorarcasına, kuşkuyla– aptal Roland hiç üstünde durmadan bu ipucunu gözden kaçırmıştı.

Tuzcular, giderek huzursuzlanıyordu. Paslı kol saati takmış olan Ollie Ang, bütün istenenleri yaptıklarını, artık Busted'a dönmek ve içkileriyle kahrolası çizmelerine kavuşmak istediklerini söyleyerek mızmızlanıyordu.

"Hangisi?" diye sordum Billy'ye.

Öne eğilerek fısıldadı.

Başımı salladım ve koridorda kümelenmiş olan adamlara döndüm. Ellerini tabancalarının kabzalarına koymuş olan Jamie, onları dikkatle izliyordu. Adamlar, suratımda bir şey görmüş olacaklar ki aniden homurdanmayı kesip sessizce bakmaya başladılar. Rüzgârın ve duvarlara savurduğu tozların sesinden başka bir ses duyulmuyordu.

Daha sonra olanlara gelince, o günden beri üzerinde defalarca düşündüm ve ne yapsak engel olamayacağımızı anladım. Değişimin ne kadar hızlı gerçekleştiğini hiçbirimiz bilmiyorduk; Vannay'in bildiğini de sanmıyorum, yoksa bizi mutlaka uyarırdı. Raporumu verip tüm o somurtarak bakan kitapların önünde, Debaria'da yaptıklarıma dair kararını beklediğim –babam olarak değil, dinh'im olarak– babam bile bir şey yapılamayacağını söyledi.

Bir şey için daima minnet duydum. Neredeyse Billy'nin tespit ettiği adamı öne çıkarmasını Şerif Peavy'ye söyleyecektim ama sonra fikrimi değiştirdim. Peavy bir zamanlar babama yardım etmiş olduğu için değildi, Little Debaria ve tuz madenleri onun sorumluluk bölgesinde olmadığı içindi.

"Wegg," dedim. "Ollie Ang'i buraya getir lütfen."

"Hangisiydi o?"

"Kol saati olan."

"Ne oluyor be!" diye bağırdı Ollie Ang, Wegg onu kolundan kavrayınca. Bir madenci için ufak tefek, neredeyse kitap kurdu tipliydi ama kolları epey kaslıydı ve gömleğinin altındaki omuzlarının da öyle olduğunu görebiliyordum. "Dinleyin beni, ben bir şey yapmadım! Çocuğun canı hava atmak istedi diye beni böyle ayırmanız haksızlık!"

"Kes sesini!" dedi Wegg ve onu diğerlerinin arasından çekip aldı.

"Paçalarını tekrar kaldır," dedim.

"Defol git piç! Üstüne binip geldiğin ata koyayım!"

"Kaldır yoksa ben yaparım."

Yumruklarını kaldırdı. "Hele bir dene! Dene de gö..."

Jamie arkasından hızla yaklaştı, tabancalarından birini çekip havaya fırlattı, sonra namlusundan yakalayıp kabzasını Ang'in kafasına indirdi. Şiddeti zekice hesaplanmış bir darbeydi: adamı bayıltmadı ama yumruklarını indirmesine ve dizlerinin çözülmesine yol açtı. Wegg, yere yığılacak gibi olan adamı koltuk altlarından yakaladı. Pantolonunun sağ paçasını yukarı sıvayınca dövmesini gördüm: Beelie Cezaevi sakinlerine yaptırılan, bileğini çevreleyen mavi halka dövme, dizine kadar yükselen kalın, beyaz bir yara iziyle bölünüyordu – Billy Streeter'ın deyişiyle kesiliyordu.

"Gördüğüm oydu," diye fısıldadı Billy. "Yığının altında saklanırken bu yara izini gördüm."

"Kıçından uyduruyor," dedi Ang. Sersemlemiş görünüyor, dili hafifçe dolanıyordu. Jamie'nin darbesinin kafa derisinde açtığı yarıktan, ince bir yol halinde kan süzülüyordu.

Çocuğun doğruyu söylediğini biliyordum. Billy, beyaz yara izinden, Ollie Ang'i hapishane koridorunda görmeden çok önce bahsetmişti. Wegg'e Ang'i bir hücreye tıkmasını söylemek için ağzımı açmıştım ki gruptaki en yaşlı adam, aniden öne fırladı. Gözlerinde, geç gelmiş bir kavrayış ifadesi vardı. Olan sadece bu da değildi. Aynı zamanda öfkeden çılgına dönmüştü.

Steg Luka, Jamie, Wegg veya ben onu durduramadan Ang'i omuzlarından yakaladı ve sarhoşlarla düzeni bozanların tıkıldığı hücrenin karşısındaki parmaklıklara dayadı. "Bilmeliydim!" diye haykırdı. "Haftalar önce anlamalıydım, değiştirdiğin şekline sıçayım, göt! Katil piç!" Eski saatin takılı olduğu bileğini tuttu. "Bunu yeşil ışığın sızdığı çatlaktan bulmadıysan nereden buldun? Nereden buldun, söyle! Söyleyemezsin tabii, deri-değişen yavşak!"

Luka, sersemce bakan Ang'in yüzüne tükürdü, sonra adamın kolunu bırakmayarak Jamie ve bana döndü. "Tepenin yamacındaki eski mağaralardan birinde bulduğunu söylemişti! Karga Çetesi'nin orada unuttuğu ganimetlerden biri olduğunu iddia etmişti ve biz salaklar da ona inanmıştık! İzin günlerimizde başka bir şey bulabilir miyiz diye o mağaraya bile gitmiştik!"

Hâlâ sersemce bakan Ollie Ang'e tekrar döndü. En azından bize sersemlemiş görünüyordu ama o gözlerin gerisinde, gerçekte neler olduğunu kim bilir?

"Bahse girerim biz ümitle arayarak saatlerimizi harcarken, enayiliğimize kıs kıs gülüyordun. Saati bir yamaçtaki eski

mağarada değil, yeni madendeki çatlağın içinde buldun! Yeşil ışığın yayıldığı çatlakta! Sendin o! Sendin! Sen..."

Ang'in çenesinden yukarısı çarpıldı. Yüzünü buruşturdu anlamında değil bu söylediğim; başının üst kısmı *döndü.* Islak bir havlunun, görünmez eller tarafından döndürülerek sıkılmasını izlemek gibiydi. Gözleri, biri neredeyse diğerinin üstüne çıkacak kadar yükseldi ve renkleri maviden, kömür karasına döndü. Derisinin rengi solarak önce beyazladı, sonra yeşile döndü. Alttan yumruklarca itiliyormuş gibi dalgalandı ve üstü pullarla kaplandı. Giysileri üstünden düşerek yere yığıldı, çünkü artık vücudu, bir insan bedeni değildi. Bir ayı, kurt veya aslan da değildi. Onları görmeye hazırlıklı olabilirdik belki. Serenity'deki talihsiz Fortuna'ya saldıran timsahı görsek de o kadar şok olmazdık. Gerçi en yakın olduğu hayvan, timsahtı.

Ollie Ang, üç saniye içinde adam boyunda bir yılana dönüşmüştü. Bir dev yılan olmuştu.

Kalın, yeşil bedene doğru çekilerek küçülen kolu hâlâ tutmakta olan Luka bir çığlık attı ama yılan –uzamış kafasında hâlâ tutam tutam insan saçı vardı– ihtiyarın açık ağzına atılıp içine girince çığlığı boğularak kesildi. Luka'nın alt çenesinin üstten ve bağlarından kopup ayrılmasıyla korkunç, şapırtılı bir ses çıktı. Hâlâ insan bacaklarına benzer uzuvların üstünde yükselen ve değişimini sürdüren yaratık, ihtiyarın boğazından içeri matkap gibi daldı. Luka'nın sarkık boynunun şişip gerilerek yaratığın derisi gibi pürüzsüzleştiğini gördüm.

Diğer tuzcular panikle kaçışırken koridorun başından dehşet dolu çığlıklar yükseldi. Onlara hiç bakmadım. Jamie'nin yılanın giderek genişleyen, şişen vücuduna sarılıp beyhude bir çabayla yaşlı adamın boğazından çıkarmaya çalıştığını gördüm. Dev sürüngenin kafası, Steg Luka'nın ensesini yardı. Pullu deri-

sinin üstü kan damlaları ve et parçacıklarıyla kaplıydı. Kıpkırmızı, çatal dili belirip kayboldu.

Wegg, pirinç muştayla etkisini katlayan yumruğunu yılanın gövdesine indirdi. Yılan bu saldırıyı kolayca savuşturdu ve hâlâ büyümekte olan sivri dişlerini göstererek atıldı. Üstte ve altta ikişer kocaman dişi vardı ve sivri uçlarından şeffaf bir sıvı damlıyordu. Wegg'in koluna gömüldüler ve adam acıyla haykırmaya başladı.

"Yanıyor! Tanrılar, YANIYOR!"

Yılan, dişlerini çaresiz Wegg'e gömerken Luka'nın gevşek bedeni, olduğu yerde dans eder gibi sallanıyordu. Kan ve et parçacıkları etrafa saçılıyordu.

Jamie bana çılgınca baktı. Tabancalarını çekmişti ama nereye ateş edecekti? Yılan, ölmekte olan iki adamın arasında dalgalanıyordu. Bedeninin, artık bacakların tamamen kaybolduğu alt kısmı, kıyafet yığınının arasından sıyrılarak Luka'nın gövdesine sarıldı ve etrafında birkaç kez dolanarak sıkıştırdı. Vücudunun, kafasının arkasından gelen bölümü, adamın ensesindeki delikten dışarı uzanmaya devam ediyordu.

Öne atıldım, Wegg'i yakaladım ve yeleğinin yakasından tutarak arkaya sürükledim. Yılanın soktuğu kolu, şişerek iki katına çıkmış ve rengi neredeyse simsiyah olmuştu. Bana bakan gözleri, yuvalarından fırlamıştı. Beyaz bir köpük, ağzının kenarlarından sızmaya başlamıştı.

Billy Streeter, bir yerlerde çığlık atıyordu.

Dişler serbest kalıp uzaklaştı. "Yanıyor," dedi Wegg alçak sesle ve son sözü bu oldu. Boğazı şişti ve dili dışarı sarktı. Cansız bedeni yere yığıldı. Çatal dili dışarı uzanıp tekrar çekilen yılan, gözlerini bana dikti. Kapkara, yılan gözleriydi ama içlerinde, bir insanın bilinçli bakışı vardı. Özel kurşunun bulunduğu tabancamı çektim. Sadece bir tane gümüş kurşunum vardı

ve yılanın başı bir sağa bir sola oynuyordu ama hedefimi vuracağımdan bir an bile şüphe etmedim; bunun için yaratılmıştım. Dişlerini göstererek üstüme atıldı ve tetiği çektim. Atışım isabetliydi; kurşun, açık ağzının ortasına gömülmüştü. Kafası, parçalanarak kızıl bir yağmur gibi etrafa saçıldı ve parçalar, daha zeminle parmaklıklara değmeden beyazlamaya başladı. Bu unumsu beyaz parçalara daha önce de rastlamıştım. Beyindi. *İnsan* beyni.

Luka'nın ensesindeki delikten bakan, artık Ollie Ang'in parçalanmış yüzüydü – bedeniyse hâlâ bir yılanınkiydi. İçerideki güç her neyse, yarattığı şekiller üzerindeki kontrolünü kaybetmeye başlayınca derisindeki pulların arasından tutam tutam siyah, keçe gibi tüyler belirdi. Yaratık yere yığılmadan hemen önce geri kalan mavi gözünün rengi sarardı ve bir kurt gözü oldu. Sonra talihsiz Steg Luka'yı da beraberinde indirerek yere yığıldı. Ölmekte olan deri-değişenin vücudu koridorda titreşiyor, dalgalanıyor, eriyor ve değişiyordu. Kasların sesini ve kemiklerin sürtünmesini duyabiliyordum. Çıplak bir ayak, bedeninden dışarı fırladı, tüylü bir pençeye dönüştü, ardından tekrar insan ayağı oldu. Ollie Ang'den geri kalanlar baştan aşağı titredi ve hareketsiz kaldı.

Çocuk hâlâ çığlık atıyordu.

"Döşeğe gidip yat," dedim ona. Sesim hafifçe titriyordu. "Gözlerini kapat ve kendi kendine artık bittiğini söyle, çünkü öyle."

"Ne olur yanıma gel," diye hıçkırdı Billy döşeğe doğru yürürken. Yanaklarına kan damlacıkları sıçramıştı. Benim ise her tarafım kanla kaplıydı ama çocuk bunu görmüyordu. Gözleri çoktan kapanmıştı. "Yanıma gel! Lütfen sai, lütfen!"

"Mümkün olan en kısa sürede geleceğim," dedim. Ve öyle de yaptım.

Üçümüz geceyi, sarhoşlar hücresinde, bitiştirdiğimiz döşekler üzerinde geçirdik: Jamie solda, ben sağda, Genç Billy Streeter ortada. Fırtına dinmek üzereydi. Deri-değişenin ölümüne sevinen Debaria sakinlerinin anacaddesindeki kutlama sesleri geç saatlere kadar devam etmişti.

"Şimdi bana ne olacak sai?" diye sordu Billy, nihayet uykuya dalmadan önce.

"Güzel şeyler," dedim Serenity'li Everlynne'in beni haklı çıkarmasını umarak.

"Öldü mü? Sahiden öldü mü sai Deschain?"

"Evet."

Ama bu konuda işimi sağlama almaya kararlıydım. Jamie ile o gece yarısından sonra, rüzgâr artık hafif bir esintiye dönmüş, Billy Streeter bitkince kâbusların ona ulaşamayacağı çok derin bir uykuya dalmışken dışarı çıkıp hapishanenin arkasındaki çorak arazide Şerif Peavy'yle buluştuk. Ollie Ang'in cesedinin üstüne gazyağı boca ettik. Kibriti çakmadan önce, kol saatini hatıra olarak almak isteyip istemediklerini sordum. Her nasılsa o hengâmede sağlam kalmıştı; küçük, ince ibresi hâlâ dönüyordu.

Jamie başını iki yana salladı.

"Ben de istemem," dedi Peavy. "Varsan baksan lanetlidir. Yak hadi Roland. Sana böyle hitap etmemde bir sakınca yoksa elbette."

"Kesinlikle yok," dedim. Kibriti çakıp cesedin üstüne attım. Debaria'nın deri-değişeninden geriye sadece kömürleşmiş kemikler kalana dek başında dikilip seyrettik. Kol saati, küllerin arasında tanınmayacak bir şekil halini almıştı.

Ertesi sabah demiryoluna gitmek için Jamie'yle bir grup adamı toplayarak bir ekip oluşturduk – hepsi çok istekliydi.

Oraya vardıktan sonra Mini Çuf'u raylara geri oturtmaları sadece iki saat sürdü. Operasyonu makinist Travis yürüttü ve ben de, günün sonunda hepsinin karınlarını Racey'nin Yeri'nde bedava doyurabileceğini ve Busted Luck'ta istediklerini içebileceklerini söyleyerek pek çok mutlu arkadaş edindim.

O akşam kasabada, Jamie'yle şeref konukları olacağımız bir kutlama tertiplenecekti. Bana kalsa katılmasam da olurdu –eve dönmek için sabırsızlanıyordum ve kalabalık ortamlar pek bana göre değildi– ama yaptığımız iş gereği mecburduk. Bir iyi tarafı vardı: Muhtemelen çoğu güzel, birçok kadın olacaktı. Bu kısma itirazım yoktu, açıkçası Jamie'nin de olduğunu sanmıyordum. Kadınlar hakkında öğrenecek çok şeyi vardı ve çalışmalarına pekâlâ Debaria'da başlayabilirdi.

Mini Çuf'un yavaşça ilerleyip kavşaktan dönerek tekrar bize yaklaşmasını izledik. Doğru istikametteydi: Gilead yönünde.

"Kasabadan dönüşte Serenity'ye uğrayacak mıyız?" diye sordu Jamie. "Çocuğu aralarına kabul edip etmeyeceklerini sormak için?"

"Evet. Ayrıca başrahibe, bana bir şey vereceğini söylemişti."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

Dağ gibi gövdesiyle Everlynne, kollarını iki yana açıp Serenity'nin avlusunu geniş adımlarla aşarak yanımıza geldi. Neredeyse içimdeki dürtüye boyun eğip kaçacaktım; Kuna yakınlarındaki petrol yataklarında kullanılan dev kamyonların yolunda dikilmek gibiydi.

Bizi ezmedi ama ikimize birden sarılıp göğsüne bastırdı. Tatlı bir kokusu vardı: Tarçın, kekik ve fırından yeni çıkmış hamurişi karışımıydı. Kadın yanağına kocaman bir öpücük kon-

durunca Jamie kızardı. Everlynne sonra beni dudaklarımdan öptü. Bir an, karmaşık, bol kıyafetleriyle sarılmış bir halde, ipek başlığının sarkan iki tarafının gölgesinde durduk. Sonra gülümseyerek geri çekildi.

"Kasabamıza ne büyük bir hizmet ettiniz! Size ne kadar teşekkür etsek az!"

Gülümsedim. "Nezaket gösteriyorsunuz sai Everlynne."

"Hiç de değil! Öğle yemeğini bizimle yiyeceksiniz, değil mi? Ve az da olsa çayır şarabı içeceksiniz. Eminim akşama bol bol içersiniz." Jamie'ye gözucuyla baktı. "Ama ölçüyü kaçırmayın; fazla alkol bir erkeğin erkekliğini azaltıp unutmak istemeyeceği hatıraları hafızasından silebilir." Duraksadı ve yüzünde, üstündeki giysilere uymayan, çokbilmiş bir sırıtış belirdi. "Ya da belki... dediğim gibi olmaz."

Jamie'nin yanaklarının rengi daha da koyulaştı ama bir şey söylemedi.

"Geldiğinizi gördük," dedi Everlynne. "Size şükranlarını sunmak isteyen biri daha var."

Kenara çekilince arkasından, ona kıyasla minicik kalan Rahibe Fortuna çıktı. Yüzünün büyük bölümü hâlâ sargılıydı ama artık hayalet gibi görünmüyordu ve hissettiği rahatlama ve mutluluk, açıkta kalan kısımdan rahatça okunuyordu. Utangaçça yaklaştı.

"Sayenizde nihayet uyuyabiliyorum. Belki bir gün kâbus görmeden de uyuyabilirim."

Gri elbisesinin eteklerini kaldırdı ve –hiç istemediğim bir şeyi yaparak– yere diz çöktü. "Eskiden Annie Clay olan ben Rahibe Fortuna, size teşekkür ederim. Hepimiz müteşekkiriz ama benim şükranım yüreğimden geliyor."

Omuzlarını nazikçe tuttum. "Ayağa kalk rahibe. Bizim gibilerin önünde diz çökme."

Bana parlayan gözlerle baktı ve ağzının hâlâ becerebilen tarafıyla yanağıma bir öpücük kondurdu. Sonra dönerek mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere doğru koştu. Çiftlik evinin o kısmından harikulade kokular yayılıyordu.

Everlynne, yüzünde memnuniyet dolu bir tebessümle kadının ardından baktı ve tekrar bize döndü.

"Bir çocuk var..." diye söze başladım.

Başını salladı. "Billy Streeter. Adını ve hikâyesini biliyorum. Kasabaya gitmeyiz ama bazen kasaba bize gelir. Dost kuşlar, haberleri kulağımıza fısıldar, anlarsınız ya."

"Anlıyorum," dedim.

"Yarın kafalarınız normal boyutuna dönünce çocuğu buraya getirin," dedi Everlynne. "Burada sadece kadınlar var ama yetim bir çocuğu aramıza kabul etmekten memnuniyet duyarız... tıraş olacak kadar büyüyene dek elbette. O yaştan sonra kadınlar kafasını karıştırmaya başlayabilir ve burada kalması iyi olmaz. O zamana dek ona harfleri ve rakamları öğretiriz... aklında tutacak kadar zekiyse tabii. Sence yeterince zeki mi, Gabrielle'in oğlu Roland?"

Babam yerine annemin oğlu olarak çağrılmak tuhaf ama hoştu. "Bana kalırsa çok zeki."

"İyi o halde. Gitme vakti geldiğinde, ona gidecek bir yer de buluruz."

"Bir arazi ve bir yuva," dedim.

Everlynne güldü. "Evet, öyle, tıpkı Tim Stoutheart'ın hikâyesindeki gibi. Artık sofraya geçelim, olmaz mı? Ve çayır şaraplarımızı genç adamların yiğitliğine içelim."

Yedik, içtik ve sonuç olarak çok neşeli bir buluşma oldu. Başrahibe Everlynne, diğer kadınlar alçak masaların üstünü temizlemeye başladığında beni bir yatak odası ve bir kedinin,

üstü kâğıt yığınlarıyla kaplı kocaman, meşe bir masanın üstüne düşen güneş ışığında uyuduğu büyük bir ofisten ibaret olan özel yaşam alanına götürdü.

"Buraya pek az erkek girebildi Roland," dedi. "Birini tanıyor olabilirsin. Beyaz bir siması ve kara kıyafetleri vardı. Kimden bahsettiğimi anladın mı?"

"Marten Broadcloak," dedim. Az önce yediğim leziz yemekler, nefretimle bir anda ekşimişti sanki. Ve bir de sanırım kıskançlıkla – sadece Arten'li Gabrielle'in boynuzladığı babam adına da değildi. "Annemi gördü mü?"

"İstedi ama talebini reddedip onu gönderdim. Önce gitmek istemedi ama ona hançerimi gösterdim ve Serenity'de başka silahlar ve onları kullanmayı bilen kadınlar olduğunu söyledim. Biri de bir tabancaydı. Ona binanın derinliklerinde olduğunu hatırlattım ve uçmak gibi bir becerisi yoksa bir an önce dediğimi yapmasını salık verdim. Gitti ama öncesinde beni ve burayı lanetledi." Duraksadı, kediyi okşadı ve tekrar bana baktı. "Derideğişenin onun eseri olduğunu düşünmedim değil."

"Sanmıyorum," dedim.

"Ben de öyle ama emin olmamız imkânsız, değil mi?" Kedi, kadının devasa bir oyun parkı gibi görünen kucağına tırmanmaya çalışınca Everlynne onu dalgınca kovdu. "Emin olduğum bir şey *var*: gecenin geç vakitlerinde odasının penceresinden mi yoksa huzursuz rüyalarında mı olduğu meçhul ama her nasılsa annenle konuşmayı başardı. Zavallı kadın o sırrı kendisiyle birlikte açıklığa götürdü."

Buna bir cevap vermedim. Şaşkın ve üzgünken hiçbir şey söylememek en iyisidir, zira her söz yanlış olabilir.

"Annen, bu Broadcloak denen adamı geri çevirmemizden kısa bir süre sonra ziyaretini kısa keserek buradan ayrıldı. Yerine getirmesi gereken bir görevi ve telafi etmesi gereken pek

çok hatası olduğunu söyledi. Bunu nereden bildiğini sorduğumda bana, 'Çünkü ka bir tekerlektir ve daima döner,' dedi. Senin için bunu bıraktı."

Everlynne, masasındaki pek çok küçük çekmeceden birini açtı ve bir zarf çıkardı. Ön tarafında, çok iyi tanıdığım bir elyazısıyla ismim yazılmıştı. Yazıyı benden daha iyi sadece babam tanıyabilirdi. Bir zamanlar bana "Anahtar Deliğinden Esen Rüzgâr" adlı eski ve güzel öyküyü okurken sayfalarını çeviren ellerin yazısıydı. Ve pek çok başka kitabın. O elin sayfalarını çevirdiği bütün kitapları çok sevdim ama hiçbirini o elin kendisi kadar sevmedim. Daha çok sevdiğim bir şey varsa, dışarıda rüzgâr uğuldarken hikâyeleri bana okuyan sesiydi. Bunlar, benliğini kaybedip içine düştüğü ve bir başka elden çıkan kurşun yüzünden hayatını kaybetmesiyle son bulacak hazin dönemden önceydi. Benim elimden, benim tabancamdan.

Everlynne, geniş önlüğünü düzelterek kalktı. "Küçük krallığımın diğer bölümlerinde işlerin nasıl gittiğini kontrol etmem lazım. Sana şimdilik veda ediyorum Gabrielle oğlu Roland. Tek ricam, çıkarken kapıyı arkandan kapatman. Kendiliğinden kilitlenir."

"Bana özel eşyalarının yanında bırakacak kadar güveniyor musun?" diye sordum.

Güldü ve masanın etrafından dolaşarak yanıma gelip beni tekrar öptü. "Sana canımı bile emanet ederim silahşor," dedi ve gitti. Boyu o kadar uzundu ki kapıdan geçerken başını eğmek zorunda kalmıştı.

Gabrielle Deschain'in son mektubuna bakarak uzun süre oturdum. Kalbim büyük bir nefret, sevgi ve pişmanlıkla patlayacak gibiydi – bu duygular o günden beri peşimi bırakmadı. Hiç okumadan yakmayı düşündüm ama sonunda zarfı yırtarak

açtım. İçinde tek bir sayfa vardı. Satırlar kaymış ve mürekkep bazı yerlerde dağılmıştı. Yazan kadının, aklının son damlalarına mukayyet olmaya çalıştığına inanıyorum. Sözlerine çok kişinin anlam verebileceğini sanmam ama ben anlamıştım. Eminim okusa babam da anlardı ama ona ne gösterdim ne de bahsettim.

Ziyafet diye yediğim çürük çıktı
saray sandım ama aslında zindandı
nasıl da yakıyor, Roland

Aklıma yılan sokması yüzünden ölen Wegg geldi.

Geri dönüp bildiklerimi anlatsam
duyduklarımı söylesem
Gilead'ın sonu birkaç yıl ertelenir
sen birkaç yıllığına kurtulursun
bana çok az değer veren baban da öyle

"Bana çok az değer veren" kısmının üstü çizilmişti ama yine de okuyabildim.

bana cesaret edemeyeceğimi söylüyor
"Hayatının sonuna dek Serenity'de kal," diyor
"Dönersen ölümün erken olur," diyor
"Ölümün, dünya üzerinde en çok değer
verdiğini yok edecek," diyor
soruyor, "Piçinin elinde ölüp

iyiliğe dair
şefkate dair
sevgiye dair

sahip olduğu her şeyinin, sıkılan
bir süngerden akan damlalar gibi
süzülüp gitmesine
izin verecek misin?

hem de hiç umurunda olmadığın
ve sadece birkaç yıl ömrü
kalmış Gilead uğruna?"

Ama geri dönmeliyim Dualar ettim
ve çok düşünüp taşındım
ve duyduğum ses hep aynı şeyi söyledi:
KA'NIN İSTEDİĞİ BU

Mektup biraz daha devam ediyordu. Jericho Tepesi'ndeki, sonu felaketle biten savaş ve Gilead'ın düşmesinin ardından bir gezgin olarak geçirdiğim yıllarda o satırlar üzerinde defalarca düşündüm. Kelimelerin üstünden, kâğıt paralanıp rüzgârla savrulana dek geçtim – zamanın anahtar deliğinden esen rüzgârla. Rüzgâr sonunda herkesi alır, değil mi? Hem neden olmasın? Neden başka türlü olsun? Hayatımızdaki tatlar bizi terk etmeseydi, daha en başından hiçbir tat olmazdı.

Kendime gelip kontrolümü sağlayana dek Everlynne'in odasında kaldım. Sonra annemin son sözlerini –veda mektubunu– çantama koyup çıktım ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. Jamie'yi buldum ve atlarımıza binip kasabaya gittik. O gece renkli ışıklar, müzik ve dans vardı; lezzetli yiyecekler ve yutmamıza yardım eden içkiler de boldu. Kadınlar da vardı ve Sessiz Jamie o gece, bakir günlerini ardında bıraktı. Ertesi sabah...

Fırtınanın Sonu

1

"O gece..." dedi Roland. "Renkli ışıklar, müzik ve dans vardı; lezzetli yiyecekler ve yutmamıza yardım eden içkiler de boldu."

"İçki," dedi Eddie ve abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Anısı hafızamda taptaze."

Çok uzun bir zaman sonra ilk kez Roland dışında biri konuşmuştu. O uzun, rüzgârlı gece boyunca etkisi altında oldukları büyü bozuldu. Derin bir uykuda gördükleri rüyadan uyanan insanlar gibi yavaş yavaş gerçek dünyaya döndüler. Ayakları havada, dili ağzının kenarından komik bir şekilde sarkmış halde şöminenin önünde sırtüstü uyumakta olan Oy hariç.

Roland başını salladı. "Kadınlar da vardı ve Sessiz Jamie o gece, bakir günlerini ardında bıraktı. Ertesi sabah Mini Çuf'a tekrar bindik ve Gilead'a döndük. Evvel zaman içinde böyle oldu."

"Dedemin dedesi doğmadan çok önce," dedi Jake alçak sesle.

"O konuda bir şey diyemem," dedi Roland hafifçe gülümseyerek ve kana kana su içti. Boğazı çok kurumuştu.

Bir an için sessizlik oldu. Sonra Eddie konuştu: "Teşekkürler Roland. On numaraydı."

Silahşor kaşlarını sorarcasına kaldırdı.

"Harikaydı demek istiyor," dedi Jake. "Bence de öyleydi."

"Pencereleri örttüğümüz tahtaların kenarlarından ışık sızıyor," dedi Susannah. "Sadece birazcık ama hiç yok denemez. Hikâyenle sabahı ettik Roland. Şu güçlü, sessiz Gary Cooper tiplerinden değilmişsin meğer."

"Onun kim olduğunu bilmiyorum," dedi Roland.

Susannah uzanıp Roland'ın elini tuttu ve sıktı. "Takma kafana tatlım."

"Rüzgârın şiddeti azaldı ama hâlâ çok sert esiyor," dedi Jake.

"Ateşi besleyip uyuyalım," diye karşılık verdi silahşor. "Öğleden sonra hava, çıkıp yakacak toplayabileceğimiz kadar ısınmış olacaktır. Ve yarın..."

"Tekrar yola koyulacağız," diye tamamladı Eddie.

"Dediğin gibi, Eddie."

Roland kalan son odunlarla ateşi besledi, harlayışını izledi ve uzanıp gözlerini kapattı. Birkaç saniye içinde uykuya dalmıştı.

Eddie, Susannah'ya sarıldı ve omzu üzerinden, şöminenin karşısında bağdaş kurup oturmuş, ateşi seyreden Jake'e baktı. "Biraz şekerlemenin vakti geldi kovboy."

"Bana öyle deme. Hiç hoşuma gitmiyor, biliyorsun."

"Tamam, sığır çobanı."

Jake ona ortaparmağını gösterdi. Eddie sırıttı ve gözlerini yumdu.

Çocuk, battaniyesine sarındı. Korunacım, diye düşündü ve gülümsedi. Duvarların ötesinde rüzgâr, iniltisine devam ediyordu – bedeni olmayan bir ses. Anahtar deliğinin diğer tarafında, diye düşündü. *Peki rüzgâr oraya nereden geliyor? Sonsuzluktan. Ve Kara Kule'den.*

Sayısı meçhul seneler öncesinde bir çocuk olan, taş kulenin tepesindeki yuvarlak odasında yatan Roland Deschain'i düşündü. Rüzgâr, karanlık dünyada esip geçerken rahat yatağına uzanmış, annesinin anlattığı eski hikâyeleri dinliyordu. Uykunun kollarına yuvarlanırken kadının yüzünü gördü ve hem şefkatli hem güzel olduğunu düşündü. Kendi annesi ona hiç hikâye okumamıştı. Onun arazisi ve yuvasında bu iş, kâhya kadına kalmıştı.

Gözlerini kapadı ve ay ışığında, arka ayakları üstünde dans eden Hantal Billy'leri gördü.

Uyudu.

2

Öğle vaktini biraz geçe uyanan Roland, rüzgârın sesinin artık bir fısıltıya döndüğünü ve içerisinin iyice aydınlandığını gördü. Eddie ve Jake hâlâ derin bir uykudaydı ama Susannah uyanmış, vücudunu tekerlekli sandalyesinin üstüne çekmiş ve pencerelerden birini örten tahtaları çekmişti. Çenesini avucuna dayamış, pencereden dışarı bakarak oturuyordu. Roland, yanına gitti ve elini Susannah'nın omzuna koydu. Genç kadın arkasına dönmeksizin uzanıp eline pat pat vurdu.

"Fırtına dinmiş tatlım."

"Evet. Bir daha böylesiyle hiç karşılaşmamayı umalım."

"Ve karşılaşırsak da umarım yakınlarda böyle sağlam bir sığınak buluruz. Gook köyünün geri kalanına gelince..." Başını iki yana salladı.

Roland eğilip dışarı baktı. Gördükleri onu şaşırtmadı ama Eddie görse *oha* derdi. Anayol hâlâ oradaydı ama üstü kopuk

dallar ve parçalanmış ağaç gövdeleriyle kaplıydı. Daha önce iki yanında sıralanmakta olan köhne binalar artık yoktu. Geriye sadece taş toplantı binası kalmıştı.

"Çok şanslıydık, değil mi?"

"Şans, zayıf inançlıların ka için kullandığı sözdür, New York'lu Susannah."

Susannah bunu bir süre düşündü. Kara ayazın son nefesi açık pencereden içeri girdi ve gür saçlarının bir tutamını, görünmez bir el okşuyormuş gibi havalandırdı. Susannah, Roland'a döndü. "Serenity'den ayrılıp Gilead'a dönmüş – leydi annen."

"Evet."

"Orospu çocuğunun ona, oğlunun elinde can vereceğini söylemesine rağmen?"

"Tam olarak bu kelimeleri kullandığını sanmıyorum ama... evet."

"Mektubu yazdığında yarı delirmiş bir halde olmasına şaşmamalı."

Roland bir şey söylemeden pencereden dışarı, fırtınanın ardında bıraktığı yıkıma baktı. Neyse ki bir sığınak bulabilmişlerdi. İyi bir sığınak.

Susannah, Roland'ın üç parmaklı sağ elini her iki eliyle tuttu. "En sonda ne yazmıştı? Üstünden geçe geçe kâğıdı aşındırıp paraladığın satırlarda ne yazıyordu? Bana söylemende bir sakınca var mı?"

Roland uzun bir süre cevap vermedi. Tam Susannah cevap alamayacağına kanaat getirmişti ki konuştu. Sesinde, Susannah'nın daha önce hiç duymadığı –neredeyse anlaşılmayacak kadar hafifti ama kesinlikle oradaydı– bir titreme vardı. "Son satıra dek Alçak Dil'le yazmış. Sonra her bir harfini çok

güzel çizerek Yüksek Dil'le bitirmiş: Seni her şey için affediyorum. Ve: Sen beni affedebilir misin?"

Susannah gözünden akan tek bir damla ılık yaşın yanağından aşağı süzüldüğünü hissetti. "Yapabildin mi peki Roland? Affettin mi?"

Hâlâ pencereden dışarı bakmakta olan Gilead'lı Roland –Steven ve bir zamanlar var olan Arten'den Gabrielle'in oğlu– gülümsedi. Tebessümü, kayalık bir araziye düşen ilk güneş ışığı gibi yüzünü aydınlattı. Heybesinin yanına dönüp onlara ikindi kahvaltısı hazırlamaya başlamadan önce tek bir kelime söyledi.

Evet.

3

Toplantı salonunda bir gece daha kaldılar. Sohbet ve muhabbet vardı ama hikâye yoktu. Ertesi sabah toparlandılar ve Işın'ın Yolu boyunca yollarına devam ettiler – Calla Bryn Sturgis'e, sınır topraklarına, Gök Gürültüsü'ne ve ötelerindeki Kara Kule'ye doğru. Bütün bunlar, evvel zaman içinde olup bitti.

SON SÖZ

Gabrielle Deschain'in Yüksek Dil'de oğluna yazdığı son mesaj şöyle görünüyordu:

Bütün dillerdeki en güzel kelime :
Affediyorum.